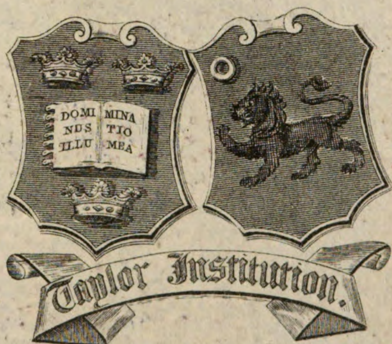

DOMI NUS ILLU
MINA TIO MEA
Taylor Institution.

Valdemar Krones

Ungdomshistorie.

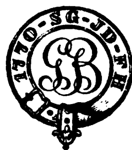
Roman i to Dele

af

H. F. Ewald.

Første Deel.

Tredie Oplag.

Kjøbenhavn.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandel (F. Hegel.).

Thieles Bogtrykkeri.

1871.

LIBRARY OF THE TAYLOR INSTITUTION
UNIVERSITY
21 JUN 1928
OF OXFORD

Indhold.

Første Kapitel.

En Juul hos Captainen.

„Der kommer Fader!“ raabte to klare, ungdommelige Stemmer paa een Gang, idet Døren gik op, og Captainen traadte ind i Dagligstuen. De to unge Piger, som havde siddet i fortrolig og livlig Samtale ved Vinduet, reiste sig hurtigt og ilede deres Fader imøde for at ønske ham Godmorgen.

„Godmorgen!“ svarede Captainens dybe Stemme i en oprømt Tone; „bliv mig fra Livet, Børn, I knuse mig jo!“

Der syntes dog ingen Fare at være for, at disse to lette Skikkelser skulde kunne knuse en saadan Kjæmpe som Captain Christian Steinfurt, Postmester i en af Sjællands Kjøbstæder, som vi ville kalde Strømby. Han var nemlig, uden dog at føle sig smigret derved, vidt og bredt bekjendt som den store Captain eller den stærke Postmester, og Ingen, som saae ham, betvivlede, at disse Navne jo tilkom ham med Rette.

„Godmorgen, Ida!“ sagde han, idet han vendte sig til sin ældste Datter, lod sin Haand glide over hendes fyldige brune Haar og saae hende ind i de store, mørkeblaae Øine, der saavidt muligt vare en Copi af hans egne; han kyssede hende endnu en Gang paa den hvide Pande og vendte sig saa til den anden Side, hvor den

lille Frederikke saae op paa ham med sine skjelmske, sorte Øine. Ida havde nylig fyldt sit sextende Aar og var dette Aar bleven confirmeret, og Frederikke var over fjorten, uagtet hun ikke kunde blive Tillægsordet den Lille qvit.

„Det er farligt i disse Dage at komme Eder nær," vedblev Captainen; „nu have I bestemt Noget at bede mig om igjen."

„Ja," svarede Ida, idet hun tog Mod til sig, „Frederikke og jeg have imorges tænkt paa, hvor deiligt det kunde være at have Fremmede i Julen."

„Fremmede? Det ligner slet ikke Dig, synes mig," svarede Captainen.

„Jeg mener heller ikke egentlig Fremmede, men —"

„Hun mener," afbrød Frederikke hende ivrigt, „at vi skulle skrive til Valdemar Krone og invitere ham og hans Ven Jakob Frank i Juleferien."

„Nu, hvorfor ikke?" svarede Captainen føieligt; „det skal glæde mig efter to Aars Forløb at see Valdemar igjen, og hvad Frank angaaer, da har jeg mere end een Grund til at ønske at gjøre hans Bekjendtskab."

Frederikke modtog denne Besked med stor Jubel, Ida med en mere stille, men derfor ikke ringere Glæde. Husets Moder kom nu ind, og hendes milde, sagtmodige Aasyn oplivedes, da hun erfarede Nyheden og blev Vidne til Døttrenes Glæde. Derefter viste Captainens Søster, Enkemadam Helene Kortsen, sig; hendes ranke Holdning og bestemte Mine, der just ikke formildedes ved et Par Skildpaddes Briller, syntes ligesom at ville protestere mod Et eller Andet, man vidste ei ret hvad; ogsaa forblev hun, til hendes Yndlings, Idas, store Misfornøielse, ganske ligegyldig ved at erfare, at den unge Krone og den unge Frank, saafremt de kunde faae Tilladelse til det, skulde for et Par Dage befries for at bryde deres Hoveder med Cicero og Homer og nyde Juleglæderne i Strømby. — Begge de unge Herrer gik nemlig i Latinskolen i Ramsted, og de havde meget travlt, siden de næste Aar agtede at tage Examen Artium.

Familien samledes nu om Kaffebordet, der havde det samme Præg af Tarvelighed, men tillige Nethed og Hygge, som var eiendommeligt for selve Dagligstuen, hvori de befandt sig, og for enhver Plet i Captainens Huus; men Postmesteren fik ikke længe Fred ved Kaffebordet, thi hans gamle og tro Fuldmægtig Brask viste sig med en Pen bag Øret i Døren. Brasks lille, runde og godmodige Ansigt udtrykte i dette Øieblik det Ubehagelige i at maatte forstyrre sin Principal, og det var ved denne Leilighed ikke overflødigt at lægge Mærke til Captainens oprømte Mine; thi han raabte saa høit, da han svarede sin Fuldmægtig, at en Uindviet let kunde faldet paa at troe, at han skjendte, medens hans Høirøstethed dog kun foranledigedes ved stakkels Brasks overordentlige Døvhed.

Vi ville nu overlade Captainen og Brask til deres Forretninger samt Damerne til al den Travlhed, den forestaaende Juul foranledigede, idet vi følge den samme Vei, som Idas lille i Hast skrevne Brev tog, da det faa Timer efter afgik med Posten til Ramsted.

Valdemar Krone sad, meget mørk i Hu, paa sit lille Værelse i gamle Fru Brandts Huus, hvor han for en rundelig Betaling fik Kost og Logi under sit Ophold i Ramsted. Den Udsigt, at skulle anvende den kjære Juleferie til Læsning, var rigtignok ikke meget lystelig, men han havde dog nogle langt vigtigere Grunde til Melancholi. Han lukkede sin Bog, strøg sit smukke krøllede Haar tilbage fra den ikke mindre smukke Pande og begyndte derpaa at gaae op og ned ad Gulvet med saa faste Trin, at den gamle Fru Brandt, hvis Sandser vare sløvede med Alderen, og som sad vel indpakket i sin Lænestol nedenunder i Dagligstuen, spurgte sin Datter, hvad det var for en Mængde Vogne, der rumlede forbi ude paa Gaden.

Valdemar Krone havde for nogen Tid siden gjort nogle bittre Erfaringer, og han veiede dem nu med et vist mørkt Velbehag i sit Sind; thi saalænge vi ere saa lykkelige at gaae i Skole, ere selv vore Sorger en Kilde til Nydelse, skjøndt vi naturligviis først bagefter erkjende

det. Han havde næret to Illusioner, og den første samt vistnok farligste af disse var den, at der stak en Digter i ham. Hvorledes denne Idee var opstaaet hos ham, var han sig ikke mere klart bevidst, men han fandt sig en skjøn Dag ganske hildet i Poesiens Net; han læste Romaner istedetfor Lektier og skrev Vers istedetfor Stile, hvoraf Følgen blev, at han dumpede langt ned i Klassen og paadrog sig en alvorlig Irettesættelse af Rektoren samt et mindre behageligt Brev fra sin Onkel, Kammerherren i Kjøbenhavn.

Hvor herligt var ikke hans korte Digterbane begyndt! Da han havde sammensat sine første Vers, gik han omkring, stolt som en Gud, men dog undselig som en ung Pige, der frygter at røbe sit Hjertes Hemmelighed. Dog, hvilken Digter nøies i Længden med Skovens Træer og Søens Bølger som Tilhørere? Han fik snart en Fortrolig, den Fortrolige sladdrede, og hele Skolen erfarede efterhaanden, at den i Valdemar Krone eiede en Digter. Han blev Gjenstand for Beundring og Misundelse, medens kun ganske faa af hans Kammerater saae Sagen i dens sande Lys, og til disse hørte da Valdemars Ven, den indesluttede, menneskesky Jakob Frank, der ved denne Leilighed ikke havde været hans Fortrolige. Saasnart han blev bekjendt med Faktum, tog han Bladet fra Munden og sagde sin Ven Krone uden Skaansel sin Mening.

Valdemar havde først forsøgt sig i den klassiske Maneer, men da Versemaalene hindrede hans Muses lette Gang, gik han over til den patriotiske Genre, og her lykkedes det ham noget bedre, indtil en misundelig Kammerat gjorde ham opmærksom paa de temmelig stærke Reminiscentser fra Oehlenschläger og Ingemann. Saa forlod han mismodig det patriotiske Gebeet og begav sig ind i Skyggernes Rige; han spadserede paa Kirkegaarden i Maaneskin, gjennemvandrede Ramsteds Alleer i gyselige Stemninger, ja, han kom endog saa dybt ned ad Melancholiens Skraaplan, at han i Tankerne slog sin kjære Onkel ihjel, blot for at kunne besynge hans mageløse Fortjenester, medens

han destoværre nødsagedes til at dræbe Rektoren to Gange, fordi den første Sørgesang mislykkedes.

Jakob Frank erklærede samtlige sin Vens Aandsfostre for at være aldeles middelmaadige Produkter og tiltroede sig selv at kunne frembringe flere slige daglig, saafremt dette var Umagen værd. Han beviste udentvivl herved sin Ven Krone en væsentlig Tjeneste, idet han saaledes førte ham tilbage til Studeringens Pligter; men dog miskjendte han saavel Digtenes Værdi som den poetiske Drift, der røbede sig i deres Fremkomst. Sagen har sin komiske Side, men dog være det langt fra os at ringeagte den Gjæring, som sætter det unge Hjerte i saa stærk Bevægelse og bebuder Livets Foraar; thi det er en Crisis, der stundom efterlader Spor for hele Livet. Det er en farlig Tid, naar Phantasien og Følelsen spænder sine Silkeseil ud, og det blomstersmykkede men skrøbelige Fartøi uden Ballast og uden Compas driver afsted — blot fremad for at naae de ubekjendte, smilende Kyster i det Fjerne.

Skulde han nu erkjende, at Det, som havde rørt sig i ham, var et Intet, en sygelig Drøm, der, som Rektoren endog havde sagt, kunde hæves ved en Aarelabning? Der var Noget i hans Indre, som oprørte sig mod denne haarde Dom og udentvivl med Grund. Vel var han ikke nogen vordende Oehlenschläger, saaledes som han i sine begeistrede Øieblikke havde indbildt sig; men dog var der nedlagt en poetisk Aare i ham; den kunde, naar den ledebes med Forstand, blive til en forfriskende Kilde, der vilde forskjønne og forædle hans Tilværelse; men den kunde ogsaa, naar den fulgte sit eget vilde Løb, forvandles til en Sump med dandsende Lygtemænd, der ledede ham vild.

Det syntes ham, efter denne Skuffelse, som en Forfølgelse af Skjæbnen, at han kort efter skulde lide under en ny, medens det dog var en ganske naturlig Følge af hans poetiske Sværmerier, at hans Hjerte kom i en letfængelig Tilstand, og han forelskede sig. Det første Par klare Øine maatte jo sætte Ild paa et saa brændbart

Stof, og uheldigviis tilhørte de en, i poetisk Forstand, ganske uværdig Person.

Vi kunne nu bedst sætte Læseren ind i denne lille Begivenhed ved at fortælle, hvad der for omtrent otte Dage siden var hændet vor Helt. Han spadserede ganske fordybet i forelskede Grublerier henad Alleen, da ved en Omdreining Veien pludselig formørkedes for ham, og han saae, at han nær havde løbet sin Onkels gamle Ven, pensioneret Major Kreutz, overende.

„Holdt, Krone! pareer! Respekt for en gammel Invalid!" raabte Majoren, idet han holdt sin Stok frem. „Du løber jo formelig Storm; høire om, min Gut, og følg mig et lille Stykke; det er saa kjedeligt at gaae alene."

„Det var Ret, Krone," vedblev Majoren, da Valdemar, skjøndt med tydelig Ulyst, gjorde det befalede høire om og lod Majoren tage sin Arm. „Det er et smukt Træk i Din Charakteer, at Du ikke lader de Gamle mærke, naar Du kjeder Dig i deres Selskab."

„Jeg pleier saamænd ikke at kjede mig i Deres Selskab, Hr. Major! men idag var jeg nu mere stemt til at være alene."

„Ja saa! Det er ogsaa meget længe siden, Du har besøgt mig, og jeg længes efter at høre, hvorledes den Gamle lever i Kjøbenhavn."

„Tak, godt, Hr. Major!"

„Nu, det glæder mig at høre! Du har ellers forandret Dig meget i den sidste Tid, Krone! Du seer saa traurig ud, og hvilken Fart Du kom i! Er der gaaet Dig Noget imod?"

„Aa nei — ikke saadan!"

„Men saadan? Ud med Sproget, unge Ven! Men tøv lidt, jeg kan bestemt gjette det. Er det et Nul eller en Anmærkning i Protokollen? Nei, det er sandt, det vilde Du min Sjel ikke tage Dig saa nær, at Du blev blind paa begge Øinene og løb Folk overende ved høilys Dag. En lille Skræddberregning da? en extra, mener jeg, foruden den, Onkel betaler? Der har været udbredt en paafaldende Stadselighed over Dig i den sidste Tid, og jeg har fra

mit Vindue seet Dig gaae i Skole i Dine Søndagsklæder. Du skulde da ikke være forelsket? Ha, ha, der traf vi det!"

Valdemar blev rød over begge Øren og vilde protestere, men Majoren lod til at være ganske vis i sin Sag, thi, idet han med sine store graae Øine betragtede sit Offer fra Siden, vedblev han:

„Det unge Blod er forræderisk og har røbet Dig. Saa min unge Ven Krone er bleven forelsket, hm! Gid Du nu vilde aabne Dit Hjerte for mig; thi gives der nogen Situation i Livet, i hvilken man trænger til et godt Raad, saa maa det vel være, naar man har den Ulykke at blive forelsket i sit attende Aar; jeg taler af sørgelig Erfaring, min Ven!"

Valdemar gik og bed i sin Handske, idet han ønskede den gamle Plageaand mange Mile bort.

„Du maa ikke troe, Krone," sagde Majoren, „at jeg bryder mig om at vide Pigebarnets Navn, for der er saamænd i hele Ramsted ikke en eneste Pige, der vilde være et passende Parti for Kammerherre Krones Neveu. Du maa til det store Marked i Kjøbenhavn, naar Din Tid kommer. Lad mig see Din Finger — ingen Ring, ikke engang en Hestehaars, det var brav! Blot ingen Forlovelser i Skolen! I det Hele handler Du viseligt, naar Du ikke lader det komme saa vidt paa denne Side af de Tredive; men det skader jo ikke, at Du holder Dig lidt i Øvelse, ha, ha!"

Dette Raisonnement stred saa ganske mod Valdemars ungdommelige, men ædle Begreb om Kjærlighed, at han rødmede af Harme og vilde rive sig løs uden Omstændigheder, da Majoren greb ham i Armen og udbrød:

„Apropos, Krone — siden vi tale om Kjærlighed — veed Du, at den halve Skole er forelsket, og kan Du gjette i hvem? I Axelline Jensen — den gale Tøs! Dine Kammerater have en daarlig Smag; jeg skal sige Dig Noget — hun er dum som en Gaas — dum som en Gaas, husk det, Krone! Farvel, siden det endelig skal være, og hils Onkel, naar Du skriver!"

Vi betvivle, at denne Hilsen nogensinde er kommen til Kammerherre Krone; thi hans Neven forlod Majoren yderst forbittret. Hans Elskede var naturligviis ingen Anden, end den usalige Axelline Jensen, og det bekræftede sig ogsaa, at mange af hans Kammerater delte denne hans plebejiske Lidenskab. Det Skrækkeligste var dog, at jo mere han tænkte over den mod Axelline reiste Beskyldning for Dumhed, desto mere maatte han give Majoren Ret. Hvor besynderligt, at det ikke før var faldet ham ind! Rigtignok gjorde han nogle fortvivlede Anstrengelser for at puste sin Lidenskab op til dens gamle Høide, men det var Alt forgjeves. Hans Hjerte bankede ikke mere ved at see hendes stribede Shavl i Afstand, hendes forhen saa straalende Øine syntes ham dumme, hendes Stemme lød simpel, og hendes Hilsen forekom ham altfor fidel. Efterhaanden harmede ham Intet mere, end at træffe dette brave, sunde og veltilfredse Pigebarn paa sin Vei og saa tænke paa sin dybe, fortærende Lidenskab. Først i en ældre Alder erkjendte han, at han ikke havde været saa meget forelsket i Axelline, som i sin egen Forelskelse.

Der indfandt sig nu en veemodig Stemning, under hvilken han sukkede over Altings Forgjængelighed og mente sig, efter Alt det han havde gjennemgaaet, at være en Olding i Erfaring; men der indfandt sig ogsaa bittre Øieblikke, da hans Skuffelser i Betragtning af deres Offentlighed, antog den ærgerlige Skikkelse af en Prostitution.

I en saadan Stemning befandt han sig iaften, da Fru Brandts Pige bankede paa Døren og leverede ham Ida Steinfurths lille Brev. Hvor godt kjendte han ikke sin kjære Pleiesøsters Haandskrift! Hvor kjære havde hendes Breve ikke været ham, og hvor dyrebar var hun ham ikke selv! Han havde nu ikke seet hende i to Aar, og hendes smukke barnlige Billede traadte saa levende frem for hans indre Blik i al dets Reenhed, at han rødmede over ikke at have besvaret hendes sidste Brev og i længere Tid tænkt saa sjeldent paa hende; hun var traadt i Skygge for hans egne poetiske Narrestreger og saa for et Væsen som Axelline Jensen! Han lod Brevet i nogle Øieblikke

ligge uaabnet, som om han følte, at han ikke havde fortjent det, og medens han støttede Panden til sin Haand, foer hans egen Barndom som et aandeligt Syn forbi hans indre Øie, langt hurtigere og mindre ordnet, end vi nu ville gjengive det.

Hvilke vare da hans første Barndomserindringer? Hvilket Billede havde han i Tanken af sit Barndoms første Hjem? Nedrullede Gardiner, fremmede Folks Nærværelse, de sorte Kister, beklædte med Fløiel og Sølv og bedækkede med Blomster; de gjemte Støvet af hans Forældre, som en ondartet Typhus i Løbet af otte Dage havde berøvet ham; dernæst det langsomme Tog til Kirkegaarden, da han sad alene i Vognen hos Onkel Fritz, der ikke græd, men derimod rettede paa hans Paaklædning; Tjenestefolkenes høitidelige Ansigter ved Begravelsen om Formiddagen — og saa deres Velbefindende om Aftenen ved den lille Smaus, hvortil de havde indbudet Onkel Fritz'es Hans, Admiralinde Beens Jane og andre deeltagende Personer; Huusjomfruens Forfærdelse, da han den næste Morgen vaagnede i sin Onkels Huus og vilde tage de daglige blaae Beenklæder paa, istedetfor de af Onkel Fritz befalede sorte — ja, og især Onkel Fritz selv, for hvem han dengang var meget bange — alt Dette udgjorde i Forening det sørgelige, taagede Tableau, som han kaldte sine tidligste Barndomserindringer.

Dog dukkede der ogsaa stundom noget Andet og Bedre frem. Om sin Fader havde han rigtignok kun en dunkel Forestilling som en alvorlig, ordknap Mand, der sjelden var hjemme; Smiil, Glæde, Kjærtegn var Noget, hvormed han ofte forgjeves havde forsøgt i Tanken at oplive sin Faders Portrait i Onkel Fritz'es Dagligstue. Derimod bevarede han i sit Hjerte et noget klarere Billede af en Kvinde med mørke Lokker og klare brune Øine, der stundom hvilede paa ham med et Udtryk af inderlig Glæde, stundom vare taarefyldte, og friske Læber, som kyssede ham paa Panden, Munden og Haanden. Disse Kys og Berørelsen af de bløde Lokker erindrede han især, naar han var mismodig; da ombølgede de hans Kinder og kjølede hans Pande i

Drømme, som om det var en Engels Vingeslag, og han følte, at han havde havt en Moder. Hvor smukt Portraitet, der hang paa Væggen, end var, saa blegnede det dog for disse uklare, men ligefuldt uudslettelige Erindringer.

Dernæst kom nogle faa, uhyggelige Dage i Onkelens Huus, da denne med en af sine fortrolige Venner raadslog om hans Skjebne, og Meget, som dengang blev sagt, men ikke forstaaet af ham, kunde han nu supplere ved senere Udtalelser. Onkel Fritz bebreidede sin Broder, at han, skjøndt en født Adelsmand, havde nedladt sig til at være Kjøbmand og derved sat sin Formue til, at han havde ægtet en fattig Kjøbmands Datter og saaledes gjort sin Feil endnu værre ved en Mesalliance; sagde, at han, Valdemar, nu var et fattigt, forældreløst Barn, som ganske vilde falde sin Onkel til Byrde, og at han derfor maatte være meget artig og flittig for at fortjene den Godhed, der vistes ham; men han erindrede tillige af Andre at have hørt, at hans Onkel trods disse kolde Ord havde beviist hans Forældre mangen væsentlig Tjeneste, og han havde selv nydt saa megen Godhed af Onkel Fritz, som om han var hans egen Søn. Det var en underlig Modsigelse i hans Onkels Charakteer, som han i Øieblikket ikke var istand til at forstaae og forlige.

Det var da blevet afgjort, at han skulde i Huset hos Captain Steinfurth i Strømby, som havde flere Kostgængere i Huset, og Onkelen havde selv bragt ham derud; der havde han saa tilbragt fem Aar, og hvor mange herlige Erindriuger strømmede ikke ind paa ham fra den Tid! De smaa Sorger, han ogsaa her havde havt, traadte i Skygge, og Glæderne bleve kun igjen; men især mindedes han sin Pleiefader Captainens forstandige og dog velvillige Væsen, hans Alvor i Underviisningstimerne og hans glade Sind om Aftenen, naar de vare samlede i Dagligstuen om Vinteren eller legede i Haven om Sommeren; Moder Steinfurths uforanderlige Kjærlighed og Overbærenhed samt især Idas trofaste Hengivenhed for ham.

Hvad kunde lignes ved hans Barndoms Lege i Strømby? Aldrig forekom ham nogen Mark senere saa udstrakt som den, der stødte op til Captainens Have, og denne selv syntes ham mere rig paa fortryllende Siddepladse end Alt, hvad han senere havde seet. Storegaden i Strømby forekom ham uendelig lang og bred, Kirken med de høie Elmetræer omkring vældig, og det tarvelige Nøddekjær Krat syntes ham en endeløs Skov.

Tre Gange om Aaret reiste han til Kjøbenhavn og besøgte sin Onkel, og disse Reiser vare naturligviis ligesaa mange Eventyr. Hvor levende erindrede han ikke Ankomsten med Dagvognen i Garbergaarden, hvor Hans altid var tilstede i Livree, satte ham ind i en Karet og saa kjørte med ham til Amaliegade; vel at mærke — Hans sad paa Bukken. Hos Onkel Fritz var der altid saa fiint, og der lugtede af Røgelse i Værelserne; Kammerherren var meget venlig, men forekom ham dog saa fremmed og fornem, at han den første Aften altid følte sig meget forlegen.

Nu paafulgte nogle Dage som i Tusind og een Nat; han kom ind i store, smukke Huse, saae prægtige Mennesker og deilige Børn, ja han var endog med til Juletræ hos Prinds Christian; Prindsesse Caroline Amalie klappede ham paa Kinden, da han blev præsenteret for hende, og sagde paa Fransk et Par Ord til Onkel Fritz, som han selv dengang ikke forstod og senere havde glemt; men han morede sig denne Aften deiligt, og det gik langt mere frit og fornøieligt til, end han havde tænkt sig det muligt; ingen af hans Kammerater i Strømby vilde troe ham, naar han fortalte, at de havde løbet omkaps i Prindsens Sal og tilsidst endog med et Bind for Øinene slaaet Jydepotter itu. Da de kom hjem om Aftenen, havde Onkel Fritz været i meget godt Humeur, sagt, at han endnu haabede at faae Glæde af ham, men at han, naar han kom tilbage til Strømby, maatte erindre, at han var en Krone, og ikke lege med Gadedrengene.

Naar han saa var kommen tilbage til Strømby, havde han efter kort Tids Forløb glemt sin Onkels Formaninger; han gik hen til Dorthe Handskemagers og legede med

hendes snavsede Drenge; han gjorde sig gode Venner med Slagterens Christian for at blive inviteret med til Høstgildet; og uagtet Captainen sagde ham, at han i intet Tilfælde vilde faaet Lov til at gaae derhen, bankede han dog Christian, fordi han ikke blev indbudet; men det endte med en Forsoning, og han fik Lov til næste Løverdag Aften at ride Slagterens gule Øg tilvands i Aaen.

Ja, Aaen med Møllen, Slusen og den gamle, mægtige Piil, hvis Grene hang heelt ned i Vandet — hvor eventyrligt forekom ikke hele dette Territorium ham, og hvor ofte havde han ikke her siddet med Ida og Frederikke, samlet Blomster til dem, ja endog staget ud paa Aaen i Møllerens fladbundede Pram! Her havde Ida ofte sunget for ham, og hendes søde Stemme lød nu i Tanken for ham — da det bankede paa Døren, og Frank traadte ind; han havde under disse Drømmerier ganske glemt Idas Brev, der ikke lod til at skulle aabnes med saa megen Hast, som det blev lukket.

„Bogen klappet til og Glosebogen paa Hovedet — det ligner Dig ganske, Krone," sagde Frank i en satirisk Tone.

„Jeg drømte en Smule," svarede Valdemar, „og saa glemte jeg ganske det, som manede Drømmene frem." Idet samme aabnede han Idas Brev og læste det hurtigt. Der var ingen Bebreidelser, fordi han ikke havde skrevet saa længe; hun skrev blot, at hun haabede, han var rask og havde det godt; dernæst fulgte Indbydelsen til Julen i meget indstændige Udtryk.

„Læs det," sagde Valdemar, idet han rakte Frank Brevet.

„Hvad skal det sige?" spurgte Frank noget utaalmodigt. „Har Du sat det i Dem at invitere mig? De kjende mig jo slet ikke."

„Jo, de kjende Dig gjennem mig."

„Du har vist givet en vakker poetisk Skizze af mig, og naar de saa see Originalen, blive de sikkert meget flaue."

„Invitationen har jeg ingen Deel i, thi jeg har med Skam at tale om ikke skrevet til Strømby i flere Maaneder."

„Meget fornuftigt; jeg vilde i Capitainens Sted ikke give min Datter Lov til at correspondere med en saa poetisk Cavalleer som Dig; Du sætter vist den stakkels Ida mange Fluer i Hovedet."

„Er Du kommen i det gnavne Hjørne igjen, Frank? Har Du maaskee faaet et Brev fra Hjemmet, som har ærgret Dig?"

„Brev fra Hjemmet! Troer Du, at den Gamle nogensinde skriver til mig? Uagtet man skulde synes, han nok maatte kunde tilgive sit eneste Barn den frygtelige Forbrydelse, at han hellere vilde studere end pille Rosiner i hans Boutik, saa er det ligesom jeg var død og borte. Pengene gaae gjennem Onkel — maaskee komme de egentlig fra Onkel selv — og han skriver en sjelden Gang. Da jeg sidst var hos Fader, spurgte han ikke engang, hvorledes det gik mig i Skolen."

„Det er sørgeligt, Frank, at Du saa tidlig mistede din Moder."

„Ja, der er meget, som er sørgeligt; men den Gamles Mening er nok, at, naar jeg har faaet Artium, skal jeg ernære mig selv, og derfor er det, at jeg især læser paa Kraft. Paa Din Læsning kan man tydelig kjende, Krone, at Du har Guld og grønne Skove ivente."

„Passiar! jeg har været flittigere i den sidste Tid, end Du troer, og jeg er Dig meget taknemmelig, Frank, fordi Du hjelper mig saa trofast. Hvor det er svært at indhente det Forsømte, naar man har været doven i nogen Tid!"

„I nogen Tid! Du har saamænd aldrig været, hvad jeg kalder flittig, før nu; men tak mig ikke; Du veed, hvor modbydeligt det er mig saavel som al Slags Sentimentalitet."

„Du er vidunderlig elskværdig iaften; vil Du saa med til Strømby?"

„Aa nei, lad mig skjøtte mig selv, som jeg pleier."

Frank pleiede rigtignok at skjøtte sig selv, og han tronede paa sin Duxeplads i Classen i eensom, trist Majestæt; thi ingen af hans Kammerater følte sig dragen

til ham, og selv Lærerne anerkjendte mindre varmt hans Flid, fordi der var noget Indesluttet i hans Væsen, som stødte bort, og en Modenhed, som ganske vist var over hans Alder. Saa forskjellig var han baade i Temperament, Herkomst og Opdragelse fra Valdemar Krone, at man maatte forundre sig over deres fortrolige Venskab. De havde igrunden kun tilfælles en Kjærlighed til Poesi og for Naturens Skjønhed, som var meget udviklet for deres Alder, men som dog yttrede sig paa forskjellig Maade hos dem. Denne Følelse var saa at sige Franks eneste Religion, thi han var allerede Fritænker i en Grad, som vilde have forskrækket hans Foresatte, om de havde vidst det. Ikke naturlig Tilbøielighed alene, men tillige en sørgelig og eensom Barndom havde dannet Frank til det, han var.

Det lykkedes dog tilsidst Valdemar at overtale sin Ven til at modtage Steinfurths venlige Indbydelse, et Resultat, som overgik hans Forventning; Rektorens Tilladelse opnaaedes uden Vanskelighed, og tidligt Juleaftens Dag rullede begge Vennerne med en Extrapost ad Strømby til.

Kan der tænkes noget Skjønnere, end en smuk Vintermorgen? Ikke blot Marker og Veie vare hvide, men Husenes Tage, hver lille fremspringende Kant paa Murene ligesom ogsaa hver Green paa Træer og Buske, ja selv det mindste Græsstraa var smykket som til en Fest. Skyerne havde drysset Sneens Svanedun over Jorden og deraf vævet en Kjortel af den reneste hvide Farve, som Rimen i den stille, stjerneklare Nat havde prydet med fine Spidser og Fryndser og smykket med Sølv og kostelige Ædelstene. Da nu Solen stod op for med sin Fakkel at belyse det hele Mesterstykke, glimrede det som Purpur og Hermelin, prydet med Diamanter, og Vinden holdt sit Aandedræt tilbage for ikke at bringe Uorden i den festlige Klædning, Himlen havde givet Jorden i Julegave. Røgen steg op fra Skorstenene, smaa Flokke af Guulspurve og Stillitser susede forbi, og et Par Harer

listede sig ud af Ramsteds Kaalhaver, hvor de om Natten havde fundet Ly og et rigeligt Foder.

Baade Valdemar og Frank nøde det smukke Syn med Ungdommens hele Friskhed, og Reisen selv voldte dem saa megen Fornøielse, at Dagen gik hurtigt for dem. Da de ved Solens Nedgang nærmede sig Strømby, udbrød Valdemar:

„Nu kunne vi see Strømby Kirke, Frank! Spiret der mellem de høie Træer. Hør, jeg er egentlig nysgjerrig efter at vide, hvorledes Strømby og Alle der ville behage Dig. Hvorledes tænker Du Dig egentlig Ida?"

„Naar jeg skal være ærlig, Krone, saa nærer jeg ikke saa store Forestillinger om hende. Efter hvad Du har fortalt mig, beundrer hun jo aabenbart Dig, og saa overvurderer Du vel igjen hende; jeg tænker mig hende som et godmodigt, men temmelig almindeligt Pigebarn."

„Almindeligt Pigebarn — naa, det skal jeg fortælle hende! Men Captainen vil Du vist faae Respekt for."

„Naa, jeg bliver ikke saa let bange."

„Det er sandt, Frank, jeg vil dog forberede Dig paa, at den hele Familie er, hvad man kalder original. Du vil vist komme til at undre Dig over Et og Andet."

„Godt, saa vil jeg jo ogsaa more mig."

„Ja, Folk sige, at Steinfurths ere — hellige," vedblev Valdemar i en meget betænkelig Tone.

„Au! det var værre! Helbører ere mig en Vederstyggelighed."

„Nei, just ikke paa den Maade; men Du maa for Exempel være forberedet paa, at vi Juleaften komme til at synge en Psalme."

„Naa, Krone! den Vise kunne vi da sagtens synge med dem, om vi maa slippe med det."

„Jeg vil ogsaa sige Dig, at Steinfurts have havt megen Sorg; de have mistet flere Børn og have nu kun disse to Døttre tilbage; de fleste døde som ganske smaa, men det sidste Barn, de mistede, var den Ældste og en Søn, der hed Harald. Han kom allerede fra Strømby inden min Tid, da han havde meget Talent for Tegning

og skulde uddanne sig paa Konstakademiet; han døde for et Aar siden, og altsaa har jeg ikke seet dem, siden det skete. Captainen bærer sine Sorger med stor Standhaftighed, men Moder Steinfurth skal især have taget sig dette Dødsfald meget nær, og Ida skrev mig dengang til, at hendes Haar vare blevne ganske hvide."

„Det er da underligt, at Du aldrig har fortalt mig derom."

„Aa, det er saa sørgeligt at tænke paa Døden, og jeg frygtede, Du vilde finde deres Sorg overdreven. Jeg har aldrig seet Dig faae en Taare i Øiet ved nogen Begravelse, Frank, ikke engang da den stakkels James Brown døde saa langt fra sin Familie og sit kjære „Vestindy", som han kaldte det."

„Det kan jeg ikke gjøre ved; Taarerne sidde ikke løse hos mig; men fortæl mig lidt mere om Captainens."

„Jeg sagde, at de våre originale; saaledes tage de sig af Byens Fattige baade med Raad og Daad, saa det undertiden gaaer lidt for vidt, og de give mere bort, end de have Evne til. Folk i Strømby ere vante til i enhver Forlegenhed til at tye til Captainen, og han hjelper dem næsten altid til Rette paa den ene eller den anden Maade. Gamle Brask — naar jeg tænker paa, hvor tidt jeg i gamle Dage drillede den skikkelige Sjæl! — kalder Captainen Byens Fader, og der er Noget i det; for han er, trods Byfogden og Præsten, Consistorialraad Bek, den Mand, der har meest at sige i Byen. Baade Svendene og Drengene have ogsaa ordentlig Respekt for hans Kræfter, og jeg husker, at han engang paa et Marked frelste en stakkels gammel Jøde fra deres Kløer. Men nu ere vi strax i Byen, Frank, og det er godt, for jeg længes virkelig efter at see de kjære Mennesker igjen efter hele to Aars Forløb. Da jeg sidste Gang besøgte dem, vare de rigtignok gladere, end de maaskee nu ere."

En tæt Taage havde lagt sig over Egnen, da Slæden lydløst gjennem den dybe Snee rullede ind i Byen. Synet af dette hans andet Barndomshjem gjorde ikke denne Gang det Indtryk paa Valdemar, som han i Phan-

tasien havde forestillet sig. Alt forekom ham mere smaat og indskrænket, end han havde ventet, og alle de Erfaringer, han i Løbet af de sidste to Aar havde gjort, hævede ham dog i egen Indbildning høit over de stakkels Drenge, der løb forbi og sloges med Sneeboldte, saaledes som han ogsaa i gamle Dage havde gjort. Hans Drømmes Trylleri veg pludselig ved Synet af Virkeligheden, og han var nærved at spørge sig selv, om det ogsaa vilde gaae ham saaledes hos Captainens.

Vognen foer efter en kort Vending ind i Captainens Port, idet den førte en Sky af Taage og en Lavine af Snee ind med sig. Ida kom imidlertid ikke, saaledes som Valdemar havde ventet, springende ud for at tage imod dem; derimod var Frederikke ved Haanden, og strax efter kom Captainen, som tog meget hjerteligt imod dem. Frank følte sig dog ikke saa kjæk, da han stod ligeoverfor Captainen, som han havde ventet, og det forekom ham, at han blev betragtet med et temmelig inqvisitorisk Blik. Frank var keitet i sit Væsen og derfor ikke vel tilmode ved at træde ind blandt ganske fremmede Mennesker, ligesom Krones formodede poetiske Skildring i Tanken generede ham usigeligt.

I Døren stod Fru Steinfurth, og hendes milde Blik og venlige Stemme gav ham Mod igjen; dernæst viste sig en Skikkelse, som ogsaa var ny for Valdemar, nemlig Madam Kortsens. Hendes smalle Ansigt og skarpe Profil vare meget forskjellige fra Broderens fyldigere Træk, men der var dog Noget i Blikket, som mindede om Captainen og nok kunde genere unge, undselige Mennesker. Hun hilste ret mildt, men saae dog gjennem Brillerne paa Valdemar og Frank, som om hun vilde sige: Lad os nu først see, af hvad Kaliber I to Springfyre ere!

Og der kommer da endelig Ida frem bag Tante Lene — er det virkelig hende? Det er da en ganske anden Ida, end den, Valdemar for to Aar siden tog Afsked med! Af en trivelig lille Pige med Lokker heelt rundt er der nu blevet en slank Dame, og det mørkebrune Haar ligger glat, men dog fyldigt om Tindingerne; Ansigtet er blevet

mere ovalt og Næsen mere lige og fiin; den skjelmske Grube i Hagen er der endnu, og Øinene ere da ogsaa de samme — nei, heller ikke de ganske, thi de ere blevne større og mere udtryksfulde. Hun gaaer let og gracieust hen til sin Pleiebroder, der synes at være kommen lidt ud af Concepterne, rækker ham Haanden og byder ham Goddag med en Stemme, hvis bløde Velklang forekommer ham ligesaa ny og forunderlig som alt det Andet; dernæst neier hun maaskee lidt vel hastigt, men dog med et artigt Smiil for Frank.

Den unge Hr. Krone besvarer Idas Hilsen med et Buk, hvis Stivhed overrasker ham selv, og den unge Hr. Frank kommer endnu daarligere fra det, idet han slaaer Benene sammen, bliver rød i Hovedet og faaer et Anfald af Hoste.

Efterat Velkomstscenen saaledes var overstaaet, generedes Valdemar af den Fornemmelse, at han stod som en Klobrian for sin Ven Jakob, og han gjorde derfor et maaskee vel cavalleermæssigt Forsøg paa at vise, at han var hjemme, idet han gned Hænderne, smed sig i en Stol og indledte en Samtale med Ida med lydeligere Røst, end det egentlig var nødvendigt. Han takkede hende for det sidste venlige Brev, men gjorde det paa en saa tvungen Maade, at det høiligt vilde forundret ham selv, om han havde kunnet iagttage det. Ida følte sig ogsaa forlegen, især da han takkede for Brevet; hun skammede sig ved at tænke paa, hvor barnligt og ligefrem hun havde skrevet til ham; i deres Breve vare de vedblevne at være Børn, men nu, da de saaes igjen — hvor ganske anderledes, end de havde tænkt, faldt ikke dette Møde ud!

Frederikke havde sine muntre Øine allevegne og undrede sig over, at Frank slet ikke talte til hende; men stakkels Frank havde Andet at tage Vare; han var i stor Forlegenhed med sine Hænder, trak sit Lommetørklæde frem, puttede det atter i Lommen og foretog sig flere lignende vigtige Ting. Endelig kom Captainen som en frelsende Engel, fik ham hen i Vinduet, som gav ham et velkomment Rygstød, og hvor desuden Rullegardinsnoren tilbød de

ledige Hænder rigelig og afvexlende Beskjæftigelse, samt spurgte sin unge Gjæst ud om Skolen og Lærerne, indtil Moder Steinfurth meldte, at der var rettet an.

Duften af en kraftig Suppe strømmede dem imøde, da de traadte ind i Spisestuen, og snart sade de omkring det runde Bord. Moder Steinfurth øser Suppen op, Captainen griber Proptrækkeren for at give sig ifærd med Flasken, Valdemar Krone gjør sig behagelig for Tante Lene, Jakob Frank rækker det almindelige Pigebarn, Ida Steinfurth, Brødbakken uden ret at turde see paa hende, og lille Frederikke udfører med barnlig Fornøielse og ikke uden Ynde den manglende Tjeners Rolle.

Efterhaanden tøede Frank dog op og fandt sig indviklet i en ret livlig Samtale med Ida, hvem han gav en poetisk Beskrivelse af det smukke Vinterlandskab om Morgenen, idet han dog med en vis Varsomhed stræbte at undgaae Svulst; men denne Bestræbelse stak frem og gav hans Beskrivelse nogen Stivhed, ligesom det heller ikke manglede paa eensidige Bemærkninger. Franks Anskuelser om det Skjønne og Naturlige vare aparte, og hans Affektation bestod i en netop altfor overdreven Frygt for det Konstlede og en vis forceret Jagen efter det Naturlige. Saaledes fremhævede han det som noget Smukt, at Postillonen havde blæst falsk, thi det var naturligt for en sjællandsk Postillon; hvortil Ida bemærkede, at falske Toner vare stygge, og at hendes Fader ofte havde ærgret sig over, at Postillonerne ikke lærte at blæse bedre; imidlertid maatte saa det Stykke, Kudsken havde blæst, dengang de kjørte op ad Strømby Gade, ganske have tilfredsstillet Franks høiere Skjønhedssands; thi ikke blot Melodien, men endog hver enkelt Tone var gaaet fuldstændig istykker, og de stakkels Toner vare saa at sige forskrækkede faret ud i Luften. Saaledes viste hun nu og da Frank tilbage og det paa en Maade, som røbede en klar og sund Forstand; men det venlige Blik og Smilet paa hendes friske Læber afvæbnede paa en vidunderlig Maade Franks Disputerelyst. Ida følte sig paa sin Side behagelig overrasket, efterhaanden som der kom Liv i Frank, og hans ærlige

blaae Øine og aabne Træk frigjordes for det Præg af Tværhed, der i det første Øieblik havde vanziret dem. Som han nu viste sig, svarede han slet ikke til den Forestilling, Valdemars Beskrivelse af den indesluttede, menneskesky Ven havde givet hende.

„Jeg skal hilse Dig fra Brask, Valdemar," sagde Captainen efter Bordet; „han reiste igaar ud til sin Svoger, Skolelærer Petersen, og han kommer nok ikke tilbage førend tredie Juledags Aften, saa Du faaer ham ikke at see."

Det beklagede Valdemar meget, da han ogsaa havde glædet sig til, at Frank skulde gjøre Brasks Bekjendtskab. Eftermiddagen gik muntert, den gamle, eller rettere den unge, barnlige Ida kom mere for Dagen, og nu gjenkjendte Valdemar hende ganske, medens han selv glemte sine bittre Sorger og storartede Erfaringer fra Ramsted, blev munter og fuldkommen naturlig samt baade glædede hele Familien og overraskede Frank derved.

Da Lysene om Aftenen vare tændte, gik Captainen sin Vei og kom kort efter tilbage med nogle Psalmebøger under Armen; Ida lukkede Fortepianoet op og satte Lysene til Rette.

„Vi pleie, min gode Frank," sagde Captainen, „Juleaften at synge en lille Psalme; saaledes gjorde vi i vore Forældres Huus, og jeg holder paa gode, gamle Skikke; det synes mig ogsaa, at en kort Andagt nok kan forliges med Juleaftens Glæde."

Valdemar saae til Frank, og Frank saae til Valdemar; den Første fik et lille Anfald af Værdighed, den Sidste af satirisk Lune, idet de begge feilagtigt antoge, at Captainen ikke lagde Mærke dertil. De toge naturligviis imod Psalmebøgerne, Captainen satte sig til Instrumentet og, efter et Par kraftige Akkorder som Forspil, sang hele Familien, gamle Ellen Kokkepige naturligviis med indbefattet, Psalmen Nummer 138 med oprigtig Andagt; det faldt dem saa naturligt, at Frank forundredes derover og blev poetisk stemt derved; men Ordenes christelige Indhold forblev han ganske uberørt af.

Valdemar følte sig i det første Dieblik næsten undselig paa Familiens Vegne, men dens uforstyrrelige Andagt gjorde ogsaa sit Indtryk paa ham; da det andet Vers blev sunget:

Gaaer ud i Verdens Riger,
I Fredens Sendebud!
Til Alle, Alle siger,
Hvad der er skeet af Gud:
Os er en Frelser fød;
Nu Ingen bør forsage,
Nu vender Fred tilbage,
Guds Fred i Liv og Død.

— og hans Blik i det Samme faldt paa hans Pleiemoders hvide Haar, som Sorgerne havde bleget før Tiden, mindedes han pludselig de mange Tab, hun havde lidt, og da især det sidste og største; hans Hjerte bevægedes af Deeltagelse, og denne gode Følelse var dog altid Noget; men heri bestod ogsaa hans hele Juleandagt. Begge de unge Herrer følte sig meget lettede, da Captainen spillede Slutningsakkorden, reiste sig op og ønskede dem Alle en glædelig Juul.

Juletræet, hvis Glands nu straalede dem imøde fra de aabne Døre, gav dem snart Andet at tænke paa, og jo længere den lille Kreds var samlet i Julestuen, desto mere munter blev den. Et eget aandeligt Velbefindende betog Frank mere og mere, og han gjorde denne Aften en Erfaring, som senere ofte gjentog sig, nemlig at der i Captainens Huus altid var et forunderligt Forslag i Glæden; Kjedsomhed og Overmættelse kjendte man der ikke til, og han spurgte da sig selv, hvoraf det vel kom.

Dog fik han et Dieblik et Tilbagefald af gammel Svaghed, nemlig da han betragtede den nydelige Skizze i Tusch, som Ida havde givet Valdemar i Julegave. Han bemærkede ikke sin Vens Glæde, da denne modtog den, eller Idas straalende Blik, da Valdemar takkede hende; Frank saae blot paa Skizzen, som med Troskab gjengav Strømby Mølle med dens Bindingsværksmuur, Straatag og det store Hjul, som var igang, idet Vandet

hendes Yndling, fordi hun hos hende havde opdaget Spor af den klare Dømmekraft og den Charakteerfasthed, som var eiendommelig for den steinfurthske Familie. Forsaavidt erklærede Tante Lene Ida for at være en værdig Datter af Captainen; men hun fandt ved Siden heraf et blidere Element, hvilket hun betragtede som en Arv efter Moderen, der let kunde faae Overvægten. Madam Kortsen misbilligede Idas Lyst til Sværmeri og betragtede hendes Hang til det Romantiske som en Kilde til Ulykke, idet Barnets Forventninger om Fremtiden skruedes op til en Høide, hvorfra Virkeligheden sikkert vilde styrte dem ned.

Det var især Godhed for Ida, som fængslede Madam Kortsen til Strømby, og, uagtet den Gamle sjelden udtalte sine Følelser, sagde Idas Instinkt hende, at hun var elsket. Helene Kortsen var kommen til Strømby for halvandet Aar siden, da hendes Mand var død, og hun havde solgt deres Eiendom, Petersminde. Det var fra først af blot hendes Hensigt at blive der nogle Uger og derpaa reise til Jylland for at besøge sin Svoger Pastor Peter Kortsen i Bonderup; men det behagede hende saa vel hos Captainen, at hun ikke kom videre. Hun satte sig i Kost hos sin Broder og beklagede blot, at han ikke vilde tage mod saa rigelig en Betaling, som hun havde ønsket, og som hendes ret anselige Formue satte hende istand til at give; thi hendes Ægteskab havde været barnløst.

Hele Familien gik i Kirke, og Frank maatte med, hvor ringe hans Lyst end var; han havde ikke ventet at forlade Guds Huus uden at være bleven fortrædiget ved præsteligt Nonsens, som han kaldte det; men han overraskedes behageligt ved i Consistorialraad Bek at finde en saare rimelig og fornuftig Præst. Pastor Bek fik saamænd ikke Andet ud af Dagens store Evangelium — os er en Frelser født! end en pæn lille Forelæsning om Familiekjærlighed, idet han fornemmelig dvælede ved den Glæde, der var i et Huus, naar et Barn blev født, og de blomstrende Udtryk toge sig underligt ud, idet han med en

mørk Mine og sin tøre, dybe Stemme temmelig hastigt læste Talen op.

Da man gik ud af Kirken, kom baade Pastoren og hans Frue hen og hilste paa Captainens; Pastoren ønskede en glædelig Fest og bemærkede kort efter, at det vist vilde blive en haard Vinter, som vilde tage dygtig paa Brændet. Consistorialraadinden, en anselig og elegant klædt Dame, hilste meget mildt paa Fru Steinfurth og især paa Captainen, særdeles stift og ceremonielt paa Madam Kortsen, benaadede Valdemar Krone med et varmt Haandtryk, idet hun udtalte sin Glæde over at see ham igjen og dernæst spurgte til hans Onkels, den kjære Kammerherres, Befindende, offrede Ida og Frederikke et flygtigt Nik, kastede et spørgende Blik paa Frank og gik derpaa videre med megen Anstand, idet man fra alle Sider hilste hende.

Captainens dvælede nogle Øieblikke paa Kirkegaarden, efterat Størsteparten af Menigheden havde forladt den; de saae til de smaa med Eviggrønt dækkede Grave, som gjemte mangt Haab og mangen Glæde, idet deres Tanker dog især fæstede sig til den sidste og største i Familiebegravelsen, hvor deres ældste og meest elskede Søn Harald hvilede. Guds uransagelige Viisdom havde mærket Catharine Steinfurths Hjerte saaledes, at hun aldrig glemte det, og at hendes Andagt aldrig forekom hende fuldkommen, naar hun ikke havde besøgt sine Børns Grave. Captainen erindrede hende imidlertid, ligesom for at give hendes Tanker en anden Retning, om de af deres Venner, som hvilede i Skyggen af de gamle Elme, og da især om en ung Pige, hvem Herren havde kaldt herfra i hendes blomstrende Ungdom, idet hun efterlod sin trolovede Ven i den utrøsteligste Sorg. Hendes Grav var i en Krog af Kirkegaarden, og idet de gik derhen, mindedes Captainen, hvor ofte han havde trøstet den Hedengangnes Efterladte, og især hendes Forlovede, og at han engang paa det samme Sted havde sagt til ham — „ogsaa her boer Haabet for dem, som troe!"

Da de gik hjem, spurgte Captainen Frank, hvad han sagde til den Prædiken, de havde hørt idag. Frank

mente, at den var lidt smagløs, men ellers ret fornuftig. Captainen saae stift paa sin unge Ven, der nærede en hemmelig Frygt for at blive Gjenstand for et Omvendelsesforsøg. Captainen nøiedes dog med at ryste sin knyttede høire Haand paa en meget betegnende Maade, idet han udbrød:

„Hvis jeg var Bisp, Frank!“

Om Eftermiddagen gik de Alle en Tour til Møllen, thi Veiret var endnu klart og smukt, og Frank skulde jo see den store Piil. De gik rask henad Veien og vare allerede komne et Stykke fra Byen, da Frederikke pludselig raabte:

„Nei, der kommer saamænd Abel Cathrine!“

„Herregud, idag er det jo reent galt fat med hende,“ sagde Fru Steinfurth i en medlidende Tone.

„Ja, hun er jo kanonfuld,“ svarede Captainen; „der skal jo ogsaa lidt Mere til i Høitiden. Skal jeg fortælle hende, hvad Consistorialraaden idag sagde i sin Prædiken? Det maa i Sandhed være en stor Trøst for en gammel Synderinde som Abel at høre — „at vi skulle hæve os til Moralens rene og høie Standpunkt!“ Gud hjelpe hende, hun sidder godt i Skarnet!“

„Gud velsigne og beskytte den naadige Hr. Captain,“ begyndte Abel, saasnart hun var nær nok til at høres.

„Hold sin Mund, Abel,“ svarede Captainen, „og gaa hjem og læg sig! Hun lovede mig jo forleden at lade være at drikke, og saa kommer hun her i en saadan Tilstand paa en høihellig Dag!“

„Jeg har, Captainen maa troe mig, holdt Dagen hellig,“ svarede Abel Cathrine, idelig afbrudt af Sukke, Velsignelser og Hikke; „jeg har været nede i Bomhuset og klædt Mette Jensdatter, som døde igaar; vi læste Psalmer over hende, og saa gjorde vi os lidt tilgode ovenpaa.“

„Det vil sige, I drak en Pægel eller to, Abel.“

„Jamen, det var Mettes eget Ønske, Hr. Captain; hun sørgede selv for, at der hverken manglede Mad eller

Drikke; det skulde Ingen sige hende paa i hendes Grav, sagde hun, at vi havde sultet eller tørstet, naar vi klædte hende; og saa døde hun den gode Sjæl, ak ja!"

„Det er vistnok fuldkommen sandt," bemærkede Captainen, da Abel var seilet af; „Folk leve og døe med et uforligneligt Flegma her i Sognet, og Beværtningen er altid Hovedsagen."

„Gaaer Præsten da aldrig omkring til sine Sognebørn?" spurgte Madam Kortsen.

„Nei," svarede Captainen, „Consistorialraaden er altid ved Bøgerne."

„Det vilde da ogsaa være høist utidigt," sagde Frank ivrigt, „om han løb omkring og trængte sig ind i Familierne."

„Herom er der, som De vel veed, Frank, delte Meninger," svarede Captainen sagtmodigt; „det kommer saa meget an paa, hvorledes et sligt Kald røgtes; en Dumrian og en Fusentast kan gjøre Skade, den Besindige, af den sande christelige Aand Gjennemtrængte, megen Gavn; dog arbeider den gode Villie aldrig ganske forgjeves, og slet Intet at gjøre, det er aldeles utilladeligt. Jeg troer virkelig ikke, der gives mange Præster saa lunkne som denne, men saadanne findes dog."

„Jeg troede saamænd, de Fleste vare meget for ivrige," mente Frank.

„Ja, for Dem og Deres Lige; thi jeg mærker med Bedrøvelse, Frank, at der i dette Punkt er en stor Afstand imellem os; men Et kunne vi sikkert blive enige om, at det nemlig ikke er ærligt at vedblive at tjene den Herre, hvis Sag man i Smug forraader. Naar en Præst aabenbart aldeles ikke troer paa den Lære, han prædiker, eller rettere sagt kun giver det, han siger, et Skin af at være Christendom, saa burde han tage sin Afsked — eller ogsaa burde hans Foresatte give ham den."

„Det er kun saa vanskeligt at bedømme, hvad et Menneske egentlig troer," sagde Frank.

„Aa nei," svarede Captainen; „ikke altid; om vi saa havde havt de ivrigt meest uenige Hoveder i hele

Christenheden forsamlede i Kirken idag, saa troer jeg, vi skulde faaet dem enige, idet de ganske vist havde maattet erkjende, at, hvad vi hørte i Kirken idag, ikke var Christendom."

En religieus Disput var dengang, for en Snees Aar siden, ikke saa almindelig som i vore Dage; men Frank var en sand Kamphane, og Captainen, hvem Franks deciderede Vantro — i hans Alder en Sjeldenhed — bedrøvede, talte sig ogsaa efterhaanden varm. Vi ville senere see, hvilken Vending deres Samtale tilsidst tog; men baade disse To og de Andre af det lille Selskab vare saa optagne af vigtigere Tanker, at de passerede Møllen uden at offre den gamle Piil, som med Rimens Sølvglands paa sine Grene tog sig prægtigt ud, et eneste Blik.

Valdemar og Ida vare blevne lidt bagefter de Andre.

„Gaa ikke saa hurtigt, kjære Ida!" sagde Valdemar; „jeg har hele Dagen følt Lyst til at tale med Dig i Enrum."

„Er der gaaet Dig Noget imod, Valdemar? Du seer saa alvorlig ud."

„Det var saa rart i gamle Dage, Ida! Dengang havde jeg ingen Hemmeligheder for Dig; nu er det ganske anderledes."

„Kan det da ikke blive igjen, som det var dengang?"

„Maaskee; jeg er kun bange for, at, naar jeg fortæller Dig Alting, saa bliver jeg latterlig i Dine Øine."

„Du latterlig! Det er umuligt, kjære Valdemar."

„Jeg har været en større Nar, end Du veed af; tænk, jeg bildte mig ind, at jeg var Digter; jeg skrev Vers og var frygtelig doven i Skolen."

„Det finder jeg paa ingen Maade naragtigt; ved at læse Dine Breve har jeg undertiden tænkt det Samme, at Du kunde blive Digter, og Fader sagde endog, at de vare ualmindelig livligt og underholdende skrevne. Du maa endelig engang lade mig læse Dine Digte."

„Jeg har brændt hele Krammet, og det var vist noget baarligt Gods; idetmindste sagde Frank det."

„I Dit Sted vilde jeg ikke bryde mig saa meget om, hvad Andre sige, og Frank har vist undertiden nogle underlige Meninger."

„Men det er ikke det Hele, Ida! Det Værste er, at jeg har været —"

„Været hvad?"

„Forelsket," svarede Valdemar i en forknyt Tone.

Ida saa ganske overrasket paa ham; hendes Blik udtrykte Mishag, men ogsaa Tvivl; pludselig vendte hun sig om imod ham og spurgte:

„Siig mig engang — hvordan var Du da egentlig tilmode, dengang Du — elskede?"

„Aa — først var det saa mageløst deiligt, men det varede kun kort; det gik snart over igjen, og saa blev jeg bagefter gruelig ærgerlig over det Hele."

Ida blev blussende rød og loe derpaa hjerteligt, som om der var faldet hende en Steen fra Hjertet.

„Det vidste jeg nok," sagde Valdemar stødt, „at Du vilde gjøre Nar af mig."

„Det maa dog have været en underlig Slags Kjærlighed den, kjære Valdemar."

„En underlig Slags Kjærlighed — da kan Du være vis paa, at jeg var forelsket og det tilgavns!"

Men i det Samme saae Valdemar paa sin Pleiesøster, og det slog ham, trods hans øieblikkelige Vrede, hvor smuk hun var; hendes fine Træk vare ligesom beaandede af Noget, han vidste ei ret hvad, og et lille Smiil paa Læben, hvoraf han akkurat saae det sidste Glimt, gav ham en heel Deel at tænke paa. Det gik op for ham, at hans Opfattelse af hendes Yttringer havde været aldeles barnagtig, og han sank flere Grader i sin egen Agtelse; men en bedre Følelse fik dog Overhaand, og han sagde i en hjertelig Tone:

„Det er vist meget barnagtigt af mig, at ærgre mig, og stygt af mig at blive vred paa Dig; jeg har dog aldrig holdt saa meget af Nogen som af Dig — ellers vilde jeg ogsaa været meget utaknemmelig."

Denne Yttring syntes just ikke at glæde Ida saa overordentlig, thi hun blev noget bleg og gik rask til.

„Vi skulle snart skilles igjen, kjære Ida," vedblev han, „men Du kan stole paa, at jeg aldrig mere saaledes skal glemme Dig, og jeg skal skrive flittigt til Dig. Vil Du slet ikke svare mig?"

„Det synes mig, kjære Valdemar," svarede Ida, idet hun skjulte en Taare, „at slige Forsikkringer ikke burde være nødvendige mellem os."

Valdemar følte sig efter dette Svar endnu mere misfornøiet med sig selv, og Ida gik rask foran, til hun havde naaet de Andre.

Captainen og Frank vare nu blevne de Bagerste. Lad os høre, hvad Captainen siger:

„De maa see at blive af med denne Mistænkelighed, og Bitterhed i Sindet, min kjære Frank! Det er en farlig Gift! See nu, hvorledes det gik Dem i dette Tilfælde: Deres Forhold til Valdemar Krone foranledigede mig til at forespørge mig nærmere om Dem, og da jeg ikke hørte Andet end Godt, vaktes min Deeltagelse; thi jeg har kjendt Deres Fader i tidligere Tider, og jeg erindrer ham som en høist agtværdig og fornuftig Mand. Jeg er derfor tilbøielig til at antage, at det sørgelige Brud imellem ham og Dem, eller den Kulde, der finder Sted, tildeels er fremkaldt ved Deres egen Skyld. De maa tilkjæmpe Dem en mildere og forsonligere Stemning, og Alt kan da blive godt endnu."

„Jeg begriber ikke, hvorfor De siger mig dette, Hr. Captain," svarede Frank i en stødt Tone; „jeg troer virkelig, at De hellere maa lade alt Dette gaae sin egen Gang."

„Hm! Jeg bør da vel sige Dem, at jeg har mine Oplysninger fra Deres egen Onkel. Han har underrettet mig om, at Deres Fader i den sidste Tid skranter, og at han har viist Spor af en forsonlig Stemning; dernæst har Deres Onkel for mig udtalt sin Tvivl om, at han i denne Sag kunde indvirke paa Dem; thi De er akkurat ligesaa stor en Stivnakke, skriver han, som Deres Fader

i sine unge Dage. Han vilde ønske, der gaves en Mand, som kunde bringe Dem til Fornuft, og, hvis jeg havde havt noget Kjendskab til Dem, saa vilde han bedet mig om at — ja det lyder ikke videre smukt, men saadan skrev han — lægge et godt Ord ind hos Dem for Deres egen Fader. Jeg har nu rigtignok kun kjendt Dem i fire og tyve Timer, min kjære Frank, men dog følte jeg Lyst til at gjøre et Skridt, som De sikkert ved nærmere Overveielse ikke vil finde saa forunderligt."

Der havde nu Frank ogsaa faaet Noget at tænke paa, og det forekom begge Vennerne, at Juleglædernes Høidepunkt allerede var passeret; men alligevel lysnede det op for dem Begge igjen.

Det var godt Kaneføre, men den tidlige Vinter havde overrasket Folk, saa at de fleste Kaner ikke strax den første Dag vare i brugbar Stand. Derfor bragte det Strømbyes Indvaanere til Vinduerne, da en smuk Tospænderkane med et Par vælige Blankbrune for anden Juledags Eftermiddag foer gjennem Byen og dreiede ind i Captainens Port.

„Tænkte jeg det ikke nok!" raabte Captainen, som efterfulgt af hele Familien kom ned i Porten. „Velkommen, Brunn og Clara — Du seer jo ud som en Mairose! Er Du med, lille Christian? Jeg kunde saamænd ikke see Dig for bare Klæder og Peltsværk. Giv mig et Kys, Gudsøn! Hvor de Brune dampe, De har paa Ære ikke sparet dem!"

„De have godt af at faae Sveden ud en Gang," svarede Brunn, idet han sprang af Kanebukken og stampede Sneen af sine lodne Støvler. „Vi have kun været tyve Minutter om at kjøre den hele Miil fra Randrupgaard hertil."

Glæden over dette ikke ganske uventede Besøg var ligesaa stor, som om det havde været en Overraskelse. Captainen havde rigtignok en stor Familie, thi ogsaa Clara Brunn var en Pleiedatter af Huset og det første Barn, der havde været i Kost der. Hvo var hun da? Et uægte Barn af ubekjendte Forældre, som i en Alder

af femten Aar var bleven stødt ud i Verden for at tjene sit Brød. Hendes Tilværelse var bleven brændemærket med en Plet, som Strømbyes Honoratiores havde ondt ved at glemme, idet hun i et heelt Aar havde tjent som Stuepige hos Stadens Degn. Men, enten nu hendes ulykkelige Moder, som hun mistede i sit tolvte Aar, havde været i Besiddelse af nogen Dannelse og bibragt sin Datter den, eller Clara selv havde forstaaet at erhverve sig den, saa kom det for Dagen, at hun havde høiere Interesser og følte sig fortrykt i sin Stilling. Det, som mange Mennesker kalde et Tilfælde, førte hende da til Steinfurths, hvor hun blev optaget som et Medlem af Familien.

Var det ikke ganske naturligt, at Strømbyes unge Damer vægrede sig ved at aabne deres Kreds for en Mamsel, som de havde seet løbe Ærinder i Byen? Hvorledes var egentlig hendes Rygte? Her var en vid Mark for Gisninger, og den blev pløiet baade paa Kryds og paa Tvers. Damerne vendte Hovedet til den anden Side, naar de mødte hende paa Gaden, og lode hende saa føleligt mærke deres Ringeagt, at stakkels Clara stundom ønskede sig tilbage til Degnens Kjøkken. Captainen forstod dog at værne om hende, og efterhaanden blev Stemningen bedre, indtil en skjøn Dag den vakkre Proprietair Bruun til Randrupgaard kastede sine Øine paa hende og lod baade Byfogdens og Toldkontrolleurens Døttre sidde for at dandse med Clara Smith. Martin Bruun, hvis Eiendom kunde vurderes til en Tønde Guld, havde i nogle Aar været i den misundelsesværdige Stilling at kunne, som man siger, faae hvilken Pige, han pegede paa. Der var i saa Henseende givet ham meget forstaaelige Vink, men han var forbleven baade døv og blind, indtil han saae Clara. Nu brød Stormen atter løs, og da Clara havde saa deilig en Teint, saa klare, lyseblaa Øine og saa rige, lyse Lokker, som nogen dansk Pige, saa at hendes personlige Fortrin vare ubestridelige, blev Stormen til et sandt Uveir.

„Der gaaer den ene vakkre og uberygtede Pige ved Siden af den anden her i Byen, og saa kaster en saa charmant Mand, som Proprietair Bruun, sig hen til — Clara Smith!" Saaledes udbrød Consistorialraadinden i et Selskab af harmfulde Mødre, dengang Forlovelsen var bleven bekjendt. Verden kan rigtignok være et glubende Dyr, men Captainen var ikke bange for at tage det ved Hornene, og han bragte ved en passende Leilighed Consistorialraadinden paa en saa eclatant Maade til Taushed, at hun i lang Tid ikke tilgav ham. Han havde nemlig den Uforskammethed at sige, at det var ubarmhjertigt, og altsaa uværdigt, især for en Christi Tjeners Hustru, at tale om sin Næste, som hun talte om Clara Smith.

Bruun og Clara gave nu Verden en god Dag, og de bleve snart et lykkeligt Ægtepar. Han var et af disse sunde, virksomme, glade, men rolige Mennesker, som med en vis Lethed glide hen over Livets smaa Gjenvordigheder; hans blotte Nærværelse vakte en behagelig Stemning, og man kunde, som Madam Kortsen sagde, blive i godt Humeur blot ved at see paa ham. Hun var en ædel, høihjertet Qvinde og elskede ham inderligt.

Hvor Meget skyldte hun ikke sine Pleieforældre? Hvad var hendes Lod bleven uden dem? Derfor var det heller ikke blot i de glade Dage, at Clara Bruuns Skikkelse var bleven seet paa Captainens Dørtærskel. Dengang Harald Steinfurt laae paa Sygeleiet, opslog hun for nogen Tid sin Bopæl i Strømby og kjæmpede ved sin Pleiemoders Side Skridt for Skridt med Døden, indtil den omsider fraarev dem sit Bytte. Ved Sygesengen skulle vi lære at vurdere Qvinden; der ere ofte Qvinderne Mænd og Mændene Qvinder.

„Hvor Valdemar er bleven smuk, Ida," hviskede Clara Bruun, da de om Aftenen sade i en munter Kreds, og Herrerne gjorde sig tilgode ved Punschebollen. „Det er dog et Par herlige brune Øine, han har."

„Ja!" svarede Ida.

„Der er noget Nobelt ved ham, men det kan nok være, at han selv veed det."

„Jeg kan godt lide, at han ikke er saa keitet og undselig, som saa mange andre unge Herrer," mente Ida; „man veed saa undertiden slet ikke, hvad man skal stille op med dem."

„Frank, kan jeg ikke sige, ved første Øiekast tiltalte mig saa meget, men han seer mig nok ud til at kunne vinde ved nærmere Bekjendtskab."

„Jeg kan godt lide Frank, skjøndt han er meget forskjellig fra Valdemar."

„Talte I om mig?" udbrød Valdemar Krone pludselig, idet han vendte sig om.

„Tro blot ikke det!" svarede Clara.

„En af Eder sagde ganske bestemt Valdemar."

„Ja," svarede Clara; „vi talte om Valdemar den Store —"

„Og hans Mænd," føiede Ida til.

„Saa I vilde bilde mig ind, at I To sidde der og hviske om Valdemar den Store!"

„At hviske er et af Damernes Privilegier," svarede Clara, „og dem skal Du respectere."

„Hvad sagde I saa om mig?"

„At Du paa Dine gamle Dage maaskee er bleven lidt indbildsk."

„Er det ogsaa Din Mening, Ida?"

„Jeg frygter ja," svarede Ida.

Captainen, Bruun og Frank vare midt i en Disput om Hestevæddeløbene, betragtede fra ethvert tænkeligt Standpunkt, da Døren gik op, og der viste sig Noget, som i det første Øieblik ikke syntes at være Andet, end et stort Kavaislag med en uhyre Krave; men efterhaanden kom et lille rundt, af Frosten coloreret Ansigt samt et Par forsvarlige Bælgvanter for Dagen.

„Brask!" raabte Alle i eet Chor.

Der blev nu en Munterhed og Rysten Hænder, saa Brask nær havde tabt Ballancen; han fik ikke Lov til at gaae hjem til sit Logi, Kavaien blev trukken af

ham, og snart sad han mellem de Andre ved Punschebollen. I Begyndelsen kunde han ikke besvare alle de Spørgsmaal, der strømmede ind paa ham, for bare Hosten og Nysen.

„Det er da ogsaa en forskrækkelig Vinter," vare de første Ord, han fik frem.

„Men hvor kan det være," spurgte Captainen, „at De kommer en heel Dag for tidlig, Brask?"

„Det skal jeg saamænd sige Dem, Hr. Captain! Der tilbød sig saadan en udmærket Leilighed med Fragtmanden, og saa tænkte jeg, Captainen havde nu faaet nok af at passe Contoiret i hele to Dage."

„De vidste jo godt, at Jensen tog Deres Affairer; men man skal see, De længtes efter de kjære Protokoller."

„Hi, hi! ja, jeg befinder mig rigtignok bedst paa Contoiret."

„Havde De saa en fornøielig Juleaften, Brask?"

„Overmaade! Min Søster ventede sig jo, og tænk, netop Juleaften kom hun ned med Tvillinger."

„Det maa da ellers have forstyrret Dem Fornøielsen slemt, min gode Brask," sagde Captainen, idet hele Kredsen istemte en hjertelig Latter.

„Paa ingen Maade, Hr. Captain, paa ingen Maade! Rigtignok maatte jeg sidde hos min Søster, mens min Svoger hentede Jordemoderen, men da Alt var vel overstaaet, blev der megen Glæde, og Jordemoderen sagde, at Herrens Velsignelse hvilede over Korsby Skole."

„Ja den Velsignelse giver nu rigtignok strax Jordemoderen sin Rente, men hvad sagde Deres Svoger, som har syv Børn iforveien?"

„Jeg har saamænd aldrig seet ham saa glad, og min Søster drak første Juledag et stort Glas Punsch."

Munterheden formindskedes just ikke ved denne Fortælling, og især kunde Tante Lene ikke glemme Brasks fornøielige Juleaften.

Klokken Elleve klingrede og stampede det i Porten, Kanen var der, og Bruuns skulde hjem. Bruun be-

klagede, at Krone og Frank blev her saa kort, da han vilde havt dem ud til Randrupgaard.

„Det kan skee næste Gang!" sagde Captainen, som stod paa Trappen, omgiven af de Unge, medens Brask stod bagved paa det øverste Trin og holdt et Lys frem over Hovederne paa dem, som om det var hans faste Beslutning at dryppe dem Alle til med Tælle.

„Ja vist, næste Gang!" raabte Bruun; dertil føiede han et muntert Godnat og Tak for iaften. Clara nikkede og smilede, Hestene dandsede, Klokkerne sang, og borte vare de.

„Saa," sagde Frank til Valdemar, da de om Aftenen vare komne i Seng; „nu er den Herlighed snart forbi! Det vil falde suurt imorgen, at trække tilbage til Fængslet i Ramsted. Næste Gang, sagde Captainen; naar troer Du, det bliver, Krone? Maaskee aldrig!"

„Hvorfor det? Men det glæder mig, at Du har befundet Dig saa vel her. Ikke sandt, Alt overgik Din Forventning?"

„Ja, næsten i enhver Henseende! Det er herlige Mennesker, alle uden Undtagelse."

„Ogsaa det almindelige Pigebarn?"

„Ingen og Intet er almindeligt i Captainens Huus og allermindst Ida; det er en yndig Pige, Krone, og hvad mere er, hun er fuldkommen naturlig. Jeg troer virkelig, at de Par Samtaler, jeg har havt med hende, er en af de bedste Glæder, jeg endnu har nydt."

„Det lyder meget varmt fra en saadan Iistap som Dig; men Du tog slet ingen Notits af stakkels Frederikke."

„Naa, hun er jo kun et Barn endnu, skjøndt hun heller ikke er ilde; hendes Tid kommer jo nok, men hun vil aldrig kunne maale sig med Ida."

Dette Svar mindedes Frank i senere Tider.

Tredie Juledags Morgen kom med Taage, Storm og Tø, og de foregaaende Dages Pragt smeltede bort for den fugtige Aande. Stormen ruskede i Vinduer og Døre, som om den var forbittret over, at den i hele tre Dage havde været lagt i Lænker, og nu vilde holde sig

skadesløs ved sin vilde Dands. Sneen skred ned ad Tagene, Vandet strømmede i Gaderne, som om tusinde usynlige Aander arbeidede paa saa hastigt som muligt at udslette ethvert Spor af Julens Festlighed, og Jorden blev gammel, graa og snavset, som den havde været før.

Veiret harmonerede godt med de Unges Stemning, da de samledes om Morgenen i Dagligstuen, og Afskedstimen slog. Capitainen talte endnu en Gang i Enrum med Frank, bad ham med Kjærlighed at overveie, hvad han havde lagt ham paa Hjerte, og ikke at glemme sine Venner i Strømby, naar han trængte til en lille Adspredelse. Til Valdemar sagde han, at han med Glæde af Frank havde hørt om hans kraftige Anstrengelser for at blive Student med Ære; han bad ham føle sig forvisset om, at hans Venner her i Strømby, selv om deres og hans Veie i Tidens Løb deltes, dog altid med Kjærlighed i Tankerne vilde følge ham. Moder Steinfurth var lutter Hjertelighed, og selv Tante Lene viste sig lidt mere blød og mild, end det var hendes daglige Vane.

Ida var meget taus, og hendes Øine vare ikke ganske klare; hendes Moder mente, at hun havde forkjølet sig ved den forrige Aften at staae i Porten, og gav hende et lille Tørklæde om Halsen.

Da Valdemar og Frank vare reiste, gik Ida op paa sit Værelse, tog en Sølvkjede frem, som Valdemar engang havde foræret hende, viklede den om sin Haand og blev længe siddende i dybe Tanker. Der maatte være et eget Trylleri ved denne Kjede, som Led for Led omsluttede hendes lille Haand, thi hun blev meget klartseende. Hun læste langt ind i Fremtiden, og den Roman, hendes Hjerte digtede, syntes at faae en sørgelig Ende, thi Taarerne kom hende i Øinene. Da hun var bleven træt af at læse fremad, læste hun tilbage, og Smilet kom igjen paa hendes Rosenmund. Dette skulde ofte gjentage sig, thi det eensformige Liv i Strømby frembød Intet, som kunde bringe den fraværende Ven i Forglemmelse.

Den gode Tante Lene lagde undertiden Mærke til, at Ida var meget alvorlig og tankefuld, og at Valdemars

Navn sjelden blev nævnet, uden at der sporedes Bevægelse paa hendes Ansigt. Ved en saadan Leilighed lagde hun engang sin Haand paa Idas Pande, bøiede hendes Hoved blidt tilbage og saae hende spørgende ind i Øiet. Ida besvarede hendes Blik veemodigt, men dog freidigt, og hendes dybe, udtryksfulde Øine mindede om Havet efter en Storm, naar Bølgerne lægge sig.

„Skulde hun virkelig være alvorlig forelsket?“ spurgte Madam Kortsen sig selv; „nu, hun er jo saa ung og glemmer nok det igjen. Han flyver jo nu snart ud som en Falk; lad ham da søge sig en Mage blandt Høge og Glenter, og gid han aldrig mere maa mødes med min lille Due!“

Vi ville nu lade to Aar glide hen som en Drøm. I dette Tidsrum maa vi tænke os Captainen røgtende sin Dont, assisteret af Brask, idet han tillige paa mange Maader stifter Gavn blandt sine Medmennesker, og Moder Steinfurth vaagende over sine Børn, hvis Sundhed efterhaanden beroliger hendes ømme Hjerte, som Døden havde skræmmet op af dets naturlige Ro. Dernæst ville vi lade Tante Lene beskjæftige sig med stille Velgjørenhedssysler og med sin Yndling Ida, som hun veiledede og opmuntrede. Det anede hende ikke, hvor Meget der bevægede sig i Idas Hjerte, og at Ida, medens hun endnu blev betragtet som et Barn, ved det stærkt bevægede indre Liv, hun førte med sig selv, modnedes til Qvinde.

Vore unge Venner droge saa gjennem Slud og Taage tilbage til Ramsted, endte deres Skolegang og bleve Studenter. For Frank var dette en stor Forandring, mindre for Valdemar, forsaavidt som Cavalleren allerede var fix og færdig, inden han mødte ved Artiumsbordet; men Kammerherrens faderlige Protektion var rigtignok et langt lettere Aag, end Skoletvangen. Valdemar deeltog i Begyndelsen livligt i Studenterlivet, men efterhaanden som han blev hjemme i den store Verden, fjernede han sig mere og mere fra sine Kammerater. Hans Onkel gjorde ham lidt efter lidt klog paa, hvilken glimrende Fremtid der ventede ham,

naar han blot slægtede sin Gamle paa og blev et Verdensbarn, saaledes som han selv havde været det.

Verden laae saaledes aaben for ham med al dens Rigdom, Afvexling og alle dens Fristelser, og han flagrede ud i den som en Sommerfugl i det klare Solskin. For Frank derimod forblev Verden saa temmelig en lukket Bog; han læste flittigt og spandt sig ind som en Puppe. Sommerfuglen flagrede en Gang imellem hen til Puppen for at see, om den aldrig vilde blive til Andet, end en Puppe; men da det ikke lod dertil, saa bleve Besøgene stedse sjeldnere. Vi ville saaledes i næste Capitel gjenfinde vor Helt under andre Forhold og paa en ny Scene.

Andet Capitel.

Runer.

En smuk Septemberdag omtrent ved Middagstid var det meget stille i Frederiksberg Allee. Efteraaret var begyndt ualmindelig varmt; længe var der ikke faldet en Draabe Regn, og Træernes Blade hang slappe og støvbedækkede, medens Fluer og Myg surrede omkring overalt, søgende efter Offre for deres Blodtørst. En stor, langhaaret Hund, som med Tungen ud af Halsen foer gjennem Alleen og omhyggeligt blev undgaaet af de faa Fodgængere, den mødte — en rødmusset Tjenestepige, som med store Svedbraaber paa Panden og i den skraa, tilbagebøiede Stilling, som en vel fyldt Torvekurv giver, langtsomt arbeidede sig hjemad, hvor en livlig Kjøkkenild hverken lovede hende Kjølighed eller Hvile — et Par Skoledrenge, som med Bøgerne slængte paa Nakken traskede hjem fra Skolen og endelig en gammel Reconvalescent, der idelig hostede og besværligt slæbte sig fra den ene Bænk til den anden — disse faa Individer udgjorde det hele Publikum, saa lang Alleen var.

Ikke een Eqvipage rullede forbi, og hvad Omnibusserne angaaer, saa eiede Hovedstaden dengang kun to eller tre af disse nyttige, men lidet skjønne Maskiner, hvis bevægende Kraft altid staaer i Misforhold til Massen. Kjøbenhavn var dengang langt tilbage i Kulturen, uagtet man mente at have gjort store Fremskridt, og intetsteds er Forskjellen mellem dengang og nu saa slaaende som paa det Terrain, hvor vi have sat Læseren Stævne. Vi behøve saaledes blot at erindre om, at paa den Tid existerede hverken Jernbanen eller Tivoli, endsige Alhambra, der var dernæst flere Huller i Vesterbros Huusrække, som nu ere blevne udfyldte med anselige Bygninger, Chausseens Begyndelse var ingen Gade, og endelig havde Alleen kun faa, men gamle Kongevei saa godt som ingen Landsteder at fremvise. De fredelige Marker bølgede af Korn eller græssedes af fede Køer, og Stadens Larm havde ikke ganske dræbt Idyllen. Frederiksberg var, som bekjendt, i Begyndelsen af Christian den Ottendes Regjering Kjøbenhavnernes Stedbarn, thi efter den gamle Konges Død var der Intet, som trak; dog var der selv dengang sjelden saa stille, som denne varme Middag.

Den gamle Reconvalescent — Gud styrke ham paa hans besværlige Vandring — staaer stille udenfor et Landsted i Alleen, som dengang var og endnu er et af de meest indbydende at see til med dets Anstrøg af Renaissance-Stiil, dets Espalier og Altan. Døren til Altanen staaer aaben, og et rigt Blomsterflor pranger i Solen; der musiceres indenfor, og Normas lette Melodier bølge ud i Luften, baarne af Rosenduft. Denne Strøm af Vellugt og Vellyd synes at oplive den gamle Spadseregænger; han retter sig, og hvo veed — skjøndt vi ikke kjende ham eller kunne vide, hvad han netop tænker paa — maaskee en eller anden munter Vision fra hans unge og sunde Dage manes frem for det indre Blik; nu ryster han paa Hovedet og gaaer videre, som om han vilde sige — ja, det var dengang!

Vi ville imidlertid med lettere Skridt træde idenfor, efterat vi et Øieblik have glædet os over de deilige Provence-

roser foran Huset. Det første Syn, som møder os i Forstuen, er en Tjener i lyseblaat Livree, som sidder paa en Stol med begge Benene udstrakte og i den dybeste Søvn. Enten maa han meget pludselig være bleven overrumplet af Morpheus, eller ogsaa er hans Opdragelse lidt mangelfuld, thi den Avis, som han har udbredt foran sig paa Maven, ligger paa Hovedet. Der er ingen Fare for, at vi skulle vække ham; derimod maa vi mere varsomt smutte forbi den store hvide Hønsehund og den lille brune Støver, som i god Forstaaelse ligge og sove paa den samme Maatte og maaske drømme om en eller anden Jagt i deres Fødesteds vidtløftige Skove og Moser.

Naar vi have klaret disse Forposter og ere gaaede op ad Trappen, komme vi gjennem et lille Cabinet ind i en stor og kjølig Sal, som er elegant møbleret. Den Dame, hvis Sang vi lyttede til ude i Alleen, har netop reist sig fra Fortepianoet og er traadt hen foran Speilet, saa at hun vender Ryggen til os. Hun staaer i en noget skjødesløs Stilling, som dog ingenlunde er uden Ynde; den minder kun om Boudoiret og siger os, at hun er alene.

En lille Fod kommer tilsyne tilhøire, lidt udenfor den lysegraa Silkekjole; hun bøier sig tilbage og viser sin slanke Taille, idet Armene ere løftede i Veiret for at rette paa Haaret og ordne Toilettet, som, maaskee for Kjøligheds Skyld, er bragt lidt i Uorden og har viist os noget mere af den runde Skulder og den fyldige Barm, hvid som Snee, end det er passende. Med et lille let Slag paa Kjolen, som om hun vilde støve den af, vender hun sig hurtigt om, og kaster sig i en rød Fløiels Sopha; dernæst folder hun Hænderne over Hovedet og lukker Øinene som om hun sov.

Skjøndt dette gik for sig i en Fart, saae vi dog et Glimt af hendes Øine, som vare store og af det brillanteste Brune, skjelmske, maaskee lidt skadefroe. Hendes Haar er lysebrunt med et gyldent Skjær og hæver fordelagtigt hendes overordentlig fine Teint; Panden høi og sneehvid, Næsen krum, men maaskee lidt vel kort, skjøndt den harmonerer godt med de friske, lidt opad bøiede Læber og

den noget fyldige Hage. Hendes Skabning er af Middelhøide, fyldig, men dog ikke saaledes, at Skjønhedslinien overskrides.

Sover hun virkelig? Det synes saa, thi hun forandrer ikke sin Stilling, uagtet Døren gaaer op, og to Herrer træde ind. Den høieste af dem er en meget smuk ung Mand, neppe meget over tyve Aar gammel, simpelt, men smagfuldt klædt; den lille, mere firskaarne Person seer ud til at være et Par Aar ældre; skjøndt han ogsaa er klædt paa Moden, er der dog noget Skødesløst saavel over hans Dragt, som over hans hele Fremtræden.

„Saa for Pokker," udbryder den Sidste, idet hans lyseblaae Øine udtrykke godmodig Munterhed, „der sidder hun min Sjel og sover! Naar vi regne Ajax og Gesvindt med, saa er hun den fjerde sovende Person, vi idag ere trufne paa her i Huset. Heida, Franziska! Vaagn op og slaa paa Dine Strenge!"

Den høie Herre greb ham i Armen, som om han vilde bede ham tie stille, enten det nu var for ikke at vække Damen, eller for noget længere at nyde det smukke Syn; men det var for silde, thi hun sprang op og rødmede let, idet hun sagde:

„Er det Dig, William Galfrands? Goddag, Hr. von Krone!"

„Undskyld, Comtesse," svarede Valdemar, idet han med megen Anstand og Sikkerhed traadte nærmere, „her var saa stille, at vi troede, Stuen var tom."

„Jeg beder," svarede Comtessen, „Deres bedste Undskyldning, hvis ellers nogen behøves, er Fætter William, der altid tager Huset med Storm, som om vi ingen Tjenere havde til at melde Folk."

„Aa, Franziska, hvad skal de Formaliteter til? Desuden sidder Christen, den Slubbert, og snorker nede i Gangen, saa vi kan høre ham herop. Apropos, er Onkel hjemme?"

„Nei; Fader er ude paa Christianshavn for at see paa de fire Blankbrune, som Brygger Madsen vil sælge; men han kommer vist snart. Tag Plads, mine Herrer!

Hr. Krone, jeg veed, Syngestolen er — hvorledes sagde De nu forleden — en Vugge for Deres bedste Drømme?"

„Det vil da sige, Franziska," sagde Grev William, „naar han har en Cigar i Munden; men uagtet I have slaaet Jert Qvarteer op her for at ligge paa Landet, mens I ere i Byen — ha, ha! saa er Tobak dog Contreband her i Huset."

„Og Dig, William," vedblev Comtessen, som om hun ikke var bleven afbrudt, „Dig vil jeg overlade Sophaen, thi Du befinder Dig jo ikke vel, naar Du ikke kan lægge Benene op. Hvad sige Herrene til et Stykke Melon?"

Klokken vækkede Christen, som bragte Frugten med Tilbehør, hvorefter Comtessen lod ham gaae. Hun skar selv Melonen for og serverede den paa et Glastallerken; saa præsenterede hun sine Gjester den med et Knix.

Efterat Melonen var fortæret under Grevens Indignation over, at Krone fordærvede den herlige Frugt ved at strøe Peber paa den, erklærede den Første — „at det gjorde forbandet godt" — og gav sig derefter til at gjøre en Runde i Værelset for, som han pleiede, at kige i Bøger og Musikalier; dog kom han i denne Undersøgelse sjelden dybere end til Titelbladet og nynnede med det Samme en Melodi med al ønskelig Falskhed. Paa sin Vandring gjennem Salen kom Greven ogsaa til Fortepianoet, hvor han fortsatte sine musikalske Forsøg med een Finger.

„Aa, hold dog op, William," udbrød Comtessen i en fortvivlet Tone, „det er ikke til at udholde i Længden."

„Du hører til hvad vi i Skolen kaldte de Umælende, Gyldenholdt," sagde Valdemar Krone.

„Godt," svarede Greven, idet han dreiede sig rundt paa Tabouretten og betragtede sin Cousine og sin Ven leende. „Naar I vidste, hvor Eders evige Musiceren og Qvinkeleren forekommer mig komisk! Og Du, Krone, som blot for at være paa Moden tager Syngetimer hos Signor Torre, hvor I brøle som to Stude paa Tromme-

salen! Den italienske Opera er virkelig efter min Mening det meest smagløse, umusikalske Sammensurium —."

„Aa, William, prostitueer Dig nu ikke mere idag," sagde Comtessen. „Du protegerer maaskee den danske Opera?"

„Jeg protegerer Lirekasserne — det er fornuftig Musik, og de spille aldrig falsk —"

„En besynderlig Paastand," tog Valdemar Krone Ordet, „i en, musikalsk taget, saa falsk Mund som Din. Nei, Gyldenholdt, Du har Intet Begreb om, hvad Hertz saa smukt siger:

Fra et usynligt Skjønheds-Rige
Gaae Sangens Toner ud."

„Pokker i Vold med den usynlige Skjønhed, min Fa'er! Naar jeg for Exempel hører paa Vagtparaden, saa er det meest for at see paa Folk og de smukke Pigebørn."

Greven rejste sig op og gik hen til Vinduet; først saae han ud i Alleen, men da den var lige saa øde som før, betragtede han Vindueskarmen, som var meget støvet, thi det fløi ind allevegne i de Dage, da man endnu ikke vandede Gader og Veie; men i Støvet stod der skrevet et Navn.

„Ja saa!" udbrød Greven. „Ja saa! Franziska, det maa være Dig; saa Du rister ogsaa Runer, ligesom Damen ude i Frederiksberg Have forleden. Ha, ha, ha!"

Ikke saa snart fattede Comtessen Meningen af Fætterens Ord, førend hun sprang op, foer hen til Vinduet, vidskede Navnet ud og gav Grev William et Smæk paa Kinden, hvor Støvet efterlod fem tydelige Mærker. Den skjønneste Purpurrødme overgjød hendes Ansigt og Hals, og hendes Øine lynede; men hun fortrød strax sin Hidsighed og næsten med Taarer i Øinene sagde hun:

„William, vær nu skikkelig — ellers tilgiver jeg Dig det aldrig!"

„Det glæder mig igrunden, at Du tænker paa ham, Franziska, skjøndt —"

„Ikke et Ord mere!" afbrød Comtessen ham i en halv bønlig, halv bydende Tone.

Grev William stillede sig hen foran Speilet og betragtede sin Kind, idet han fløitede.

„Hør veed Du hvad, Krone," sagde han, „jeg er i dette Øieblik egentlig et misundelsesværdigt Menneske. Hvor mange af Byens Ungkarle vilde ikke misunde mig dette Klaps af Comtesse Franziskas søde lille Haand! Kammerjunker Boldt for Exempel, eller Legationssecretair Hagenfurth, ikke at tale om den utrættelige Baron Cederbom. Han vilde sikkert forpligte sig til ikke at vaske sig, saa længe der var et Gran af dette kostelige Støv tilbage paa hans fyldige Kind. Bønhører Du dog ikke tilsidst den svenske Baron, Franziska? Skjøndt efter hvad jeg nylig saae i Vindueskarmen! Jeg vilde ellers ikke have troet, at det havde videre at betyde, hvis Du ikke var bleven saa hidsig."

„Det har heller ikke noget at betyde," svarede Comtessen utaalmodigt.

„Jeg vil saamænd gjerne troe det, Cousine! Kom nu og tør Støvet pænt af min Kind, det skal være Din Straf. Saa, det var ret! Melonen kjølede saa deiligt, og jeg gider ikke disputere mig varm igjen. Gaaer Du med ned i Lysthuset og ryger en Cigar, Krone?"

„Aa nei, Gyldenholdt, jeg ryger aldrig paa denne Tid af Dagen."

„Saa gaaer jeg min Vei alene — er jeg ikke en elskværdig Fætter, Franziska? Glem ikke at tage mig med, naar Du gaaer, Krone; det er ikke umuligt, at Du finder mig nede i Lysthuset i en lignende Situation som Christen."

Valdemar havde med Spænding overværet den ovenfor beskrevne Scene mellem Fætter og Cousine, og, da Grev William var gaaet, vedblev han i nogle Øieblikke at betragte Comtessen ufravendt. Hun følte det, saae et Øieblik op, men slog Øinene lige saa hastigt ned igjen. Der var Noget i Valdemar Krones klare, brune Øine, hvorfor hun, for at bruge et Sømandsudtryk, stundom maatte stryge Flag; til andre Tider havde det maaskee behaget hende, i dette Øieblik mishagede det hende.

„Disse Runer i Vinduet, Comtesse?" spurgte han.

„Disse indiscrete Spørgsmaal, Hr. Krone!" svarede hun.

„Nu, Comtesse — der gives Øieblikke, da Discretion maaskee vilde være paa urette Sted."

„Dette er aldeles ikke et saadant. — Aa, kjære Hr. Krone! bliv endelig ikke sentimental, det kjeder mig saa frygteligt. Fortæl mig hellere noget Morsomt! Siden De endelig vil tale om Runer, saa sig mig, hvad det var for en ung Dame i Frederiksberg Have, som William sigtede til."

„Aa, det var et lille Eventyr, vi oplevede sammen derude."

„Et Eventyr — lad mig endelig høre det; det er en sand Forfriskelse i disse kjedelige Tider at høre noget Nyt."

„Som De vil da! Grev William og jeg spadserede derude, og vi bleve en ung Dame vaer, som sad paa en Bænk, hensunken i dybe Betragtninger, medens hun ridsede med sin Parasol i Sandet. Hun hverken hørte eller saae os, førend vi vare lige ved Bænken, saa reiste hun sig pludselig og flygtede, idet hun efterlod sex Inscriptioner i Gangen."

„Sex Inscriptioner?"

„Ja, det samme Navn var skrevet der sex Gange; V—ilhelm, Vilhelm og saa fremdeles. De seer altsaa, Comtesse," vedblev Valdemar med en skjelmsk Sikkerhed, som jog Blodet op i Comtessens Kinder, „at Navnet begyndte med V! Damen var os ganske ubekjendt, og det interesserede mig kun lidet at vide Navnet paa hendes Tilbeder; men Deres Fætter mente, at vi burde holde Øie med hende i Afstand, og vi opdagede snart, at hun atter havde taget Plads paa en afsides Bænk, hvor hun lod til at være ligesaa beskjæftiget. Hun ridsede i Sandet med Parasolen og skrev udentvivl for syvende Gang Vilhelm."

„„Det Pigebarn maa da være styrtende forelsket,"" hviskede Grev William. „„Her kan vi faae lidt Løier, Krone! Lad os gaae hver til sin Side, saaledes at vi

afskjære hende Tilbagetoget fra begge Sider. Naar Beleiringstilstanden er etableret, male vi hver et vældigt Vilhelm midt i Gangen, saaledes at det maa falde hende i Øinene, naar hun gaaer. Lad os saa blive staaende og iagttage Virkningen.""

„Og det indlod De Dem paa?" udbrød Comtessen; „fy, Hr. Krone!"

„Det var jo kun Spøg."

„Og saa tænkte De aldeles ikke paa den unge Dames Forlegenhed? Jo, de Herrer ere rigtignok et ubarmhjertigt Folkefærd!"

„Og Damerne, eller, hvis De tillader — de elskværdige Piger — et meget uforsigtigt," svarede Valdemar med et Sideblik til Vinduesskarmen. „Desuden, naar vi havde været saa overordentlig dydige og ladet den unge Dame fremdeles tatovere Gangene med hendes Elskers Navn, hvad vilde der saa være blevet af vort Eventyr?"

„Godt, godt! Hvorledes kom saa Deres Hellelíden over de Runer, De kastede paa hendes Vei?"

„Hellelíden valgte først Gyldenholdts Passage; da hun saae det colossale Vilhelm, studsede hun og fik i det Samme Øie paa Deres ærede Fætter, som stod lænet til et Træ med Lorgnetten for Øiet. Naturligviis gjorde hun omkring og forsøgte den anden Udvei; men tænk Dem hendes Forfærdelse, da hun ogsaa der mødte sin Vilhelm og fik Øie paa mig! Hun tog imidlertid denne Gang Mod til sig og forcerede Passagen; maaske er hun ogsaa, idetmindste smigrer jeg mig dermed, bleven beroliget —"

„Ved Deres elskværdige Ydre?" fald Comtessen ind.

„Jeg takker, nei! Jeg mente derved, at jeg gik roligt forbi hende og hilste."

„Hilsenen var et Misgreb, min Herre!"

„Ganske vist, Deres Naade! Men man bærer sig altid forkeert ad, naar man har en daarlig Samvittighed, og det havde jeg virkelig; thi idet hun gik forbi mig, tilkastede hun mig et Blik, som jeg ikke saa let glemmer; det var paa een Gang veemodigt og stolt, og det gjorde

mig ganske skamfuld. Tillige bemærkede jeg, at hun var meget ung, og at hun havde et Par deilige mørkeblaae Dine, hvis Udtryk levende mindede mig om en ung Dame, som jeg har — som jeg kjendte meget nøie i min Barndom."

„Ja, saa! En tidlig Inclination?"

„Nei, Deres Naade er paa Vildspor."

Efter en Pause spurgte Comtessen:

„Hvorledes lever Deres Onkel?"

„Tak; ret godt, i sin Fløiels Slobrok og i sin Lænestol med Ami paa Skjødet."

„Veed De hvad, det er en charmant gammel Mand; naar vi Damer ville have et Begreb om, hvad Galanteri var, thi det existerer næsten ikke mere, naar vi ville høre en Compliment, sagt med Anstand, saa maae vi gaae til de Gamle, Deres Onkel for Exempel."

Aa — det er da Skade, at Onkel ikke selv kan høre Dem sige det!" svarede Valdemar med Lune.

„Saa De bliver ikke stødt paa de Unges Vegne? De føler Dem slet ikke slaaet? Saa burde jeg egentlig tilbageholde, hvad jeg nu vil sige. De var nemlig, Hr. Krone, især i Begyndelsen af vort Bekjendtskab, virkelig en Undtagelse fra Reglen; De havde Noget af det antike Galanteri; men — det forekommer mig, at det taber sig."

„Hvorledes lyder saa egentlig mit Skudsmaal?"

„Deres Skudsmaal — nu, som Tidsaanden engang er, i Sammenligning med Deres ærede Samtidige, vilde jeg virkelig stille Dem temmelig høit, hvis De var lidt mindre sentimental."

„Kan jeg ikke faae dette Skudsmaal Sort paa Hvidt med Deres Naades grevelige Segl under? Det vilde blive en Prydelse for min Vandrebog, naar jeg engang gjør en Udenlandsreise tilfods og fegter mig igjennem til Rom; thi en saa bereist Dame som Comtesse Gyldenholdt har vist mange Bekjendtskaber i Udlandet."

„Reise udenlands — tilfods — De, Kammerherre Krones Neveu, Adoptivsøn og Arving? De skal da naturligviis arve Deres Onkel?"

„Har De maaskee læst Onkels Testamente? Mig har han aldrig viist det.“

„Veed De hvad, Hr. Krone — De ansees i Almindelighed for at være et godt Parti.“

„Ah! Deres Naade vil maaskee udsøge mig en Brud?“

„Tænk — den afskyelige gamle Admiralinde Been sagde forleden til Etatsraadinde Manner, idet hun bragte sit Mumieansigt tæt hen til den forskrækkede Etatsraadindes Øren, men jeg hørte dog hvert Ord, thi Admiralinden hvidsker undertiden skammelig høit:

„„Der er den unge Hr. v. Krone,““ sagde hun, „„det er et godt Parti, Etatsraadinde! Tænk paa ham, han vilde netop være en Mand for deres Juliane.““

Valdemar reiste sig op og saae paa sit Uhr, som om han vilde gaae.

„Bliv lidt endnu,“ sagde Comtessen pludselig med Varme, som om hun frygtede, at hun var gaaet for vidt. „Sæt Dem igjen, jeg beder Dem!“

„Der er Torden i Luften idag, Comtesse, idetmindste her i Alleen, det er aabenbart; min Stemning bevæger sig mellem de to Extremer — Sentimentalitet og Vrede; begge Dele stride jo mod den gode Tone — mon det da ikke var bedst, at jeg gik?“ svarede Valdemar, idet han heftigt trommede med Fingrene paa sin Hattepul.

„Vist ikke, men skal det endelig være Et af To, saa maa De helst blive vred. For at tale om andre Ting — hvad var det for en besynderlig Figur, jeg for nogen Tid siden saae Dem sammen med, dengang jeg kjørte forbi Dem paa Kongens Nytorv? En meget høi Mand; igrunden havde han et smukt Hoved, som mindede mig om de antikke Herkules-Statuer; men det var da en formidabel blaa Kavei, han havde paa! Jeg erindrer aldrig at have seet Dem i Selskab med en saa slet klædt Herre.“

„Da har De heller aldrig seet mig i Selskab med en bravere Mand; det var Postmesteren i Strømby, Captain Steinfurth.“

„Ah — ham, som De engang var i Huset hos? Det er besynderligt, at De aldrig har fortalt mig om

disse Steinfurths eller om Deres Ophold i Strømby. Har Captainen ikke en smuk Datter og var hun ikke med ham heri Byen? Det forekommer mig, at William talte med Begeistring om hende; han havde seet hende paa Gaden og kaldte hende — „ret en sød Slut" eller saadan Noget. Fortæl mig dog lidt om hende. Det skulde da vel ikke være hende, som den unge skjønne Hellelidens deilige blaae Øine mindede Dem om? Hende, som De kjendte saa godt i Deres Barndom? Hvor jeg prægtigt kan tænke mig det, Hr. Krone, at De har været meget tidlig forelsket."

Da Valdemar, idet han rødmede let, blot svarede:

„Ja, det var Ida Steinfurth", vedblev Comtessen:

„Saa De vil ikke beskrive mig hende? Da kan jeg godt tænke mig, hvorledes hun seer ud, thi jeg kjender Williams Smag for borgerlige Skjønheder."

„Der gives mere borgerlige Skjønheder i Aristokratiet, end Ida Steinfurth."

„Da ikke i vor Familie? Hør nu, hvor jeg kan træffe: — Røde Kinder, klare Øine, en ganske vakker Figur, men noget massiv og med store Hænder og Fødder, idet jeg refererer mig til hendes kjæmpemæssige Hr. Fader; hvad Toilettet angaaer, saa til daglig en Merinos Kjole, som klæder hende godt, men til Stads en skrækkelig broget Silkekjole, som hver Søndag dræber hendes Skjønhed, naar —"

„De er ubarmhjertig idag, Comtesse!"

„De er da ikke stødt?"

„Jeg vilde netop spurgt Dem om det Samme. De er i et meget irritabelt Lune idag, thi jeg vil nødig troe, at De systematisk lægger an paa at saare mine Følelser."

„Altsaa lignede min Skizze ikke? —"

„Nei, ligesaa lidt som De i det Hele ligner Dem selv idag. Men jeg maa have en Ende paa dette, Comtesse; jeg har længe følt Lyst til at tale — rigtig simpelt og oprigtigt med Dem."

„Det er i Sandhed en Indledning, som nok kan gjøre mig bange!"

Valdemar tog sin Brevtaske frem, søgte og fandt et fiint, sammenlagt Stykke Papiir og lagde det paa Bordet foran Comtessen.

„Hvad er det?“ spurgte hun forlegen.

„Den lille Rose, som De gav mig for omtrent fjorten Dage siden; skal jeg komme Deres Hukommelse til Hjelp? Det var paa Skóvtouren — i det lille østlige Cabinet i Eremitagen, dengang vi vare der nogle Øieblikke alene; men jeg glemmer ikke disse Øieblikke saa let! Den lille visne Blomst har imidlertid ingen Værdi for mig; kom Gaven ikke fra Hjertet, og var der virkelig Intet meent med det Blik og det Haandtryk, som ledsagede den — nu, saa tag Rosen igjen!“

Et Udtryk af Forundring, Utaalmodighed og Fortrydelse vexlede hurtigt paa Comtessens smukke Ansigt; endelig svarede hun:

„De tager Alting saa høitideligt og alvorligt, Krone! De — lægger den dybeste Betydning i et overgivent Indfald, De —“

„Jeg har gjort mig selv det simple Spørgsmaal — og jeg forelægger Dem det til Besvarelse: kan en Dame med Selvfølelse tale og handle, som Francisca Gyldenholdt gjorde det den Eftermiddag i Eremitagen, naar hun ikke elsker?“

Comtessen sprang op, slog Armene overkors og betragtede Valdemar med et stolt og harmfuldt Blik; saare skjøn var hun midt i sin Harme, og det Udtryk af Trods, som spillede om hendes Læber, klædte hende langt bedre, end det satiriske Smiil, som ellers saa ofte havde sit Sæde der; men hendes varme Blik blev efterhaanden igjen koldt, og en Skygge af Livslede lagde sig over hendes Træk; hun sænkede Blikket, og hendes Tanker lode til at være langt borte og beskjæftige sig med andre Gjenstande; men hun fattede sig hurtigt igjen og gik med hastige Skridt frem og tilbage et Par Gange, indtil hun standsede foran Valdemar. Hun betragtede ham, som han stod der i sin ungdommelige og mandige Skjønhed og saae paa hende med et Blik, der baade var lidenskabeligt og fast. Der

kom atter mere Liv og Varme i hendes Træk, og, idet hun sendte ham et af disse straalende Blikke, som saa ofte havde gjort ham svimmel, sagde hun med en Stemme, der kunde være blød og indtrængende, naar hun vilde:

„Hr. Krone! Gives der da slet ingen andre Hensyn her i Livet, end Ens egne Følelser? Behøver jeg at forklare mig nærmere? Og dog siger jeg endnu: gjem Rosen, gjem den godt — til bedre Tider!“

Hun rakte ham Haanden, som han kyssede, og derpaa gik hun hastigt ud af Salen, idet hun efterlod vor Helt som et Bytte for de meest modstridende Følelser. Han følte endnu Varmen af Franciskas straalende Blik og Trykket af hendes bløde Haand, og han triumpherede over sin Lykke, medens han dog i samme Øieblik følte sig ydmyget. Thi disse Hensyn, som Comtessen ikke fandt det fornødent nærmere at forklare, maatte sigte til hendes Stilling i Livet, der var hævet betydeligt over hans, og især gjelde hendes egen Fader. De omfattede den simple, men ærgerlige Kjendsgjerning, at candidatus philosophiæ Valdemar Krone umuligt kunde blive modtaget af Arthur, Greve af Gyldenholdt, Besidder af Grevskabet af samme Navn, Storkors af Dannebroge samt Dannebrogsmand, med aabne Arme som Frier til hans eneste Barn, den skjønne Franciska. Idetmindste kunde vor Helt ikke forstaae hendes Ord anderledes, og, skjøndt han havde ønsket, at Comtessens Tilbøielighed for ham havde været saa stærk, at hun vilde sætte sig lidt mere ud over disse Hensyn, saa kunde han ikke ganske misbillige, at en Dame i hendes Stilling betænkte sig vel, inden hun gjorde sit Valg, og at hun af datterlig Kjærlighed ikke ganske oversaae sin egen Fader og hans Planer med hende. —

Medens Valdemar Krone, stærkt bevæget i Sindet, maaler Grevens Sal med lange Skridt og aldeles glemmer William Gyldenholdt, som holder Siesta i Lindelysthuset, vil det maaskee være en passende Leilighed til at sige et Ord om den Gyldenholdtske Slægt og vor Helts skjebnesvangre Bekjendtskab med den.

Den gamle Greve, som han gjerne benævnedes, var bleven gift i en temmelig fremrykket Alder, og hans Gemalinde havde kun skjænket ham eet Barn, en Datter, som blev kaldet Franziska. Hun var ikke bleven modtaget af sin Fader med Glæde, da han naturligviis havde ønsket sig en Søn og Arving til Grevskabet. Da imidlertid hans Gemalinde døde efter et Par Aars Forløb, og den lille Franciskas Skjønhed og Livlighed gjorde sin Virkning paa Faderens Hjerte, saa svandt hans Fordom efterhaanden ganske, og han fik sin Datter meget kjær, om han end stundom pleiede at sige, at hun kun havde een Feil, den, at hun ikke var en Dreng. Imidlertid opfyldte netop denne Omstændighed, at hun ikke kunde arve Grevskabet, Grevens Alderdom med en behagelig Virksomhed, idet han stræbte at sikkre sin Datter ikke blot en god, men endog en glimrende Existents. Greven var en streng Økonom, og ved i en Række af Aar at anvende Overskudet af sine store Indtægter paa en fordelagtig Maade og anbringe dem i Landeiendomme, havde han efterhaanden samlet sig en Privatformue, som ansloges til mindst fem Tønder Guld. Det var altsaa ikke uden Grund, naar han sagde, at han ved sin Død vilde efterlade sig to Grevskaber, et til sin Brodersøn William og et til sin Datter Franciska.

Han arbeidede saaledes ufortrødent for sin Datters Vel; men hvad ikke Alverdens Skatte kunde erstatte, det var hans elskværdige og forstandige Gemalindes tidlige Bortgang. Rigtignok boede hans Søster, Comtesse Louise, paa Gyldenholdt, og hende var det overdraget baade at bestyre Huset og lede Franciskas Opdragelse; men denne godmodige og svagelige Dame var især ikke den sidste Opgave voxen. Comtesse Franciska havde derfor i sin Opvæxt nydt en Frihed, som just ikke havde havt nogen gavnlig Indflydelse paa hendes Charakteer.

At udsøge en Ægtefælle til sin Datter, som tilfredsstillede baade hendes og hans egne Fordringer, dette havde tidligere beskjæftiget den gamle Greve meget; men enten vare disse Planer ikke lykkedes efter Ønske, eller ogsaa

var Comtessen meget vanskelig at tilfredsstille; thi uagtet hun gik i sit tre og tyvende Aar, og hun for sex Aar siden var indtraadt i den store Verden, saa var det tilsyneladende ikke lykkedes en eneste af hendes mange Tilbedere at sætte sig fast i hendes Gunst. Hendes Ry for Lunefuldhed og Ubønhørlighed skræmmede mere og mere de solide Friere fra hende, og for Øieblikket var den svenske Baron Cederbom egentlig den Eneste, hvis Formue og Fødsel berettigede til noget Haab.

At forene Comtessen med hendes Fætter, Grev William, og saaledes holde hele den store Formue sammen, syntes at være en naturlig Plan. Grev William havde engang i et fortroligt Øieblik udtalt sig herom for sin Ven, Valdemar Krone.

„Jeg er vis paa, Krone," sagde han, „at, naar den Gamle engang falder fra, og jeg tiltræder Grevskabet, saa vil jeg forefinde Huset ligesaa tomt, som om der var blevet gjort Udpantning; at sige for saa vidt som han testamenterer Franciska hver evige Pind, undtagen det Skrammel, Erectionen foreskriver. Nu, det skal være Pigebarnet vel undt! Kan Du holde reen Mund, Krone, saa vil jeg betroe Dig Noget: det kunde blive mit Altsammen — hvis jeg vilde. Det er Onkels Kjæphest at smedde mig til Franciska, men jeg siger Tak! Vi vilde kun skjændes fra Morgen til Aften; hun er for gammel i Gaarde og vilde bilde sig ind, at hun var Herre; for sikker er hun!"

„Du glemmer reent den anden Side af Sagen," svarede Valdemar Krone, „nemlig om Franciska vil have Dig."

„Ja vel," sagde den unge Greve, „at hun ikke holder af mig, og at hun igrunden overseer mig — det veed jeg meget godt; men, seer Du, at være regjerende Grevinde paa Gyldenholdt er min Sjæl ingen Bagatel, ikke engang for Franciska. Maaskee gjorde hun det dog tilsidst, hvis jeg vilde; men hvad bryder jeg mig om hendes Penge? Jeg vil gifte mig ganske efter mit eget Hoved og, vælger jeg en fattig Pige og gjør hende til en

af de rigeste Koner i Landet, saa tænker jeg, det skal ikke skade vor huuslige Lykke."

Den gamle Greve havde nu rigtignok næret disse Planer, men de vare ikke hans Kjæphest, saaledes som Grev William mente. Da han var paa det Rene med, at de Unge aldeles ikke nærede Tilbøielighed for hinanden, opgav han igjen denne Idee; thi han var for rettænkende til at forcere sin Datter og Brodersøn til et saadant Skridt, og vidste, at slige Forbindelser sjelden have Lykken med sig.

Grevens Godser laae i Jylland, hvor han gjerne opholdt sig. Tidligere havde han i Selskab med sin Søster og Datter gjort flere Udenlandsreiser og opholdt sig ved forskjellige Bade, især for Søsterens Skyld, men i de senere Aar reiste han hvert Efteraar til Kjøbenhavn, hvor han undertiden opholdt sig et Par Maaneder. Hans Søster, Comtesse Louise, havde imidlertid nu opgivet al Reisen og forblev stadigt paa Gyldenholdt. Hun var bestandig sygelig og satte Huuslægens, Doktor Goldschmidts, Opfindsomhed dygtig paa Prøve. Ingen Læge havde kunnet helbrede hende, og Nogle af dem havde endog forudsagt hendes snarlige Død, men desuagtet levede hun, og det lod endogsaa til, at hun skulde opnaae en høi Alder. — Doktor Goldschmidt behagede hende mere end nogen anden Læge, hun havde havt, og han behandlede hende vistnok rigtigt, idet han især søgte at indvirke paa Humeuret. Hans Uleilighed blev rigelig honoreret, men han var ogsaa meget bunden; dog befandt Comtessen sig for Øieblikket saa vel, at hun, som Lehnsgreven udtrykte sig, havde givet Doktoren Permission paa en Uge, og han var da reist til Kjøbenhavn.

Lehnsgreven havde to Brødre, begge yngre end han; den ældste af dem, Grev Villams Fader, havde været Cavalleriofficeer og var død for flere Aar siden. Hans Enke og Datter, Comtesse Adelaide, levede paa Grevskabets Enkesæde, Dyrlund, hvor Lehnsgreven for største Delen underholdt dem. Det var imidlertid hans Hensigt,

i det kommende Foraar at bortforpagte Gaarden Dyrlund til Grev William.

Grev William havde ved lykkelig og vel at absolvere Examen Artium tilfredsstillet sin Onkels Fordringer i saa Henseende, og han tilbragte nu, efterat han praktisk havde lært Landvæsenet, nogle Maaneder i Hovedstaden for at gaae paa Veterinairskolen. Han havde sat sig i Kost hos sin yngre Farbroder, Grev Ferdinand, der var Embedsmand i Kjøbenhavn og førte et muntert Huus. — Forholdet mellem den gamle Greve og hans Broder Ferdinand var ikke ganske hjerteligt, hvilket havde vakt Opmærksomhed. Kammerherre Krone spurgte engang Grevens Godsforvalter, Kammerraad Sass, om Grunden hertil, og Sass svarede, idet han kneb det ene Øie til, saaledes som han pleiede, naar han gav en Meddelelse af delikat Natur — „at Kassebogen muligviis i saa Henseende kunde give de bedste Oplysninger."

Grev Ferdinand boede i Kammerherre Krones Gaard, og herved var Bekjendtskabet mellem den gyldenholdtske Familie og Valdemar Krone opstaaet. Kammerherren havde opmuntret sin Brodersøn til at dyrke et i enhver Henseende saa ønskeligt Bekjendtskab, og han havde gjort Sit til at bane sin Neveu Veien. Det havde endogsaa været hans Plan, at Grev Ferdinand foruden første Sal skulde leie anden Sal, saa at Lehnsgreven, naar han var i Byen, kunde have en passende Aftrædelsesleilighed hos Broderen; men Lehnsgreven vilde paa ingen Maade opslaae sit Paulun hos Broder Ferdinand, og, da han ikke yndede Hotellerne, havde han for denne Gang leiet det omtalte Landsted i Alleen, som, paa Grund af Eierens Bortreise, var meubleret at faae tilleie.

Det var dette, som havde foranlediget Kammerherre Krones Spørgsmaal til Sass. Grev Ferdinands Finantser vare altid i Forvirring; da den yngre Broders Lod nu engang var bleven hans, fandt han sig i sine pekuniære Forlegenheder som i et nødvendigt Onde. Baade han, hans muntre, elskværdige Kone og hans trende Døttre nærede aldeles ingen Misundelse mod den ældre

og lykkeligere Green af Familien, men de havde Intet imod en Gang imellem at blive grebne under Armene af Onkel Arthur. Da imidlertid de kritiske Momenter indfandt sig hyppigere, jo oftere Broder Ferdinand blev hjulpen, saa trak Lehnsgreven sig omsider tilbage, og Faa forstode at udføre denne Manøvre paa een Gang saa aldeles uden Anstød og dog saa føleligt. Grev Ferdinand fik fra nu af kun den ham tilstaaede Appanage af Grevskabet.

Comtesse Franciska besøgte hyppigere, end Faderen, Onkel Ferdinand og hans Døttre. De tre Cousiner vare vakkre og livsglade Piger og viste Comtesse Franciska den største Venlighed. De saae op til hende, og deres godmodige Tjenstagtighed var utrættelig. Franciska befandt sig altsaa vel hos Onkel Ferdinand, og det hændtes nu og da, at de unge Damer aflagde Kammerherre Krone et Besøg. Den gamle Podagrist udfoldede da hele sin Elskværdighed; uden at støde de tre Cousiner forstod han at fremhæve Comtesse Franciska paa en Maade, som blev paaskjønnet, og den Gamles fine Takt stemte hende gunstigt for Valdemar, hvis heldige Ydre allerede strax gjorde et vist Indtryk paa hende. Valdemar benyttede sin Fordeel kjækt, og det varede ikke længe, inden Forholdet mellem dem antog en pikant Charakteer.

Hvad der havde overrasket Franciska Gyldenholdt og vakt en noget dybere Interesse hos hende for Valdemar Krone, det var den Opdagelse, at der bag hans slebne Væsen skjulte sig en Skat af naturlig Inderlighed, hvis poetiske Aabenbarelser vare hende noget Nyt. Netop fordi han ikke altid viste sig saaledes, gjorde det et desto stærkere Indtryk paa hende, naar han i hendes Selskab røbede en frisk, naiv Begeistring over noget Smukt, eller gav hende humoristiske Skildringer af, hvad han havde seet, og det Sprog, han da talte, stod langt over, hvad hun til daglig hørte.

Det var en Dobbelthed i hans Væsen, som i denne Overgangsperiode gjorde ham interessant for hende. Hans naive Glæde virkede undertiden paa hendes Hjerte som et

friskt Vindpust paa den stille Havflade en varm Sommerdag; en for hans Alder ikke almindelig Selvbeherskelse og Takt var til andre Tider hendes delikate Følelse behagelig, indtil Forholdet havde udviklet sig saa vidt, som vi have seet af den nylig indtrufne lille Krisis. Et af To maatte indtræffe — enten maatte han hæve hende op til sig, eller drages ned til hende, og det Sidste var meget at frygte; deels fordi hun var nogle Aar ældre end han, og deels fordi hendes Fødsel, Skjønhed og Rigdom sammensvore sig mod hans Hjerte, medens hans Onkel Kammerherren belærte ham angaaende det Punkt: „at gjøre et Parti."

Reactionen indtraf snart; hun kaldte hans varme naturlige Følelse Sentimentalitet, og hendes Satire angreb hans Hjertes ædle Metal som en ætsende Syre. Ufor- mærket bøiedes hans Selvfølelse og hans moralske Mod som en Green, hvorpaa der hænger en gylden, men altfor tung Frugt. Han tænkte selv neppe over, i hvilken Grad det Bedste og Ædleste i hans Natur var blevet udviklet og styrket ved Samlivet med hans Venner i Strømby, ligesaalidet som han erkjendte, at, idet han skiltes fra Ida, havde hans Livs gode Engel forladt ham.

Det vilde være Uret at sige, at han ikke mere følte varmt for Steinfurths, og at Ida ikke mere var ham kjær; men den Verden, han nu bevægede sig i, havde vakt mange urolige og ærgjerrige Tanker i hans Sjæl, og hans og deres Veie havde, som Captainen spaaede, deelt sig. Vel havde han, kort efter sit Julebesøg for to Aar siden, skrevet et Par Gange, men derefter var Brevvexlingen gaaet i Staa. Captainen og Ida havde dernæst i denne Sommer været et Par Dage i Kjøbenhavn, og Gjensynet kunde jo ikke Andet end glæde ham, ligesom han havde studset ved at see Ida saa herligt udviklet og endnu skjønnere og elskeligere, end for to Aar siden; men hans Onkel og Adoptivfader havde ikke modtaget hans Venner med samme Hjertelighed, som han selv, og Mødet havde derfor ikke det samme hyggelige Præg, som de tidligere. Der var dernæst Splid og Uro i Valdemars eget

Hjerte, og Ida var langt fra Sandheden, idet hun tænkte sig sin Ven bestandig tiltagende i Fuldkommenhed. Alligevel gjorde dette sidste Møde et stærkt Indtryk paa hende, som vi senere ville see. Han var hjertelig og ligefrem imod hende, men Begge syntes instinktmæssigt at føle, at der ikke mere kunde være Tale om Fortrolighed.

Elskede Comtesse Franciska ham? Dette Spørgsmaal satte hans Hjerte i stadig Bevægelse, idet Svaret snart blev Ja, snart Nei. Han havde denne Dag med mere Bestemthed end nogensinde før fordret en Erklæring af hende — og der stod han, ikke en Smule klogere. Han misbilligede i sine bedre Øieblikke hendes Adfærd, men i svagere Momenter forekom deres Forhold ham hævet over slige Kjærlighedshistoriers almindelige Trivialitet, og han overtalte sig selv til at troe, at hendes Lunefuldhed gjorde hende endnu elskværdigere, og at den deraf opstaaende Spænding var ham en Nydelse.

Der gik et Rygte om Comtesse Franciska, som havde voldt Valdemar Krone stor Uro; man sagde, at hun var ulykkelig forelsket, og hendes forlængede Jomfrustand syntes at bekræfte denne Formodning. Fortællingen om en hemmelig Forlovelse, som var gaaet overstyr, havde for nogle Aar siden circuleret i den store Verden; men den antog efterhaanden et saa eventyrligt Snit, at den tilsidst erklæredes for Fabel og efterhaanden gik i Forglemmelse.

En gammel Herre, som tidligere havde havt en underordnet Ansættelse ved et af Gesandtskaberne i Udlandet, og som nu levede af sin lille Pension og var en taalt Gjest i den store Verden, havde en Aften, da Valdemar Krone gik hjem fra et Selskab, faaet fat i ham og udkaaret ham til Offer for sin Snakkesalighed. Valdemar kjendte den gamle Diplomats Paatrængenhed og Kjedsommelighed baade af Omtale og af egen Erfaring, men han havde dengang endnu ikke lært den Konst at være høflig uforskammet, og han kunde altsaa ikke ryste den gamle Burre af sig. Han blev slæbt op til Mini og sad snart ved et Glas Punsch med Secretair Stolpe, som var i Extase over Comtesse Franciskas Skjønhed og Elskværdig-

hed. Hun havde glimret særdeles denne Aften, og Secretairen havde virkelig været saa heldig at komme til at vexle et Par Ord med hende. Han vilde nu lønne den unge Hr. Krones Føielighed og Tractementet — thi der var ingen Tvivl om, at Hr. Krone kom til at betale, hvad de fortærede — ved en interessant Fortælling, og det anede ikke gamle Stolpe, i hvilken Grad denne Fortælling baade interesserede og pinte hans unge Tilhører.

„Jeg er gammel og har seet en Deel i Verden, Hr. von Krone," begyndte Secretairen. „Jeg har kjendt saa mange fornemme, ja fyrstelige Personer, at De vilde forundre Dem, Høistærede, naar jeg opregnede dem alle; men det vilde føre for vidt. Iaften er jeg paa en dobbelt Maade bleven mindet om en Herre af en af Frankrigs første Familier, som jeg ofte saae under mit Ophold i Paris. Det er Marquien af Beaufort, en af de smukkeste Mænd, jeg nogensinde har seet, og en af de aandrigeste, jeg nogensinde har talt med. Hans Moder var en russisk Dame af fyrstelig Byrd, som hans Fader ægtede, da han var Gesandt i Petersborg, og hun bragte ogsaa sin Mand en fyrstelig Formue. Den unge Marquis blev født i Rusland og kan vel nu, lad mig see, være omtrent fyrgetyve Aar gammel. Han var i sin Tid en stor Don Juan, og hans Magt over Qvinderne var i Sandhed mærkværdig — beundringsværdig. Ingen kunde modstaae ham, og han efterlod knuste Hjerter overalt. Omsider blev han dog selv fangen, eller lod sig fange, og ægtede ifølge sin Faders Ønske en Cousine; men hun er — jeg troer omtrent for et Aar siden — død, og han er nu Enkemand; jeg veed det af den franske Gesandt, som ofte paa sine Morgentoure paa Langelinie beærer mig med en Samtale, Hm!"

„Seer De nu, Høistærede, jeg er først bleven mindet eller bliver da endnu mindet om denne celebre franske Marquis, derved at — De, ja, paa Ære, De," sagde Secretairen med sit elskværdigste Smiil, „i Deres Træk og hele Fremtræden har en ikke ubetydelig Lighed med ham. De er lidt høiere, end han, og Deres Ansigt er mere

ovalt, men der er et ganske eiendommeligt Træk ved Munden, som minder meget om ham, og — og jeg troer, at, hvis De havde levet ligesaa meget i Verden som han, og gaaet den samme militaire og diplomatiske Skole igjennem — saa — saa — ja, nu troer De, jeg smigrer, men jeg troer virkelig, at De saa vilde kunne maale Dem med ham."

„Det Mærkværdige er imidlertid — og jeg kom iaften, da jeg saae Dem sammen med Comtesse Francisca Gyldenholdt, ofte til at tænke herpaa — at hun engang var meget nær ved at blive Marquise af Beaufort."

„De studser," vedblev Secretairen meget fornøiet over den Virkning, hans Fortælling frembragte, „ja, det lyder besynderligt, og maaskee De ikke vil troe det, men sandt er det. Der gives ondskabsfulde Mennesker, og da især blandt de Unge, som ville gjøre Alt, hvad jeg siger, latterligt; som ville svække Tilliden til min Sanddruhed, og mene i deres Enfoldighed, at mine fornemme Bekjendtskaber ere lutter Opdigtelse; men jeg regner ikke Dem, Hr. von Krone, til denne Pøbel; og De kan forlade Dem paa, at jeg i dette Tilfælde er vel underrettet."

Secretairen tog sig her en Slurk Punsch, bød Hr. von Krone en Priis Tobak af sin Guldbaase, tog sig selv en, børstede omhyggeligt sin Krave af og forlængede saaledes Nydelsen af at fortælle og have en opmærksom Tilhører — i Sandhed en sjelden Smaus for Secretair Stolpe.

„De veed udentvivl, Høistærede, at Grev Gyldenholdt, at sige Lehnsgreven, for nogle Aar siden reiste udenlands med sin Søster og sin Datter; ja, han har reist flere Gange, men jeg taler her om hans første Reise, dengang de opholdt sig i Baden-Baden. De kom ogsaa den Sommer til Paris, hvor jeg saae dem. Ak, Hr. von Krone! De skulde seet Comtessen i hendes attende Aar! Hun er smuk endnu, det er vist, men — denne ungdommelige Friskhed, denne jomfruelige Blyhed — denne — kort sagt, disse sytten Aar komme aldrig mere tilbage! Hun var overordentlig yndig, og hendes Skjønhed er og var

især dengang, af en pikant Art. Hun var aldeles uimodstaaelig, og jeg kan forsikkre Dem, at mit gamle Hjerte pikkede som et Stueuhr ved at see hende — den Engel!" og her kastede Secretairen et Fingerkys ud i Luften.

„Nu, Marquien af Beaufort var ogsaa i Baden-Baden, saae Comtessen og forelskede sig dødeligt i hende; man siger, at han her første Gang blev hjerteskudt for Alvor, og at Himmel og Jord, det vil sige Papa og Mama, samt et heelt Klereſi af Tanter og Onkler maatte sættes i Bevægelse for at bringe ham i Erindring, at han i sit fjortende Aar var bleven forlovet med sin Cousine, som dengang kun var to Aar gammel. Han havde bestandig skammeligt forsømt hende og var nok meget tilfreds med, at Cousinens svagelige Helbred forsinkede Brylluppet til hendes tre og tyvende og hans fire og tredivte Aar. Han skal ofte have benyttet denne Barneforlovelse som et Skjold mod senere letsindigt aflagte Ægteskabsløfter; men nu ønskede han baade Forlovelsen og Cousinen Pokker i Vold. Uheldigviis var hans stakkels Brud i det sidste Aarstid kommen sig noget, og under den Familiestorm, som Marquiens Tilbøielighed for Comtesse Gyldenholdt vakte, blev Brylluppet berammet til om Efteraaret. Vigtige pecuniære Spørgsmaal afhang af denne Forbindelse, og Marquien kunde ikke slippe."

„Gyldenholdts kjendte imidlertid i en heel Maaned Intet til disse Omstændigheder; den gamle Greve lod til at bifalde den rige og fornemme Franskmands Cour til Datteren, og hun, det stakkels Barn, var, om muligt, endnu mere forelsket, end Marquien. Forholdet skal have været meget intimt, og man paastaaer, at de vare hemmeligt forlovede — da Marquiens Moder faldt som en Bombe ned i Baden-Baden; jeg troer endogsaa, hun overfaldt Sønnen midt paa Promenaden, da han gik med Comtessen og hendes Fader, og trak ham bort med sig. Kort sagt, Forholdet med Comtesse Franciska blev pludselig afbrudt, og Marquien forlod Baden med sin Moder."

„Man mener imidlertid, at Marquien alligevel i nogen Tid vedligeholdt en Correspondance med Comtessen,

og at Marquisens svagelige Helbred holdt Haabet ilive hos de Elskende om en Gjenforening. Skjøndt jeg ikke tør nævne min Kilde, kan De, Høistærede, som sagt, være vis paa, at jeg er vel underrettet. Imidlertid lader det til, at Marquis de Beaufort alligevel omsider har forglemt Comtessen, saaledes som han har glemt hundrede før hende; thi han har nu været Enkemand i næsten et Aar, uden at vi have hørt Noget fra ham."

„Men, som sagt — da jeg idag saae Dem staae ved Siden af Comtesse Franciska, faldt den hele Historie mig ind paa Grund af Deres paafaldende Lighed med Marquis François de Beaufort, og jeg sagde til mig selv — thi De maa vide, at jeg næsten altid tænker paa Fransk, ligesom jeg helst taler dette himmelske Sprog:

„Ah — voilà — notre François beau et fort est venu chercher sa jolie petite Françoise — ha, ha, ha!"

Saa reiste Secretairen sig op og klappede sin unge Ven muntert paa Skulderen.

Den ulykkelige Valdemar Krone gik hjem, overøst af Secretairens Snuustobak og Artighed, samt meget mismodig i Hu. Hvad skulde han troe om denne Fortælling? At Stolpe var en Nar og en Pralhans, som satte mange Romaner sammen mellem Aar og Dag, det vidste han vel; men han havde tillige hørt ymte om, at hans Rolle idetmindste i den selskabelige Verden forhen ikke havde været saa underordnet, som man af hans nuværende Stilling skulde troe. Stolpe var engang en rig Mand; dreven af Forfængelighed og trukken frem ved Protection lykkedes det ham, skjøndt han var borgerlig af Fødsel, i en meget ung Alder at blive Diplomat; han blev ganske svimmel ved saa hurtigt at see sit høieste Ønske opfyldt; han var optaget blandt dem, han næsten betragtede som Jordens Guder, og al hans Bestræbelse gik nu ud paa at blive dem lig; men Forsøget mislykkedes totalt. Guderne paa det diplomatiske Olymp mente ikke at kunne bruge den unge Stolpe til Andet, end til fælleds Morskab; han blev deres Nar, medens han indbildte sig at gjøre Lykke; den Dygtighed, han muligt besad, druknede han i Glædens

Bæger, og det viste sig, at den Nektar, Guderne havde iskjænket ham, ingenlunde foryngede ham, ligesaa lidet som hans jordiske Gods forøgedes ved Samlivet med dem; kort sagt, en skjøn Dag saae Stolpe, at han var bleven gammel før Tiden, og det uden at han var avanceret et eneste Trin paa Stigen. Det endte med, at han fik sin Afsked med en lille Pension og

Strandadt, plundrat, full af fattigdom och agg

trak han sig tilbage til Privatlivet, levende i Erindringerne fra Fortiden, og idet han endnu vidste at sikkre sig en lille Plads ved den Riges Bord. Nogle af de Venner, som i sin Tid havde hjulpet ham med at destillere hans Formue, og som nu vare høit stillede, i Besiddelse enten af store Embeder eller af de Godser, de tidligere kun havde havt Udsigt til at arve, nænnede dog ikke ganske at vende Stolpe Ryggen. Han blev igrunden kun taalt; men han havde dog engang været Kammerat med de Store og virkelig spillet en Rolle, om end en uværdig, mellem de Mænd, hvis Bekjendtskab han nu pralede af; endelig havde han en god Hukommelse, og naar han løi, saa var det af gammel Vane, og ikke fordi han manglede Stof fra Fortiden til Fortælling.

Denne Charakteristik af Stolpe, havde Valdemar faaet af sin egen Onkel og han indsaae, der var Intet iveien for, at Stolpe virkelig kunde være, som han selv sagde, „vel underrettet“; — Stolpe havde ogsaa udtalt dette i saa sikker en Tone, at Valdemar ikke kunde Andet end frygte, at Fortællingen i Hovedsagen var sand. Han havde betroet sig til sin Onkel, men den Gamle slog det hen med den Bemærkning, at han vel havde hørt Noget derom, men at han ikke troede derpaa, og at Stolpe var en meget upaalidelig Kilde. Dernæst havde Valdemar ogsaa slaaet derpaa for sin Ven, Grev Villiam; Greven loe deraf og sagde:

„Saa Du har ogsaa hørt den Historie! Igrunden, Krone, veed jeg ikke mere end Du. Mistænkeligt er det rigtignok, at Onkel eller Franciska næsten aldrig taler om denne Reise til Baden, hvor meget end især Franciska

fortæller om de øvrige. Noget er der vist passeret, om det end ikke er gaaet saavidt som i den stolpeske Beretning; men forresten ligner det ganske Franciska at forelske sig i et saadant udenlandsk Dyr som denne Marquis."

Valdemar fik altsaa ingen stor Trøst, og den hele Historie faldt ham nu igjen ind idag og forøgede hans Qvaler. Imidlertid, var det end sandt, saa tilhørte det Fortiden, og i Øieblikket gaves der en værre Forhindring, nemlig Franciska's Fader, og ganske vist syntes den gamle Greves Stolthed at være en temmelig uindtagelig Fæstning. Han var ingen forfængelig Mand i Ordets almindelige Betydning, og han satte ikke megen Priis paa de Par Udmærkelser, Tilfældet havde forskaffet ham; men desto stoltere var han af sin Fødsel og sin Stilling som en af Landets første Jorddrotter. Valdemar Krone havde opnaaet at blive en vel seet Gjest i Alleen, men Greven havde rimeligviis ingen Anelse om hans pikante Forhold til Comtesse Franciska. Valdemar havde opfattet den Gamle rigtigt, idet han vel viste ham al Ærbødighed, men dog ikke var for meget ved Haanden med Høflighed og Tjenstagtighed; thi Intet gjorde Greven saa sky, som Alt, hvad der lignede Paatrængenhed. Naar Samtalens Gjenstand interesserede ham, indlod han sig med Enhver, men idet man skiltes fra ham, og han saa at sige trak sig tilbage indenfor Etikettens Forskandsninger, var det ret, at man fik Afstanden at føle. Valdemar havde ofte fornummet dette, men — hvorfor altid dvæle ved Forhindringer og Vanskeligheder? For Kjærligheden er Intet umuligt; han elskede og vilde seire! Nu udmalede han sig denne Seir i Phantasien, og Fremtiden viste sig for ham i det lifligste Rosenskjær — da han pludselig hørte et kort og tørt „Hem!" bagved sig.

„Hem? Er De her ganske alene?" spurgte den gamle Greve, idet hans smaa brune Øine plirede.

Saa stort et Spring var der fra Drøm til Virkelighed, at Grevens pludselige Tilsynekomst bragte vor unge Drømmer aldeles ud af Fatning. Det var ellers ikke hans Vane let at komme i Forlegenhed, men denne Gang

blev han purpurrød og gjorde en høist uhelbig Figur, idet han hilste og svarede:

„Comtessen gik i dette Øieblik, Hr. Greve! Jeg — jeg vilde lige til at gaae ned i Haven for at hente Grev William, som kom herud med mig —“

„Naa, der kommer han nok,“ svarede Greven, som tænkte, at af en Mand at være, som lige vilde til at gaae, havde den unge Krone været mærkværdig godt naglet til Stedet, da han tre Gange maatte rømme sig, inden han blev hørt.

„Hvem er det, han gaaer med,“ vedblev Greven, idet han fra Terrassen ud til Haven saae dem komme — „ah, det er jo min Tro Doktoren. Goddag, Doktor Goldschmidt! Er De virkelig endnu her i Staden?“

„Som Hr. Greven seer — jeg er endnu saa lykkelig.“

„Da faaer De bestemt en Straffeprædiken af min Søster, naar De kommer hjem — to Dage over Permissionen, hele to Dage,“ sagde Greven i denne halv spøgefulde, halv alvorlige Tone, som kan være høist ubehagelig for Vedkommende, og som ogsaa ærgrede Doktoren, der gjorde sig til af at være en uafhængig Mand, og som, inden han forlod Kjøbenhavn for at nedsætte sig som praktiserende Læge paa Gyldenholdt, havde havt stort Ry i de private politiske Sammenkomster for liberale Anskuelser, et Renommé, som det er langt lettere at erhverve sig, end at bevare i Aarenes Løb. Doktoren var imidlertid en stor Fiffikus, og han hjalp sig med en Spøg, hvor en Anden vilde bleven forlegen.

„Comtessen vil tilgive mig det; thi jeg bringer en ganske ny Medicin hjem med til hende, og jeg haaber, at den skal vise sig ligesaa virksom, som den er levende.“

„Levende Medicin,“ smaalo Greven, „ja, hvad kan De ikke hitte paa, Doktor! Bliver jeg engang syg, saa faaer De virkelig ikke fri Raadighed over mig, thi jeg vilde nødig dø som et Offer for Videnskaben.“

„Medicinen, Hr. Greve,“ svarede Doktoren, „bestaaer i en yndig lille Englænder, det vil sige en langhaaret

Skjødehund, som jeg agter at dressere til at ligge paa Fødderne. Comtessen lider jo saa meget af kolde Fødder."

„Hem! Naar reiser De, Hr. Doktor?"

„Inat, og jeg er kommen for at udbede mig Grevens sidste Ordre."

„Nu, saa reis med Gud, og sig til min Søster, at hun har os om fjorten Dage."

Doktoren var i stor Gunst hos Greven, men han vidste, at den gamle Herre, især om Formiddagen, ikke yndede lange Visiter. Han anbefalede sig derfor og gik i Selskab med Grev William og Valdemar Krone ind ad Byen til.

„Et fordømt Indfald af Onkel at boe herude i denne Afkrog," stønnede Grev William, idet han tog Hatten af og viftede sig med Lommetørklædet. „Nu skal jeg tradske herud fra Amaliegade Klokken fire; thi hvis jeg ikke kommer til Middag, saa faaer jeg et snurt Ansigt at see imorgen."

„Deres Onkel er en ægte Landadelsmand, Hr. Greve!" svarede Doktoren.

„Det er jeg Pinedød ogsaa, Doktor, at sige naar jeg er paa Landet," sagde Grev William leende, „men naar jeg er i Byen, saa vil jeg ogsaa være der for Alvor."

„Ja, hvem der altid kunde være her," udbrød Doktoren sentimentalt. „Hvor lidt anede det mig engang, at jeg skulde forlade disse velsignede Volde! Jeg er en ægte Kjøbenhavner, Hr. Greve, og mit Hjerte vansmægter i Jylland."

„Aa, De bliver vel nok hos os," sagde Greven; „og sandt at sige forekommer det mig, at De trives ret godt paa Gyldenholdt."

Den satiriske Betoning af disse Ord behagede ikke Doktoren; thi det var ikke første Gang, den unge Greve stiklede paa ham, forbi han, uagtet han fra først af allerede var meget rigeligt aflagt af Greven, dog forstod, og det især gjennem Comtesse Louise, gradeviis at faae sine Agrements forøgede.

„Jeg er ikke En af dem, Hr. Greve," svarede han, „som siger: ubi bene, ibi patria. Kjøbenhavn er mit Paradiis! Dette Liv paa Gaderne, disse smaa Møder med Bekjendte, den udsøgte Selskabelighed, Theatret, disse smaa gemytlige Diné'er paa en god Restauration — hvor kan en Ungkarl leve bedre end her?"

„Er et godt Bord og en god Kjelder Dem ikke Hovedsagen, Doktor?"

„Nu, naar man har tre Ting, saa kan det jo være Moro at leve overalt, men Nydelsens Grad betinges dog af — af Forholdene og Lokaliteterne. Disse tre Ting ere: et godt Bord, en god Kjelder og en smuk Pige."

„Tante Louise skulde høre Dem tale saaledes, Doktor!"

„Paa Gyldenholdt er jeg den satte Mand igjen; men jeg er virkelig bleven puur ung ved i nogle Dage at træde paa disse classiske Stene. Ah — saae De den nydelige Blondine?"

„De er en stor Lux, Doktor — det vil sige en Mand, som forstaaer at nyde Livet."

„Jeg er Hr. Greven yderlig forbunden for den milde Fortolkning af Benævnelsen Lux! See — der kommer saa ellers en endnu større Lux, end jeg."

„Aa — lad os gaae rask til," udbrød Valdemar Krone utaalmodigt, „ellers hænger han sig fast som en Burre og slipper os ikke paa denne Side Middag."

Det var den svenske Baron Cederbom, Comtessens erklærede Tilbeder, som udentvivl var paa Veien ud til Alleen. Efter at have vexlet et Par Ord med Grev William, hilste han de to andre Herrer yderst artigt og fortsatte skyndsomst sin Vei.

„Jeg gad vidst, hvad Du egentlig har imod ham, Krone," sagde Grev William polisk: „Han er en yderst behagelig Mand, den fineste Cavalleer i Dameselskab, den muntreste ved et Gold, altid artig og altid i godt Humeur."

„Tør jeg slutte Noget af at have været een Aften sammen med ham," sagde Doktoren, „saa regner jeg ham blandt dem, som med Fredman mene, at

»Vinet i mitt tycke
Mycke
Kärlek öfvergår«.

„Deri kunde De dog tage feil; han gjør megen Lykke hos Damerne; hvad mener Du, Krone?"

„Jeg er enig med Doktor Goldschmidt; Baronen er en fortrinlig Skuespiller — prægtig paa Scenen, men jeg holder ikke af ham bag Coulisserne; han er aldeles raa og sætter en Ære i at drikke Brændeviin af et Viinglas. Jeg kan ikke udstaae saadanne halvgamle Svirebrødre."

„Jeg seer op til Din forargede Dyd, Krone — og dog drak Du selv forleden Champagne af en Lysehætte — ja, Doktor, da skulde De seet denne pæne unge Mand! Men saaledes er Krone altid; den foregaaende Aftens Daarskaber gjør intet Skaar i hans Værdighed den næste Morgen, og han har en meget kort Hukommelse for sine egne Synder."

„En lykkelig Gave," mente Doktoren. „See — der gaaer Dagens Helt, den store Thorvald med Signor Rossi. Har jeg fortalt Dem, at jeg forleden paa Hotellet gjorde denne Sangfugls Bekjendtskab? Han synes mig at være en ganske godmodig Fyr."

„Kan de dog fatte, Doktor," udbrød Grev William med Heftighed, „hvad Damerne ere saa forgabede i hos denne Rossi? Det er mig virkelig en Gaade, at vore Skjønne løbe efter denne skjævbenede Italiener."

„Ha, ha, Gyldenholdt," loe Valdemar, „Du kan endnu slet ikke glemme, at han forleden stak Dig ud hos den lille Frøken Agathe? Det er meget enfoldigt af Dig. Det er jo en reen Modesag at have talt med Rossi, og jeg kunde derfor aldrig blive stødt paa en Dame, om hun, naar Leilighed tilbød sig, i nogle Øieblikke foretrak Rossis Selskab for mit.

„Du er meget liberal i Andres Kjærlighedsaffairer, Krone — vide Dine Bemærkninger om Cederbom. Ah — saae Du hende, den lille Barwitz — der paa det andet Fortoug."

„Hvem er den lille Barwitz?" spurgte Doktoren.

„Den Dame der i den blaa Kjole."

„Hun er meget nænsom over sit Tøi," svarede Doktoren, „hun løfter sin Kjole ualmindeligt høit i Veiret."

„Det er meget moderne for Øieblikket," svarede Grev William, „og det er en vakker Mode."

„Nu, Hr. Greve — den klæder ikke ethvert Been."

„Frøken Barwitz's sikkert; det er en munter Glut paa et Bal."

„Det vil sige," svarede Valdemar Krone, „hun er den behageligste Dame at dandse med, som jeg kjender. Godmodig, munter og uden Snerperi; men hun er forresten meget bedre end Du troer, Gyldenholdt; jeg anseer hende for at være en meget honnet og uskyldig Pige."

„Nu kan Du tale om honnet Ambition," sagde Grev William, idet han gjorde de Andre opmærksom paa en meget smuk ung Dame, som de Alle hilste.

„Ja," sagde Valdemar, „det er unegtelig det smukkeste og uskyldigste Ansigt, jeg længe har seet."

„Clara Essen er mig altfor gruelig kold og snerpet, Krone; jeg kan aldeles ikke slaae Gjækken løs i hendes Nærværelse."

„Du kan have betydelig godt af at generes lidt, min Ven! Hun er aldeles ikke kold, men hun lader sig unegtelig ikke byde saa Meget, som den godmodige Kathinka Barwitz. Jeg har ofte ærgret mig over, Gyldenholdt, at Du misbrugte hendes Naivetet og hviskede hende saa mange Galskaber i Øret."

„Min Ven Krone bilder sig ind, at han er et Dydsmønster, Doktor! — at sige sommetider; og saa tager han mig i Skole. Respekt for Dyden — men paa et Bal er altfor meget af den kjedeligt."

„Vi Herrer ere vanskelige at tilfredsstille," mente Doktoren. „De skjelmske Piger løbe vi efter, og Grunden til mangen Forbindelse lægges under Klangen af Fløiter og Violiner; men naar vi have ladet os fange, ere blevne forlovede og givte, saa fordre vi, at vore Kjærester eller Hustruer paa een Gang skulle forvandle sig til strenge Dydsmønstre."

Under denne Samtale, som ofte var bleven afbrudt af Hilsener og et Par Ord, vexlede i Forbigaaende, havde de tre Herrer naaet Amagertorv, og i det Samme kjørte Kongen og Dronningen forbi. De bleve naturligviis staaende for at bevidne Majestæterne deres Ærefrygt, og derpaa udbrød Doktoren:

„Paa Ære, et smukt kongeligt Par!"

„Hvad for Noget, Doktor," loe Grev William, „jeg troede, at de hørte — jeg havde nær sagt, til Christian den Ottendes personlige Modstandere; det vil sige, jeg har i sin Tid hørt Dem holde gevaltig bittre Taler mod hans Regjering ved L'hombregilderne i Jylland."

„Naa, naa, Hr. Greve! Vi have alle engang været unge og — desuden, naar man lever i Provindserne og kun een Gang hvert Aar kommer til Hovedstaden, saa bliver man godmodig; man bliver rusticeret, og — ligesom det har glædet mig at gjensee selve Hovedstaden og mine øvrige Byesbørn, saaledes har det ogsaa fornøiet mig at see Majestæterne i bedste Velgaaende."

„Det er et Spørgsmaal, Doktor, om Hans Majestæt vil nøies med denne meget betingede Loyalitet. Pokker skulde være Konge, naar man har slige Skrighalse at regjere over som —"

„Unegtelig — jeg vilde langt hellere være Greve af Gyldenholdt," skyndte Doktoren sig at sige, da han frygtede, Greven skulde begynde at rode op i hans liberale Fortid. „Apropos, jeg har opsnuset en ganske fortrinlig Cigar, og hvis De Herrer ville følges med blot et lille Stykke ned ad Østergade, saa kan jeg høre Deres Dom."

Ved at træde ind i den iøvrigt temmelig uanselige Cigarboutik, overraskedes baade Krone og Gyldenholdt behageligt ved at finde en vakker ung blaaøiet Dame bag Disken, og der udspandt sig en Samtale, som maaskee baade Herrerne og den smukke Therese staae sig bedst ved, at vi ikke gjengive. Vi nødes dog til at bekjende, at Valdemar Krone ved denne Leilighed ikke viste sig som et Dydsmønster i den Grad, som man af den foregaaende Samtale skulde have formodet. Hans Omgivelser, ikke

engang hans gamle Onkel undtagen, udtalte ikke sjelden en Sandhed, der lyder saa behageligt i unge Øren, og som gjerne udtales saa let, at man skulde troe, den gjaldt en ligesaa uskyldig som fornøielig Sag — den nemlig, at man maa løbe Hornene af sig. Erfaringen viser desto-værre, at mange Mennesker aldrig blive færdige med dette Experiment, og lykkedes det Valdemar Krone i rette Tid, saa skyldtes det vel mindre ham selv, end et kjærligt Forsyn. Dog syntes han endnu dengang at nære den Fordom, at en Dame, som staaer bag en Disk, ikke kan gjøre Fordring paa at behandles med Agtelse.

„Ha, ha!" lo Doktoren, da de igjen vare paa Gaden, „De var for slem, Hr. Greve! De gjorde den stakkels Pige ganske undselig. Som jeg saa ofte har sagt — min Collega i Hamborg beholder sin Dukat i Lommen til evig Tid. Der er nemlig en Doktor i Hamborg, som bestandig gaaer med en Louisdor i Lommen, og han har lovet at give den til de Fattige, den første Gang han har været i Herreselskab, uden at der i Samtalens Løb er bleven offret til Gudinden Venus."

Doktoren opnaaede saaledes, hvad der var hans Yndlingsmanøvre, nemlig at tage Afsked med en Vittighed paa Læberne, og de tre Herrer gik hver til Sit — Doktoren for at slutte sit Besøg i Hovedstaden med en udsøgt Diner hos Vincent, hvor et Par gode Venner ventede ham, og de vare udsøgte af Flokken, netop fordi de havde bedre Forstand paa Vinens Qvalitet end paa Politik — Gyldenholdt, for at holde en kort Siesta hos Onkel Ferdinand og derefter begive sig paa Hoveritjeneste i Alleen — vor Helt endelig for at forfriske og forskjønne sit unge Hoved i Aliberts duftende Salon og af denne artige Franskmand at høre paa Fransk den Paastand udtale, at Monsieur de Krones Haar baade i Farve og Væxt var det skjønneste, han nogensinde havde havt mellem Hænderne. Derefter begav han sig hjem til Amaliegade for ved sin Nærværelse at oplive Onkelens eensomme Middagsmaaltid, og der ville vi i næste Capitel træffe ham igjen.

Tredie Kapitel.

En Privatconference.

Medens nogle Mennesker omtumles stærkt paa deres Vei fra Buggen til Graven, gives der andre, hvis hele Liv har et stillestaaende Præg; de gaae i det samme Spor Aar ud og Aar ind, og denne Regelmæssighed synes at conservere dem godt mod Tidens Rust; men kommer der saa endelig en Forandring, da bliver den desto føleligere.

Saaledes var det gaaet Kammerherre Krone. Efterat han i mange Aar havde været Cancellist i det udenrigske Departement — iøvrigt dengang en anseligere Stilling end nu — udnævntes han endelig til Sekretair; men han holdt sig kun en Maaned i denne sin nye Stilling, da Departementet fik en anden Chef, der foretog en Udrensning i Personalet, i de Tider en meget sjelden Begivenhed, hvorfor den vakte nogen Sensation. For Fritz Krones Vedkommende lagdes der dog en velgjørende Balsam paa Saaret, idet han ophøiedes til Kammerherre. Med Nøglen, Dannebrogsordenens Ridderkors og et Par tydske Huusordener trak han sig altsaa tilbage til Privatlivet. Folk sagde rigtignok, at han skyldte de to første Udmærkelser sine Foresattes Velvillie og tilfældige Omstændigheder de to sidste; men da han ikke var sig bevidst at have forsømt de Pligter, der paahvilede ham, og Udmærkelsestegnene i og for sig adlede ham i hans egne Øine, saa mente han at kunne bære sin Nøgle og sine Kors saa stolt som nogen Mand i Landet; og dette gjorde han da ogsaa.

Havde nu Kammerherren end ikke spillet nogen betydelig Rolle i den diplomatiske Verden, saa vilde man dog tage meget feil, om man frakjendte ham al Indflydelse og Betydning. I den selskabelige Verden havde han altid spillet en fremragende Rolle, da han besad en uddannet Smag, et nøie Kjendskab til Skik og Brug ved Hoffet og i de Stores Huse, og han i det Hele var grundigt

inde i Modens Historie. Han var vel seet ved Hove, og han var Damernes Yndling samt endelig i Besiddelse af en ikke ubetydelig Formue; veiede end alle disse smaa Lodder hver for sig ikke meget, saa gjorde de dog alle tilsammen Pundet fuldt. Han blev paa sine gamle Dage maaskee mere end nogensinde før, Verdens Yndling og dens Orakel i Smags- og Etikettespørgsmaal, ligesom han endog, da Podagraen omsider fængslede ham til Lænestolen, opnaaede den Ære nu og da at blive taget paa Raad, naturligvis ganske privat, af høiere staaende Personer i diplomatiske Anliggender, — idetmindste blev det sagt og troet.

Hvad var han saaledes tilsidst Andet end en stor Mand? En af disse den store Verdens Fixstjerner, hvorom Drabanterne bevæge sig? Hvor mange tyede ikke til ham for at blive hjulpne til Rette i et eller andet vanskeligt Tilfælde? Hvis Mægling blev overalt saa vel optaget, som den gamle Kammerherre Krones? Hvo forstod at „arrangere“ enhversomhelst Ting saaledes som han?

Dette, at arrangere, var virkelig hans Lidenskab, og han forstod ad denne Vei af Alt, hvad der mødte i Livet, det være nu sørgeligt eller glædeligt, at vinde et Udbytte i Beskjæftigelse eller Nydelse. Han var paa sin Viis en Philosoph, og Verdens Børn maatte føle sig dragne til ham; thi det var beroligende for de svage Sjæle at iagttage, hvorledes Kammerherren forstod at berøve enhver alvorlig Begivenhed dens Braad og drage den ned i Bagatellernes Række, ja hvorledes selve Begivenheden ganske blev borte for ham, og kun det Arrangement, den foranledigede, blev til Rest. Livets dybe Betydning, hvorom Præsterne tale; hvorom Bøgerne belære os, og den hellige Røst i vort eget Indre tilhvisker os, syntes da disse lærvillige Disciple i Kammerherrens Skole kun at være et Foster af en sygelig Phantasi, og Livet selv ikke andet end en behagelig Bagatel.

Kammerherren var en god Oekonom, og i dette Punkt havde han en trofast og talentfuld Medhjelper i sin gamle Tjener, Hans. Vi sige det baade til Herrens

og Tjenerens Roes, at den Sidste havde tjent den Første i fem og tyve Aar, da det forudsætter Fornuft og Fordragelighed hos begge Parter. Hans var fuldkommen ærlig og paasaae sin Herres Interesse med saa megen Troskab og Snildhed, at Læseren nok kan tænke sig, han var en Jyde. Uagtet han havde god Leilighed til at berige sig, aflagde han nøiagtigt Regnskab for hver Skilling, der var ham betroet, og krævede i mange Aar ikke engang en Forhøielse af sin Løn. Da han nu aabenbart var Kammerherren aldeles uundværlig, lode de andre Tjenere ham høre hans Taabelighed i dette Punkt, men Hans smilede meget diplomatisk af disse Bebreidelser, saa at hans Venner tænkte, han gjorde sig fine Fordele alligevel. Sagen var imidlertid den, at Hans var tro og paapassende af en naturlig Drift, men tillige følte sig overbeviist om, at, naar man tjente en nøieseende, men rig Herre, der ingen Familie havde, saa betalte det sig bedst at være det. Kammerherren var ti Aar ældre end Hans, og Udsigterne til et lille Legat syntes mere end rimelige og vilde forhaabentlig komme Hans, eller, hvis han døde, hans Arvinger tilgode.

Ogsaa havde Hans forstaaet, for omtrent fem Aar siden, allerede i Kammerherrens levende Live at faae sin Stilling forbedret. Han gjorde i et velvalgt Øieblik et Coup og vandt en diplomatisk Seier over sin Herre. Det var i Sandhed et kritisk Moment i Kammerherrens Liv, dengang Hans en Morgenstund under Toilettet ærbødigt men bestemt erklærede, at han en af Dagene agtede at føre sin gamle Inklination, Admiralindens Jane, til Alteret. Kammerherren blev forbløffet over dette pludselige Angreb, og da alle hans Modforestillinger viste sig frugtesløse, saa løb Hidsigheden mod Sædvane af med ham, og han beskyldte Hans for den sorteste Utaknemmelighed. Kammerherren havde nemlig oftere udtalt, at han aldrig vilde have gift Tyende, og altsaa var Hans's Erklæring det Samme som at sige sin Tjeneste op.

Hvorledes skulde Kammerherren kunne undvære Hans, der i fem og tyve Aar uden Afbrydelse havde opvartet

og pleiet ham og nu kjendte alle hans Vaner paa en Prik? Dette havde Hans netop gjort Regning paa, og han var derfor ubønhørlig. Alt hvad Kammerherren forestillede ham med Hensyn til de forøgede Udgifter, Mamsel Jane Petersens gamle rynkede Ansigt og stridbare Temperament, afviste Hans med den Erklæring, at han nu engang havde givet Jane sit Ord, og dernæst bad han Kammerherren betænke, at Drengen nu var femten Aar, saa at det var paa Tiden, at han blev gjort til skikkelige Folks Barn; han skulde dog ikke gjerne til sin Confirmation staae paa Kirkegulvet som en —! Sluttelig forsikkrede han, at han helst vilde blive i sin Tjeneste, selv som gift Mand, men naar Kammerherren paa ingen Maade vilde gaae ind herpaa, saa var han ikke bange for at begynde en lille Høkerhandel eller Beværtning, og baade han og Jane havde af deres Løn sparet en kjøn lille Skilling sammen.

Kammerherren kjendte Hans's Talenter for godt til at betvivle hans Mod til at begynde paa, hvad det skulde være; Hans riskerede ligesaa lidt at døe af Sult ved at overlades til sine egne Kræfter, som en Fisk at drukne ved at kastes i Vandet. Altsaa udbad Kammerherren sig en nærmere Forklaring over, hvorledes Hans havde tænkt sig dette — at blive i sin Tjeneste som gift. Efter noget Overlæg og under mange Omsvøb lod da Hans den Kylling krybe ud af Ægget, som han længe havde ruget paa; Portnertjenesten blev jo ledig til Oktober, og da Kammerherren ikke kunde undvære en Portner i sin Gaard, saa foreslog Hans, at Jane flyttede ind i Kjælderleiligheden, Sønnen Niels hjalp hende med at passe Porten, og Hans selv vedblev at passe Kammerherren ligesom før. Jane kunde tillige godt forestaae Kjøkkenet, som laae i Kjelderen, og vilde i det Hele paatage sig Alt, hvad hun kunde overkomme, naar hun maatte faae den samme Løn, hun havde havt hos Admiralinden. De kunde da godt lade Stuepigen gaae og spare hendes Løn. Tilsidst henfaldt Hans i Forundring over, at alt Dette først nu, lige i dette Øieblik, var faldet ham ind. Kammerherren

bemærkede rigtignok, at det hele Arrangement, i Betragtning af, hvor pludseligt det var faldet Hans ind, var mærkværdig vel gjennemtænkt i alle dets Enkeltheder, men efter nogle Dages Betænkning gik han dog ind derpaa. Han havde nu ventet, at Hans vilde vise sig meget taknemmelig, men til hans store Overraskelse erklærede den tro Tjener blot, at, ihvorvel han indsaae og paaskjønnede de smaa Fordele, han selv havde deraf, saa var dog den hele Forandring langt mere i Kammerherrens egen Interesse, og Hans Høivelbaarenhed skulde saamænd ikke komme til at fortryde det! Det være nu, hvordan det være vilde, saa følte Kammerherren dog, at han fra denne Dag af, samtidigt med at han nød et større materielt Velvære, ikke mere var uindskrænket Herre i sit Huus, og at Hans mere og mere tilvendte sig hans Fortrolighed.

Kammerherre Krone var naturligviis en conservativ Mand og det baade i Stort og i Smaat. Hans Hengivenhed for Kongehuset var ubegrændset, og hans Loyalitet vilde sikkert, om den var bleven sat paa nogen haard Prøve, have bestaaet denne. Dernæst satte han en Ære i, at baade Folk og Ting bleve gamle i hans Tjeneste, og han holdt meget af at fortælle, hvor mange Aar det var siden, han kjøbte det blaa forgyldte Porcellains Stel, anskaffede sin kostbare Pelts, eller fæstede Hans, ikke at tale om Sølvservicet, som skrev sig fra hans Bedstefader. Rigtignok mente man i sin Tid, at det paa Sølvtøiet anbragte adelige Vaaben skrev sig fra en langt yngre Datum, og Kammerherren havde i sine yngre Aar havt den Ærgrelse, at hans adelige Herkomst var bleven bestridt; men al Opposition i saa Henseende var for længe siden forstummet, og han kunde uden mindste Anfegtelse fortælle om sin Stamfader, en svensk Oberst, der havde ægtet en polsk Frøken.

Kammerherren var ingen Børneven, og derfor havde han betroet sin Brodersøns Opdragelse til Andre, skjøndt det ingenlunde var ham ligegyldigt, i hvilken Aand Barnet blev veiledet. Hans aristokratiske Anskuelser havde i denne Henseende i sin Tid givet Anledning til smaa

Rivninger med Captainen, der ligefrem modarbeidede ham og derfor ingenlunde var i Naade. Kammerherren tiltroede sig dog atter at kunne udslette de plebejiske Indtryk, hans Brodersøn havde modtaget i Strømby. Han fik Valdemar meget kjær, efterhaanden som Barnet voxede til, og Valdemar gjengjeldte hans Følelser; kun i eet Punkt bleve de ikke enige, nemlig angaaende Valdemars Forhold til hans Venner i Strømby.

Lad os imidlertid begive os til Amaliegade og træde ind i Kammerherrens Spisestue. — Hans har bragt Eftermaden ind og derpaa efter gammel Skik forladt sin Post ved Buffeten, medens Onkel og Neveu sidde ligeoverfor hinanden og prise Janes Talent for Kogekunsten, idet den Gamle dog beklager ikke mere ret at kunne nyde Godt deraf.

„Jeg har rigtignok havt Held baade med Hans og Jane," siger Kammerherren; „men Hans er nu Trebs og bliver snart for gammel; han vil neppe tjene mere, naar jeg engang falder fra, og derfor vil jeg, kjære Valdemar, anbefale Dig Sønnen Niels; det er en opvakt Knægt, og Hans venter ganske bestemt, at Du bliver i Familien."

„Hvor har Du været idag?" vedblev Kammerherren efter en Pause.

„Hos Greven i Alleen; jeg traf Doktor Goldschmidt derude."

„En charmant Mand, og han har Noget at sige hos Greven."

„Ja, jeg finder ham ogsaa meget behagelig; man kjeder sig aldrig i hans Selskab."

„Saae Du Comtessen?"

„Ja—a. Hun var ganske fuld af Lovtaler over Dig."

„Aa, Kjære — hun er en Perle! Jeg erindrer fra min Ungdom kun en eneste Dame, som overgaaer hende i Skjønhed, og som kan maale sig med hende i dette fortryllende Væsen, som kun findes hos den fødte Adel, og som kun en Dame i hendes udmærkede Stilling anvender

med Held — denne uforlignelige Blanding af Skjelmeri og Hauteur, som klæder hende saa charmant."

Den eneste Dame fra Kammerherrens Ungdom var naturligviis den skjønne Baronesse Sophie Stjernholm, hvis Ynde og glimrende Toilette ved forskjellige Leiligheder, især ved Frederik den Sjettes Kroning, han saa ofte havde beskrevet.

„Jeg skulde dog ikke have Noget imod," mente Valdemar, „om der var lidt mindre Hauteur ved Comtessen."

„Har Du lidt derunder idag, min Dreng?"

„Ja betydeligt! Dog bleve vi igjen forsonede; thi hvor er det muligt at staae imod, naar hun vil være mild?"

„Det glæder mig særdeles, at hun har drillet Dig; hun vilde saamænd ikke gjøre Dig den Ære, hvis Du var hende ligegyldig. Fortæl mig engang oprigtigt, Valdemar, hvorledes er Dit Forhold til hende? Jeg ønsker ingenlunde at indvies i alle Eders smaa Hemmeligheder, men blot at have et Begreb om Din Stilling; thi Du maa troe, det er en Sag, som Lidenskaben alene ikke kan føre til en heldig Udgang, og mine Raad kunne være Dig til Nytte."

Efter en forlegen Pause svarede Valdemar:

„At jeg elsker hende, veed Du, og — jeg troer ogsaa, at jeg har gjort Indtryk paa hende — eller, rettere sagt, jeg veed det; men jeg kan ikke faae nogen afgjørende Erklæring af hende."

„Er Du kommen saa vidt, at der allerede kan være Tale derom? Har Du friet til hende — der har Du vist overilet Dig."

„Nei, ikke friet ligefrem, men dog spurgt hende, om hun elskede mig; hun gav et undvigende Svar og sagde, at jeg maatte vente til bedre Tider. Troer Du, kjære Onkel, at en Dame med hendes Formue og Fødsel nogensinde ægter — Candidatus philosophiæ Valdemar Krone?"

„Neppe! Men Du vil forhaabentlig snart blive noget Andet, end Candidatus philosophiæ — ha, ha, igrunden en naragtig Titel!"

„Hvilke lange Udsigter, kjære Onkel!"

„Taalmodighed, min Søn! Opgiv ikke Haabet. Apropos — kan Du blive et Par Timer hos mig i Eftermiddag? Jeg har længe havt isinde at tale med Dig om Et og Andet. Godt — ring saa paa Hans og lad os gaae ind i Dagligstuen til vor Caffe.

Kort efter sad Kammerherren i sin bløde Lænestol, atter med Valdemar ligeoverfor sig; han vilde altid have den, han talte med, en face og kunde paa ingen Maade lide Marscheren op og ned ad Gulvet eller Seen ud af Vinduet under en Samtale. Han havde meget tidligt vænnet sin Neveu af med alle „plebejiske Tendentser" i hans Væsen og indpræget ham, at ikke blot i aandelig, men ogsaa i physisk Henseende, var Ro og atter Ro den første Betingelse for et fiint og nobelt Væsen.

Hvor kjedelige og unødvendige end alle disse Vink og Formaninger forekom den unge Herre — saa lærte han dog Adskilligt af dem; ikke blot saadanne Smaating som — at kunne sidde eller staae længe paa een Plet uden at lade mærke, at han var træt — at høre paa en lang og kjedelig Fortælling uden at lægge Misfornøielse for Dagen, samt at høre en morsom uden at tabe Næse og Mund derover — at see Folk prostituere sig uden at opholde sig derover, men tvertimod komme dem til Hjælp i deres Forlegenhed — at møde Uforskammethed og Paatrængenhed med de rette Vaaben, og saa fremdeles. Men han erhvervede sig under sin Onkels Veiledning, som hans heldige Natur meget hurtigt profiterede af, efterhaanden den Ligevægt og Selvbeherskelse i Smaating, som ikke blot er et stort Gode i det selskabelige Liv, men ogsaa indvirker paa Charakteren, idet den øver Sindet i Taalmodighed og forebygger Overilelser. Ethvert Gode kan misbruges; slige Sædekorn, som den gamle Krone her udsaaede, kunne, naar de falde i en slet eller ikke tilstrækkelig kultiveret Jordbund, avle Forstillelse og Affektation — men det dannede og belevne Væsen er dog et Gode, som især vor Tid, der ellers gjør sig til af Civilisation, burde sætte Priis paa. Men ikke

destomindre har i saa Henseende en Tilbagegang fundet Sted og det vel især, fordi de Unge emancipere sig som fra alt Andet saaledes ogsaa fra de Ældres Veiledning. Intet er mere dannende for de Unge, end de Ældres Selskab, som de helst sky.

Indsaae nu Valdemar Krone tilvisse i en ældre Alder det Skjeve i mange af hans Gamles Anskuelser, og var han end allerede nu ikke ganske blind for hans smaalige Forfængelighed, saa lærte han dog i Aarenes Løb at paaskjønne det Gode, som blev til Rest, og i mange ubehagelige og vanskelige Stillinger takkede han i Sindet sin Onkel for de Lektioner, han havde givet ham i en Konst, som man ikke kan have ganske a apriori — at omgaaes fine Medmennesker paa en human og beleven Maade.

Saa vidt var han allerede kommen, at, uagtet han havde ønsket at bortfjerne sig strax efter Bordet, fordi han gjennem Grev William havde erholdt en Invitation til at følge med hele den gyldenholdtske Familie ud paa Vesterbroes Theater for at see Beriderne, og han havde lovet at indfinde sig tidligt i Alleen — saa bekjæmpede han sin Utaalmodighed over Onkelens Opfordring til en Samtale og gjorde ingen Indvendinger.

Hans havde sat Caffen, Vandkaraffen og Flakonen paa det lille Bord i den systematiske Orden, som var bleven ham til Vane, og der herskede efter hans Bortgang en høitidelig Stilhed i Stuen, under hvilken Valdemar Krones Tanker flagrede ud til den grevelige Villa i Alleen. Kammerherren betragtede sin Adoptivsøn i nogle Øieblikke inden han talte, og vi maa gjøre den Bemærkning, at, som han sad der og saae paa sin Kjæledægge, gjorde han et godt Indtryk, Indtrykket af en honnet og velvillig Mand.

„Jeg ønskede, min kjære Dreng," begyndte Kammerherren med nogen Bevægelse, „at tale et Par Ord med Dig om Din Fremtid og lægge Dig Adskilligt paa Hjerte for det Tilfælde, at jeg skulde gaae pludselig bort."

„Men, kjære Onkel!"

„Jeg veed meget godt, hvad Du vil sige — at jeg seer rask ud, og at halvfjerdsindstyve Aar ikke er nogen særdeles høi Alder og saa fremdeles; men jeg føler det selv bedre, min Ven! Mine Kræfter ere tagne betydeligt af, og Podagraen har i den sidste Tid mindet mig slemt."

Valdemar undrede sig, saaledes som de Unge ofte gjøre, over den Rolighed, hvormed hans gamle Onkel talte om Døden; men han blev tillige inderlig bedrøvet; thi den Gamle havde jo altid behandlet ham med uforandret Godhed og været ham en anden Fader.

„Det er altsaa bedst, jeg siger Dig, kjære Valdemar, at jeg har gjort mit Testamente, og at Du, paa to Legater nær, bliver min Universalarving. Du vil altsaa blive en velhavende Mand, men jeg beder Dig indstændigt om ikke at betragte min Formue som et Levebrød. Du er bestemt til noget Mere, end blot til at være Partikulier Krone. Du har en herlig Fremtid for Dig, naar Du vil tage Dig sammen; men Du er ung og uerfaren, min Ven, og Du kan nok behøve nogen Veiledning; jeg vil vise Dig de Skjær, hvorpaa Du kan strande."

Kammerherren forfriskede sig med lidt Eau de Cologne og blev saa ved.

„Du har i Dit Sind en farlig Tendents, kjære Valdemar, og det er et vist Hang til at drømme. Jeg kaster ingenlunde Vrag paa Dine æsthetiske Studier, thi de ere et godt Dannelsesmiddel, og Du forstaaer desuden at anvende Dine Kundskaber med Smag; men — det er da ikke Din Hensigt at ville være Forfatter? Du har da vel aldrig for Alvor næret den smagløse Idee — at ville agere Litteratus?"

„Det har jeg vist ikke Talent nok til, kjære Onkel."

„Jo, det er jeg vis paa, Du har; men tro mig, det fører ikke til Noget. Det er desuden en skjebnesvanger Tilværelse; at være Digter, Konstner eller Skuespiller, og saa at være paa en eller anden Maade ulykkelig, enten i sit Ægteskab, eller forgjeldet, eller forfalden til

Drik eller Spil — dét er omtrent Et og det Samme. Betragt altsaa Dine litteraire Drømme som en Fristelse, Du absolut maa faae Bugt med. Lad det være en afgjort Sag, at Du vælger den diplomatiske Carriere, og at jeg endnu i dette Efteraar gjør de fornødne Skridt for at bane Dig Veien. Ja, kjære Valdemar, gid jeg maatte opleve at see Dig begynde Din Carriere! Der er nemlig en Omstændighed endnu, som foruroliger mig. Oprigtig talt, raader ikke Grev William Dig til at blive Landmand og engang kjøbe Dig en Landeiendom?"

Valdemar blev meget forundret over, at den Gamle havde seet ham saa dybt i Kortene. Grev William havde nemlig ikke blot i Almindelighed givet ham dette Raad, men endogsaa spurgt, om Valdemar Krone ikke troede, at hans Onkel havde Mod paa at sætte sine Capitaler i en Landeiendom? I saa Fald havde han et smukt Herresæde i Kikkerten, nemlig Gaarden Tjørnholm med sex hundrede Tønder god Agermark, hundrede Tønder Eng og fire hundrede Tønder svær Bøgeskov, deiligt beliggende paa Jyllands Østkyst ved Havet, kun en Miil fra Dyrlund og to Mile fra Gyldenholdt. Der var kun een Feil ved denne Eiendom, at der nemlig ingen Hovedbygning var, men kun et gammelt, forfaldent Stuehuus, som ikke duede til Andet, end til at rives ned. Den nuværende Besidderinde, Enkefru Resen, var, tildeels af denne Grund, tilbøielig til at sælge, men da hendes salig Mand havde kjøbt den for mange Aar siden, havde hun moderate Begreber om Værdien, især da hendes Udbytte af Jorderne altid havde været ringe, og det hele Avlsbrug var af den Slags — „som aad sig selv op". Procurator Sass mente, at Gaarden var at faae for en billig Priis. Grev Gyldenholdt havde i sin Tid tænkt paa at kjøbe den, men havde nu sagt Stop, da han ikke ønskede paa sine gamle Dage at forøge sine store Eiendomme ved et nyt Kjøb.

Valdemar fandt den hele Plan meget fristende, men erklærede Grev William, at for det Første troede han ikke, at hans Onkel nogensinde vilde indlade sig paa slige Specu-

lationer, og for det Andet tvivlede han om, at Formuen var stor nok til en slig Handel; idetmindste antog han, at den høist beløb sig til fyrgetyve Tusind, og Fru Resen forlangte jo en betydelig Udbetaling. Ikke desto mindre erklærede Grev William, at han vilde have et Øie med Tjørnholm, ved hvis Kjøb der kunde tjenes flere Penge paa een Dag, end den gamle Kammerherre havde skillinget sammen i halvtredsindstyve Aar; og saa var det dog en ganske anderledes behagelig Existents, end at trælle som Embedsmand.

Valdemar svarede altsaa, at Greven rigtignok havde opfordret ham til at blive Landmand.

„Det anede mig," sagde Kammerherren, „og det er vel naturligt, at han anbefaler det, som han selv har Lyst til; men betænk, hvor uhyre forskjellig Din Stilling er fra hans! Jevn og praktisk af Naturen, som han er, dernæst Arving til en uhyre Eiendom — opvakt og ærgjerrig som Du er og Arving til en Capital, som, i Sammenligning dermed, kun er Smaating! Hvad der passer for ham, passer aldeles ikke for Dig."

„Jeg kan heller ikke sige, kjære Onkel, at jeg har Lyst til Landvæsenet."

„Nei, det har jeg Dig ingenlunde mistænkt for; men hvad siger Du til at leve som en grand seigneur paa et Herresæde? Eh? Har det ikke været en af Dine Drømme? Det er en farlig Drøm for en Mand med en middelmaadig Formue; thi, skjøndt mit Efterladenskab maaskee er lidt større, end Du formoder, saa er det dog ikke betydeligt nok, til at Du kan leve paa Dit Gods som en stor Mand og nyde Livet, medens Du lader Dine Underordnede bestyre det. Med en Landeiendom følger Byggelyst, Passion for smukke Heste, Vogne, Haveanlæg — lutter farlige Passioner! Dernæst vilde Din naturlige Omgang blive Folk af Gyldenholdts Stilling, og dem kan Du ikke hamle op med. I Byen derimod vil Du altid være en rig Mand; her kan Du føre Huus eller lade være, og bliver Du Diplomat og kommer til

Udlandet, saa vil Din Stilling, med nogen Formue ved Siden af, blive misundelsesværdig."

„Du maa endelig, min Ven, blive paa den Hylde, hvor Du har hjemme; alle Dine Forfædre have tjent Kongen, kun Din Fader gjør en sørgelig Undtagelse; Du selv er født og opdraget til at være Embedsmand; Du maa ikke skulke af Skole! Hvilkensomhelst anden Vei Du slaaer ind paa, saa riskerer Du at gjøre Fiasco — Embedsveien er sikker, og — jeg tør nok uden Selvroes sige det — mit Navn vil hjælpe Dig frem."

„Men kjære Onkel —"

„Men kjære Valdemar, ha, ha! Troer Du ikke, jeg hele Tiden har læst Dine Tanker paa Dit Ansigt? O, Ungdom, o, Uskyld! Et tyveaars Ansigt, som Dit, er som en aaben Bog for en gammel Diplomat som mig — men unegtelig er jeg i Besiddelse af Nøglen til Dit Hjertekammer. Du vilde sige — men, kjære Onkel, Dine gode Raad i Ære, saa bliver al denne Fornuft overflødig, hvis jeg vinder Comtessens Haand! Ikke sandt? Nu, saaledes naaede vi i vore Forhandlinger Maalet — Comtessen. Jeg er virkelig lidt i Forlegenhed med at udtale mig for Dig om dette Punkt, thi jo mere jeg tænker derover, desto mere føler jeg, at hvad jeg siger Dig vil henveires som Avner for Vinden, medens Din egen Lidenskab, og Skjebnen ville føre Sagen til Ende ad egne Veie."

„Lad mig saa for et Dieblik," vedblev Kammerherren med Livlighed, „lægge Fornuften paa Hylden og sige Dig, at jeg af mit ganske Hjerte sympathiserer med Dig; thi det er jo mine egne Ungdoms Drømme, som med en mærkværdig Lighed gjentage sig hos Dig. Jeg haabede jo ogsaa engang at skulle ægte min tilbedelsesværdige Baronesse Sophie. Jeg var endnu nærmere ved Maalet end Du, thi hun var ganske paa min Side, og dog naaede jeg det ikke! Forældrene afgjorde Sagen i min Disfaveur, og Sophie havde ikke Mod til at sætte sig op mod deres Villie. Hun fik en skikkelig Mand, men han var trods sine mange Ahner en Klodrian og gjorde

en ynkelig Figur i en Salon. Han blev derfor meest paa Godset mellem fine Heste og Stude; hun levede i Hovedstaden, hvor hendes Skjønhed og Ynde i mange Aar glimrede, og hvor der kun en Gang imellem faldt en Skygge paa hendes Huus's Glands, naar Studeprangergemalen besmittede det med sin Nærværelse. Ak, hvor jeg i slige Øieblikke beklagede den stakkels Baronesse! Men jeg gjorde mere end dette — jeg trøstede hende, og, idet jeg haaber, Du ikke underlægger mine Ord nogensomhelst tvetydig eller styg Mening, saa kan jeg sige Dig, at, da vi gjenfandt hinanden i den store Verden, knyttede vi et Venskab, som har bestaaet urokket til denne Dag. Verden har respekteret dette smukke Forhold, og Bagtalelsen har ikke kunnet naae det."

„Gid Du maa være heldigere end jeg, min Dreng, og vinde Din elskværdige og skjønne Franciskas Haand! Lykkes det Dig, og den gamle Greve kan overvinde sine Fordomme, thi det kan ikke negtes, at han har dem i en utilladelig Grad, saa ville mine herligste Drømme ved Dig gaae i Opfyldelse, og Du vil hæve vor Slægt til dens gamle Glands. Men lykkes det ikke, hvad saa? I dette Tilfælde idetmindste kan Du lære Noget af mig; thi hør nu, hvorledes jeg forholdt mig."

„Uagtet saavel mit Frieri og dets uheldige Udfald, som Alt, hvad dermed stod i Forbindelse, var Gjenstand for almindelig Omtale, og man altsaa skulde troet, at mit Nederlag maatte bringe mig til Fortvivlelse, saa blev Verden dog ubehageligt skuffet i denne velvillige Formodning. Jeg bar intet Nag til Baronessen for hendes Utroskab imod mig, jeg tæredes ikke hen af Sorg, gjorde heller ikke i Raseri over mit Uheld nogen taabelig Streg, som for Exempel over Hals og Hoved at indgaae en anden Forbindelse, den daarligste Hevn, en forsmaaet Elsker kan tage — nei, jeg gjorde Intet af alt Dette. Jeg bestræbte mig for, at en Mission til et af de smaa tydske Hoffer, som netop forestod, blev mig overdraget, og det lykkedes mig. Efter en Maaneds Fraværelse kom jeg munter tilbage, passede mine Forretninger, viste Verden

et fornøiet Ansigt — og gjorde strax Baronesse Stjernholm min Opvartning. Var der nogen Forlegenhed paa hendes Side, saa forstod jeg at fjerne den. Siden Skjebnen nu engang ikke havde villet tillade vor Forening, og den høieste Lykke var os nægtet, saa nøiedes vi med det smukke og behagelige Venskabsforhold, som jeg allerede har omtalt. Heraf kan Du lære Noget, min Ven."

„Men," spurgte Valdemar, „elskede Du hende virkelig, Onkel — saaledes som jeg elsker Comtesse Franciska?"

„Tilvisse elskede jeg Baronessen, skjøndt ikke paa nogen overdreven, sygelig Maade. Tro mig, Dine Planer med Comtessen bør være Nummer To, det at sikkre Din Carriere Nummer Et. Du maa ikke forspilde Din Fremtid for en Qvindes Skyld, hun være nok saa smuk, elskværdig og rig. Fordi Greverne Gyldenholdt staae over Dig i Formue og Anseelse, derfor er Du da heller ingen Skovisk."

„Jeg har stor Tillid til Din Takt," vedblev Kammerherren, „men i Din forelskede Tilstand raader Fornuften ikke altid. Lad mig derfor i Forbigaaende give Dig et lille Vink. Der har flere Gange været Tale om, at Du skulde reise til Jylland og gjeste Gyldenholdt, men læg Mærke til, at disse Invitationer ene og alene ere udgaaede fra den unge Greve. Derfor bør Du efter min Mening ikke reise derover, med mindre Du erholder en Indbydelse fra den gamle Greve selv. Der hænde senere, hvad dèr hænde vil — Du undgaaer da enhver Bebreidelse for Paatrængenhed. Elsker Comtessen Dig virkelig, vil hun nok sørge for, at Du faaer en saadan Invitation."

Valdemar kunde ikke Andet end billige dette Raad, og derfor hensank han i Grublerier over den Udsigt, en mulig Indbydelse til Gyldenholdt aabnede; men hans Onkel vækkede ham igjen ved at sige:

„Kan jeg stole paa, kjære Valdemar, at Du ikke, naar jeg engang er død og borte, indlader Dig paa en Mesalliance? Vær vis paa, at ethvert Fruentimmer, der

ikke hører hjemme i den store Verden, og hvis Familie lever i en lavere Sphære — hun være nok saa smuk og elskværdig — vil blive Dig en Klods om Foden. Siig mig engang, correspønderer Du endnu med Steinfurths?"

Kammerherren foranlediges til dette Spørgsmaal derved, at han i dette Foraar var truffen sammen med Consistorialraadinde Bek fra Strømby, hvem han kjendte fra tidligere Tider. Denne værdige Dame, der følte sig meget smigret ved den gamle Herres Galanteri, fandt sig befsiet til at give en Skildring af Valdemar Krones Ophold i Strømby og hele hans Forhold til Captainens Familie, hvorved denne blev stillet i et ganske falsk Lys. Correspondaneen mellem Valdemar og Ida, som Captainens aldrig havde gjort nogen Hemmelighed af, blev i denne Pastorindens pikante Fremstilling benyttet paa en saadan Maade, at Kammerherren maatte troe, at Steinfurths havde fisket efter hans Neveu for deres Datter Ida. Skjøndt ganske misforstaaet, kunde denne Omstændighed, Correspondancen, let fremstilles i et falsk Lys, og det ikke uden Skin af Ret. Det vilde været mere forsigtigt af Captainen, om han havde standset Brevduen, dengang begge de Unge ophørte at være Børn, og det da især af Hensyn til sin egen Datters Bedste. Vel sandt, Brevvexlingen var fra først af kommen naturligt igang, og Idas Forældre læste alle Valdemar Krones Breve; men de betænkte ikke, at det, som hos den Ældre kun vækker flygtig Interesse, paa den Unges blødere Sind kan frembringe et langt dybere Indtryk. Saaledes var det ogsaa gaaet Ida, idet Valdemar mere og mere blev det Centrum, hvorom hendes Tanker dreiede sig, og hendes eget Hjerte blev Gjemmestedet for mange af hans Phantasier, smaa Glæder og Sorger.

Disse Fru Beks Oplysninger vare ogsaa Aarsag til, at, da Captainen for nogen Tid siden var i Hovedstaden og aflagde Kammerherren og Valdemar et Besøg, havde den Første modtaget ham meget koldt. Uheldet vilde, at Lysten til at gjøre denne Visit netop paakom ham, medens han med Ida gik gjennem Amaliegade, og han indsaae

ikke, hvad der skulde være ivejen for, at hun gik med ham derop. Fru Steinfurth havde undertiden bebreidet sin Mand, at han i sit Forhold til Kammerherren havde været vel frastødende, og Captainen tænkte derfor, det vilde gjøre godt, at han viste den gamle Herre en lille Opmærksomhed, ligesom han ogsaa virkelig ønskede at see sin Pleiesøn igjen, og høre, hvorledes det gik ham. Ida derimod, hvor inderligt hun end ønskede at gjensee Valdemar selv, fulgte dog kun ugjerne sin Fader paa dette Besøg. Hendes Anelse om, at de paadroge sig et Skin af Paatrængenhed, bestyrkedes ogsaa ganske ved Kammerherrens hele Holdning, der dannede en skjærende Contrast til Valdemars Hjertelighed. Kammerherren saae nemlig ved første Oiekast, at Ida var en farlig Person og det i langt højere Grad, end han havde formodet; havde hun været styg og ugratiøs, saa vilde han ikke have gjort hende den Ære at frygte hende, og han vilde da ikke mere tænkt paa, hvad Fru Bek havde hviskket ham i Oret.

Valdemar besvarede den Gamles Spørgsmaal dermed, at Correspondancen var gaaet istaa, men at han oftere havde tænkt paa ved Leilighed at gjøre et Besøg i Strømby.

„Hvad skulde det gavne?“ spurgte Kammerherren. „Captainens kunne være meget brave Folk, men Dine Slægtninge ere de da ikke, og deres Veie ere nu engang ikke Dine. Uagtet Captainens Anskuelser i flere Henseender ere mine stik modsatte, og jeg ikke var ganske tilfreds med hans Opdragelsesmethode, saa troer jeg, han handlede efter bedste Skjøn, og Du nød jo i det Hele en meget god Behandling i hans Huus, hvilket da ikke mindst skyldes hans elskværdige Kone. Dog synes det mig, at vi tilstrækkelig have paaskjønnet det, og jeg maa gjentage for Dig, hvad jeg allerede tidligere har yttret, at ingen Mand, der vil frem i Verden, bør nære overdrevne romantiske Ideer om Barndomsbekjendtskaber og Skolevenskaber.“

„Du sigter formodentlig herved ogsaa til Frank?“

„Ganske rigtig! Det glæder mig, at han ikke mere kommer her; thi hans stivskaarne Person og dristige Blik ligner mere, end Noget, jeg har seet, idetmindste i min egen Stue, en Protest mod Alt, hvad der er fornemt og ædelt. Svar mig ikke Noget herpaa," sluttede Kammerherren i en lidt heftig Tone, „jeg veed, at Du ikke er enig med mig, hverken med Hensyn til Captainens eller Frank, men jeg maa dog endnu engang i saa Henseende advare Dig."

Valdemar taug altsaa, skjøndt han gjorde det ugjerne, og Onkelen havde maaskee gjort klogere i slet ikke at berøre denne Gjenstand. Hans Blik faldt i dette Øjeblik paa hans Moders Portrait, som en Straale af den dalende Sol netop oplyste. Lysglandsen forhøiede det sjælfulde og milde Blik, som engang havde givet Cæcilie Krones smukke Træk deres største Ynde, og som en mesterlig Pensel havde fængslet til Lærredet. Dette herlige Aasyn talte et stille, men mægtigt Sprog, der var saa forskjelligt fra, hvad Valdemar nylig havde hørt. Havde hans Moders Skikkelse kunnet blive til Kjød og Blod igjen, og havde den kunnet forlade Lærredet, dengang hans Venner fra Strømby vare i Stuen, mon hun da ikke vilde have takket Captainen for al den Kjærlighed, der var blevet viist hendes Søn i hans forældreløse Barndom, og takket Forsynet, som havde ført ham i saa gode Hænder? Vilde hun ikke have kysset Ida og glædet sig over, at han havde en saadan Søster? Han var tilmode, som om hans Moders Aand havde dvælet i Stuen og advaret ham om, ikke at døve Hjertets Stemme med den kolde Viisdom, som det kloge Verdensbarn, hans Onkel, i sin misforstaaede Godhed stræbte at indpræge ham; men den gamle Herre gav ham koldt Vand i Blodet ved at sige:

„Et herligt Portrait, min Ven, og det ligner Din gode Moder fortræffeligt; men det var meget kostbart — altfor kostbart for en Mand i Din Faders Omstændigheder."

Og der kommer Hans ind for at melde, at Grev Ferdinands Tjener er her med den Forespørgsel, om den unge Hr. Krone er gaaet, og hvis ikke, om han da ikke vil gjøre Greven den Fornøielse at kjøre med ud til Beriderne? Hestene stampe i Porten, og snart er vor Helt med hele den yngre gyldenholdtske Linie paa Vesterbro, hvor de skulle beundre den fortryllende Barlinsky, hvis skjønne Skabning og deilige sorte Øine forledede Herrerne til ligesaa mange Daarskaber, som der var Masker i hendes Strømper. De andre Beriderdamer kastede ogsaa deres Garn ud og gjorde en god Fangst, mens Truppens Høvding sad som en gammel Edderkop midt i Væven og drog Næring til sig af Byttet; men hvor kunne vi falde paa en saa styg Sammenligning ved at see noget saa Smukt?

Vi ere nu i den Loge, hvormed Lehnsgreven trakterer hele Familien, i hvilken Valdemar Krone — uvist om ved Comtesse Franciskas eller Grev Williams Protektion — for iaften er optaget. Vi have seet Comtessens fortryllende Profil, idet hun vendte sig om for at hilse de Ankommende fra Amaliegade. De tre Cousiner, Comtesserne Sophie, Louise og Kathinka, nydelige Piger med klare Øine, Roser paa Kinderne og ét godmodigt Smiil paa Læberne, samt i elegante Toiletter, sidde paa den forreste Bænk, og Franziska throner imellem dem, som Diana blandt sine Nympher. De smile, nikke og tale omkring hende, men hun tager ikke stor Notits deraf og synes heller ikke at bryde sig om, at flere dobbelte Theaterkikkerter ere rettede paa hende som paa eet Brændpunkt.

Den gamle Greve er nysgjerrig efter at see Skolehestene, som han har hørt saa meget omtale, og hans Broder Ferdinand har Intet imod at kaste et Blik paa de skjønne Berideresker. Uheldigviis danne disse to værdige Herrer en Barriere mellem Damerne og Valdemar Krone og Grev William. De to unge Cavallerer begive sig derfor ned i den priviligerede Krog ved Indgangen fra Stalden til Ridebanen, hvor Hovedstadens Løver efterhaanden lukkes ind. Herfra kan vor Helt nyde det her-

lige Syn af Diana — see, hun vedkjender sig ham med et Smiil og et næsten umærkeligt Nik. Blodet ruller raskere i hans Aarer, og han studser over det næsten Utrolige i, at han denne Formiddag har talt med Gudinden, talt om Kjærlighed med hende, og trykket hendes hvide lille Haand til sine Læber.

Der kom Baron Cederbom — den Nar! Comtessen lader, som om hun ikke seer ham. Legationssecretair Hagenfurth — nei, Du er altfor lille og utilladelig styg, min Ven! Kammerjunker Boldt — Comtessen tager aldrig i Evighed en Mand, som er skaldet, har en rød Næse og en bundløs Gjæld. Nei — Ungdom, Skjønhed og Kraft skal seire! En skjøn Dag snapper Valdemar Krone den gyldne Frugt bort lige for Eders Næse — brug saa Eders Lorgnetter!

Der kommer Bajads ind paa Hovedet og underholder Publikum i et Sprog, som intet Lexicon kan hjelpe Dig tilrette med; men Bajads er tillige en fortræffelig Gymnastiker, og han forskrækker Damerne ved sine halsbrækkende Konster. Bæk med ham! Der have vi den gamle Ædderkop i smukke nye Klæder og med blanke Støvler paa; han bukker for Publikum; strax derpaa aabnes Staldдørene, og en Skimmel farer ind som et Lyn med den deilige Barlinsky paa Ryggen. Mamsellen har saa straalende et Aasyn og saa let en Dragt, at en tordnende Bifaldsstorm, begyndt fra Løvekrogen, bryder løs og ryster Huset. Det ene Underværk efter det andet fremvises, indtil endelig Bajads med en mesterlig Hvirvel af Kuldbøtter slutter Forestillingen, og Alle bryde op med varme Hoveder og særdeles kolde Fødder.

Valdemar Krone er ved Haanden, og han har den Lykke at lægge Kaaben om Comtesse Franciskas skjønne Skuldre. Ethvert Spor af Vrede og Coketteri synes forsvundet, og hun takker ham saa mildt, at Valdemars Hjerte banker af Henrykkelse. Hendes tre trofaste Riddere: Cederbom, Hagenfurth og Boldt, komme for silbig til at hjelpe hende, men de tage sig strax saa ivrigt af

Cousinerne, som om de ene og alene for deres Skyld havde indfundet sig ved Logens Dør.

Den ældre gyldenholdtske Linie tager Afsked venligt tørt, den yngre hjerteligt varmt, og Hver kjører til Sit.

Fjerde Capitel.

I Strømby.

Et Par Dage efter at Kammerherre Krone meddelte sin Arving sine vise Raad og paa en Maade mundtlig gjorde sit Testamente, sade Captainen og Brask paa Post-Kontoiret i Strømby. Captainen stak Pennen bag Øret, dreiede sig med samt sin runde Kontoirstol omkring, og tiltalte, saaledes som det nu og da var hans Maade, pludselig Brask.

„Hvad siger De egentlig til, Brask, at jeg afviste de Kostgængere, jeg forleden kunde faaet, og at jeg i det Hele ingen mere vil have? Valdemar Krone blev saa dog mit sidste Pleiebarn."

„Jeg savner Drengene, Hr. Captain, især Valdemar; han var mig dog den kjæreste."

„Saaledes sige de Alle, og han lader til at være en født Hjertetyv; men De er meget partisk, Brask, og det er muligt, han havde havt bedre af, om vi havde hadet ham lidt mere."

„Han var dog altid skikkelig imod mig, vrængede aldrig efter mig og stak mig ingen Papiirsdukker paa Ryggen som de Andre."

„Og til Gjengjeld løb De i Byen for ham, kjøbte Svedsker og Rosiner til ham og legede med ham, medens han skulde læse; hvor tidt smuttede han ikke herind paa Kontoiret, Brask, naar jeg var i Byen."

„Naa, naa, Hr. Captain —"

„Og dengang han havde været Mester for at sætte den Postvogn, som holdt her i Gaarden, igang, og den tog Luven fra ham og de andre Drenge, saa at den med Stangen rendte et heelt Vindue ind i Kjelderen, hvor den slog ti Flasker Viin itu for mig —"

„Saa gik jeg i Forbøn for ham, Hr. Captain."

„Ja, det gjorde De! Jeg kan tydelig huske, hvorledes De meldte mig Ulykken, og saa stammede De dygtig, Brask, som de altid gjør, naar De bliver ivrig. Kan De huske, hvad jeg svarede? Ikke Andet, sagde jeg — Drengene have slaaet til Vognen, Vognen til Vinduet, Vinduet til Flaskerne, og da nu Flaskerne slaae til Captainen, saa slaaer Captainen igjen til Drengene; det gaaer jo rundt ligesom i Eventyret; men dog slog Captainen ikke."

„Ja — — men, Hr. Captain, De var ogsaa i Begyndelsen sommetider vel streng mod Krone."

„Netop, siden den Gamle forlangte, at vi skulde behandle ham som en Prinds. Først var jeg for streng, og saa blev jeg for mild; hvor det er vanskeligt at træffe Middelveien! Det er svært at være fast, Brask."

„Men det har jo ikke gjort nogen Skade; Krone er jo blevet en meget hæderlig ung Mand."

„Saamænd, han hverken røver eller stjæler; men De kan stole paa, at hans gamle Onkel gjør Sit for at danne ham efter sin egen Model og propper ham fuld af forfængelige Nykker. Naar Verden dog tilsidst bliver hans Gud, hvad saa?"

„Han glemmer dog vist ikke saa let alt det Gode, han lærte her i Strømby."

„Eet lærte jeg ham maaskee eller befæstede jeg hos ham; Krone var hverken meget beskeden eller flittig; heller ikke udmærkede han sig ved Orden eller Stadighed; men han var ærlig; han løi aldrig for mig, og det var vissselig Noget; men netop ved denne Oprigtighed, som yttrede sig paa en elskværdig Maade, afvæbnede han mig kun altfor ofte."

„Ærlighed er en stor Ting, Hr. Captain, men jeg troer dog, at de fleste Børn ere ærlige."

„Og jeg troer, at de fleste Børn ere mere eller mindre uærlige; jeg har hørt et Barn lyve, inden det kunde tale reent."

„Det var da forskrækkeligt, Hr. Captain! Men det maa det da have lært af andre uartige Børn."

„Og hvor have saa de andre uartige Børn lært det fra? De veed da nok, hvor Spiren til det Onde ligger — i Moders Liv, Brask."

„Men Christus stillede dog et Barn midt imellem sine Disciple og sagde: uden I omvender Eder og blive som Børn, komme I ingenlunde ind i Himmeriges Rige."

„Ja, thi et Barn er visselig det Uskyldigste, Jorden har at fremvise; men der staaer ikke Noget om, hvor gammelt dette Barn var; jeg mener kun, at Bevidstheden om Synd vaagner med selve Bevidstheden; var det ikke saa, da havde Christus saamænd ikke behøvet at lide en forsmædelig Død for vor Skyld."

„Frank er af en ganske anden Mening, Hr. Captain; han siger, at af Naturen ere vi gode —"

„Aa, Frank er —"

I det Samme gik Døren op, og Frank selv traadte rødmusset og støvet ind ad den.

„Hvor i al Verden kommer De fra?" udbrød Captainen.

„Direkte fra Hovedstaden."

„Da ikke tilfods?"

„Netop; da det er saa varmt om Dagen, gik jeg fra Kjøbenhavn igaar Aftes, og her har De mig."

De gik nu sammen ind i Dagligstuen, hvor Frank fandt en hjertelig Modtagelse. Det hændtes nu og da Frank, at Byen blev ham for lummer, hans Ovistværelse ved Nørrevold for trangt og Bøgerne gamle og kjedelige; thi han havde, efter at han samtidig med Krone havde bestaaet til den saakaldte anden Examen, taget den Beslutning at studere til store Philologicum. Han drev sine omfattende Studier med Iver, blandede sig sjelden

mellem Studenterne og deeltog aldeles ikke i det selskabelige Liv. En ensom Fugl, som han var, holdt han af en Gang imellem at flyve ud, og det kjære gamle Strømby var da altid Maalet; thi her var det hjemligt for ham. Moder Steinfurts Gjestfrihed, en Dyd, hun udøvede uden Ophævelser, og som derfor meddelte enhver Gjest en Følelse af behageligt Velvære, en Samtale med hans forstandige og faderlige Ven, Captainen, en lille Dispput med den brave Madam Kortsen, og saa det, at være i den elskelige Idas Nærhed — ja, det var efter Franks Mening nok til fuldkommen at gjenføde et Menneske. Frederikke var rigtignok nu voxet op til den Ære at blive en Gjenstand for Franks Opmærksomhed, men hun havde det Uheld ofte at geraade i Dispput med ham, og hun forsvarede sig paa een Gang saa humoristisk og ulogisk, at Frank bragtes i Forlegenhed; det var øiensynligt, at dette lille Pigebarn forstod sig bedre paa selve Livet, end den lærde Frank. Ida derimod var og blev hans Ideal, og hans Hjerte syntes her virkelig at være i Fare; men det havde hun ingen Anelse om, og Franks Frygt for Affektation dræbte enhver Antydning af hans Følelser i Fødselen.

Iøvrigt var Franks Stilling bleven en heel anden; thi hans Fader var død og havde efterladt ham femten Tusind Daler, hvilket gjorde ham det muligt at offre sig ganske til sine Studier. Captainens Formaning havde dog baaret Frugt, og en Forsoning mellem den gamle Frank og hans Søn var inden den Førstes Død kommen istand. Dog forekom det Captainen, at Frank mere var bleven bevæget til dette Skridt af Pligtfølelse end af Kjærlighed. Frank erklærede nemlig ligefrem, at kun de Mennesker, der sympathisere, høre sammen; Blodets Baand var en reen Indbildning, og naar det ikke avlede Had eller Misundelse, saa gav det Anledning til konstlet Føleri. Hertil svarede Captainen, at han ikke vidste, hvad han selv sagde, Ida rystede misbilligende paa Hovedet, og Frederikke udtalte sin Glæde over, at Frank ikke var hendes Broder.

I religieuse Disputer havde Captainen nogle Gange forsøgt sig med Frank, men endelig erklæret, at han aldrig gjorde det mere; og da Frank ønskede at vide Grunden, saa svarede Captainen oprigtigt:

„I Disputer, især om Religionen, kommer det Onde i Deres Natur frem; hver Gang jeg har havt en saadan lille Dyst med Dem, holder jeg mindre af Dem, medens det dog var mit Ønske, at De skulde blive mig mere kjær, jo længer jeg kjendte Dem. De troer ikke paa en personlig Gud, De erklærer Bønnen — Menneskesjælenes hellige Samliv med den Almægtige — for en besynderlig affekteret Handling, en ynkelig Tilflugt for svage Sjæle, Moder til Selvforblindelse og Hykleri, og jeg veed ikke for hvad andet Galimathias. Det er mit eneste Haab med Dem, Frank, at De allerede er kommen til den yderste Grændse af Vantro, og at De umuligt kan blive staaende der. Slige Anskuelser holde sig sjelden et heelt Liv igjennem, og er det, De kalder Deres System — iøvrigt ingenlunde noget originalt Arbeide — ellers bygget paa Noget, saa er det paa Ungdom, Sundhed og Lykke, en skrøbelig Grundvold!"

Om Aftenen var Familien samlet i Lindelysthuset i Haven, og Frank havde netop givet en humoristisk Skildring af sit Eneboerliv paa Ovisten ved Nørrevold, da Captainen, idet han berørte hans Arm med sin Pibespids, sagde:

„Har De nylig seet Valdemar Krone?"

Madam Kortsen fik over dette Spørgsmaal et lille Anfald af den tørre Hoste, hvormed den gamle Dame saa at sige altid var beladt, og Ida bøiede sit Hoved dybere ned over Sytøiet, idet hun lod Naalen gaae med fordoblet Hurtighed.

„Nei," svarede Frank, „ikke siden De var i Byen."

„Er det virkelig sandt, at han er bleven saa fornem paa det og ikke mere omgaaes fine Kammerater, Studenterne?"

„Jeg troer det næsten; mig besøger han idetmindste ikke."

„Han har dog maaskee besøgt Dem oftere, end De ham?"

„Ganske vist."

„Ja, saa er Skylden maaskee paa Deres Side."

„Den er vel gjensidig; vi sympathisere jo slet ikke mere."

„Da har De dog tidligere fortalt mig, at De havde havt flere fornøielige Samtaler med ham om Poesi og Konst, og at det havde forundret Dem, hvor godt han var hjemme paa det Gebet."

„Ja, men nu skal han jo være Diplomat; det fortalte De mig jo selv, at hans Onkel havde sagt; det er naturligviis den Gamle, der fordærver ham, og han faaer jo ikke Lov til at omgaaes Andre, end Grever, Baroner, Diplomater og — Abekatte!"

„Det gaaer ikke an, Frank," tog Fru Steinfurth Ordet, „saaledes som De gjør, glat væk at slaae en Streg over en heel Samfundsklasse. Kan Krone ikke finde brave og dannede Mennesker blandt de Fornemme? Der hører han ifølge sin Onkels Stilling naturligt hen, og det vilde slet ikke hæve ham i mine Øine, om han foretrak en Sviir paa Regentsen for et Selskab eller et Bal i den store Verden."

„De tager jo selv ikke Deel i Noget, Frank," sagde Frederikke, „og hvorledes skulde Valdemar Krone saa træffe sammen med Dem? Jeg finder det tvertimod smukt af ham, at han desuagtet har opsøgt Dem nu og da ved Nørrevold."

„Jeg seer, jeg har Alle imod mig," sagde Frank; „vil De ikke komme mig til Hjelp, Ida?"

Men Ida svarede Intet, skjøndt hendes Kind, som nylig havde været bleg, blev overgydt af en stærk Rødme.

Den næste Morgen tidlig, medens de Andre endnu sov, gik Ida alene henad Møllestien; hun havde en lys Morgenkjole paa, et hvidt Tørklæde over Hovedet og en Parasol i Haanden. Det var en herlig Efteraarsmorgen, og den friske Luft gjorde hende godt, idet hun først langsomt og tøvende, dernæst hurtigere, som om hun nu var

bleven enig med sig selv, gik ned til Møllen og satte sig i Granlunden ved den store Sluse, det Sted, hvorfra hendes lille Skizze af Møllen var taget, og hvorfra den gamle Piil tog sig saa smukt ud.

Hvor Meget havde Ida ikke drømt paa dette Sted i de sidste to Aar, og hvor mange Erindringer fra hendes Barndoms-Dage knyttede sig ikke til det! Minderne reiste sig fra Engen, de kom ud af Granlunden, de dukkede op af Aaen og dandsede omkring hende som Smaaalfer; men Haabets Rosenskjær gav ikke mere disse Syner deres gamle Ynde. Var hun da gaaet herned for at glemme? Nei, netop for at erindre og tænke efter. Hun gjennemgik idag atter hele sin Fortid fra de Dage, da Valdemar Krone var hende saa kjær som en Broder, og enhver Tanke om Kulde og Adskillelse var hende fremmed, og indtil nu, da han uden Tvivl for bestandig var tabt for hende. Kjærligheden var i Hjemmets Ensomhed fra en lille Plante, opelsket i lykkelige Drømmes Solskin og vandet med Taarer, voxet op til et mægtigt Træ, hvis Rødder havde fæstet sig dybt i hendes Hjerte, indtil nu, da Øxen var lagt ved Træets Rod.

Hun havde under sit Besøg i Kjøbenhavn denne Sommer gjort en Erfaring, og det en haandgribelig; hvor dybt havde hun ikke følt det, trods Valdemar Krones Hjertelighed, at hun var en Eneboerske i sin Drømmeverden. Det var ikke mere som i gamle Dage — hvad havde da skilt dem ad? Det store Ocean, Verden; der roer man ikke om i smaa Baade og plukker Aakander som i Strømby Aa; nei, der krydse mange store og stærke Skibe, og de smaa Baade, som komme dem iveien, seile de ubarmhjertigt isænk.

Der var i disse Dage skeet Noget, som paa det Smerteligste havde oprevet hendes Hjertesaar. Toldkontrolleuren i Strømby, en midaldrende og formuende Mand, havde anholdt om hendes Haand, og hendes egne Forældre syntes ikke at være ugunstigt stemte mod dette Parti. Kammeraad Petersen var en skikkelig, men temmelig enfoldig Mand og dernæst en saa prosaisk Natur, at

det vel, selv uden at tage Hensyn til hans fem og fyrgetyve Aar, var vanskeligt at udpege nogen Mand, med hvem Ida var mindre istand til at sympathisere. Dog kom det for hende ikke an paa dette Mere eller Mindre; hun havde ransaget sit eget Indre og var ganske paa det Rene med, at det var hende umuligt at elske nogen anden Mand, end Valdemar Krone. Dette havde hun ikke sagt sine Forældre, men hun havde uden Betænkning givet Kammeraaden en Kurv, og derefter var hun bleven smerteligt overrasket ved at bemærke nogen Skuffelse, især hos hendes Fader. Captainen havde ganske ladet hende have sin Villie, men det behagede ham aabenbart ikke, at hun afviste dette gode Tilbud næsten med Uvillie.

Hun følte mere og mere, at dette uvirksomme, indadvendte Liv i Hjemmet var blevet en Byrde, og hun frygtede, at hendes Kjære omsider vilde komme efter hendes Hjertes Hemmelighed. Denne Tanke, at blive gjennemskuet, ængstede hende meget; hendes Forældre vilde sikkert misbillige en slig haabløs Lidenskab, og hun vilde gjøre dem Sorg, som hun dog elskede saa høit. Vilde det da ikke være bedre at vandre ud i Verden og selv tjene sit Brød, end at gaae her hjemme og Dag for Dag blive mindre skikket til at glæde og opmuntre de Gamle? Hun ansaae sig istand til at kunne undervise og veilede smaa Børn, og det blev da Frugten af denne Morgens Overveielser, at hun vilde søge en Lærerindepost. Ved første Leilighed vilde hun tale med sin Moder derom, og hun tænkte sig det ikke saa vanskeligt at faae sin Faders Samtykke. Vel følte hun levende, hvor tungt det vilde falde hende at forlade Hjemmet, og at hendes Forældre ligesaa nødigt vilde afsee hende; men de maatte dog erkjende det Fornuftige i hendes Lyst til Virksomhed, og det forekom hende, at især hendes Fader maatte finde det agtværdigt, at hun hellere vilde gjøre Nytte, end gaae ørkesløs hjemme. Naturligviis tog hun Feil i denne Formodning; thi hun glemte, at hun knap var atten Aar; alene af denne Grund vilde Captainen i Øieblikket negtet sit Samtykke, og, om det end maaskee vilde glædet ham, at hun trods sin Ung-

dom havde Kraft til at fatte en saadan Beslutning, saa vilde det tillige forundret ham, og han vilde sikkert nøiere have eftersporet, hvilken hemmelig Bevæggrund der havde drevet hende dertil.

Dette faldt hende ikke ind; hun undervurderede saavel den Modstand, hun kunde vente, som Vanskelighederne ved det Kald, hun vilde offre sig til. Lettet ved at være kommen til en Beslutning, reiste hun sig op for at gaae hjem, da Frank pludselig stod for hende.

„Kan De see," sagde han, „at jeg nu elsker den gamle Piil ligesaa høit som De? Min første Tanke imorges var den samme, som Deres lader til at have været, at gaae ned at hilse paa den. Det er ogsaa en herlig Morgen, Ida, og det glæder mig, at jeg traf Dem her."

„Ja, det er en smuk Morgen, Frank, men de vente os vist hjemme ved Kaffebordet."

„Og jeg vilde netop foreslaaet Dem at gaae en Omvei; en lille Spadseretour med Dem, Ida, betragter jeg næsten som min Ret, naar jeg er i Strømby."

„Deres Ret?" spurgte Ida, som trods sin Aandsfraværelse blev opmærksom paa den varme Tone, hvori Frank talte.

„Har De Noget derimod? Deres Selskab er mig virkelig kjærere, end alle Andres."

„Det er meget smigrende for mig, men De siger naturligviis mere, end De mener."

„Det pleier jeg ikke, som De veed; jeg — jeg — mener det oprigtigt, Ida."

Ida blev noget forlegen og vidste ikke, hvad hun skulde svare.

„Er De ikke af samme Mening?" spurgte Frank igjen.

„Om hvad, Frank?"

„Om mig; føler De ikke — lige saa varmt for mig, som jeg for Dem?"

Ida blev endnu mere ulykkelig over denne Erklæring, som Frank busede frem med, og svarede ikke; men Frank,

der engang var bleven varm, trængte ind paa hende og vilde have Svar.

„Jeg forstaaer Dem ikke idag, Frank," sagde hun endelig; „jeg har ikke i mindste Maade givet Dem Anledning til slige besynderlige Spørgsmaal."

Frank vedblev ad Omveie at erklære Ida sin Kjærlighed og fik da endelig sin Kurv; men da dette var overstaaet, gjenvandt Ida sin Fatning i samme Forhold, som Frank nu tabte sin; og da hun nu ikke mere kunde blive misforstaaet, talte hun venligt til ham. Frank svarede i en bitter Tone, saa at Ida tilsidst udbrød:

„Min Gud, kjære Frank! Skulle vi nu blive Uvenner over det? Det vilde bedrøve mig meget; hvor kunde De saaledes tage feil af mig — og af Dem selv?"

Denne Beskyldning for Feiltagelse opirrede Frank endnu mere; et Svar svævede ham paa Læberne, som, hvis det var blevet udtalt, ikke let vilde blevet glemt. Efterat Frank nemlig havde overstaaet den første Forvirring, som Idas Afslag voldte, faldt der ham ligesom Skjæl fra Øinene, og med Skinsygens hele Skarpsynethed mindedes han flere Smaatræk ligefra det første Besøg i Strømby og indtil nu, som vakte Mistanke om, at Valdemar Krone var den Lykkelige. Ida elskede ham, og han skjønnede ikke derpaa! Kunde man ikke blive opbragt paa et saadant Lykkens Skjødebarn, som Valdemar Krone? Et Blik paa Idas Træk, som bare Spor af oprigtig Bedrøvelse, bragt ham dog til Besindelse. Frank kjæmpede i Stilhed en Kamp med sig selv, og derpaa sagde han:

„Jeg er ikke utaknemmelig; De skal ingen Fortrædeligheder have for min Skyld; jeg skal ikke løbe herfra i Vrede, og Ingen skal mærke Noget til, hvad der er passeret mellem os; men jeg kommer ikke saa snart til Strømby igjen."

Med denne Erklæring var Ida tilfreds; hun følte sig overbeviist om, at Frank virkelig havde taget feil af sig selv, og at han med Tiden vilde indsee det; saa vilde nok Alt blive godt igjen. Franks Ærgrelse udgjorde en saa stor Bestanddeel af hans Følelser ved dette Nederlag,

at det lod til, at Ida havde Ret. Han var mere vred end bedrøvet, og det faldt ham mindre vanskeligt, end han havde troet, at skjule det Passerede. Han gjennemgik nu, skjøndt paa en alvorligere Maade, den samme Skjærsild, som Valdemar Krone havde prøvet i Skolen. Han kom til den Erkjendelse, at han mere beundrede og agtede Ida, end han elskede hende, og den Tid kom, da han grublede over, hvorledes han egentlig den Morgen saaledes var bleven overrumplet af Forelskelse. Han havde dog troet sig sikker for en saadan Svaghed og følte sig ydmyget ved sit Misgreb.

En uklar Fornemmelse heraf rørte sig allerede i Løbet af Dagen hos ham, og, hvis Nogen nøie havde iagttaget baade hans og Idas Udseende, da de med de Andre samledes ved Kaffebordet, saa vilde man i det Høieste formodet, at de havde havt en heftig Disput.

Captainen var denne Dag vaagnet med en god Idee; det var en Skam, sagde han, at Frank endnu aldrig havde været paa Randrupgaard, og derfor foreslog han, at de om Eftermiddagen toge derud. Forslaget blev optaget med Bifald, især af Ida; thi det var en af hendes bedste Glæder at besøge Clara Bruun.

Klokken To holdt Vognen i Porten, og Braff udførte nogle farlige Gymnastikkonster paa de høie Hjul, idet han lagde Tøiet tilrette. Frederikke sad der allerede med straalende Øine, og hendes Moder overvandt ved Braffs Bistand Opstigningens Vanskeligheder. Ida stod paa Trappen i en klar blaa Kjole og en hvid Hat, som klædte hende allerkjæreste. Tante Lene gik forbi hende, forsynet med en god Paraplui, thi hun foragtede Parasoler, samt med en stor, velfyldt Pose, som hun ved enhver Leilighed førte med sig, uden at det til Dato tilstrækkeligt er oplyst, hvad den indeholdt, og som Captainen for Spøg kaldte Lenes Tornister. Posen gjorde under Opstigningen nogle Svingninger og rev Braffs Briller af Sadlen, saa at han var hors de combat, som Franskmanden siger, dengang Ida smuttede forbi ham og op paa Vognen saa let som en Fugl, og han kunde saa-

ledes ikke tilbyde hende sin Hjelp. Frank entrede Vognen fra den anden Side, og tilsidst kom Captainen, som, idet han satte sig paa den bagerste Agestol ved Siden af Frank, vippede denne flere Tommer iveiret. Captainen svøbte den „formidable" blaa Kavai om sine Been, modtog den store Meerskummer og Tobakspungen af Brasks Hænder, rettede paa sin Hat, som var kommen ud af Balancen, og saa rullede de afsted.

Kjøretouren og Ankomsten til Randrupgaard vilde under andre Omstændigheder voldet Frank megen Fornøielse, og Gaarden selv med sine gammeldags og uregelmæssige Bygninger var vel skikket til at finde Naade for hans høiere Skjønhedssands og til at afgive Stof til en varm Disput med Madam Kortsen, som strengt holdt paa Symmetri og Orden; men nu var Frank naturligviis ikke oplagt til at disputere, og Tante Lene tilkastede ham et Par Gange forgjeves Handsken. Imidlertid kunde han ikke Andet end lægge Mærke til Randrupgaards eiendommelige Skjønhed og maleriske Beliggenhed.

Gjesternes Ankomst syntes ikke blot at glæde, men ogsaa at overraske Bruun og Clara; hun udbrød i et langtrukkent: Nei! og han fjernede sig skyndsomst, kom snart tilbage igjen og var ualmindelig geskjæftig.

Da de vare komne til Sæde i Havestuen, sagde Bruun:

„Naa, det fornøier mig, Frank, at vi endelig engang fik Dem herud; at sige for vor egen Skyld, thi her er saamænd ellers ikke Noget, der er værd at see."

„Ikke det!" svarede Frank; „da synes mig, her er smukt og rigtig landligt."

„Javist, landligt nok! Jeg veed godt, at min Gaard seer ud som en Svinesti; men staaer Tiderne sig, saa river jeg en skjøn Dag den gamle Kasse ned og bygger en ny Hovedbygning."

„Det vilde være skjændigt, Bruun! Det Smukkeste ved Deres Bolig er dens Ælde og Ærværdighed; jeg holder slet ikke af, hvad der er fra igaar."

„Det var da mærkeligt," udbrød Bruun.

„Jeg kan godt forstaae," sagde Captainen, „at Randrupgaard i al sin ormstukne Ærværdighed maa være „wie ein gesund'nes Fressen" for Franks poetiske Hunger. De nyder den, som en Lækkermund en gammel Ost, ikke sandt, Frank? Det undrede mig, at De ikke strax ved Ankomsten udbrød i Lovtaler, thi jeg har altid tænkt mig, at Randrupgaard vilde begeistre Dem. Jeg skal sige Dem, Bruun, vor Ven Frank sværmer for Alt, som er gammelt, skjævt og forkeert."

„Det var da en underlig Marschandisersmag," mente Bruun.

„Ja, jeg skal sige Dem," vedblev Captainen, „der stikker egentlig en Digter i Frank; han har en levende poetisk Opfattelsesevne og seer Syner, hvor vi Andre ere ganske blinde."

„De vil da ikke være Digter, Frank?" spurgte Bruun naivt; „det er et daarligt Levebrød; see De hellere at faae Dem et godt Embede!"

Bruun og Frank vare traadte hen i Havedøren, og der fortsatte de Samtalen alene, medens Ida og Frederikke gik ude paa Plainen med Bruuns Børn.

„Har De seet noget Nydeligere, end de to Søstre, Frank?" spurgte Bruun i en sagte Tone. „See til Ida, hvor let hun gaaer; det er jo næsten, som om Fødderne ikke rørte ved Jorden. Hun er nu efter min Mening den Smukkeste; men veed De hvad, Frederikke er heller ikke ilde, og hun forskjønner sig Dag for Dag."

„Ja," svarede Frank.

„Det er Pokkers, saa koldsindig De er! Det kan ordentlig gjøre en gammel gift Karl som mig varm om Hjertet at see to saa straalende Øine som Ida Steinfurths; men Pokker troe Dem! De gjør vist alligevel Deres Hoser grønne der."

Frank følte sig stødt over de grønne Hoser og erklærede, at det var et upassende Udtryk.

„De vil smutte fra mig," sagde Bruun, „men det er Synd, om en Pige som Ida skal gaae her og blive gammel og gjemt. Hun er bleven mig saa alvorlig i den

sidste Tid, og jeg har undertiden tænkt, at hun gik og sukkede af ulykkelig Kjærlighed. Her i Strømby er der ikke en eneste Cavalleer, som ret tør gjøre Cour til hende, og den Eneste, som har friet, fik en Kurv."

„Hvem har friet?" spurgte Frank ganske forbløffet.

„Aa, gamle Petersen, Toldkontrolleuren; det var nu ogsaa en daarlig Mand til Ida, og han bar sig ad som en Klodrian, for han friede først, og nu gjør han Cour bagefter. Havde jeg friet et Sted og faaet en Kurv, saa skulde jeg nok holde min Næse derfra! Men Tolderen vedbliver at forfølge stakkels Ida med forliebte Blikke. Consistorialraadinden, som jo stikker sin Næse i Alting, protegerer hans Frieri og har talt hans Sag iøvrigt for Captainen; hun har et Par Gange givet Ida Spydigheder, fordi hun var saa kræsen, og Fru Steinfurth forstaaer ikke ret at værne om sin Datter og vise Fru Bek Vinterveien. Jeg troer, at Tolderen frier en Gang endnu; det er virkelig en ubehagelig Situation for stakkels Ida; thi, skjøndt Captainen ganske har ladet hende have sin Villie, troer jeg dog ikke, det smagte ham, at hun saa glat væk gav Petersen en Kurv."

Clara traadte nu hastig til og sagde:

„Men Bruun dog, Du glemmer jo reent!"

„Død og Pine!" udbrød Bruun, idet han gik ind i Havestuen. „Hvad sige mine Gjester til en lille Spadseretour i Haven?"

Hele Selskabet fulgte denne Opfordring, og da de kom til Buskadset, kukkede en Gjøg.

„Det var da mærkeligt," sagde Fru Steinfurth, „nu har jeg aldrig i mine Dage før hørt en Gjøg kukke i September Maaned."

„Kukuk — Kukuk!"

„Hvad er det dog for Gjøglerier," udbrød Madam Kortsen, idet hun traadte rask ind i Buskene; men saa kukkede det lige bagved hendes Ryg, og da hun vendte sig om, foer hun tilbage; thi en lille trivelig Herre i sort Frakke og Beenklæder, med Briller paa sin krumme Næse og et jovialt Smiil paa Læberne, stod der, som om

han var voxet op af Jorden og bredte sine Arme ud, idet han muntert raabte:

„Kukuk og Goddag, min bedste Svigerske!"

„Men Peer dog!" sagde Tante Lene, idet hun trak Veiret dybt, — „saadan at komme dumpende ned fra Skyerne og skræmme Livet af Folk!"

„Jeg kunde paa Ære ikke negte mig den Fornøielse at overraske Dig, Lene," svarede Pastor Peter Korsen. „Mange kjærlige Hilsener fra min Gamle!"

Ida og Børnene kom nu frem med stor Lystighed; de havde mødt Pastoren i Haven og vare blevne indviede i Planen, men Onkel Peer havde af Glæde over at gjensee som voxen Dame Ida, hvem han for ti Aar siden forlod som et Barn, indladt sig saa dybt i Samtale med hende, at Overraskelsen neppe var bleven til Noget, hvis ikke Frederikke i rette Tid havde meldt — at nu kom de; og saa havde da Ida og Børnene fra et Baghold med stor Spænding afventet Udfaldet. Captainen og hans Kone fik nu fat hver paa sin af den gode Pastors Hænder, som de hjerteligt rystede, og Præsentationen med Frank gik for sig.

„Jeg har," sagde Pastoren, idet han tog Brillerne af og tørrede dem med Lommetørklædet, „præsenteret mig selv for Ida; — jeg kjendte hende strax igjen, uagtet hun kun var otte Aar, da jeg saae hende sidst; men man glemmer ikke saa let det Ansigt, naar man har seet det een Gang, og hun ligner sig selv paafaldende!" Pastoren nikkede mildt til Ida, som blev noget undselig, da hun ikke endnu havde vænnet sig til Onkel Peers Maneer.

„Men fortæl os dog nu engang sindigt og fornuftigt," bad Tante Lene, „hvorledes Du paa een Gang kommer her, mens jeg igaar fik et Brev fra Dig, hvori Du ikke taler et Ord om at reise."

Igaar, Lene, først igaar? Steinfurth, det er dog en skrækkelig Postgang, vi have her i Landet."

„Kan gjerne være, min Ven," svarede Captainen, „indgiv en Klage til Generalpostdirectionen."

„Passiar — det kan saamænd gjerne være, at Skylden ligger hos Søren Post, han er et skammeligt Smølehoved; men naar vi sammenholde Brevets Datum med Poststemplets, saa maa det jo vise sig, hvor længe Søren har været om at bringe det til Aarhuus."

„Brevet har aldeles ingen Datum," svarede Tante Lene.

„Ingen Datum — Bagtalelse, Lene!"

„Naa, Kortsen," lo Captainen, „det er ikke første Gang, det er hændet Dig; det kommer der ud af, at Du altid har Hastværk."

„Nok," vedblev Pastoren, „det er en evindelig Tid siden jeg skrev det. Dengang tænkte jeg aldeles ikke paa at reise; men forleden kom der et Brev fra min Forlægger, som skræmmede mig op af Sædet. I veed jo, at jeg er ifærd med at udgive en lille Samling Prædikener; Brøvlet med Forlægger, Trykker og Correctur vilde ingen Ende tage, saa besluttede jeg øieblikkelig at reise herover for egenhændig at hugge den gordiske Knude over. Dernæst vilde jeg med det Samme udføre den længe paatænkte diplomatiske Reise her til Strømby; jeg har en Depeche med fra Lise."

„Hvordan har hun det saa, det Skind?" spurgte Madam Kortsen.

„Ja, det maa Du nok sige," svarede Pastoren mere alvorligt. „Hun skranter bestandig, og Sindet er saa nedtrykt; Noget maa der gjøres — men mere derom imorgen!"

„Ja, vi have for længe siden gjettet Din diplomatiske Hemmelighed, min Ven!"

„Nu," vedblev Pastoren igjen livligt, „jeg pakkede min Kuffert, kjørte til Aarhuus og reiste med Iris til Kjøbenhavn. Hvem skulde jeg der møde, ligesom jeg den næste Morgen gik ud af Knapsteds Gaard, uden velædle Proprietair Bruun til Randrupgaard, som jeg jo havde den Fornøielse at stifte Bekjendtskab med paa hans Icelandsreise ifjor, dengang han maatte tye til den kraftige cimbriske Race for at fornye det udartede sjellandske Blod — id est, dengang han kjøbte Qvier — og saa tilbød

han mig strax en Plads paa sin Vogn, at sige paa den Betingelse, at jeg overnattede paa Randrupgaard. Vi kom hertil igaar Aftes, og Tøiet var nok allerede lagt paa de Brune for at kjøre til Strømby, da I kjære Mennesker ved et velsignet Træf kom os i Forkjøbet."

Pastor Kortsen nikkede venligt til dem alle og gav sig saa i Snak med Captainen og Moder Steinfurth om gamle Dage, indtil han pludseligt sprang op og førte Ida hen til Vinduet, hvor han begyndte en lang Samtale med hende, under hvilken Brillerne ofte bleve tagne af og tørrede. Derpaa kom Clara og blev draget ind i Samtalen; den gode Clara! Hvor hendes Øine straalede og hendes Kinder blussede af huuslig Travlhed og Glæde over at have alle de kjære Mennesker samlede paa Randrupgaard!

Saa gik man tilbords; en Følelse af hyggeligt Velvære greb Gjesterne, idet de toge Plads; thi det var et saa vel besat og nydeligt dækket Bord, som man kunde see for sine Øine.

„Kan I dække et bedre Bord i Jylland, Kortsen?" spurgte Capitainen.

„Min Sandten nei!" svarede Pastoren. „Jeg maa gjøre Værtinden min Compliment; men det Bedste er dog de kjære Ansigter omkring Bordet. Hvorfor Pokker er jeg ikke før reist til Strømby?"

„Der, Kortsen," sagde Captainen, idet han rakte Pastoren en Tallerken Skinke. „Du var i gamle Dag ingen Kostforagter og er det vel heller ikke endnu!" og saa klappede han Onkel Peer paa Maven.

„Naa, Steinfurth," raabte Pastoren, idet det gav et Sæt i ham, „lad min Mave i Fred! Jeg har aldrig været nogen Hykler og skjønner paa et godt Maaltid. Hvilke fortræffelige Radiser! See ikke paa mig, Ida, for jeg tager de allerstørste."

„Naar jeg tænker tredive Aar tilbage i Tiden, Peer," sagde Madam Kortsen, „saa forekommer Du mig ligesaa ungdommelig i dette Øieblik som dengang."

„Mon jeg virkelig ikke er bleven en lille Smule mere sat og fornuftig? Kan man ikke, maa jeg spørge, blive ung igjen ved at samles med sine Venner og saa ovenikjøbet overraskes ved saa megen Ungdom og Elskværdighed?" Og her saae Pastoren paa Clara og Ida.

„Det var ogsaa møntet paa Dig, Clara," sagde Captainen.

Clara svarede, at det var saa længe siden, hun havde hørt en Compliment, at hun blev ganske undselig derved.

„Der fik De den, Bruun!" sagde Captainen.

Bruun drak sig en Snaps og kastede saa en lille Brødkugle hen paa sin Kone.

„Complimenter," mente han, „er det Samme for Damer, som Kage for Børn; de smage godt, men det er usund Føde. Hvad siger De, Frank?"

„At jeg ligesaa lidet kan sige en Compliment, som jeg kan bage en Kage."

„Hvilken Falliterklæring for en Mand i Deres unge Alder!" udbrød Pastoren. „Er den yngre Generation virkelig saa nøgtern?"

„Naa, Kortsen," sagde Captainen, „ikke Enhver har saa elastisk et Sind som Du, eller er saa godt skaaren for Tungebaandet."

„Apropos," udbrød Pastoren ganske ivrigt — „siden Du taler om elastisk — jeg har faaet mig et Par af de nye Gummi-Elasticums Galoscher — en herlig Opfindelse! Hvor det er behageligt at være aldeles vandtæt! Jeg prøvede dem igaar i en Rendesteen — at sige ikke med Villie; jeg carambolerede nemlig med en Amagerkone i Vimmelskaftet, som havde en vel fyldt Kurv paa hver Arm og ikke vilde respectere Fortougsretten — en af de kjøbenhavnske Borgeres herligste og fornuftigste Rettigheder."

Da den almindelige Latter over disse Bemærkninger havde lagt sig, vedblev Pastoren:

„Jeg vil have Æren af at have bragt de første Gummisko til Strømby — jeg haaber da ikke, I kjende dem? En Svoger og Onkel bør aldrig komme uden Pre-

senter, saa har jeg taget sex Par med, og I kunne selv vælge."

„Tante Lises Skaal," sagde Captainen mod Slutningen af Maaltidet, „hun er den Eneste, vi savne iaften."

Aftenen gik muntert med Passiar og lidt Musik; Klokken ti kjørte Gjesterne hjem, og Pastor Kortsen fulgte naturligviis med til Strømby. —

Den næste Morgen holdtes der et Familieraad i Captainens Dagligstue, og Onkel Peer viste sig ved denne Leilighed meget alvorlig og sat, at at Ida tænkte, han var dog neppe den Samme som for tredive Aar siden. Da Forhandlingerne havde naaet et vist Punkt, bad Tante Lene Ida om at gaae op paa hendes Værelse med Frederikke; men Ida kunde høre deroppe, at de Gamle bleve meget høirøstede.

Pastoren og Captainen tændte deres Morgenpiber, og Discoursen fortsattes.

„Altsaa," sagde Pastoren, idet han slog Fidibussen af paa Kakkelovnen, er det en afgjort Sag, at Lene følger hjem med mig."

„Naturligviis," svarede Captainen; „hun har jo selv indvilget, og vi finde det ganske i sin Orden, hvor ondt det end gjør os at undvære hende; thi hun er jo saa at sige voxet fast til Kredsen her i Strømby."

„Rigtig," sagde Pastoren rask, som om han i en Fart tog Mod til sig; „derfor synes det mig igrunden ikke saa underligt, om hun tog et lille Stykke af den med sig til Bonderup. Hvad sige I til det Forslag, at Ida følger med? Jo, det er en formelig Invitation fra Pastoren!"

„Ida!" udbrød Captainen og hans Kone paa een Gang.

„Ja, Ida!" gjentog Onkel Peer; „er det saa mærkværdigt et Indfald af mig?"

„Nei, Kortsen, nu maa Du da heller ikke plyndre os reent ud — ellers Tak for Indbydelsen!"

„Ja, selv Tak, ha, ha!"

„Hvor i al Verden er Du dog faldet paa det, Kortsen?" spurgte Fru Steinfurth.

„Aa — jeg tænkte saamænd paa det hele Tiden igaar; men jeg var da ellers ikke kommen frem med det, hvis jeg ikke var bleven opfordret dertil."

„Opfordret, af hvem?"

„Ja, — Du seer, Lene, at jeg ikke kan værge mig længer —"

Madame Kortsen foer nu løs paa sin Svoger, for det var jo en Aftale, at hun vilde være udenfor det Hele. Peer, den Forræder, maatte ordentlig holde her; han dukkede sig i Sædet og lod den første Salve gaae hen over sit Hoved; saa tog han jevnt og lemfældigt fat igjen.

„Hør nu, Steinfurth, og Du, Trine! Ingen af Eder vil vel beskylde Lene og mig for at være Egoister? Ganske vist tilstaaer jeg, at hverken Lene eller Nogen af Eder vil kunne gjøre det saa lyst for min stakkels Lise i Bonderup Præstegaard, som den Engel, I — Gud velsigne hende — kalde Ida; ligeledes begriber jeg, hvilket Savn det vil være for Eder at undvære hende i nogen Tid; den søde Piges Nærværelse er jo Eders halve Liv; men Lene siger, at hun har foreslaaet denne Reiseplan ene og alene for Idas egen Skyld. Hun paastaaer, at Ida gaaer her hjemme og bliver melankolsk og skrantende, — hun siger, at der i Strømby for Øieblikket er stor Mangel paa dannede unge Piger og net selskabelig Omgang; hun mener, det er Uret, at Ida ikke kommer lidt ud i Verden og seer sig om; nye Omgivelser og Omgang med fremmede Mennesker, det opliver og danner; et halvt Aar er jo desuden ingen Evighed. Alt dette mener Lene, skjøndt hun lader Peer sige det —"

„Du er da ikke bleven undselig paa Dine gamle Dage, Lene? spurgte Captainen. „I forekomme mig, med Respect at sige, som to Børn, naar den Ene skyder den Anden frem for at bede Moder om et Æble endnu, skjøndt de har Lommen fuld."

„Ja, Steinfurth — et Idunsæble til at forynge Præstegaardens Beboere med; et Blik fra Idas klare Øine, et Ord fra hendes uskyldige Læber — det er Idunsæbler for os Gamle, ikke sandt?"

Captainen nikkede bifaldende, men netop derfor kunde Ida ikke undværes i Strømby; han vilde paa ingen Maade affee hende, og han erklærede al den Tale om hendes Melancholi og Sygelighed for Fabel. Fru Steinfurth kunde ligesaa lidt forsone sig med den Tanke, uden nødvendig Aarsag at sende Ida bort paa et halvt Aar; hvor kunde hun være bedre end blandt sine Egne?

Pastoren reiste derfor, uden oftere at berøre denne Sag, tilbage til Hovedstaden, idet han lovede at komme igjen for at hente sin Svigerinde om otte Dage. Frank fulgte med ham og var paafaldende bevæget, da han tog Afsked. Ida var nu langt hjerteligere i sit Væsen mod ham end tidligere, og Frank maatte tilstaae for sig selv, at der var noget Fortryllende i den tillidsfulde Maade, hvorpaa hun kom ham imøde nu, da hun troede ikke at kunne blive misforstaaet; han sukkede dybt ved at tænke paa, at han nu var udjaget af sit Paradiis, men det gjorde ham dog godt, at hele Familien med den vante Hjertelighed bad ham snart igjen at gjeste Strømby. Hvorledes skulde Frank kunne undvære sine Venner i Strømby?

Af Pastor Kortsens Yttringer har det allerede viist sig, at det var Tante Lene, der havde reist Spørgsmaalet om Idas Reise til Jylland. Captainen havde aldrig mærket Noget til Idas Melancholi, thi hun viste ham altid sit gladeste Ansigt, og han fandt det derfor lidt egoistisk af sin Søster, at hun endelig vilde have Ida med sig, ligesom han ikke forstod, hvorfor hun havde skudt Pastoren frem som et Skjærmbrædt; det lignede hende slet ikke. Captainen lod sin Søster føle dette, og den Glæde og Fred, som ellers udmærkede Captainens Huus, blev afløst af en fortrædelig Stemning.

Madam Kortsen var især i daarligt Humeur, og endelig brød det da løs, da hun to Dage efter Pastorens Afreise gik med Fru Steinfurth i Haven. Efter at have talt Noget om Toldkontrolleurens Frieri og den ubehagelige Stilling, Ida ved sit Afslag var kommen i, gjentog hun sin Paastand, at Ida vilde have godt af at forlade Hjemmet for en Tid. Fru Steinfurt mente derimod, at det

nok vilde give sig igjen, og at det da ikke var værd at løbe fra Hjemmet for den Sags Skyld. Man blev efterhaanden lidt heftig, det ene Ord tog det andet, og endelig blev Moder Steinfurth underrettet om, at Ida var ulykkelig forelsket i Valdemar Krone, at hun bestandig gik og sukkede for ham og drømte om ham, og at denne Hjertesorg tog paa Barnets Kræfter. Madam Kortsen viklede hele Nøglet op og fulgte Traaden lige til Idas Barndom og den ulykkelige Correspondance, samt bebreidede sin Svigerinde, at hun ikke før havde faaet Øinene op. Her i Hjemmet mindede jo hver Steen og hver Plet Ida om hendes Barndoms Helt; derfor vilde nye Omgivelser gjøre godt, og hun kunde dog maaskee andetsteds træffe en eller anden ung Mand, som kunde bringe hende til at glemme Krone.

Fru Steinfurth følte sig i høi Grad krænket ved at erfare, at Andre havde seet klarere i en Sag, der laa hende saa nær; dernæst yttrede hun sin Vrede over, at Ida havde havt Tillid til Andre og ikke til sin egen Moder; men Tante Lene underrettede hende nu om, at Ida ikke havde aabnet sit Hjerte for Nogen, og at der først forleden Aften paa Randrupgaard var undsluppet hende en Yttring til Clara Bruun, som havde gjort deres tidligere Formodninger til Vished. Det var Clara, der havde sat den hele Reiseplan igang, og Tante Lene fortrød nu bittert, at hun havde ladet sig bruge som Mellemhandler; men Clara havde meent, at det var bedst for alle Parter, at Idas ulykkelige Kjærlighed ikke blev draget frem.

„Jeg har baaret mig dumt ad," sluttede Madam Kortsen; „og naar jeg ret tænker over det Hele, saa kan jeg fristes til at troe, at vi gjøre Ida Uret; hun er maaskee dog ikke saa taabelig at gaae og sukke efter en Mand, hun aldrig kan faae."

„Taabelig!" svarede Fru Steinfurth hidsigt; „hvad Taabeligt er der heri? Er Ida ikke i enhver Henseende ligesaa god som Valdemar? Vilde hun ikke kunne udfylde enhver Stilling? Jeg forstaaer netop saa godt, at hun

elsker ham, og jeg elsker hende endnu høiere, fordi hun har kastet sin Tilbøielighed paa et saa godt og elskværdigt Menneske."

„Da kan jeg dog huske, Trine, at Du idetmindste tidligere respekterede Familien Krone som noget meget Fornemt; der var hævet høit over Eder, og at Du maatte høre Adskilligt af Din egen Mand derfor. Dernæst maa Du betænke, at denne gode og elskværdige unge Mand nu lever i den store Verden og formodentlig ikke bryder sig en Smule om Ida eller Nogen her i Strømby. Men hvad Du end gjør, saa lad Sagen blive mellem os og fortæl ikke Christian Noget derom."

Naar ellers fredelige Naturer blive heftige, saa pleie de ogsaa at blive det tilgavns. Den gode, milde Cathrine Steinfurt blev nu yderlig opbragt, sagde, at hun ikke lod sig Regler for sin Handlemaade foreskrive af noget Menneske uden sin egen Mand, frabad sig enhver Indblanding af Andre i denne Sag og gik derpaa hastigt ind i Huset, idet hun slog Døren i efter sig.

Den gode Tante Lene rystede paa Hovedet, idet hun gik op paa sit Værelse, hvor hun under mangt et Hm! og Ak ja! gav sig til at rumstere og eftersee sit Tøi til den forestaaende Reise.

„Forlibelser har Fanden skabt," sagde hun ved sig selv. „Nu ere vi to gamle Narre nærved at blive Uvenner over en saadan taabelig Historie. Det havde jeg saamænd aldrig tænkt, at jeg skulde længes efter at komme bort fra Strømby!"

Den Samtale mellem Clara og Ida, hvortil Madam Kortsen sigtede, havde ganske rigtig fundet Sted den Aften, de sidst vare sammen paa Randrupgaard. Clara var Idas eneste Veninde, men uagtet Ida virkelig trængte til Trøst, og uagtet hun nærede ubetinget Tillid til Clara Bruun, havde hun aldrig med et Ord omtalt sine Følelser for Valdemar Krone. Ikke desto mindre blev hun gjennemskuet; men Clara var saa fiintfølende, at hun ikke nænnede at trænge ind paa Ida, og hun havde derfor ikke nogen bestemt Forestilling om Styrken af Idas Følelser.

Denne Aften havde Clara moret sig med at drille Ida en Smule med Toldkontrolleurens Frieri.

„Petersen er dog en ridderlig og utrættelig Tilbeder, Ida," sagde hun. „Lagde Du Mærke til, at han forleden hos Byfogdens renoncerede paa det kjære L'hombreparti blot for at kunne sidde i Din Nærhed, stirre paa Dig og sige Hm! Hm! i det Uendelige? Har Consistorialraadinden virkelig forgjeves fortalt Dig om Sølvservicet og de mange andre Herligheder, ikke at glemme det elegante antike Toiletspeil, som Petersens salig første Kone efterlod sig, hans Engel, som han saa smukt kalder hende? Skal dets blanke Flade aldrig tilbagekaste Billedet af en anden Fru Petersen, en ny Engel?"

Istedet for at lee over disse spøgefulde Yttringer, var Ida bristet i heftig Graad; hvor fast hun end var, saa kom der dog et Øieblik, da hun bukkede under i den stadige Kamp med sit eget Hjerte, og Clara fik Øinene ganske op. Hun erfarede, at Ida var ulykkelig, men var saa langt fra at fordømme hende derfor, at hun snarere beundrede den Selvbeherskelse, Ida saa længe havde viist. Det kom ikke til nogen fuldstændig Forklaring, men der blev sagt Nok til at vække en levende Bekymring hos Clara, der desuden af egen Iagttagelse og nogle fortrolige Yttringer af Madam Kortsen i tidligere Tider vidste tilstrækkeligt, saa at hun kunde spare Ida et fuldstændigt Skriftemaal. Clara søgte at opmuntre Ida og faae hende fra sin Beslutning at ville tjene som Lærerinde, men hun udlod sig ikke for hende om en Plan, som under denne Samtale var faldet hende ind. Pastor Kortsens uventede Ankomst forekom hende at være et saare heldigt Træf, da det gav en passende Leilighed til at faae Ida lidt ud i Verden og dog forpurre hendes Idee at ville tjene som Lærerinde. Hvad Ida eengang havde besluttet, det pleiede hun at holde haardnakket fast ved, og derfor gik Clara ikke den naturligste Vei, at bibringe Ida selv Lyst til denne Reise, men indledede Sagen saa overordentlig diplomatisk, at der kom alle de Knuder paa Traaden, som vi have seet.

Hvad baade hun og Madam Kortsen meest frygtede, Captainens Indvielse i Hemmeligheden, det bragte netop Alt i Ligevægt igjen. Fru Steinfurth havde en lang og fortrolig Samtale med sin Mand; Captainen overskuede som sædvanlig strax Situationen, miskjendte ikke Ida, trøstede og beroligede sin Kone og beholdt de bittre og ærgerlige Følelser, der muligt rørte sig i hans Indre, ganske for sig selv. Uden at lade Ida ane, at han kjendte hendes Hjertes Hemmelighed, fremstillede han Jyllandsreisen for hende i et saadant Lys, at hun selv fik Lyst til den, og da hun i Samtalens Løb meddelte ham sin Plan at ville tjene som Lærerinde, billigede han den ganske, men bad hende opsætte den et Aarstid endnu og uddanne sig i denne Tid. Det skadede desuden ikke, mente han, at overveie en saadan Beslutning vel, inden man udførte den.

For Fru Steinfurth bleve de faa Dage, som Ida endnu tilbragte i Hjemmet, paa en Maade en lykkelig Tid. Hun var tilmode, som om hun havde mistet sin Datter og fundet hende igjen; nu forstod hun Ida, kunde trøste og opmuntre hende, og dette udførte hun paa den kjærligste og forstandigste Maade. Ved nu og da at mindes Idas Barndom og tale paa den hende egne jevne og rolige Maade om Valdemar Krone, dengang han var i Huset hos dem, opfriske flere muntre Erindringer og til sin Tid dvæle ved de sørgelige, lykkedes det hende at lede Idas Følelser for en kort Tid mere tilbage i det gamle barnlige Spor. At trænge sig ind i Idas Fortrolighed og omtale hendes Kjærlighed til Krone, det havde Captainen bestemt fraraadet som Noget, der kun vilde gjøre Ondt værre. Dog havde Ida en Anelse om, at hun var gjennemskuet, skjøndt hun ikke vilde tilstaae det for sig selv.

Idas Moder var imidlertid ikke saa rolig, som hun syntes.

„Det har grebet hende dybt, Christian," sagde hun den sidste Aften til sin Mand. „Hvor hendes Øine

straalede, naar jeg talte om ham! Ak, hvad skal det blive til, kjære Ben."

„Det er Alt i Guds Haand, Trine; plag Dig ikke med overdreven Ængstelse; det er ikke saa utænkeligt, at hun endnu kan glemme ham; Sligt er før hændet de Bedste."

„Men ikke den Bedste! Kjender Du nogen ung Pige, som taaler at sammenlignes med Ida?"

„Naa, Trine, Sligt er forfængelig Tale, men Du kan jo gjerne sige det i Enrum til mig. Ida er — Ida, vort søde Barn; Gud bevare hende og føre hende sikkert i Havn!"

Endelig kom da Pastoren tilbage og det som en Triumphator; hans muntre Nærværelse var en stor Lindring den sidste Aften, som ellers vilde havt et afgjort sørgeligt Præg. Han fortalte meget om Bonderups smukke Beliggenhed og om den hele Omegn. Kortet blev taget frem, og han viste de mange Herresæder der i Egnen — Gyldenholdt, Dyrlund, men især Tjørnholm, hvis Skove berørte Præstegaardens Markskjel og strakte sig lige ned til Havet. Sluttelig udtalte han det Haab, at Fader, Moder og Frederikke til Foraaret selv vilde komme til Bonderup for at besøge ham og hente Ida, hvilket Captainen gav Løfte om, og hvorved han lettede Idas beklemte Hjerte.

Dog, da Afskedstimen slog, og hun for første Gang skulde forlade sine Kjære, var alt hendes Mod borte. Hvor gjerne havde hun ikke endnu i det sidste Øieblik taget Reisetøiet af og var bleven hjemme! Men nu sade de Alle paa Dagvognen. Der stod hendes Moder, som smilte gjennem Taarer, og hendes Fader, som gjorde sig Umage for at synes munter, men dog ikke ganske kunde skjule sin alvorlige Stemning; der stod Frederikke, som baade havde leet og grædt mange Gange, som ikke kunde forstaae, at Ida virkelig skulde reise, og som mere end een Gang i Løbet af disse Dage havde spurgt sin Fader, Moder og Clara Bruun om, hvad det egentlig skulde betyde? Der stod ogsaa Bruun, der saae munter og tilfreds ud som altid, og han pegede ned paa sine Fødder for at

vise Pastoren, at han til Ære for ham havde taget de mageløse Gummisko paa. Endelig var da ogsaa den tro Brask tilstede, og han saae baade bedrøvet og mystificeret ud, som om han mod sin Villie havde anrettet en eller anden Ulykke. Nu slog Kudsken et Knald, og Dagvognen rullede ud af Byen, idet Ida saae tilbage og vedblev at vinke, saa længe hun kunde øine Nogen af sine Kjære.

Saa kom de til Kjøbenhavn, og den næste Morgen Kl. fem og en halv vare de ombord paa Dampskibet. Pastoren var lutter Liv og Tjenstagtighed og Tante Lene idel Bekymring for sine mange Poser og Æsker og idel Forbittrelse over de plumpe og ligegyldige Søfolk. Endelig hørte Dampmaskinen op med sin hvislende Lyd og trak Veiret til sig for at arbeide med fuld Kraft; der blev vinket med Lommetørklæder og Hatte, Hjulene begyndte at plaske i Vandet, og den slanke Iris styrede nok saa stolt sin Cours nordefter.

Idet Skibet satte sig i Bevægelse og fjernede sig fra Kysten, betoges Ida af en besynderlig Angst; hun var tilmode, som om hun aldrig skulde see sine Kjære igjen. Hun havde været bedøvet af den pludselige Reise, men nu, da hun i Stilhed tænkte over den sidste Uges Hændelser, faldt Sløret ganske fra hendes Øine. Clara havde formodentlig snakket af Skole, og hendes Forældre havde gjennemskuet hende; hun var ikke sendt til Jylland for at more sig, men for at glemme, for at helbredes for en Lidenskab, som de Alle betragtede som haabløs. Skjulte maaskee denne Følelse, der saa længe havde været hendes halve Liv, og af hvilken hun havde været stolt, mere Egoisme i sig, end hun selv vidste af? Havde hun tænkt for meget paa sig selv og for lidet paa sine Kjære? Nok, at denne Følelse, der tidligere blot havde leget i hendes Drømme som et Barn i Vuggen, var nu voxet op og traadt ud i Livet som en Begivenhed.

Næste Dags Aften vare de i Bonderup Præstegaard, og Lise Kortsen blev glædelig overrasket ved sin Svigerindes Besøg og ved den Tilgift, hun erholdt i Captainens ældste og kjæreste Datter.

Ida begyndte efterhaanden at føle sig hjemme i Præstegaarden, og den deilige Omegn blev hende en Kilde til mangen en Nydelse. De ensomme Spadseretoure gjennem Tjørnholms pragtfulde Bøgeskov til Fiskerklinten ved Havet vare hendes bedste Trøst, og hun sad ofte der og saae ud mod Øst, hvor alt det var, hun elskede høiest. Der var nu en stille Fred i hendes Drømme, som gjorde disse ensomme Timer til nogle af de lykkeligste, hun i lang Tid havde oplevet; thi saalænge vi ere unge, kaster Phantasien et mildt Skjær over Alt, baade Sorger og Glæder, og om ogsaa den nøgne Virkelighed i enkelte Øieblikke forskrækker os, saa glemme vi det snart igjen.

Omtrent fjorten Dage efter Ankomsten til Bonderup gik hun alene hjem fra Fiskerklinten henad den smukke Skovsti, som fører til Præstegaardens Mark. Det var meget stille, og de gule, røde og brune Blade faldt enkeltviis og lydløst til Jorden. Solen stod lavt paa Himlen, og dens Straaler trængte som gyldne Pile gjennem Skovens Skygger; Glandsen var saa stærk, at den blændede hende, saa hun ikke bemærkede en Skikkelse, som stod paa Stænten. Det var Pastoren, aldeles forgyldt paa den ene Side af Aftenrøden, men der var tillige over hans Træk et lyst Skjær, som kom fra hans Indre.

„Naa, kommer Du endelig der, min lille Eneboerske!“ raabte han. „Jeg tænker, Du bygger Dig snart en Hytte ved Fiskerklinten, hvad? Vælg nu — høire eller venstre?“

Pastoren holdt begge Hænderne paa Ryggen, og Ida valgte højre, men saa fik hun den venstre med; thi han havde et tykt Brev i hver Haand, og det var de første Hilsener, hun fik fra Hjemmet. Det var indholdsrige Depecher, thi i den ene Convolut var der Breve baade fra Fader, Moder og Frederikke, i den anden et meget langt Brev fra Clara.

Hun læste først Brevene fra Hjemmet og glædede sig over hendes Moders omstændelige Beskrivelse af, hvorledes Alt stod til i Postgaarden. Dernæst Claras, som ogsaa indlod sig paa en Skildring af Tilstanden i Strømby. Toldkontrolleuren, fortalte Clara, sagde „hem, hem,“ i

det Uendelige over Idas Bortreise, og Consistorialraadinden var meget pikeret. For Øieblikket hvilede Vaabnene, Cupidos nemlig, men det vilde neppe vare længe, inden man drog ud paa et nyt Felttog for at erobre en Brud til Toldkontrolleuren. Der var jo nok at vælge imellem, især blandt Damerne af tvivlsom Alder, og hun haabede snart at kunne sende Ida Beretning om en Seier, vunden af de Allierede.

Der var imidlertid et Sted i Claras Brev, som især fængslede Ida; det lød saaledes:

„Bruun var forleden i Kjøbenhavn og mødte Valdemar Krone paa Gaden; han saae rask og fornøiet ud og havde en rar, lang Samtale med min Mand, hvem han bad at hilse Alle i Strømby, hver især."

Denne ligesom tilfældigt henkastede Beretning kunde Clara dog ikke have nedskrevet uden Overlæg. Hvorfor havde hun da gjort det? Jo, hun havde udspeculeret, at det slet ikke var godt, at vor Helt levede i Idas Tanker som en Gud, omgivet af Phantasiens Nimbus; hun mente, at Ida ingen Skade havde af at høre hans Navn nævne og ham selv omtale paa alminbelig menneskelig Maade. Hvorvidt hun havde Ret deri, er et Spørgsmaal; Ordene stod der og voldte Ida megen Glæde.

Da Ida nu den næste Dag satte sig til at skrive, saa tog hun Pennen med den Beslutning, at hendes Breve skulde være muntre, og det lønnede sig for hende selv, at hun beherskede sine Følelser. Hun beskrev sit nye Opholdssted, dets Hyggelighed og Omegnens Skjønhed og talte meget om Tante Lises Elskværdighed. Til Clara fortalte hun om et Besøg, som hun havde aflagt den gamle Enkefru Resen paa Tjørnholm; de havde tilbragt hele Aftenen der, og Ida havde stiftet Bekjendtskab med en meget vakker ung Dame, Comtesse Adelaide Gyldenholdt, Grev Williams Søster. Ida lovede sig Noget af dette Bekjendtskab, thi Comtessen havde et meget venligt og naturligt Væsen og var efter Idas Mening smuk.

„Jeg følte mig overordentlig tiltrukken af hende," skrev Ida; „der er noget rigtig Godt, Sundt og For-

standigt ved hende; men hvad der især aabnede mit Hjerte for hende, det var, at hun ikke saa lidt baade i sit Ydre og i sit Væsen minder mig om Dig, min egen søde Clara!"

Idas Breve gjorde Hjerterne glade i Postgaarden, og da Clara saae, at Reisen bar saa gode Frugter, glædede hun sig over sit Værk.

Femte Capitel.

Timeglasset vendes.

Comtessen var reist til Jylland med sin Fader og havde taget Sol, Maane og alle Stjerner med sig; der var tomt og mørkt for vor Helt i Kjøbenhavn. Rigtignok bemærkedes ingen Forandring i hans Leveviis; han studerede den skjønne Litteratur, passiarede med sin Onkel og lyttede til hans gode Raad, spadserede, gik i Theatret, paa Visitter og i Selskaber ligesom før, men han spillede ikke sin Rolle mere con amore, og Scenen forekom ham ligesaa falmet og kjedelig som et Theater ved Dagens Lys, naar med Aftenens festlige Belysning Illusionen har forladt det.

Comtessen var reist, uden at nogen Forklaring mellem hende og ham havde fundet Sted, uden at han havde erholdt nogen Indbydelse til at gjeste Gyldenholdt, og han var altsaa ikke rykket sit Maal et Skridt nærmere. Han gik meget ofte ud igjennem Frederiksberg Allee, hvor den smukke Villa nu stod tom og øde og omhvirvledes af det visne Løv, medens det forekom ham som et Gravmonument over hans skuffede Forhaabninger; og dog var det hans Overbeviisning, at Comtessen elskede ham — hvis hun ellers kunde elske Nogen.

„Hvor lunefuld og uberegnelig er dog ikke Qvinden!" udbrød han, naar han tænkte over de sidste fjorten Dage

af Comtesse Franciskas Ophold i Byen; og i Sandhed, hvis Valdemar Krone yndede det Pikante, saa var hans Lyst bleven fuldkommen tilfredsstillet. Efter et Par Dages naturlig og hjertelig Imødekommen havde Gudinden pludselig indhyllet sig i en Sky og trukket sig tilbage, og hun forblev rolig og kold indtil mod Slutningen; thi, da Veemod over Adskillelsen burde indfundet sig, bemestrede en aldeles utilladelig Munterhed sig hende.

„De er meget lykkelig over at reise herfra, Comtesse," sagde Valdemar til hende, da de en af de sidste Aftener vare sammen hos Grev Ferdinand. „De har vist kjedet Dem meget her i Byen."

„Aa — jeg længes efter mit lille hyggelige Cabinet paa Gyldenholdt, efter en Ridetour paa Lady gjennem Storskoven — ja, jeg længes virkelig efter mine Heste og Hunde og — et Parti Billard."

„Deres Naade gaaer maaskee ogsaa paa Jagt?"

„Desværre nei, men min Fader har lært mig at bruge en Pistol, og vi skyde en Gang imellem lidt til Skive; hvor det er morsomt, Hr. Krone, naar Skuddet gaaer af, og Kløs, Skytten, raaber: Comtessen ramte lidt til Høire for Centrum!"

„Ja, jeg kan godt tænke mig Dem, Comtesse, med en Pistol i Haanden; det maa klæde Dem godt og — passer fortræffeligt til Dem."

„Er jeg da saa mandhaftig at see til?"

„Nei, men De har af Naturen grusomme Instinkter, og et dræbende Vaaben ligger vist let i Haanden paa Dem."

„Hvilken skrækkelig Beskyldning mod en stakkels fredelig Pige som mig!"

„De har dræbt mig mange Gange, Franciska, og jeg har hver Gang mere ondt ved at komme tillive igjen."

„Og saa forarger De Dem over min Lystighed og tænker, at et Menneske, der har saa Meget paa sin Samvittighed, burde være ydmygt og angerfuldt?"

„Jeg længes efter lidt Venlighed — efter at see Dem, som De var for omtrent fjorten Dage siden. Nu reiser de hjem, og — saa er jeg glemt. Aus den Augen, aus dem Sinn!"

„De har virkelig smukke Tanker om mig! Herrerne kjende Intet til Resignation — den Dyd kunne de lære af os skrøbelige Qvinder. De ere virkelig ligesom Børn, som man en-Gang imellem maa give et Stykke Sukker for at faae dem til at være artige."

„Giv mig da et!"

„Ha, ha! — De bliver altid Dem selv lig — man kan ikke slippe fra Dem."

„Det holder jeg meget af at høre Dem sige; jeg skal være nøisom, men Lidt maa jeg have. Naar De nu kommer til Gyldenholdt og atter indtager Sædet som regjerende Dronning ved Deres lille Hof —"

„Jo, jeg skal love for det! Spørg Sass ad, om jeg regjerer paa Gyldenholdt!"

„— vil De saa en Gang imellem tænke paa mig?"

„De fortjente, at jeg tog den gule Rose fra Dem igjen. De veed meget godt, at jeg ikke saa let glemmer Dem; men tag nu ingen rørende Afsked fra mig, som om vi aldrig skulde sees mere. Kom, lad os gaae ind til de Andre igjen."

Taaleligt var der dog i Byen, saa længe Grev William var der; men da ogsaa han midt i November reiste til Gyldenholdt for at deeltage i Jagterne og tilbringe Julen hos sin Moder og sin Onkel, saa begyndte først ret Valdemar Krones Prøvelsestid. —

En smuk stjerneklar Aften henimod Slutningen af November Maaned gik han igjennem Amaliegade ud til Esplanaden. Her blev han længe staaende ved Bolværket og saae ud over Søen, som plaskede mod Langelinies Steendæmning og med sin eensformige Musik accompagnerede hans Drømme. Han tænkte paa den Morgen, da han paa Toldboden havde taget Afsked med Franciska. Hvor hun havde været smuk i det sidste Øieblik! Hvor hendes Toilette var smagfuldt, selv nu, da hun var

reiseklædt! Nei, hun blev dog altid sig selv lig — hun var et af de faa Mennesker, hos hvem man aldrig saae noget Uskjønt.

Han var noget spændt paa, hvorledes hun vilde sige Farvel til ham i saa mange Menneskers Nærværelse, medens ikke blot hendes Onkels store Familie, men en Mængde Bekjendte af den fornemme Verden og da især de trende Utrættelige: Cederbom, Hagenfurth og Boldt vare tilstede; om han skulde nøies med en almindelig Hilsen, eller om han kunde vente sig en speciel? Hun tog først Afsked med sin Onkel, Tante, Cousinerne, Grev William, de tilstedeværende Damer, og endelig besvarede hun med megen Anstand Herrernes Compliment, de tre Utrætteliges med indbefattet. Lige ved Trappen stod Hr. Krone, og — han frygtede allerede, at han var aldeles overseet, hvilket saarede ham saa meget mere, som Cederbom, Hagenfurth og Boldt stode ligeoverfor; thi i den sidste Tid havde de havt et Øie med vor Helt, hvem de længe havde betragtet som en aldeles uskadelig Person, indtil enkelte smaa Omstændigheder aabnede Øinene paa dem. Men idet Comtessen gik forbi ham, gav hun ham Haanden — hvor han zittrede, da den lille rosafarvede Handske kom tilsyne udenfor Muffen! — og sagde meget venligt til ham:

„Adieu, Hr. von Krone! Hils Deres gode Onkel mange Gange fra mig!“

Han blussede af Glæde og lagde Mærke til, at de tre Riddere vexlede et Blik, ligesom at en af de fremmede Diplomater, der var tilstede, betragtede ham gjennem sin Lorgnet. Denne lille Triumph pustede hans Lidenskab op til dens gamle Høide, og Adskillelsen var nu dobbelt bitter. Dette Haandtryk i saa mange Menneskers Nærværelse vurderede han meget høit, dog overvurderede han det maaskee; idetmindste tydede den venlige Ligefremhed, som Comtessen lagde for Dagen, ikke paa et af Kjærlighed bevæget Sind. Tilsyneladende tog hun Afsked med ham omtrent som med sin Fætter, tilvisse et Fortrin, men dog for en Elsker et tvivlsomt Fortrin. Maaskee gjorde hun

det meest for hans Onkels Skyld, thi den Gamle havde en meget høi Stjerne hos hende; men Valdemar mente, i hendes smukke Øine at see et Glimt, forbigaaende og ubemærket af de Andre, men forstaaeligt og meget lovende for ham. Hun hilste ham tilsyneladende blot venskabeligt, men vilde dog med det Samme give ham et Beviis paa sin Kjærlighed, som hun vidste, han vilde paaskjønne ganske særdeles, og som dog, givet i det sidste Øieblik, ikke kunde føre til Mere, eller forlede ham til Overilelser; og han tilskrev da den hele Beregning Hensyn til hendes Fader.

Og efter dette var han nu lænket her til Byen som Prometheus til Klippen! Grev William havde opfordret ham til at reise med til Dyrlund, een Gang endog i Lehnsgrevens Nærværelse; men den gamle Herre, som i det Hele var meget sparsom med Invitationer, havde ved denne Leilighed forholdt sig aldeles passiv. Valdemar havde derfor, skjøndt det holdt haardt i dette Tilfælde at følge sin Onkels Raad, med Tak undslaaet sig, idet han svarede, at han ikke nænnede i Vinter at forlade sin gamle svagelige Onkel.

Medens han, hensunken i Betragtninger over alle disse Minder, glemte baade Tid og Sted og længe blev staaende ubevægelig paa den samme Plet, kom en ung Mand med rødligt Haar, lyseblaa Øine og et blegt, ingenlunde smukt, Ansigt hen til ham. Efter flere forgjeves Forsøg paa at gjøre sig bemærkelig, sagde han endelig:

„Hvad tænker De paa, Hr. Krone?" men føiede strax til i en frygtsom Tone — „undskyld dette Spørgsmaal, men De var saa fordybet i Deres egne Tanker, at jeg forgjeves har søgt at vække Deres Opmærksomhed."

„Jeg beder, Hr. Baron, jeg var rigtignok langt borte."

„Har De ikke Lyst til at gaae en lille Tour med mig?"

Valdemar Krone svarede, at det skulde være ham en Fornøielse, skjøndt han rigtignok tænkte i sit stille Sind:

— „Saa, det kommer der af, at man er godmodig!" Baron Malte, som var fire Aar ældre end Valdemar Krone, havde i denne Vinter stiftet Bekjendtskab med ham, idet de ofte vare mødtes i det selskabelige Liv. Baronen gjorde paa Grund af sit frygtsomme og keitede Væsen ikke nogen synderlig heldig Figur og havde i det Hele kun gjort sig meget lidet bemærkelig.

„Et smukt Veir iaften," sagde Baronen.

„Ja, meget smukt, Hr. Baron!"

„Gjør mig den Tjeneste ikke at baronisere mig; kald mig iaften blot Malte! Er De ikke nok saa god? Barontitelen er mig undertiden næsten modbydelig."

„Det var da besynderligt," svarede Valdemar ganske naivt.

„Naar jeg træffer paa et Menneske, som jeg holder af, saa skurrer det evige Baron mig i Øret, og — jeg taler meget gjerne med Dem!"

Valdemar Krone havde aldrig før talt i Enrum med Baronen og, sandt at sige, ikke offret ham stor Opmærksomhed; den hjertelige Tone, hvori de sidste Ord bleve sagte, bragte ham til at see op, og det faldt ham for første Gang ind, at Baronen igrunden havde et Par rare, udtryksfulde Øine, skjøndt han ellers ikke var smuk.

„Jeg har ofte bemærket," vedblev Baronen efter en Pause, „at mit Selskab kjedede Dem — ligesom alle Andre! Jeg føler mig meget eensom her i Verden, Krone."

„Da maa det ikke falde Dem vanskeligt at erhverve Dem Venner, Hr. Baron," svarede Valdemar ubetænksomt.

„Ja, det er netop det, som forknytter mig, at jeg ikke kan vinde andre Venner end dem, som ere tilfals; og, kjære Krone, enten nu Prisen er et Laan, eller et godt Maaltid eller endog blot en god Cigar, saa bliver Resultatet dog det Samme."

„De er meget mistænksom."

„Det kan være, men der hviler ogsaa en uheldig Stjerne over mig og Alt, hvad jeg tager mig for. Er De Fatalist, Krone? Troer De paa en forud bestemt Skjebne?

„Det kunde jeg nok være tilbøielig til."

„Og saa troer De ganske vist, at De er bestemt til Lykke, det kan jeg see paa Deres smukke, tillidsfulde Ansigt; jeg derimod nærer den Overbeviisning, at jeg er bestemt til Ulykke."

„Men, min kjære Baron! hvor har De dog faaet de mørke Anskuelser fra? De, som er ung, rig —"

„Stop, dermed ere vi ogsaa færdige; jeg er ung og rig, men hverken rask eller smuk; mit Helbred er kun maadeligt."

„De seer Alting i et mørkt Lys."

„Ja, der har altid hvilet Mørke over min Slægt og mit Hjem; hvor skulde jeg saa faae lyse Anskuelser fra? De kan ikke troe, hvor nødig jeg reiser hjem til Søborg; det har altid været mig et skummelt Opholdssted; jeg befinder mig dog bedre her i Byen."

„Saa lad være at reise derover; De er jo Deres egen Herre."

„Min Curator ønsker, at jeg en Gang imellem opholder mig paa Godset, og jeg gjør ham ikke gjerne imod."

„Hm!"

De vare nu komne til Nyboder, og Baronen blev staaende udenfor et af de smaa Huse, gjennem hvis oplyste Vinduer de kunde betragte en heel Familie, som sad omkring et Bord og fortærede Aftensmaden, stegt Flæsk og et Fad dampende Kartofler. Huusmoderen, en ung Kone med et vakkert Ansigt, syslede ved Bordet, medens Børnene, længselsfulde efter at erholde deres Portioner, med spændt Opmærksomhed fulgte hendes Bevægelser med Øinene. Manden spiste, men saae af og til op, da han fortalte Konen Noget, som lod til at more hende; thi hun lod Kniven hvile, idet hun loe, og hendes klangfulde Latter og skjelmske Udtryk elektriserede igjen Manden, over hvis brune Træk foer et Glimt af Lune.

„Hvor smukt!" udbrød Baronen, og, idet de gik videre, sagde han: „jeg vilde ønske, Krone, at jeg var i denne Sømands Sted."

„Et besynderligt Ønske, Baron."

„Hvor sundt, roligt og tilfreds var ikke hans Ansigt! Saae han ikke ud som en Mand, der er paa sin rette Hylde og ganske opfylder sin Bestemmelse?

„Han saae ud til at være en rask Gut, det er vist, og han havde en vakker Kone."

„Jeg dermed — hm — jeg er igrunden bange for at udtale mig for Dem, thi saa leer De vist af mig."

„Paa ingen Maade, kjære — Malte!"

„De har altid, Krone, gjort det Indtryk paa mig, at De er et retskaffent og ædelttænkende Menneske, og, besynderligt nok, uagtet De er fire Aar yngre end jeg, vækker De samme Tillid hos mig, som om De var ældre og havde mere Erfaring, hvad De maaskee ogsaa har. Jeg føler saa levende en Trang til en Smule Fortrolighed."

„Tal frit ud — De kan trygt stole paa min Taushed."

„Ja, De vil neppe have megen Glæde deraf, men jeg reiser jo imorgen til Fyen, og vi sees maaskee ikke i længere Tid, saa jeg vil ikke sætte Deres Taalmodighed saa snart paa Prøve igjen. Denne Sømand er ganske vist lykkeligere end jeg, thi jeg er ikke paa den rette Hylde. Jeg er undertiden tilmode, som om jeg var bleven Lehnsbaron af en Feiltagelse; jeg passede ganske vist bedre til en langt beskednere Stilling. Især naar jeg er i Selskab med mange Herrer, plages jeg af slige ydmygende Tanker, som komme, jeg veed ikke hvorfra. Mon jeg ikke er skabt til at være Degn — Contoirbud eller Tjener — troer De ikke, at der kunde blive en dygtig Tjener af mig, ha, ha!"

„De er da ikke syg iaften, Baron? Har De ikke Feber?"

„Nei, Krone, jeg er ved mine fulde fem; jeg tænker ikke altid saaledes, men jeg har slige Øieblikke."

„Det kommer af Deres slette Helbred; ellers vilde det være unaturligt."

„For Dem maaskee, men ikke for mig; forresten maa De da ikke tro, at jeg ganske af mig selv er falden paa Sligt."

„Hvem i al Verden har da havt den Uforskammenhed at sige Dem saadant Noget?"

„Aa, min Curator har sagt mig det, skjøndt ikke reent ud af Posen; jeg hørte det første Gang af — min egen Fader. Han raabte det til mig i Vrede, at den ringeste Huusmand paa Godset var bedre skikket til at være Stamherre, end jeg. De gjør Dem ingen Forestilling om," vedblev Baronen efter en Pause, „hvor ulykkelig min Familie har været i de sidste tre Generationer. Der var Splid og Uenighed mellem min Oldefader, Baron Anton, og min Bedstefader, Baron Erhardt; det gik nogle Gange til Haandgribeligheder, og gamle Folk paa Godset vide at fortælle styggе Historier derom. Min Fader blev ogsaa tugtet haardt; saaledes gav Baron Erhardt ham engang af Hundepidsken, fordi han paa en Klapjagt forlod sin Post, og en heel Flok Vildt slap igjennem. En anden Gang havde han tabt sin Pibe, og uagtet der var en heel Miil tilbage til Søborg ad den Vei, de vare redne, og min Fader var et voxent Menneske, sendte min Bedstefader ham dog tilbage for at søge den, og han turde ikke komme igjen, førend han havde fundet den. Ja, det er nu kun et Par Træk, men hvis jeg rigtig vilde indvie Dem i vor Familiehistorie, saa vilde der komme en heel Roman ud deraf, skjøndt en sørgelig."

„Troer De ikke, at slige mundtlige Fortællinger fra Slægt til Slægt altid forvanskes og overdrives?"

„Nei, jeg troer tvertimod, at om end enkelte Facta forbreies, saa bliver dog i Sagnet det hele Billede lysere, end Virkeligheden var. Min Oldefader, min Bedstefader og min Fader med, det var haarde Halse! Men jeg er kun altfor blød af Naturen, og hvad der hærdede dem, det har kun forkuet mig. Hvor det er sørgeligt, Krone, blot at kunne tænke paa sin Fader med Frygt! Mine Forældre levede ulykkeligt sammen, og jeg har som Barn

været Vidne til Scener paa Søborg, som jeg nødig tænker paa. Min Moder, som døde tidligt, elskede mig; men min Fader — Gud forlade ham det — jeg troer, han hadede mig. Det er nu fire Aar, siden han døde, og han havde ikke sin Bevidsthed tilsidst — ellers vil jeg dog antage, jeg havde hørt et venligt Ord af hans Mund, inden han gik herfra. Havde jeg blot en Broder — eller hellere en Søster, ja en Søster! saa vilde jeg være lykkeligere; men naar jeg nu er paa Søborg og gaaer alene omkring i det store, øde Huus, saa er jeg tilmode, som om alle gode Engle forlod mig. Hvordan skal man ryste saadant Noget af sig, Krone?"

„Det bedste Middel er vel Virksomhed; naar De er paa Deres Gods, saa tag Dem af Bestyrelsen."

„Ja — der har vi det! Jeg er aldeles ikke opdraget til min Stilling; jeg siger ikke, at jeg ingen Ting har lært, men jeg kan ikke bruge Noget deraf som Bestyrer af et Gods."

„Det kommer De nok efter."

„Jeg kan ikke sætte min Villie igjennem. Min Curator mener mig det vistnok godt, men han har ingen Tillid til mig og raader aldeles over min Eiendom; jeg har ingen Indsigt og maa strax give tabt for enhver Indvending. Om et Aar er jeg myndig, men hvilket Liv vil det ikke blive! Jeg forudseer, at min Godsforvalter, min Skovrider og alle mine Betjente ville komme til at raade hver i sit Hjørne, og at jeg vil ærgre mig derover uden at kunne forhindre det."

„De har en altfor klar Erkjendelse af Deres Svaghed, Baron, til at De ikke skulde kunne modarbeide den; benyt det sidste Aar af Deres Mindreaarighed godt og see at komme ind i Affairerne."

„Jeg har heller ikke opgivet Haabet, og jeg har i Stilhed mærket mig Adskilligt; men Vanskeligheden er netop, at jeg eengang er veiet og funden for let. Min Curator vil ikke give Tøilerne fra sig, og De skal see, jeg kan ikke lære noget Rigtigt, førend jeg med det Samme skal styre Codillen selv."

„Altfor ømfindtlig maa De ikke være, min kjære Baron! Enhver Mand i Deres Stilling er vist nødsaget til at indrømme sine Betjente, idetmindste indtil en vis Grad, Myndighed hver paa sit Gebet."

„Nu, min kjære Krone — jeg har talt for længe om mig selv og sat Deres Taalmodighed altfor haardt paa Prøve; men det har gjort mig saa godt engang at kunne udtale mig."

„Vi ere ikke færdige endnu, min kjære Baron! Jeg vil give Dem et godt Raad tilsidst — De skal gifte Dem! See at faae Dem en brav og elskværdig Kone."

„Det er lettere sagt, end gjort; jeg har seet Damer nok, som vilde tage mig for min Eiendoms Skyld, men ikke een, som vilde have mig for min egen Skyld."

„Der stikker Mistænksomhedens Dæmon frem igjen! Hvordan, maa jeg spørge, vil De overbevise Dem om, at Deres Tilkommende tager Dem for Deres egen Skyld?"

„Det kan saamænd ogsaa gjerne være, at jeg aldrig bliver gift; og dog troede jeg engang, at jeg elskede, og det en Dame, som sandelig ikke behøvede min Formue. Og jeg var saa taabelig at troe, at jeg havde gjort noget Indtryk paa hende, indtil jeg fik Øinene op; men jeg hører, at det er gaaet Flere ligesaa. Den Dame, jeg sigter til, er meget smuk, meget klog, meget stolt — saa stolt kan hun undertiden være, at jeg neppe nogensinde vilde fattet Mod til at nærme mig hende, hvis hun ikke havde draget mig til sig. Hvorfor gjorde hun det? Rimeligviis af Nysgjerrighed og for Tidsfordriv; jeg var en ny Figur paa Scenen og — vel sagtens en komisk."

„De besidder et sjeldent Talent til at hudflette Dem selv, min gode Baron! Levede vi en fem eller sex Aarhundreder tilbage i Tiden, saa vilde jeg raade Dem til at skjænke Kirken Deres Gods og med en Bibel og en Svøbe trække Dem tilbage til en Hytte i Skoven. Saa kunde de bleven en Helgen — Sanct Martin — thi De hedder jo Martin.

„Martin Malte — to M'er, det er rigtigt! og jeg har blandt Andet en Øxe i mit Vaaben, men jeg bruger den kun til at hugge Brænde med. Min Doktor raadede mig til hver Dag at sauge og hugge først et, saa to, saa tre Favnestykker — det vilde give mig Kræfter og Appetit."

„Hvilket Philister=Raad! De kan jo ride og gaae paa Jagt — det er da en ganske anderledes smuk og oplivende Maade at gjøre sig Motion paa. Det er saamænd intet Under, at De bliver melancholsk, hvis De virkelig hver Dag staaer og skjærer Brænde, ha, ha!"

„Ja — en brændeskærende Baron, det er virkelig tragikomisk! Det er intet Under, at jeg ikke kunde vinde min Skjønnes Hjerte; men nu er det forvündet."

„Jeg kunde have Lyst til at vide, hvem denne stolte Skjønne er — med mindre det skal være en Hemmelighed?"

„Aldeles ikke — Franciska Gyldenholdt. Det var igrunden herlige Dage, saalænge jeg var forelsket, det gav dog en vis Spænding, og Tiden gik rask."

„Franciska Gyldenholdt!" udbrød Valdemar forundret.

„Ja — saa vil de kunne begribe, at jeg ikke kjedede mig, saa længe jeg var i Gunst; hun forstaaer i Sandhed at holde sine Tilbedere i Aande; men hun er rigtignok ualmindelig indtagende. Jeg erindrer endnu tydeligt en af de sidste Gange, da hun beærede mig med en lille tête-à-tête. Det var i et af disse stive, kjedelige Selskaber, en skrækkelig Opfindelse, mellem os sagt — da hun trak mig hen i en Sopha."

„„Iaften maa jeg have mig en lille Passiar med Dem, Baron!" sagde hun. „Lystighed er der ikke at tænke paa i denne selskabelige Forstening, men en Smule Melancholi kan nok trives i et Hjørne af Salen. Naa, hvorledes gaaer det saa, min kjære Myndling?""

„De maa nemlig vide, at Comtessen engang, da jeg beklagede mig over min Curator, tilbød at være min

Formynder — men den Bestilling blev hun snart kjed af! Jeg hylede naturligviis altid for hende."

„Ha, ha!" loe Valdemar, „jeg kan godt tænke mig det Hele."

„Hun havde mig naturligviis lidt til Nar, men det tog jeg hende ikke ilde op; jeg blev derimod meget ulykkelig, strax da hun opgav mig; men ved nærmere Overveielse og ved at iagttage hende i en roligere Stemning, helbrededes jeg ganske for min Forlibelse."

„Saa — hvorledes det?"

„Jo, det gik op for mig, at hun igrunden havde tabt i mine Øine ved nærmere Bekjendtskab."

„De ere sure, sagde Ræven om Rønnebærrene!"

„Nei, det gjelder aldeles ikke her. Er det aldrig faldet Dem ind, at hun mangler Et, men dette ene er Hovedsagen. Hun mangler Hjerte; det vil sige, naar man ikke derved forstaaer blot Godmodighed, men tillige dyb og fiin Følelse. Hun er mig for dristig."

„De kjender hende ikke, Baron."

„Aa jo, saa temmelig; med hendes smukke Ansigt er jeg saa fortrolig som med en Bog, jeg har læst mange Gange og i de forskjelligste Stemninger. Har De aldrig lagt Mærke til, at det paa det Skjønneste kan udtrykke Glæde, Triumph, Elskov, Skjelmeri, Vrede, Trods — Alt, kun ikke Veemod; og dog klæder Intet en Qvinde skjønnere — det Skjønneste mangler altsaa."

„Da mener jeg dog, at De gjør hende Uret; jeg har seet et meget blidt Udtryk i hendes deilige Øine."

„Ja, saa maa hun elske Dem!"

„Elske mig, Baron?"

„Ja, den ægte Kjærlighed er altid ydmyg. Jeg tilstaaer, det vilde være en stolt Tanke at see Franciska Gyldenholdt for sine Fødder — frister den Dem, Krone?"

„Jeg forstaaer Dem ikke," svarede Valdemar halv smigret, halv stødt.

„Bliv ikke vred, Krone, men det er virkelig ingen Hemmelighed, at De gjør Cour til Comtessen; endnu idag hørte jeg Hagenfurth tale derom."

„Og hvad sagde han?"

„Aa — det vil jeg ikke sige Dem, han er meget vred — meget jaloux paa Dem."

„Fortæl mig, hvad han sagde — det er mig aldeles ligegyldigt, hvad det var; De maa da ikke troe, at jeg vilde blive vred paa en saadan gammel Nar som Hagenfurth."

„Er det da behageligt at høre sig tituleret Dreng og Grønskolling? Nei — jeg vil blot sige Dem, at min Opfattelse af Sagen er temmelig eneſtaaende, men at jeg udtalte den, skjøndt jeg blev udleet. Det er nemlig min Mening, at hun ikke er Dem værd; De er ganske vist et Menneske med dyb Følelse, medens hun er et egoistisk, overfladisk Verdensbarn. Men undskyld min Ligefremhed! Jeg siger det, fordi jeg taler af Erfaring, skjøndt jeg maaskee er den eneste af hendes Tilbedere, som lykønsker sig til sin Afskedigelse."

Valdemar hørte med meget blandede Følelser paa Baronens Ord. I Begyndelsen af deres Samtale havde han følt sig den gode Baron meget overlegen, men fra det Øieblik, Comtessen blev omtalt, kom hans Tour til at føle sig ydmyget. Ikke blot gjorde det et ubehageligt Indtryk paa ham, at Baronen talte saa koldt og ligegyldigt om den Dame, som han tilbad, og som var Maalet for hans høieste Ønsker. Det var en Tanke, der aldrig var falden ham ind, at ikke hver Mand, som ellers var istand til at gifte sig, vilde misunde ham den skjønne, høibaarne, rige Comtesse Gyldenholdts Haand, om han vandt den — og nu havde han truffet en saadan Philosoph i den tilbageholdne, forlegne Baron, som han altid havde seet over Hovedet! Herved mindedes han altsaa tillige levende om Forskjellen i deres Stilling. Baronen var „ebenbürtig" og uden Videre antagelig som Frier, han være saa forresten, hvordan han være vilde; men hvad var Hr. Krone, trods sin Skjønhed, sin Courage og sin Dannelse Andet, end en ubetydelig Størrelse, som blev udleet, naar hans Navn nævnedes i Forbindelse med Comtesse Gyldenholdts? Det gabende Svælg mellem Franciska og ham, hvilket han saa ofte i Phantasien havde

bygget luftige Broer over, udvidede sig, og hans Hjertes Dronning fjernede sig mere og mere. De gik over Volden og havde passeret Nørreport, da Baronen pludselig sagde:

„Hvor agter De at tilbringe Aftenen?"

„Aa — jeg veed ikke ret — jeg tænkte egentlig paa at besøge en Ungdomsven af mig, som jeg længe ikke har seet; han boer her i Nærheden."

„Hvor?"

„Vi kan netop see Lyset i hans Vindue — den brede Kvist der paa det høie gule Huus."

„Jeg troede saamænd ikke, De havde en Ven paa en Kvist! Hvad hedder han, og hvad er han?"

„Han hedder Jakob Frank og er Student; vi ere Skolekammerater."

„Er han elskværdig?"

„Det er maaskee ikke det rigtige Udtryk; han er et meget bravt og agtværdigt Menneske, men noget original."

„Aa, fortæl mig lidt Mere om ham!"

„Kan det more Dem? Han er meget flittig, en rigtig Bogorm, og jeg troer næsten, der kan gaae fjorten Dage, uden at han taler mere end det Allernødvendigste med andre Mennesker. Han er en stor Skeptiker, holder meget af at disputere og opponerer gjerne mod alle mulige Autoriteter; han hader alt Rangvæsen, Adel, Fornemhed, og ethvert Beviis paa Følsomhed stempler han strax som Affektation; han er særdeles oprigtig af sig og holder meget af at sige Folk Sandheder: kort sagt, han kan være meget frastødende, men har alligevel et godt Hjerte."

„Det er ret en Mand for mig! Jeg kunde have Lyst til at gjøre hans Bekjendtskab."

„Det lader sig neppe gjøre, for hører han, at De er Baron, saa skotter han strax til Dem og trækker Følehornene til sig, saa at vi selv kom til at føre Conversationen, og saa kan vi jo ligesaa godt blive her paa Volden."

„De spurgte før, om jeg havde Feber, Krone; der er virkelig Noget deri; jeg er ellers fredelig nok af mig,

men iaften føler jeg en besynderlig Lyst til at gjøre en gal Streg, eller opleve et lille Eventyr. Jeg var kommen ud af Ballancen ved en Ærgrelse, jeg havde i Middags. Nu, ligemeget, skulle vi gjøre gale Streger, saa er det da en af de uskyldigste, vi kunne hitte paa, at De tager mig op med til Deres interessante Ven og præsenterer mig som Student Malte. Hvad siger De dertil?

Valdemar lo ved den Tanke at mystificere Frank, og skjøndt en saadan Spøg maatte komme lidt uventet, da de ikke havde seet hinanden i fire Maaneder, saa gav han dog efter for Fristelsen.

„Lad os gaae, Baron, men pas saa godt paa, at De ikke røber Dem!"

„Det har ingen Nød med mig; der er langt større Fare for Dem, som, uagtet min Bøn om det Modsatte, uafladeligt har kaldt mig Baron."

„Jeg vil meest spille den Tause og more mig over, hvorledes De kommer ud af det med Frank."

De gik saa ind ad Porten i det gule Huus, kravlede op ad den mørke Trappe, naaede omsider Franks Dør og bankede paa. Franks velbekjendte Røst svarede med et tøvende „Kom ind", hvis Tone røbede, at han meget sjelden blev forstyrret af Visitter, og derpaa traadte de ind i det lille tilrøgede Værelse. Deres ærede Vært laae i Sophaen saa lang han var, saa at de kun saae hans Fødder over Tippen af hans Næse, Alt indhyllet i en qvælende Tobaksrøg. Han reiste sig imidlertid hastigt og udbrød i en Tone, som var langt mere forundret end gjæstfri:

„Godaften, Krone!"

„Godaften, Frank! Maa jeg gjøre Dig bekjendt med en Ven af mig, som fik Lyst til at følge mig herop — Student Malte!"

Frank samlede Slobrokken om sig og bukkede, hvilket omtrent tog sig ud, som om han havde ondt i Maven. Hans Ansigt udtrykte heller ikke Andet, og Baronen, hvis forcerede Courage allerede paa Trappen var falden flere Grader, blev heelt ilde tilmode, hilste meget forlegent og

glemte reent at more sig over Modtagelsen, der dog saa aldeles svarede til Valdemar Krones Beskrivelse. Frank stod nu der med det tværeste Udtryk i sit Ansigt og speculerede, idet han pillede sig paa Næsen, paa, hvad han skulde stille op med de to Fyre — da uheldigviis Værtindens Pige i det Samme kom ind med Theebakken. Hun blev aabenbart ogsaa forundret over at see hele to Gjester, og det to saa gentile, hos Studenten, og hun kastede med sine livlige brune Øine et spørgende Blik paa Frank.

„Vær saa artig at tage Plads — De drikker — maaskee — én Kop Thee med mig?" spurgte Frank tøvende, idet han blev ganske rød i Hovedet.

„Ja Tak," svarede Valdemar, „vi ere begge To meget sultne af den lange Spadseretour."

„Saa maa De tage til Takke med stor Tarvelighed," svarede Frank noget gnavent og lod aldeles ikke til at bemærke Anes Vink, som tydeligt nok antydede hendes Beredvillighed til at hente en Forstærkning af Fødevarer. Han tog nu et Rugbrød, en Smørkande og et Stykke Ost, som sang paa det sidste Vers, frem, og efterat Ane, ganske af egen Drift, havde bragt to Par Kopper med tilhørende Theeskeer, og da hendes — „Ønsker De ellers Noget, Hr. Frank?" var blevet besvaret benegtende, gav Frank sig til at skære Brød.

„Det var da ellers dumt," sagde han, da Ane var gaaet, „at jeg ikke bad Pigen om at skære os noget Brød; jeg er en stor Klodrian til Sligt."

De skraa Kiler paa Tallerkenen bekræftede ganske denne Tilstaaelse. Baronen, som begyndte at komme sig igjen, reiste sig op og sagde:

„Tillader De, Hr. Frank? Jeg er vist heller ingen Mester — det vil sige, det er nok meget længe siden jeg skar Brød; men jeg kunde have stor Lyst til at probere det."

„See," vedblev han, idet han skar, „det gaaer prægtigt; vil De bare see — et fuldkommen egalt Stykke; man skal blot give sig Tid; nei, det er virkelig morsomt."

Og saa vedblev Baronen at skære og skære, indtil Frank frygtsomt bemærkede, at nu var det vist nok.

„Det er virkelig en Fornøielse at hjelpe sig selv," sagde den uforsigtige Baron, idet han børstede Krummerne af sin Vest og saa satte sig i Sophaen igjen.

„Er De ikke vant til det?" spurgte Frank.

„Nei — ikke i Reglen — De maa vide, at — at jeg eier en Gaard i Fyen, som jeg har arvet efter min Fader, og da jeg er en rig Mands Søn, saa er jeg bleven skammeligt forvænnet i min Barndom."

„Det tænkte jeg nok."

„Hvad tænkte De nok?"

„Tag mig det ikke ilde op, Hr. Malte, men jeg gjettede strax, at De paa en eller anden Maade var Aristokrat, hvilket jeg forresten kunde slutte alene deraf, at De kom i Selskab med Krone."

„Ha, ha — det lader ikke til at være nogen Anbefaling i Deres Øine at være Aristokrat."

„Desto mere glæder det mig, Hr. Malte, at jeg tør henregne Dem blot blandt Pengearistokraterne. Rigtignok ynder jeg heller ikke Pengearistokratiet, men det er dog mere naturligt og fornuftigt, end Adelens arvelige Daarskab."

„De glemmer, at jeg ikke selv har erhvervet Daarskabernes Kilde, min Formue, men arvet den; jeg kan altsaa ikke reddes. Hvad har forresten de stakkels Adelsmænd gjort Dem?"

„De har saamænd ikke gjort mig Noget, de gjøre i det Hele Intet — det er rene Vandbier."

„Det er en stærk Beskyldning, naar den gjøres i Almindelighed; siden De dømmer saa sikkert, maa De have et meget udbredt og tillige nøiagtigt Kjendskab til Adelen."

„Jeg kjender ikke en eneste Adelsmand."

„Ja saa har De læst det i Bladene, ha, ha!"

„Fordi jeg ikke omgaaes de Herrer," svarede Frank noget irriteret, „kan jeg nok have en Forestilling om dem."

„Naa, Hr. Frank — vi maa dog være billige og retfærdige; der gives naturligviis Lediggængere i alle

Stænder, men neppe mere i Adelsstanden, end i de andre; der er mangen Adelsmand, som jeg vilde ønske, jeg lignede."

„De taler om Adelsstanden — en saadan gives heldigviis ikke mere."

„Godt, saa kald det en Classe eller hvad De vil; maaskee henregner De mig som Godseier til denne Classe, og jeg kan da glæde Dem med den Tilstaaelse, at jeg er en ægte Dandbi."

„Hvad mener De dermed?"

„At jeg intet Nyttigt har lært; jeg har ingen Virksomhed og er igrunden hjertelig kjed af at være rig."

„De har Spleen."

„Ja, hvis jeg var en engelsk Lord, vilde det vel hedde saaledes."

„De maa see at faae Noget at bestille, det er den eneste Kuur for den Sygdom; tag Dem af Deres Eiendoms Bestyrelse."

„Det har jeg ikke den ringeste Lyst til; veed De, hvad der morer mig? At lave Papæsker, og jeg gjør dem meget godt."

„Nu, saa sælg Deres Gods og bliv Bogbinder!" svarede Frank, idet han lo, og Valdemar Krone, som med megen Interesse havde hørt paa Samtalen, stemmede i med.

„Hvorfor kan jeg dog ikke nyde Livet?" vedblev Baronen; „jeg har jo dog alle Midlerne dertil, men jeg har reist Europa rundt forgjeves; Glæden var altid en Station foran eller bagefter mig. De, Hr. Frank, der, som jeg hører, lever saa stille og indgetogent her paa Deres Qvist, er vist langt lykkeligere end jeg."

„Ja," tog Valdemar Ordet, „skulde man troe, Hr. Malte, at Frank er en rig Mand? Han har Formue og lever dog her som en Eremit."

„Nei — har De virkelig Formue," udbrød Baronen naivt, „det gjør mig ondt at høre — det vil sige, jeg troede, at de var et fattigt, stræbsomt Menneske, som ernærede Dem selv møisommeligt ved Informationer eller

Sligt, og jeg gik herop for at lære et Dydsmønster at kjende og maaskee lære Noget af ham!"

„Saa kan jeg trøste Dem med, at mine Renter ikke ere større, end at jeg akkurat kan leve af dem og studere for dem. Kan det gjøre mig til et Dydsmønster, saa er jeg det."

„Men De vil da ikke bilde mig ind, Hr. Frank, at De aldrig nyder Livet? Denne uafladelige Læsen kan da intet Menneske udholde. De har bestemt en eller anden Kreds, De har sluttet Dem til, nogle Familier, De besøger? Eller er De maaskee forlovet?"

Frank erklærede med en Bitterhed, som skræmmede Baronen fra at spørge mere, at han hverken havde nogen Kreds, Familie eller Kjæreste; men Valdemar Krone kom ham nu til Hjelp og ledede Samtalen hen paa Poesi, Musik og Theater, hvilket gav Baronen Leilighed til at vise sig fra en meget fordeelagtig Side. Hans Anskuelser vare sunde, men naive, og tiltalte Frank saa meget, at han endelig vaagnede til Bevidsthed om en Værts Pligter og hidkaldte den smukke Ane, for at hun kunde skaffe et Par Flasker Viin og nogle Dusin Østers tilveie. Frank var imidlertid meget ukyndig i Sligt, og hans Ordre til Ane var saa ubestemt, at det skjelmske Pigebarn fnisede. Valdemar Krone blandede sig deri og hjalp sin Ven til Rette paa en saa humoristisk Maade, samt tiltalte Ane saa ugeneert, at denne ikke kunde Andet, end ønske, at Hr. Krone logerede paa Kvisten istedetfor Hr. Frank.

„Krone er en Praktikus," bemærkede Baronen, idet han loe.

„Maaskee en altfor stor," svarede Frank. „Jeg ynder ikke den Maade at tage Tyendet paa; jeg behandler Tjenestefolkene ganske som Ligemænd."

„Du generer Dig for dem, Frank," svarede Krone, „det er Tingen. Du behandler ikke Ane som Din Lige; hilser Du hende, naar Du møder hende paa Gaden? Naar Du ligger og rækker Dig her i Sophaen, og Ane kommer ind, tager Du saa Benene ned og reiser Dig op, som Du vilde gjøre, om en Dame traadte ind i Stuen?

Naa, seer Du det! Din Høflighed og Ængstelighed har saaledes ingen anden Virkning, end at Ane leer ad Dig, hvorimod Du ved en fornuftig og velvillig Myndighed vilde faae hende til at lystre i en Fart og med Fornøielse."

„Ane er da egentlig ikke mit Tyende, men Værtindens," indvendte Frank. „Dernæst protesterer jeg bestemt mod den velvillige Myndighed, hvad kvindeligt Tyende angaaer, og jeg troer, at Ane er bedre tjent med min ængstelige Høflighed, end med de forliebte Blikke, Du sendte hende, Krone, og som hun vist kun altfor godt forstod at vurdere."

„Ha, ha," lo Baronen, „der fangede Hr. Frank Dem, Krone!"

„Passiar! Det maa være et frygtelig kjedeligt Stykke Arbeide for stakkels Ane at opvarte en saadan Qvæker som Frank."

Ane kom snart med det Bestilte og glædedes ved, at Valdemar Krone underkastede hende et lille Forhør angaaende Franks daglige Levemaade. Anes Svar voldte Baronen stor Fornøielse, og selv Frank maatte lee, men han studsede ved at blive vaer, hvor snildt Ane havde afluret ham alle hans Svagheder, medens han indbildte sig, at hun kun tænkte paa sin daglige Dont. Frank fik sin Straf for den ængstelige Høflighed, hvormed han havde behandlet Ane; men hvis Ane ellers har luret ved Døren, saa har hun bagefter havt den Tilfredsstillelse at høre, at Frank erklærede hende for at være en farlig Person, dog med det Tilføiende, at der næsten altid ventede hende og hendes Lige en sørgelig Fremtid.

Efterat de tre Herrer havde tilbragt en Timestid muntert ved Flasken, reiste Baronen sig pludselig for at tage Afsked, da han skulde reise tidlig den næste Morgen og havde en Deel at besørge; men han bad Krone ikke at lade sig forstyrre, fordi han gik. Han takkede Frank for den behagelige Aften, han havde tilbragt hos ham, bad ham have sin nye Ven, Baron Malte til Søborg, i venlig Erindring, og gik derpaa hastigt ud af Døren, idet han overlod Valdemar Krone at give nærmere For-

klaring. Denne blev da ogsaa givet Frank saa tilfredsstillende som muligt, men dog ikke ganske naadigt optaget, idet Frank erklærede Baronens Pseudonymitet for en Drengestreg.

Det var, som om Baronen, da han gik, havde taget al Franks Gemytlighed med sig. Frank sad nu ligeoverfor sin Barndomsven med et saa tvært Udtryk i sit Ansigt, at Valdemar Krones livsglade og straalende Mine dannede en paafaldende Contrast dertil.

„Du kunde dog igrunden godt lide Baronen, Frank."

„Saamænd; dog ønsker jeg ikke Bekjendtskabet fortsat; i det Hele vilde Du gjøre mig en Tjeneste ved ikke at smugle flere Baroner eller Grever ind til mig."

„Maaskee ogsaa derved, at jeg selv blev borte med det Samme?" spurgte Valdemar i en humoristisk Tone.

„Hvad kan jeg gjøre ved, at Du kun omgaaes lutter Rangspersoner? Slige Folk ønsker jeg helst ikke at komme i Berørelse med."

„Vil Du da ikke sige mig, hvilket Slags Mennesker Du ønsker at komme i Berørelse med? Det forekommer mig, at Du omgaaes slet Ingen. Du lever her som en Eremit i en Hule og lader Livets Strøm bruse Dig forbi, uden at spørge om, hvorfra den kommer, eller hvor den gaaer hen, og uden at bekymre Dig om, hvad den bærer paa sine Bølger."

„Det er mærkeligt — med en lille Forandring passer dette netop paa Dig selv; Du gjør Dig neppe nogle af disse alvorlige Spørgsmaal, men Forskjellen er, at, medens jeg sidder paa det Tørre og betragter Seiladsen, saa seiler Du ganske sorgløst ned ad Strømmen."

„Deri tager Du mærkeligt feil, Frank! Jeg har et bestemt Maal, og at jeg har det, skal nok vise sig i Fremtiden."

„Jeg kan tænke mig det! Dit store Maal er formodentlig at gjøre et fornemt og rigt Parti og blive en Slave af Din egen Kone for Din øvrige Levetid."

„Maa jeg spørge," svarede Valdemar rødmende, „hvoraf Du drager denne skjønne Slutning?"

„Jeg hørte ganske tilfældig en af disse fine Studenter, som komme i den store Verden, som staae op Klokken Tolv om Formiddagen og desuagtet paastaae at de studere, fortælle en taknemmelig Tilhører Adskilligt, og deriblandt det, at Du gjør Cour til Comtesse Gyldenholdt. Jeg vil med det Samme sige Dig, at jeg har seet denne skjønne Dame et Par Gange paa Gaden og een Gang i Theatret, og at hun saae mig ud som den personificerede Hovmod og Falskhed. Hendes Ydre svarer ganske til hendes Rygte, og min første Tanke, da jeg saae hende, var, at hun holder Dig for Nar."

„Det gjør mig ondt, Frank, at Du altid dømmer saa bittert og strengt; Franciska Gyldenholdt er ingen almindelig Charakteer, og jo høiere man er stillet, desto mere er man udsat for at misundes og bagtales. Jeg gjør aldeles ingen Hemmelighed af, at jeg elsker hende, og kan jeg gjøre for, at hun tilfældigviis er fornem og rig?"

„En mærkelig Tilfældighed! Du beklager den maaskee som en Hindring?"

„Det gjør hende ikke ringere i mine Øine; jeg betragter virkelig ikke en Grevekrone og nogle Tønder Guld som Nyrnbergerkram."

„Nei, det kan jeg tænke! Og hermed staaer det maaskee i Forbindelse, at Du slet ikke synes at ville tage juridisk Embedsexamen?"

„Hvoraf veed Du, at jeg ikke vil det? Men, selv om saa var — kan man ikke blive et nyttigt Menneske uden at tage en Examen, og kan man ikke blive lykkelig, fordi man ægter en rig Pige? Jeg har selv en god Tro til min Lykkestjerne, og jeg lader mig ikke skræmme, fordi Du skriger som en Ugle ved Nattetid."

„Det er sandt," spurgte Valdemar efter en Pause, „har Du nylig hørt fra Strømby?"

„Nei!"

„Har Du da selv været der?"

„Ikke siden September."

„Saa veed Du maaskee ikke, at Ida er reist til Jylland? Jeg hørte det forleden af Bruun, og det gjorde

mig ondt, da jeg netop tænkte paa at besøge Steinfurths og vilde foreslaaet Dig at følges med mig til Strømby."

„Jeg tager ikke saa snart igjen til Strømby," svarede Frank i en kold Tone; „jeg har ikke Tid."

„Du har ofte været mig en Gaade, Frank, men iaften forstaaer jeg Dig nu aldeles ikke."

„Saaledes er det bedst for os Begge!" svarede Frank kort, og hermed skiltes de, Valdemar krænket og bedrøvet over Franks Kulde. Hans gamle Onkel havde dog ikke saa ganske Uret i, at man kan nære altfor romantiske Forestillinger om Ungdomsbekjendtskaber og Skolevenskaber.

Klokken slog Tolv, da Valdemar gik hjem, og det var stille paa Gaderne. Intet er mere eensomt end en stor By ved Nattetider, naar den stjerneklare Himmel i taus Majestæt hvælver sig over et saadant Glædens, Sorgens, Fredens og Syndens Hjem. Han blev staaende et Øieblik og saae op i Stjernerne, som om han vilde læse ind i Fremtiden; Fremtiden kan være fjern, men den kan ogsaa være ganske nær.

Han naaede Amaliegade og studsede ved at see Lys i alle Værelserne i Stueetagen; dernæst saae han, at der holdt en Vogn i Porten; han gjettede strax, at det maatte være Doktorens, og at den Gamle var syg. Saaledes forholdt det sig ogsaa; Kammerherren, som i den sidste Tid havde skrantet, var denne Aften pludselig bleven meget slet. Der var bleven sendt Bud efter Valdemar paa de Steder, han pleiede at besøge, men det faldt ikke Nogen ind at søge ham hos Frank. Hans havde været meget urolig over den unge Herres Fraværelse, da han frygtede, Kammerherren pludselig skulde gaae bort.

Saa slemt var det dog ikke; tvertimod blev det den næste Dag bedre, derpaa atter værre, og saaledes vexlede det i Løbet af fjorten Dage. Kammerherren forlod dog ikke mere Sengen; Forespørgslerne til hans Befindende strømmede rigeligt ind, endog fra høieste Steder, og al denne Deeltagelse virkede lindrende paa Patientens Humeur. En Dag var han saa vel, at han paa Sengen tog imod nogle Besøg, men det var Livskraftens sidste

Opblussen og den sidste Gang, Kammerherren gav Audients. Samme Dags Aften sov han stille hen, netop som hans Adoptivsøn og hans tro Tjener mente, at han fik sig en styrkende Søvn.

Uagtet Valdemar maatte være forberedt paa, at en alvorlig Sygdom i hans Onkels Alder vilde ende med Døden, blev han dog stærkt rystet. Han sad længe ved sin Onkels Dødsleie og græd heftigt; derpaa gik han op paa sit eget Værelse og tilbragte der en søvnløs Nat. Da Hans den næste Morgen kom ind til ham, mindede den gamle Tjeners sagte Skridt, bedrøvede Ansigt og forøgede Ærbødighed ham om den store Forandring, der var foregaaet i hans Skjebne. Han stod nu ganske alene i Verden og betoges af en forhen ukjendt Følelse af Tomhed og Forladthed. Hans's Nærværelse var ham virkelig til nogen Opmuntring, og, greben af en smuk og naturlig Følelse, trykkede han Hans's Haand, idet han sagde:

„Tak for Din Troskab mod min Gamle, Hans! Du var alligevel hans bedste Ven!"

Disse Ord glemte Hans aldrig; de knyttede ham for bestandig til den unge Herre.

Stor Travlhed afløste snart den sorgfulde Stilhed; thi Kammerherren havde i de første Dage af sin Sygdom givet baade Valdemar og Hans en nøiagtig Instrux om, hvorledes det skulde gaae til ved hans Begravelse. Dette Kammerherrens sidste Arrangement stod ikke tilbage for noget af de tidligere, og da han, især hos Hans, fandt levende Sympathi i det Punkt, blev hans Villie paa det Nøiagtigste efterlevet. Der fattedes ved Kammerherrens Begravelse Intet, uden at han selv skulde have bivaanet den, og han blev stedet til Jorden med en Glands, som længe vil mindes der i Gaden.

Efter Begravelsen spiste Kammerherre Blom, Fuldbyrderen af Fritz Krones sidste Villie og hans Ungdomsven, til Middag med den unge Arving. Om Eftermiddagen indfandt Notarius publicus sig, Hans blev tilkaldt og Testamentet oplæst. Trods al den Umage, Testator havde anvendt paa Stilen, og skjøndt en glimrende Hentydning til

hans Forfædre gaaer tabt for Efterverdenen, maae vi dog nøies med kortelig at meddele Testamentets Indhold og beskrive det Indtryk, det gjorde paa Arvingerne.

Kammerherre Blom havde taget Plads i den Afdødes Fløiels Lænestol og tog sig en Priis med en overlegen Mine, thi han kjendte naturligviis de Hemmeligheder, som snart skulde komme for Dagen. Ved Siden af sad den unge Herre, tilsyneladende ligegyldig, medens Hans stod i ærbødig Afstand. Hans's Ansigt var i dette Øieblik nok værd at iagttage; thi trods hans Anstrengelser for at bevare Anstanden, røbede der sig dog stor Spænding i hans Blik, og da han bragte Kammerherre Blom et Glas Vand, rystede hans Haand. Det var ogsaa et kritisk Moment for ham, et Vendepunkt i hans Liv. Det skulde nu vise sig, om han havde været den fiffige Spekulant, han gjaldt for; det skulde afgjøres, om Kammerherrens Hans for Fremtiden kunde indtage sit Sæde blandt Tjenere og Lakeier som en hæderlig Veteran, eller om han vilde blive udleet som en Tosse; endelig skulde det ogsaa afgjøres, om han for Fremtiden vilde blive Herre i sit eget Huus, eller om den raptungede Jane skulde svinge Tøflen over hans bedagede Hoved. Thi hver Gang hun havde villet friste ham til at gjøre sig, efter hendes Mening tilladelige, Fordele i Kammerherrens Huusholdning, havde Hans henviist hende til Legatet og — o skrækkelige Tanke! — hvis Legatet nu blev til Vind, og han var bleven afspiist med Kammerherrens Garderobe eller Sligt!

Den høitidelige Indledning til Testamentet og Hentydningen til Forfædrene lod det løbe koldt ned ad Ryggen paa Hans; men da Kammerherren i ægte ceremoniel Stiil begyndte fra neden af, saa forløstes Hans snart ved det Budskab, at han var Eier af otte Tusind Daler. Virkningen var saa stærk, at han øieblikkelig brast i Graad.

Hovedarvingen forholdt sig meget rolig, men det gav dog et lille Sæt i ham, da han erfarede, at hans Formue i Capital og fast Eiendom beløb sig til omtrent hundrede og tyve Tusind Daler. Kammerherre Blom smilede og rystede sin unge Vens Haand paa en særdeles betegnende

Maade; Hans ønskede sin nye Herre til Lykke, men syntes mindre overrasket ved at erfare Formuens Størrelse. —

Otte Dage efter Begravelsen sad Valdemar Krone en Morgenstund i sin Onkels Læneſtol og nød sin Kaffe. Hans traadte ind og lagde Breve og Aviser paa salig Kammerherrens Skriverbord, saaledes som han fra gammel Tid var vant til. Den gamle Orden blev endnu fulgt i Huset og nøiagtigt og haardnakket haandhævet af Hans, medens den unge Herre af Respekt for sin Onkels Minde i nogen Tid lod sig tyrannisere; men den Beslutning modnedes dog efterhaanden i ham at give Hans Afsked i Naade og ophøie Sønnen Niels til Kammertjener. I flere Dage havde Valdemar grebet Brevene med en vis Hast, som lod Hans formode, at han ventede en Efterretning af Vigtighed; i det Hele iagttog Hans sit Herskab med en Nysgjerrighed, som blev dette mere og mere besværlig. Han tøvede ogsaa nu nogle Øieblikke i Stuen, men fik Intet for sin Uleilighed; thi den unge Herre lod Brevene ligge med stoisk Ligegyldighed, indtil han var alene; saa sprang han op og aabnede dem hastigt; hans Kinder blussede, mens han læste dem, og da han lagde dem hen igjen, foer der et Glimt af Triumf over hans smukke Træk.

Det første Brev, skrevet med store, lodrette Bogstaver og paa temmelig simpelt Papiir, lød saaledes:

„Velbaarne

Hr. W. v. Krone!

Med Bedrøvelse har jeg erfaret den sørgelige Efterretning om Deres Onkels, Kammerherrens pludselige Død. Han var en Mand af ædle Grundsætninger, og hans Bortgang beklages oprigtigt af os Alle. Jeg takker dem for Meddelelsen, og min Families saavel som min egen Condolence aflægges Dem ved

Arthur, Greve af Gyldenholdt.

Gyldenholdt den 14de December 184..

P. S. Jeg har overdraget min Neveu at bringe Dem en Invitation fra os.“

Det andet Brev, som var skrevet mere flydende og dateret Dyrlund den 13de, lød saaledes:

Kjære Krone!

Saa den Gamle er allerede borte! Fred være med ham og min oprigtige Condolence til Dig! Du holdt virkelig af ham, og jeg veed, at hans Død har bedrøvet Dig. Men hvorfor skulde jeg græde derover? Jeg tilføier altsaa min hjertelige Lykønskning til den uafhængige og behagelige Stilling, hans Testamente har sat Dig i. Du har i Sandhed Aarsag til at mindes ham med Taknemmelighed. Din salig Onkel blev sig selv lig til det Sidste: at gaae bort i det rette Øieblik og efterlade sin Skat til yngre Kræfter — ganske comme il faut! Men jeg seer i Aanden, hvorledes Dit Ansigt lægger sig i høitidelige, misbilligende Folder; jeg vil derfor kun endnu tilføie: og hvilken Skat! Hundrede og tyve tusind Daler! Vi bleve Alle — kun ikke den alvidende Sass — forundrede derover. I Onkels Agtelse er Du steget adskillige Grader.

„Hundrede og tyve tusind Daler," sagde han to Gange, „naa, det maa jeg sige, den gode Kammerherre har forstaaet sine Ting! thi han begyndte nok med fyrgetyve Tusind."

Du veed jo, at min Gamle har stor Respekt for Capitaler; men, for at Du ikke skal føle Dig stødt, maa jeg dog tilføie, at Din Lykke ikke vilde have interesseret ham, hvis Du ikke iøvrigt havde gjort et saa godt Indtryk paa ham, som Du har.

Hvad vil Du nu tage Dig for? Throne i eensom, mørk Majestæt i Din Onkels Fløiels Lænestol og tage mod Condolence-Besøg? Jeg har et bedre Forslag at gjøre Dig — eller rettere sagt — jeg har en Invitation til Dig fra Onkel, som lyder paa at tilbringe Julen hos os. Vi faae nogle prægtige Jagter, og, da Du aldrig har prøvet Livet paa Landet, saa tør jeg nok indestaae for, at Du vil more Dig.

Onkel, som ikke er meget stærk i Pennen, bad mig invitere Dig; men en vis ung Dame pressede ham til, for ikke at støde an mod Formen, idetmindste at sige i sit Brev, at han havde gjort det. Jeg haaber saaledes, at et Par af min Gamles großmächtige Bogstaver ville bevirke, hvad mine gjentagne Opfordringer ikke have kunnet sætte igjennem, nemlig at bevæge Din Høivelbaarenhed til at forlade Hovedstadens classiske Stene, som Doktoren sagde, og beære den barbariske jydske Lyng med Dine majestætiske Fodtrin (apropos — tag gode Vandstøvler med!).

Onkel spurgte blot: han kan da haandtere en Bøsse? og, skjøndt jeg antager, at Jagtens Mysterier ere Dig lige saa fremmede som — ja, som hvad? Der vil ikke falde mig en Sammenligning ind, saa jeg maa bede Dig supplere Sætningen; nok — da jeg saa ofte har seet Dig sætte en Kugle midt i den sorte Plet, saa svarede jeg, at det kunde han stole paa. Snør Din Randsel og kom strax!

Din hengivne

W. Gyldenholdt.

Hans saae flere Gange denne Dag besynderligt spørgende paa sin Herre, som om han troede, der var passeret Noget, eller forestod Noget; men Herren forholdt sig aldeles taus og passiv.

Han spiste til Middag hos Kammerherre Blom, hvem han underrettede om sin Hensigt at tilbringe Julen paa Gyldenholdt. Denne svagelige gamle Herre havde med Tilfredshed bemærket den Takt og Sindighed, hvormed den unge Krone comporterede sig i sin nye, selvstændige Stilling, og Valdemar blev snart klog paa, at, naar han blot iagttog Formen, vilde hans Curator ikke genere ham meget.

Klokken syv var han hjemme igjen og kaldte strax paa Hans, hvem han underrettede om, at han havde tænkt paa at tage Niels i sin Tjeneste, foreløbig paa Prøve, da

han jo nok kunde tænke, at Hans ikke vilde tjene mere; det passede nu saa meget bedre, som han agtede at reise bort i nogen Tid.

„Jeg reiser imorgen Klokken ni, Hans; tag Niels til Hjelp og see at faae alt mit Tøi indpakket endnu iaften."

„Det er Skade," svarede Hans tøvende, „at vi ikke vidste det imorges, saa kunde vi have benyttet Dagen dertil."

„Natten er lang, Hans."

„Bevares — Alt skal blive punktligt besørget, naar vi have Herrens nærmere Ordre."

Denne blev omstændelig givet, og Listen paa Alt, hvad der skulde indpakkes og medtages, var saare lang. Hans forøgede den ved nogle smaa Forslag og behandlede den hele Indpakningsaffaire med vidtløftig Vigtighed. Da han var færdig, gik han ind og meldte det.

„Det er godt, Hans," svarede Herren, „saa maa Du gjerne gaae iseng."

„Jeg haaber, at vi nu ikke har glemt Noget — for jeg antager, at Herren reiser langt bort?"

Den unge Herre havde besluttet, at Hans til Straf for sin Nysgjerrighed ikke førend om Morgenen skulde erfare, hvor han reiste hen; men Hans havde paa sin Side besluttet, at Herren smukt skulde fortælle ham det, inden han gik iseng. Kammerherre Krone havde, især i de senere Aar, da han blev sygelig, været meget aabenmundet og beæret Hans med sin Fortrolighed i en Grad, som Valdemar ingen Anelse havde om. Han havde endog i et svagt Øieblik sagt til ham:

„Naar jeg er død og borte, Hans, hav saa et Øie med min Dreng! Du kan være ham til Nytte i Et og Andet, naar Du griber Sagen ret an; bryd Dig bare ikke om, at han er lidt kort for Hovedet!"

Hans havde ved denne Leilighed spurgt, om Rygtet sagde sandt, at den unge Herre skulde ægte den smukke og rige Comtesse Gyldenholdt, og derpaa svarede Kammerherren:

„Ak ja, Hans, hvis jeg kunde opleve det!"

Nu kjendte Hans meget godt det gyldenholdtske Vaaben, og han vidste altsaa, fra hvem Herren om Morgenen havde faaet Brev.

Til Svar paa Hans's Spørgsmaal, om han reiste langt bort, sendte den unge Herre ham et strengt Blik og sagde:

„Derom kunne vi tale imorgen, Hans."

„Ja, Herren maa ikke tage mig min Dristighed ilde op, men jeg vilde saa gjerne vide, hvor Deres Velbaarenhed agter at reise hen."

Valdemar gjorde store Øine og var paa Nippet til at give et hidsigt Svar; men han betænkte, at han jo den næste Morgen for bestandig vilde blive den gamle Plageaand qvit, og, da han var lige saa overbeviist om Hans's Troskab, som om hans Næsviished, saa beherskede han sig og svarede med et Smiil:

„Du er meget nysgjerrig, Hans; jeg reiser til Gyldenholdt."

„Nu," svarede Hans fornøiet, „saa ønsker jeg Deres Velbaarenhed al mulig Held og Lykke!"

„Til hvad, Hans?" spurgte den unge Herre forbauset. „Jeg skal jo ikke bestille Andet der, end skyde Ræve."

„Hm! Jeg tænkte — naa, jeg kan ligesaa godt reent ud sige Herren, at det er et almindeligt Rygte blandt Tjenerskabet, at Deres Velbaarenhed er hemmelig forlovet med Comtessen."

Halv stødt, halv smigret — en blandet Følelse, som den unge Herre ofte betoges af — svarede han:

„Snak, Hans; Du kan stole paa, at der er ikke et Ord om det."

„Herren vil naturligviis ikke fortælle en ringe Person, som mig, Noget om den Sag, kan jeg tænke; men — det paastaaes ganske almindeligt, og jeg glædede mig derover, thi det var salig Kammerherrens Ønske, og han sagde det engang ligefrem til mig — ja, Deres Velbaarenhed troer det vel ikke, men sandt er det, og De kan stole paa, at jeg hverken denne Gang, eller nogensinde i de fem og tyve

Aar, jeg har tjent den salig Kammerherre, har sladdret af Skole."

Den unge Herre kom i stor Forlegenhed over Hans's Fripostighed; han vidste ikke, hvad han skulde stille op mod denne Næsviished, naar han ikke vilde jage ham paa Døren; men Hans's Maneer var tillige saa ærbødig, og de fem og tyve Aars tro Tjeneste var en Trumf, som Hans spillede saa pænt ud, at den unge Herre ikke kunde stikke den. Ved en af disse pludselige Indskydelser, som ikke vare sjeldne hos Valdemar Krone og i den Tro, at, hvad der her blev talet, virkelig forblev mellem Hans og ham, besluttede han at tage Sagen fra den humoristiske Side og more sig over den.

„Tjenerne vide sikkert Meget, Hans, undertiden vel langt Mere, end der virkelig passerer."

„Ikke i dette Tilfælde, haaber jeg, og jeg ønsker af Hjertet, at Rygtet maa have Ret; thi et mere passende Parti baade for Herren og Comtessen kan ikke tænkes."

„Jeg er Dig meget forbunden for Din gode Mening, men Du kan trygt stole paa mit Ord, at jeg ikke er forlovet."

„Saa kunde jeg næsten have Lyst til at bede Deres Velbaarenhed, om ikke jeg istedetfor Niels maatte følge med Dem til Gyldenholdt."

„Hvad i al Verden skulde det gjøre godt for?"

„Det er slet ikke, fordi jeg har Lyst dertil, jeg kan godt trænge til lidt Hvile paa mine gamle Dage, men — men —"

„Naa, Hans, ud med Sproget da, siden det endelig skal være; tag en Stol og sid ned," vedblev den unge Herre med Lune, „Du er jo fra nu af Din egen Mand, og Du har havt et anstrengende Arbeide iaften."

„Deres Velbaarenhed!" udbrød Hans i en krænket Tone; „nu har De mig til Bedste; men Intet skal faae mig til at sidde i Herrens Nærværelse; jeg troede ikke, at De havde saa ringe Tanker om min Anstændighed."

Hans fattede sig og blev ved, idet han traadte nærmere.

„Jeg skal sige Deres Velbaarenhed, at jeg engang for mange Aar siden har ledsaget salig Kammerherren paa — paa akkurat en lignende Reise."

„Ja, saa, Hans!"

„Det var dengang, han reiste ud til Taarnfeldt for at frie til Baronesse Stjernholm; vi gjorde nogle Erfaringer, som maaskee kunde komme Deres Velbaarenhed til Nytte. Det uheldige Udfald af Reisen maa, efter min Formening, ene og alene tilskrives den Omstændighed, at Kammerherren stødte Baronens Godsforvalter, Secretair Brødstrup, for Hovedet. Deres Velbaarenhed leer deraf?"

„Ha, ha! — ja, Hans! det er meget enfoldigt af Dig at troe, at Baronen tillod sin Godsforvalter at stikke Næsen i sine Familieaffairer."

„Da kan jeg forsikkre Herren, at det ikke er saa utænkeligt. Sagen stod paa svage Fødder, og Secretairen, som havde Meget at sige, stødte til den heldende Vogn. Salig Kammerherren — dengang var han da kun Kammerjunker, havde fornærmet Secretairen ved et stolt og afvisende Svar ved Bordet og det i mange Menneskers Nærværelse, og han skal have svoret paa, at Kammerjunker Krone aldrig skulde blive Herre paa Taarnfeldt, saa sandt han, Secretairen, hed Brødstrup. Hvorledes han tumlede med den gamle Baron, det veed jeg ikke, men Secretairen saae paa os med et triumferende og ondt Blik, da vi reiste — og saa begreb vi det Hele."

„Det er en interessant Historie, Hans, og den er tillige ganske ny; men hvad har den at bestille med min Julereise til Gyldenholdt?"

„Jo, jeg skal sige Deres Velbaarenhed — det hænger akkurat ligesaadan sammen paa Gyldenholdt. Kammerraad Saſs er Grevens høire Haand, han er næsten almægtig paa Grevskabet; han har tjent Greven i fyrgetyve Aar og er indviet i alle Familiens Hemmeligheder —"

„Men ikke i Comtessens, ha, ha," lo Valdemar, henrevet af det Pudsige i den hele Scene, men rødmede dog strax efter over, at han havde sagt disse Ord, og

blev derpaa ærgerlig over, at han havde indladt sig i Samtale med Hans.

„Jeg vilde blot ønske, at jeg maatte følge med Herren; Kammerraad Sass kjender mig godt, han er en klog Mand, som ikke ringeagter et fornuftigt Ord, selv naar det kommer fra en Tjeners Mund, og jeg havde engang Leilighed til at bevise ham en lille Tjeneste; det var dengang han vilde sætte sine Penge i.—"

„Naa, Hans, lad os nu ikke faae flere Historier."

„Kammeraaden var her i Byen og fik en meget værdifuld Oplysning af mig; thi Herren maa troe, at jeg veed Adskilligt om Folks Omstændigheder, som ikke er almindelig bekjendt. Jeg tænkte nu, at jeg maaskee kunde lægge et godt Ord ind hos Kammeraaden for Dem."

„Nei hør, veed Du hvad, Hans, nu gaaer det virkelig for vidt med Din Indbildskhed," udbrød den unge Herre, idet han sprang op; „ikke et Ord mere, og gaa saa i Din Seng."

„Jeg har lovet salig Kammerherren," svarede Hans meget besindigt, „at være Dem til Nytte, hvor jeg kunde, og jeg vil holde mit Ord, selv om Deres Velbaarenhed bliver vred. Da jeg nok kan mærke," vedblev han, idet han talte sig varm, „at De ikke vil tage mig med paa Reisen, og Niels, den Hvalp, skal med, saa er det mit Raad, og Herren maa troe mig, det er et godt — at Deres Velbaarenhed, naar De kommer til Gyldenholdt, sørger for, at De kommer til at staae paa en god Fod med Kammerraad Sass."

„Og maa saa jeg, Hans, give Dig et godt Raad til Gjengjeld? Det er, at Du aldrig mere stikker Din Næse i mine Affairer og dernæst, at Du ikke dresserer Niels til at gjøre det Samme; jeg kan forsikkre Dig, at han i modsat Fald ikke skal blive gammel i min Tjeneste."

„Deres Velbaarenhed vil nok engang indsee, at jeg mener det godt," svarede Hans, „og hvad Niels angaaer, saa vil jeg selv anbefale Dem, at De holder ham dygtig stramt; for han har ingen Erfaring, og han begynder

allerede at blive stor paa det, siden han har faaet den hvide Frakke paa."

Derpaa bukkede Hans og gik sin Vei, idet den unge Herre først ærgerlig smed sig i Lænestolen, men kort efter lo hjerteligt af det Hele.

„Det kan blive til Noget," tænkte Hans, idet han gik, „naar saadanne to Springfyre skulle ud i Verden sammen, som Herren og Niels; den Grød, de lave, bliver nok sveden! Imidlertid lader det dog til, at der er mere Staal i den unge Herre, end der var i den gamle; Kammerherren viste mig saamænd aldrig saadan af. Niels faaer vist ingen let Tjeneste; jeg vil dog viske ham en Djævel i Øret imorgen."

Den næste Morgen tidlig, inden Herren var staaet op, sad Hans og Niels sammen i Kjelderstuen ved en Kop Kaffe. Hans studerede paa en Tale, og Læseren vil snart see, at den blev holdt i en anden Stiil, end naar Hans talte i Stueetagen. Han havde i sin lange Tjeneste lært at føre et temmelig poleret Sprog, men paa hans eget Territorium, især naar han ret talte fra Leveren, gik det i en anden Tone.

„Ingen Labanstreger, Niels," begyndte han, „naar Du nu kommer til Gyldenholdt, hører Du? Du bilder Dig kanskee ind, at Grevens Tjenere vil falde i Staver over at see en saadan Lømmel, som Dig, med en hvid Frakke paa? Og saa er Du ikke kommen videre, end at Du bliver rød i Hovedet, naar Du gaaer ind ad Døren i en fremmed Stue; og Du kan ikke gaae forbi et Speil uden at blære Dig og gloe i det, som om Du ikke vidste, enten Du havde Retten eller Vrangen ud paa Frakken. Tag mig min Pibe, den lange der, og sæt Dig saa ligeover for mig — saa, nu har jeg Dig angfass, som salig Kammerherren pleiede at sige, og nu kan jeg see paa Dit Melkefjæs, om Du hører efter."

Hans tændte sin Pibe og vedblev:

„Du skal bære Din Livree-Frakke, som om Du var født med den, og gaae stille og luunt og passe Din Dont,

som om Herren altid saae paa Dig. Ingen Flauser eller Lapserier, Niels! Du maa ikke fjase med Pigerne og ikke sladdre til de andre Tjenere, om, hvad Din Herre tager sig for. Hører Du, — hold reen Mund, det er et Hovedpunktum, Niels, et Hovedpunktum!" — og her løftede Hans Fingeren i Veiret: „Ingen Forundring, Cribliseren, eller Malisjøsfkhed; ingen Indvendinger, eller Mukkerier til Herren selv — altid pænt rolig og høflig; og det siger jeg Dig, fordi jeg tør bande paa, at inden Du har tjent Herren i fjorten Dage, har Du været otte og tyve Gange gal i Hovedet."

„Det bliver da et Hundeliv, Fa'er," svarede Niels, idet han pudsede sine Negle, saadan som han havde seet Herren gjøre det, „naar man aldrig maa lukke Kjæften op."

„Kun i Begyndelsen, Niels, indtil Du sidder fast i Saddelen; der maa være Rimelighed i Alting, og man maa saae, førend man kan høste. Ærlig maa Du være paa en Halvskilling og ikke gjøre Dig den mindste Fordeel, hvad Du saa seer de andre Hallunker gjøre. Ærlighed, det er Nummer En, at lystre Nummer To, at holde reen Mund Nummer Tre; kan Du beholde det i Din Hjernekiste?"

Jo, Niels mente, at det var ikke saa svært.

„Du kan da nok vide," vedblev Hans, efter at han havde lukket Døren og seet, om Mutter Jane ikke lurede, „at jeg ikke vilde havt Dig i Tøiet hos den unge Herre, hvis jeg ikke mente, at Du kunde gjøre Din Lykke der. Han er en god Herre, men han er mere end det — han er i Skuddet! Pas paa, han kommer høit tilveirs! Jeg vil sige Dig Noget, naar Du kan beholde det hos Dig selv; men Du maa ikke sladdre af Skole, ikke engang, nei allermindst til Mutter; thi hvad de Dele angaaer, er hun saa utæt, som en revnet Theepotte."

Hans lagde Haanden paa Niels's Arm og hviskede:

„Herren er forlovet med Comtesse Franciska!"

„Men, Fa'er, det er jo slet ingen Hemmelighed, for vi talte jo ikke om Andet forleden hos Grevens."

„Sludder, han er ikke saadan rigtig forlovet, men det skal nu Altsammen klappes og klares, naar han kommer derover."

„Er han saa forlovet eller ikke?" spurgte Niels næsviist.

„Jeg tænker saadan midt imellem begge Dele; han er vel sagtens forlovet med Comtessen selv, men Greven har nok ikke sat sit Segl derunder. Saa det er ingen Hemmelighed? Naar Du hører de Andre sludbre derom, saa er det ikke Andet end Sladder, men naar jeg fortæller Dig det, saa kan Du være evig vis paa, at det er en Hemmelighed og det en sikker. Og har saa Dit Aalehoved gjort Dig en eneste fornuftig Tanke om den Ting? Da Du hørte tale om, at Herren skulde have en Comtesse, saa sagde Du vel: Bø! ligesom en Tyrekalv, naar den seer en rød Klud; men hør nu, hvad jeg siger Dig."

„Comtesse og Comtesse, det er hundrede forskjellige Ting, Niels! Der er Comtesser, jeg ikke gi'er fire Skilling for, baade hvad deres Person og deres Eiendele angaaer, men der er andre, som maa taxeres høiere; dog er der, Pinedød, ikke i hele Landet en eneste Comtesse, der staaer saa høit i Priis, som denne hersens. Hun er smuk som den klare Dag og rig som Kongens Bank; hun eier nok saa omtrent en Mellion."

„Død og Kridte!" udbrød Niels, idet han slog sig paa Knæet.

„Brøl ikke saadan op, Dit Høved! Hvis nu Herren napper hende væk, og det troer jeg, han gjør, for der er Noget ved den Knegt —"

„Men Fa'er da!" afbrød Niels ham; „kalder Du Herren en Knegt?"

„Naa ja, der er Noget ved ham, jeg veed Pokker ikke hvad, men hans Ansigt seer, Pinedød, ud — omtrent ligesom den Seddel, som Grev Rosendals Kudsk vandt det store Lod i Lotteriet paa ifjor; det er, Pinedød Niels, det deiligste Stykke Papiir, jeg i mine Dage har seet; Christen Hansen gjemmer den i en forgyldt Æske, og vel har den rigtignok ikke Noget at betyde mere, men at see paa disse to smaa Tal og saa tænke sig, at der kunde

vindes saa mange Penge paa dem, Niels! Men jeg tør holde mere, end de halvtredsindstyve Tusind paa den unge Herres Ansigt; Fruentimmerne kan Pinedød ikke la'e være at blive forgabede i ham og nu, da han har en god Skilling selv, saa gad jeg vidst, hvad der skulde være iveien. Han kunde pege paa hvilken han vilde af Comtesserne her oppe paa første Sal, men han skal nok vare sig!"

„Seer Du nu, Niels," vedblev Hans, idet han paany tændte sin Pibe, „gifter han hende, saa komme vi min Sjæl ind i en god Familie; baade har hun overmaade af Penge, og hendes kjødelige Fætter, Grev Villiam, som desforuden er Herrens bedste Ven, arver jo engang Grevskabet. Det er brillante Udsigter; men nu kommer Humlen: ligesom jeg har levet i den fornemme Verden og ved Hoffet, saadan kommer Du til at leve blandt Adelen paa Landet. Jeg har speculeret i Obligationer og Legater, men Du skal speculere i Landeiendomme!" Hans lagde sig værdigt tilbage i Sophaen, og Niels, som havde arvet Noget af Faderens Talent, begyndte at spidse Øren.

„Der er mange deilige Fæstegaarde paa Godset, Niels; kan Du engang, naar Du gaaer af, knibe en af dem, saa kan der blive en heel Proprietair af Dig; og det maa Du kunne, naar Du vil bruge Din Forstand. Du maa see at komme i Kridthuset hos Grevens, og det hos dem Allesammen. Du maa springe som en Kakkerlak for Comtessen, det er i Øieblikket det Vigtigste; med den gamle Greve behøver Du derimod ikke at tage Dig det saa nær; for han lægger ligesaa lidt Mærke til Dig, som til den Flue, der sidder der paa Væggen. Den unge Greve maa Du lægge Dig mere efter, men især maa Du have Godsforvalteren, Kammerraad Sass, i Kikkerten. Han er Manden for det Hele, forstaaer Du? Han gi'er flere Gaarde bort, end Greven selv, og han sidder saa fast, at enten vi har den gamle, eller den unge Greve, saa skal Sass nok blive ved Roret, hvis han da ellers er over Jorden. Naar Greven ikke seer det, læg vel Mærke til det, naar Greven ikke seer det, saa skal Du tage Hatten ligesaa dybt af for Sass, som for Greven

selv; dernæst — Du maa aldrig tage en Drikkeskilling af ham, om Du giver ham en Haandsrækning ved en eller anden Leilighed. Saſs har Skillingen kjær, og i det Hele gjør det saadan et forbandet godt Indtryk at vise en Drikkeskilling tilbage; en saadan liderlig Nærighed, at man ikke kan røre Haanden uden at føle Mønten, det sømmer sig ikke for en honnet Tjener, og — tro mig, Niels — det skal nok betale sig!"

„Jeg vil sige Dig en Ting endnu; jeg har engang for mange Aar siden været paa Gyldenholdt med salig Herren et Par Dage, og jeg tænker Alting gaaer til der ligesaadan endnu. Det er egentlig ikke saadan noget rigtig fornemt Huus," bemærkede Hans med en vigtig Mine; „det vel sige, der er Sølvtøi nok og det noget af det sværeste, jeg nogensinde har havt i min Haand; men den gamle Greve kerer sig ikke om Moden, og de forstaae slet ikke at dække et Bord der paa Gaarden. Det gaaer i visse Maader heelt slet og ret til, og det kunde nok hænde, at Du fik en klinket Tallerken at see i Kjøkkenet. Men tag Dig vel iagt for at undre Dig over det; ingen Blærerier, med hvad Du har seet her i Byen, eller saadan Noget. Husk paa, at, naar Din Herre ikke faaer Comtessen, saa kan Du skyde en hvid Pind efter Fæstegaarden, og det kan ikke Andet end gavne Din Herres Affairer, at Du opfører Dig anstændigt og ordentligt. Især maa Du lade, som om Du aldrig har hørt Noget om, at Din Herre gjør Cour til Comtessen og aldrig lade Din Herre mærke, at Du nogensinde har vidst Noget om den Sag. Over en Bank, saa husk paa, Niels, at de Fugle, som synge for tidligt, dem ta'er Katten! Du skriver saa til mig en Gang hver fjortende Dag og lader mig vide, hvorledes Sagerne staae. Saa, skrup nu af, Herren ringer."

Præcis Klokken Ni holdt Extrapostvognen for Døren, og kort efter rullede den, ledsaget af Hans's og Janes bedste Ønsker, over St. Anna Plads. Den unge Herre inde i Vognen grublede over Fremtiden og hensank i gyldne Drømme; vel vare de af behagelig Natur, men dog uro-

lige, og Præget paa hans Pande bar just ikke den friske, ungdommelige Glædes Stempel. Den unge Tjener ude paa Bukken med sit sunde Ansigt tonede vel et muntert Flag paa den Skude, der førte Valdemar Krone og hans Lykke ud i Verden; men han følte sig dog ogsaa noget besværet af Fader Hans's Viisdom og gjennemgik i Tankerne den hemmelige Instrux fra om Morgenen.

Reisen gik for Valdemar Krone som en Drøm, i hvilken en Skikkelse traadte frem, snart klarere, snart dunklere, men altid den samme, og hvis hele Indhold kunde udtales med eet eneste Ord — Franciska!

Ende paa første Deel.

Valdemar Krones

Ungdomshistorie.

Roman i to Dele

af

H. F. Ewald.

Anden Deel.

Tredie Oplag.

Kjøbenhavn.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandel (F. Hegel).

Thieles Bogtrykkeri.

1871.

Indhold.

Første Capitel.

Philène et Cloris.

Det forstaaer sig, at Valdemar Krone ikke tøvede paa Veien, og der vankede saa rigelige Drikkepenge til Postillonerne, at Niels for første Gang vovede at gjøre en Indvending og for første Gang fik en Rivaf til Tak for sin Uleilighed. Fort gik det, og paa den tredie Dags Aften befandt de sig i Koldby, den Kjøbstad, som laa Gyldenholdt nærmest. Da han tilfældigviis erfarede, at Postbudet fra Gyldenholdt, som paa Veien tillige berørte Dyrlund, netop sad i Gjestgivergaardens Skjænkestue, parat til at tage afsted, besluttede han at melde sin Ankomst baade til Grev William og den gamle Greve, og han mente saaledes i ethvert Tilfælde at have sikkret sig, at en Befordring den næste Morgen afhentede ham.

Ikke blot Morgenen, men endogsaa hele Formiddagen gik imidlertid, uden at der indfandt sig nogen Eqvipage, og da Opholdet i en Gjestgivergaard af tredie Rang just ikke var skikket til at sætte ham i godt Humeur, vilde han omtrent Klokken halv Et lige til at lade sin Røst lyde for at hidkalde Niels og i en ærgerlig Tone beordre en Extrapostvogn bestilt, da det bankede paa Døren, og en lille, men undersætsig Mand traadte ind med en dyb Reverents.

Han var klædt i en lang bruun Frakke og havde paa gammeldags Maneer et stort Knippe Signeter dinglende nedenfor Vesten; hans Ansigt var bredt, Næsen kort og tyk, Munden lille og fremstaaende, Haaret, som begyndte at blive graat, tykt og krøllet, og Øinene, som vare lyse, skelede i en paafaldende Grad.

„Har jeg den Ære at tale med Hr. von Krone?" spurgte den Ubekjendte, idet han paa en eiendommelig Maade tog sig om Munden med den venstre Haand og gjorde et lille Sving med den gamle graa Kaskjet, han holdt i den høire. Jeg er Prokurator Sass, Grev Gyldenholdts Godsforvalter."

„Ah, ja saa," svarede Valdemar, idet han meget høfligt rakte ham Haanden, „det glæder mig særdeles at gjøre Deres Bekjendtskab."

„Jeg har kjendt Deres Onkel, salig Kammerherren, i sin Tid," vedblev Sass med et jovialt Smiil, idet han beholdt Valdemar Krones Haand længere i sin, end denne egentlig ansaae det for nødvendigt. „Det var en Mand, jeg nærede stor Respekt for; vi gjorde engang nogle Forretninger sammen og det, som jeg nok tør sige, til gjensidig Tilfredshed," vedblev Sass med et betydningsfuldt Nik, idet han slap Valdemars Haand, trak sin Vest ned og legede med Signeterne. „Jeg gjenkjendte øieblikkelig Deres Velbaarenhed paa den slaaende Familielighed."

„Af Omtale kjender jeg Kammerraaden godt," svarede Valdemar rødmende, idet Hans's gode Raad randt ham i Hu. „Maa jeg bede Dem tage Plads?"

„Siig mig engang," spurgte Sass, „existerer Deres salig Onkels Tjener, Hans Jespersen, endnu?"

„Jo," svarede Valdemar, idet han rømmede sig, „han er Portner i Gaarden i Amaliegade og forbliver der foreløbig."

„Naa, det glæder mig at høre; samme Hans er en respektabel Fyr og et stiffigt Hoved; veed De hvad, Hr. von Krone, der kunde blevet noget af den Karl, om han havde lært Noget!"

„Udentvivl!“ (Les beaux esprits se rencontrent, tænkte Valdemar ved sig selv). „Maa jeg spørge Kammerraaden, om De kommer fra Gyldenholdt? Jeg skrev igaar Aftes til Greven og meldte ham min Ankomst til idag.“

„Hm!“ svarede Sass, idet han tog sig om Munden, „Greven har rigtig modtaget Deres Skrivelse, og jeg er kommen herud for at byde Dem Velkommen.“

„Ah!“ svarede Valdemar forlegent, idet han bøiede sit Hoved lidt.

„Maaskee,“ vedblev Sass efter et Øieblikks Betænkning, „maaskee — tør jeg tilbyde Dem en Plads paa min Vogn?“

Hr. Krones Forundring var altfor aabenbar, til at Sass kunde lade den gaae ubemærket hen; men det var ikke første Gang, Sass havde iagttaget den komiske Virkning af, hvad han kaldte sin Herres „Ikke-Beforbrings-System“; han vedblev derfor ogsaa uden al Forlegenhed, næsten i en munter Tone:

„Nu, Hr. von Krone, lad os tale aabenhjertigt med hinanden! De har siddet her og ventet paa, at Greven skulde sende en Vogn efter Dem; men det kunde De ventet længe efter. De maa vide, at det er mod Grevens Principer at befordre hans Gjester; han gjør det yderst sjeldent, da han mener, Byrden bliver uforholdsmæssig stor, væltet over paa ham alene, medens den kun er lille, fordeelt paa hver enkelt Gjest. Det er altsaa ikke nogen speciel Uartighed mod Dem.“

„Aa — det er ikke værd at tale saa meget om den Sag, Hr. Kammerraad, derimod —“

„Naa det var fornuftigt talt; det er nu kun saadan en Grille hos mit Herskab, som De snart vil glemme, naar De først er paa Gyldenholdt.“

„Derimod,“ vedblev Valdemar, „undrer det mig unegtelig, at jeg ikke har hørt fra Grev William, jeg skrev ogsaa til ham.“

„Ja saa! Grev William er lovlig undskyldt; han reiste igaar Morges til Markedet i Aarhuus og kommer

neppe hjem før imorgen Aften, da han gjør en lille Afstikker nordpaa med det Samme.

„Hænger det saaledes sammen," svarede Valdemar, idet han smilte, „maa jeg saa ikke tilbyde Kammerraaden en Plads paa min Vogn? Jeg selv, min Tjener og min Bagage vilde vist blive for Meget for Deres Heste. Jeg kjører præcis Klokken tre Qvarteer til To med Extrapost."

„Jeg er ganske til Tjeneste," svarede Sass lidt forbløffet, idet han anbefalede sig.

Sass havde egentlig været lidt i Forlegenhed med, hvad han skulde gjøre af den unge Hr. Krone. Rygtet om hans Cour til Comtessen var naaet til Gyldenholdt, og Sass havde spurgt sig selv, om denne Invitation stod i Forbindelse hermed? Han vidste meget vel at vurdere Valdemar Krones Stilling i Samfundet, og han taxerede ham, hvad de ydre Vilkaar angik, hverken høiere eller lavere, end der tilkom ham. At han i denne Henseende ikke vilde tilfredsstille Greven som Svigersøn, det kunde Sass sige forud; men Comtessen? Af en Dame, som havde forsmaaet at blive Lehnsgrevinde paa Revenborg, kunde man efter Sass's Mening vente sig Alt; men hun havde dog i dette Punkt saa ofte holdt dem for Nar, at han lige til igaar ikke vilde tillagt Rygtet om hendes Tilbøielighed for den unge Krone nogen Vægt. Hvad var der da hændet igaar?

Comtessen havde i et beleiligt Øieblik under fire Øine sagt til Sass:

„De kommer da ikke til Koldby imorgen, kjære Sass? Hvis De tager derud, saa glem ikke at hilse paa Hr. von Krone; han har jo aldrig været her før og undrer sig vist over, at — Grev William ikke tager imod ham."

Den ualmindelige Ro, som lagde sig over Sass's Træk, viste, at han blev meget forundret; men han fattede sig strax og svarede:

„Det træffer sig særdeles heldigt, Deres Naade, at jeg netop har nogle Sager at aflevere i Koldby; jeg kommer vistnok derud imorgen og skal da ikke glemme at tage mig af Hr. von Krone."

„Skulde det være muligt?“ spurgte Sass sig selv, da han om Aftenen gik ned ad den store Steentrappe paa Gyldenholdt. „Hm! Jeg er nysgjerrig efter at see Fyren.“

Nu havde Sass seet ham, og idet han gik ned ad Koldby Gade tænkte han —

„Han er min Sjæl smuk nok til at stikke en Pige som Comtessen i Øinene; hans Væsen er ganske den fine Cavalleers; nu, hvorfor ikke? Det skulde min Sjæl glæde mig, kunde vi faae Comtessen maneerligt gift; det vilde være Synd, om hun blev en gammel Jomfru. Hans Penge vel anbragte i en Eiendom og saa en lille Titel til — det er slet ikke saa utænkeligt. Grev William talte til mig om, at Krone vilde blive Liebhaver til Tjørnholm; lad mig nu først see dem sammen; jeg kjender hendes Naade og skal snart mærke, om der stikker Mere under end det sædvanlige Courmageri. Comtessen har aldrig før paa den Maade antaget sig en Gjest — aldrig; hvis det bliver saadan ved, og jeg tør troe, at Comtessen virkelig vil have ham, saa skal jeg gjøre for den unge Herre, hvad kun Sass, min Sjæl kun Sass, kan! Ha, ha! Det er just ikke Hvermands Sag i en Hast at multiplicere en Formue som hans med to.“

Vi see af disse Betragtninger, at Valdemar Krone havde gjort et godt Indtryk paa Grevens „høire Haand“, og Fremtiden vil vise, at det nok var værd at staae paa en god Fod med Sass, om just ikke ganske af de Grunde, som Hans tænkte sig.

Lidt før Klokken to kjørte Valdemar med Sass ved sin Side og Niels paa Bukken henad Veien til Gyldenholdt, medens Prokuratorens Fjællevogn beskedent rumlede bagefter med Bagagen.

Sass havde saamænd saa godt som mangen Anden Raad til at kjøre i Wienervogn; men deels af gammel sparsommelig Vane, deels af Klogskab iagttog han altid i sin ydre Optræden stor Simpelhed. Denne Beskedenhed behagede hans Herskab vel og gjorde det føieligt mod ham i mangt vigtigt Punkt. Greven kunde tilgive sine Undergivne meget, kun ikke det, at de vilde hæve sig over

deres Stilling. Sass havde tidligt mærket sig dette og holdt sig altid forsigtigt udenfor Demarkationslinien.

Kammerraaden var meget snaksom paa Kjøretouren, og de Kirker, Skoler og Gaarde, som de kom forbi, gave ham rigelig Leilighed til at udbrede sig over alle de Forbedringer, der vare foretagne paa Godset i Grevens Tid, og da dette næsten var eensbetydende med Sass's Tid, saa holdt han egentlig en Lovtale over sin egen Virksomhed. Valdemar var en meget opmærksom Tilhører og benyttede Leiligheden vel, for ikke at komme til Gyldenholdt ganske uvidende om Forholdene.

Endelig kjørte de op ad Ræevebakkerne, og idet Vognen gjorde en Vending til Høire — thi de jydske Veie holde meget af Vendinger — kunde de i al Beqvemmelighed gjennem Vognvinduet betragte det storartede og smukke Landskab, som laa udbredt for deres Fødder.

Nede i Dalen, ved en lille speilklar Sø, hævede Gyldenholdt Slot sine tre Spiir i den klare Aftenluft, i Niveau med fire mægtige Graner, som stode i en Gruppe lidt Vesten for Slottet og speilede sig i Søen. Selve Slottet, thi det benævnedes fra gammel Tid af saaledes, var en rød, toetages, massiv Bygning med to smaa Sidefløie, der hver havde et Taarn paa den indvendige Side i Gaarden, medens det store Taarn hævede sig udvendig midt paa Hovedfaçaden. Bygningens Stiil var ellers, som Sass sagde, ganske slet; Vinduerne vare firkantede og uden Indfatning, og alle Ornamenterne bestod i de takkede Gavle, men alligevel tog Slottet sig ærværdigt ud og svarede til sit Navn. Et fiint Lag Snee, som var faldet om Natten, dækkede Tagene og Gavlene og klædte de brune Mure godt. De vidtløftige Ladebygninger, Meieriet, Gartnerboligen og Drivhusene, Møllen, Doktorboligen og Sass's eget Huus gav det Hele Udseendet af en lille By, indesluttet af Skovene, som mod Nord og Vest strakte sig milevidt over et bakket Terrain.

„Herligt," udbrød Valdemar Krone; „det overgaaer virkelig langt min Forventning, skjøndt jeg har hørt Meget om Gyldenholdts smukke Beliggenhed."

„Ja, ikke sandt!“ svarede Sass triumferende; „Gyldenholdt er min Sjæl nok værd at see!“

Kort efter rullede Vognen ind i Alleen langs Søen; derpaa passerede de Godsforvalterboligen, Doktorens Huus, kjørte udenom Avlsgaarden, gjorde et Sving forbi de høie Graner og rullede saa — paa Slaget fire — over en Bro ind paa Gaarden.

En Tjener var strax ved Haanden, saa at Niels kom for silde til at lukke Vogndøren op, og kort efter kom Greven selv ud paa Trappen.

„Velkommen, Hr. von Krone,“ sagde han, „det fornøier mig at see Dem; De er ganske særdeles præcis; vær saa god og kom ind med, Sass, der er vist dækket til Dem.“

Snart befandt Valdemar sig i Grevens Dagligstue, gaaende op og ned ad Gulvet ved sin Værts Side, medens Sass morede sig med at drille Comtessens Papegøie. Greven talte saa roligt og tørt med sin unge Gjest om ligegyldige Ting, som om det var den naturligste Sag af Verden, at Valdemar Krone befandt sig paa Gyldenholdt, uagtet han havde reist halvtredsindstyve Mile for at komme der, og hans Hjerte bankede uroligt bag hans Silkevest ved den Tanke, at han nu virkelig var der.

Hans Øine vogtede imidlertid forgjeves paa Døren til Sideværelset; der viste sig ingen Damer, og han fik saaledes Tid til at fatte sig og tage Omgivelserne nærmere i Øiesyn.

Værelset var ikke moderne møbleret, men dog udstyret med en viis gammeldags, solid Elegance, der aldrig findes i Huse fra igaar; det Samme gjaldt om det tilstødende lille Cabinet, hvortil Dørene stode aabne. Dagligstuens Dimensioner vare baade i Høide og Vidde langt over det Almindelige, de svære Mure dannede rummelige Vindues-fordybninger med hyggelige Siddepladse, Udsigten til den store Plaine i Parken og de herlige Trægrupper tog sig høist indbydende ud; det Hele var saaledes fuldkommen saa smukt og herskabeligt, som han havde tænkt sig.

„Det glæder mig at høre, at De er Jæger," sagde Greven.

„Det burde snarere hedde, at jeg har Lyst til at blive det, Hr. Greve," svarede Valdemar; „jeg kan nok sætte en Kugle i Prikken, men forresten er jeg ganske uindviet i Jagtens Mysterier."

„Hvis Hr. von Krone ikke kjender Jagtsproget," sagde Sass leende, „saa vil det give dygtig Mulcter den tredivte. Det er Noget for Kløs."

„Kløs er min Skytte," bemærkede Greven forklarende. „Nu, det vil De nok til sin Tid blive klog paa, men der har vi jo min Datter."

Comtessen traadte ind, skjønnere end nogensinde; hun var altid i høi Grad Herre over sin Mimik og sine Bevægelser, og Faa kunde lægge saa megen Ynde og saa meget Udtryk i en Hilsen som hun; men idag foer der dog et flygtigt Glimt af Undseelse over hendes stolte Træk, medens hun hilste Valdemar, hvis Ansigt opklaredes som af en Solstraale, da hun viste sig. Det Hele blev for den opmærksomme Jagttager, Sass, til det, som Comtessen hadede saa meget, — en Scene, og hun kunde tydeligt læse paa Sass's Ansigt, at han havde forstaaet den.

Greven bad Hr. Krone at føre Comtessen tilbords, selv tog han Selskabsdamen, Mamsel Martens, og Sass traskede alene bagefter, saaledes som han havde gjort det saa mangen god Gang før. Conversationen ved Bordet var meget livlig mellem Comtessen og Valdemar; de Andre bleve en Gang imellem dragne med ind deri, men Greven gav kun smaa tørre Bidrag, da han holdt meest af at spise sin Mad i Ro.

Efter Bordet gik Herrerne op paa Billardstuen, der saa vel som den tilstødende Bibliotheksal var opvarmet og oplyst. Greven førte strax Valdemar ind i Bibliotheket, idet han sagde:

„Her seer De, efter min Datters Mening, det Bedste paa hele Gyldenholdt."

Valdemar blev ogsaa meget overrasket ved den Elegance, hvormed Salen var udstyret; thi hertillands er et

Bibliothek gjerne det Sted, hvor man sidst skal søge Luxus. Bøgerne vare opstillede i svære Mahogniskabe med Glasdøre for, og disse Skabe vare baade foroven og forneden rigt prydede med smagfulde Zirater, udskaarne i Roccocostiil; der var sex saadanne Skabe, to paa hver Side og to paa den bagerste Væg, men de stode ikke tæt sammen, og i Mellemrummene var der anbragt Mahogni-Piedestaler med Kunstsager paa, udskaarne Figurer af Træ og Elfenbeen, medens der hang Malerier ovenover paa Væggen. Ovenpaa Bogskabene stode Buster af berømte Mænd, som toge sig smukt ud mod Væggenes mørkerøde Grund. Paa den bagerste Væg mellem Bogskabene, hang et stort Portrait i Legemsstørrelse af en gammel Herre i Paryk og Rustning, og paa den modsatte Væg mellem Vinduerne stod paa en Palisanders Piedestal en stor Buste i hvidt Marmor af Ludvig den Fjortende, aabenbart af stor Konstværd.

„Jeg maa tilstaae,“ sagde Greven, efter at Valdemar et Øieblik i taus Beundring havde betragtet al denne Herlighed, „at jeg kun har meget liden Fortjeneste af den hele Stads; uden forsaavidt som jeg, paa Franciskas indstændige Anmodning, har givet Pengene til Værelsets Udstyrelse og Maleriernes Restauration. Det store Portrait der i Baggrunden forestiller Grevskabets Erector, min Oldefader, der hed Arthur ligesom jeg. Han havde saamænd den Dristighed at kalde sig Gyldenholdt den Første, hm! det staaer indgravet i Stenen der over Kaminen, som De seer. Han var ellers en meget fredelig Herre, uagtet han efter Datidens Mode er afbildet i Rustning. Han levede i Begyndelsen af det forrige Aarhundrede, reiste meget og anvendte store Summer paa Bøger, Malerier og andre Snurrepiberier. Størsteparten af de otte tusind Bind, som findes her, de fleste af de Kobberstik, som Skabene forneden indeholde, samt Malerierne, hvoraf der hænger mange i de andre Værelser, og som jeg skal vise Dem imorgen, hidrøre fra ham. Det Hele har i Forening med hans Reiser og langvarige Ophold i Udlandet kostet en kjøn Sum, kan jeg tænke; thi

han efterlod Grevskabet meget forgjeldet, og denne Gjeld er, snart formindsket, snart igjen noget forøget, som en Kræftskade gaaer i Arv fra Søn til Søn, indtil endelig jeg har faaet Bugt med den."

„Der skal ellers," vedblev Greven, „være store Sjeldenheder blandt Bøgerne, men jeg har i mine Dage havt Andet at bestille end at blade i disse gamle Folianter; spørg Sass ad!"

Sass nikkede betydningsfuldt med Hovedet.

„Af de otte- og fyrretyve Aar, i hvilke jeg har besiddet Grevskabet — thi jeg var kun to og tyve, da jeg modtog det — tilbragte jeg de fem og tyve Aar med at betale Gjelden, og i de paafølgende tre og tyve Aar har jeg saamænd heller ikke havt Tid til at studere Meget; men jeg tænker, at min Datter og min Brodersøn, naar jeg engang er død og borte, ville tilgive mig min Mangel paa Lærdom, hm! Men — vi glemme jo vort Parti, læg De ud, Sass!"

Valdemar havde med stor Interesse hørt paa Grevens Fortælling, og det ikke i ringere Grad fordi den gamle Herre sjeldent udtalte sig; men dette var nu hans Yndlingsthema; han havde som ethvert Menneske sin Kjephest og reed sig ved Leilighed en lille Tour paa den. Hvad Sass angik, saa kunde han aldrig blive kjed af at høre disse Hentydninger til Grevens og hans forenede mangeaarige Virksomhed.

Valdemar beviste allerede i den første à la guerre sin store Udygtighed i Spillet; han trak sig derfor tilbage, og Greven holdt ikke paa ham. Han lagde ud til en Caroline, Sass bukkede sig forover, saa Hovedet næsten blev borte mellem Skuldrene, stak Albuen i Veiret og gjorde et Mesterstød, idet han sagde:

„Nu bliver det Alvor, Hr. von Krone, ha, ha!"

Hr. von Krone saae et Øieblik paa Spillet og gik derpaa ind i Bibliotheket; der fandt han til sin behagelige Overraskelse Comtessen; hun sad med Haanden under Kinden og bladede i en Bog, belyst af det milde Skjær fra den store Astrallampe, som hang ned fra Loftet midt

over det store runde Bord, hvor Aviser og litteraire Nyheder vare henlagte. Hun slog sine straalende Øine op og bad ham med et Smiil tage Plads.

„Har De allerede faaet Nok af Billardet?“ spurgte hun. „Hvad siger De om vort Bibliothek?“

„Jeg er naturligviis ganske indtagen af det; det er jo ikke muligt andet; jeg vil vist tilbringe en stor Deel af Dagen her, mens jeg er paa Gyldenholdt.“

„Det faaer De saamænd ikke Lov til,“ svarede Comtessen leende; „Fader og William, naar han kommer, ville nok give dem Andet at bestille. Interesserer Engvanding og saadant Noget Dem, Hr. Krone?“

„Ikke det ringeste!“

„Saa skal jeg see, om jeg ikke ved en lille Kjøretour imorgen Formiddag kan frelse Dem fra en lang Marsch ud i den Eng, som Papa har ladet overrisle; der trækker han strax Enhver ud.“

„Tusind Tak! Og De, Comtesse, har formodentlig Æren af, at dette pompøse Bibliothek er blevet saa smagfuldt indrettet?“

„Ja, jeg har givet Ideen dertil og faaet Fader til at lukke Pungen op — ingen let Sag, kan jeg forsikkre Dem; men det er dog egentlig Doktor Goldschmidt, som har arrangeret det Hele; han har en sjelden Smag for Sligt.“

„Ja saa! Disse Reoler ere, om jeg saa maa sige, byggede i en smuk, halv moderne Parykstiil, der passer saa meget bedre, siden Ludvig den Fjortende, som jeg seer, er opstillet som Stedets Genius. Det er en herlig Buste,“ vedblev Valdemar, idet han vendte sig om og betragtede den; „ædle, kongelige Træk; jeg har aldrig før havt nogen rigtig Forestilling om Ludvig den Fjortendes Ydre.“

„Ludvig den Fjortende er min Helt, mit Ideal af en Konge,“ udbrød Comtessen. „Jeg har sværmet for ham fra min Barndom af; min første Billedbog, saa langt jeg kan huske tilbage, en gammel Foliant her fra Bibliotheket, handlede om hans Bedrifter og hans Feltherrer, og denne Buste stod dengang i en Krog ude paa Gangen.

Jeg har ofte som lille Pige — ja, nu maa De ikke lee af mig — naar Ingen saae mig, neiet for den og leget, at jeg var ved Hove i Versailles."

„Ja, saa tør jeg ikke sige Noget mod den store Ludvig; i Skolen lærte jeg ellers, at det var maadeligt bevendt med hans Storhed."

„Nævn mig en Fyrste, som kan maale sig med ham!"

„Det kan jeg let; men for aldeles at slaae Dem af Marken, vil jeg strax bede Dem betænke, hvor lille han bliver i Sammenligning med Napoleon."

„Ih, paa ingen Maade! Napoleon, den Tyrk! Han var jo ikke Andet end en raa Soldat; han falder aldeles igjennem ved Siden af den ridderlige Ludvig, som i Sandhed var den første Adelsmand i sit Rige. Kan Napoleons Caserne-Hof sammenlignes med den aandrige Kreds, som den store Ludvig samlede omkring sig? Hans Tidsalder var Geniernes Tid — Corneille, Racine, Molière — nu, jeg behøver jo ikke at ramse alle disse Navne op for Dem, thi De veed det meget bedre end jeg."

„Ja, det var en glimrende Periode, men den kastede en skrækkelig Skygge foran sig."

„Napoleon efterlod ogsaa sit Land ødelagt."

„Ja, Comtesse, det gik ham galt fra det Øieblik, da han vilde efterligne Ludvig den Fjortende."

„Hvilket aldeles mislykkedes for ham! men Deres Opposition undrer mig i høi Grad; det forekommer mig, at Ludvig den Fjortendes Tid netop maa falde i Deres Smag. Har De egentlig noget Begreb om, hvad Kong Ludvigs Hof var?"

„Aa jo, jeg er godt bevandret i de gamle Memoirer."

„Det faaer ikke hjelpe, jeg maa have Dem anderledes fat, og jeg skal nok faae Dem over paa min Side. Jeg kunde næsten have Lyst til at holde en lille Forelæsning for Dem. Troer De, at De kan høre taalmodigt paa mig i en halv Time?

„I en heel, ja to, om De vil!"

„Smukke Ord, ikke Andet! Vor Tids Herrer holde slet ikke af at lade sig belære af Damerne; derfor blev Ludvig den Fjortendes Hof saa aandrigt, belevent og glimrende, fordi Qvinderne regjerede det. Men troe ikke, at det skal være Selvroes; jeg tilhører jo ogsaa en udartet Tid, og — jeg er ingen fransk Dame."

„Nei, det er De heldigviis ikke; De har ikke dette sydlige, krampagtige, uqvindelige Væsen, som vi Nordboer slet ikke kunne vænne os til."

„Man kan høre, Hr. Krone, at De aldrig har været i Paris. Den fornemme Pariserindes Væsen udmærker sig netop ved gratieus Ro; hun taler meget sagte, og hun ynder magelige Stillinger, men aldrig usskjønne som Englænderinden. Hun taler sagte — og hvilket Sprog! Fransk, det er dog den pure Musik, at sige i en Indfødts Mund. Men læg Mærke til, at ogsaa Sproget naaede sin Fuldendthed under Ludvig den Fjortende. Det er et Særsyn, at vi kunne tage en Bog, som er over halvandet Aarhundrede gammel, i Haanden og dog finde, at Sproget næsten ganske er det samme som i vore Dage. Det var en saadan Bog, som jeg vilde vise Dem," vedblev Comtessen, idet hun gik hen og tog en Foliant ud af et af Bogskabene, „og" — sluttede hun skjelmsk — „det var den, jeg vilde lægge til Grund for min Forelæsning."

„Naa," sagde Greven, som i det Samme kom ind fra Billardstuen, „er De allerede inde i Ludvig den Fjortendes Historie? Saa er De leveret, Krone! Jeg hørte godt, Franciska, at Du spaaede Hr. Krone, at jeg imorgen vilde trække ham ud i Tjørn-Eng; hem! Jeg har lange Øren."

„Gjettede jeg vel feil, Papa?" spurgte Comtessen, idet hun lo."

„Nu, imorgen skal Krone slippe; han skal have Lov til at kjøre med Dig, og, da det vel gaaer løs med Norbaggerne, saa vil han nok komme til at ønske, at han gik roligt med mig i Tjørn-Eng."

„Jeg kjører i den sidste Tid meget fornuftigt," svarede Comtessen.

„Siden De er saa interessant beskjæftiget med historiske Studier, Krone, tager De mig det vel ikke ilde op, at jeg afgjør nogle Forretninger med Sass?"

Hermed gik Greven, og Sass smilede polisk, idet han bukkede og fulgte efter.

„Hvad synes De om Sass?" spurgte Comtessen Valdemar.

„Aa — jeg har jo kun kjendt ham i en halv Dag."

„De blev vel sagtens bange for hans skjeve Øine?"

„Hans Ydre er unegtelig ikke anbefalende, Comtesse."

„Men han er en tro Sjæl alligevel; han er baade Fader og os Alle hengiven af Hjertet, og af den Maade, hvorpaa han taler til Dem og nikker til Dem, kan jeg strax see, at han godt kan lide Dem. Sass's Sympathi eller Antipathi er aldeles instinktmæssig, men han er stivnakket heri som i enhver Ting. Lige fra den første Dag, Doktor Goldschmidt kom hertil, har han sat et suurt Ansigt op til ham, og de To blive aldrig gode Venner."

„Er det saa meget roesværdigt? Det undrer mig ellers at høre; thi Sass seer mig fremfor Alt ud til at være en snu Karl."

„Det er han ogsaa; han skal være en meget fiffig Prokurator; men han er dog mere energisk, end snu. Jeg kan godt lide saadanne kraftige Charakterer, som Sass; hvad han vil, det vil han tilgavns; naar han hader, saa hader han for Alvor, men dem, hans Hjerte slaaer varmt for, bliver han ogsaa tro til det Yderste; han er saaledes en meget kjærlig Familiefader. Kort sagt, han er af det Slags Mennesker, som det er godt at have til Ven, men slemt at have til Fjende."

„Han er altsaa Deres Ven?"

„Naturligviis! Først fordi jeg er min Faders Datter og ofte, da jeg var lille, har siddet paa Sass's Knæ; dernæst fordi jeg som Ældre har forstaaet at tage ham paa den rette Maade. Han er af det Slags Folk, som man kan bede om enhver Tjeneste, naar man viser dem ubetinget Tillid; man fornøier ham endogsaa ved at benytte hans Tjenstagtighed."

„Der kan man see, hvor man kan tage feil af Folk; ved at see Sass vilde jeg aldeles ikke gjort mig den Forestilling om ham."

„Det er morsomt nok," vedblev Comtessen, „at iagttage Sass, naar hans Villie maa bøie sig for Faders; thi det kniber, men Fader lader sig undertiden aldeles ikke sige. Een Gang — men ogsaa kun een eneste Gang — var det nær kommet til et Brud imellem dem. Det var i Anledning af en Gaard i Mastrup, som var ledig, og som Sass vilde have i Fæste; men det er imod Faders Principer, at hans Godsforvalter er Bonde paa Godset. Han fik den heller ikke; derimod overlod Fader den til hans Svigersøn."

„Jeg tør vædde med Dem om, Comtesse, at Sass ikke er godt lidt paa Godset; dertil er han sit Herskab altfor hengiven."

„Der gjettede De rigtigt! Dog gaaer det nu noget bedre; men tidligere var han meget streng mod Bønderne — hvilket Fader, i Forbigaaende sagt, aldrig har været. Fader er kort i sit Væsen mod dem, men det er han nødsaget til, thi De gjør Dem ingen Forestilling om, i hvilken Grad han bliver overhængt med Bønner om Dit og Dat; i Gjerningen derimod er han altid god. Bøndernes Vrede gaaer derfor ud over Sass ved enhver Leilighed. Een Gang skød de efter ham, da han en Aften kjørte hjem fra Koldby, og en anden Gang sloge de hans Ruder ind."

„Og saa blev han bange?"

„Aldeles ikke! Han paastod, at de kun havde skudt med løst Krudt for at forskrække ham. Saa slap han om Natten alle sine Hunde løs og gik af og til og patrouillerede med sin Bøsse; han skal endog engang have givet en Karl, som lurede omkring Huset, et Skud Spurvehagl i Benene.

„Og det gik stille af?"

„Ja, naturligviis. Blot for en femten, sexten Aar siden — maaskee endnu senere — levede vi her i Jylland saa temmelig som Barbarer. Kjender De ikke det gamle

Ordsprog, at i Jylland er der høit til Himmelen og langt til Kjøbenhavn? Folk toge sig selv til Rette, og Politiet mærkede man aldrig noget til. Vi havde saaledes en velorganiseret Tyvebande her i Egnen, der kjørte omkring og stjal. Aa, Jylland er et Siberien. — Men skulle vi ikke glemme et Øieblik, hvor vi ere? Jeg har Aladdins Ring i min Haand, og den kan mane os en Geist frem, som i et Sekund bringer os til Seinens Bredder, hvor vi ville drømme os næsten to Aarhundreder tilbage i Tiden."

Comtessen havde hele Tiden holdt Haanden paa Foliantens Bind. Nu lukkede hun den op og viste Valdemar Krone Titelbladet, som var prydet med de franske Lilier, omgivet af Helligaandsordenens Kjede, og som viste, at Bogen var trykket i Paris i Aaret 1679 i det kongelige Trykkeri. Det var den paa Kongens Befaling udgivne, med mange Kobbere forsynede Beskrivelse af de storartede Fester, Ludvig den Fjortende i sine Velmagtsdage gav i Versailles. Bogen, en Sjeldenhed, var anskaffet af den tidligere omtalte Grev Arthur under hans Ophold i Paris i den store Ludvigs sidste Leveaar.

Comtessen lod til at være godt hjemme i Texten; thi, idet hun bladede Folianten igjennem og viste sin opmærksomme Tilhører de charakteristiske gamle Kobberstik, gav hun en livlig og meget detailleret Skildring af den Fest, Ludvig den Fjortende gav i Versailles's Haver efter Fredsslutningen til Aachen. Det blev til en heel Forelæsning, under hvilken Valdemar Krone snart over det interessante Stof glemte Fortællerinden, snart igjen over Comtessens begeistrede Blik, blussende Kinder og den skjønne snehvide Arm og Haand, hvormed hun pegede paa Billederne, glemte baade Kong Ludvig og hans Hof. Hendes Beundring for og Kjærlighed til Alt, hvad der var fransk, var ham paafaldende; men hun havde jo reist meget i Frankrig; og denne Omstændighed gjorde hendes Skildring mere levende.

„En Fest som denne," sagde Comtessen, „maa virkelig have været mageløs, baade ved sin Afvexling, udsøgte Smag og de uhyre Bekostninger, der bleve anvendte der-

paa. Hvad vi i vore Dage kalde en Fest, forekommer mig virkelig som en ynkelig Karrikatur ved Siden af; men læg Mærke til, at den store Konge ogsaa behandler en Fest med samme Alvor og Omhu som et Statsanliggende, eller en Bataille. Selv beholder han den øverste Ledelse og angiver Hovedtrækkene i Festprogrammet; under ham styre tre høie Hofembedsmænd, Hertugen af Crequi, Mareschal Bellefond og Hr. de Colbert, der var Overintendant for de kongelige Bygninger, Arrangementet, og under dem igjen arbeide baade Genierne og en Mængde simple Arbeidere. See, saaledes kunde det blive til Noget! Veed De, hvad der falder mig ind? Deres salig Onkel med sit sjeldne Talent for at arrangere, han vilde der været paa sin Plads! Havde han levet i de Tider og i Paris, vilde han sikkert være kommen til at spille en Rolle ved Hoffet i Versailles! Han vilde vist været med i det Følge, som ledsagede den store Konge, dengang han gik omkring i Parken, selv besaae Lokaliteterne og gjorde opmærksom paa, hvor let Vandet, som overalt var ledet ind med stor Bekostning, kunde anvendes til at forherlige Festen. Vend Dem engang om, Krone, og betragt Bysten der paa Piedestalen; idet De nu seer disse stolte Træk, tænk Dem saa Costumet, saaledes som Billederne fremstille det; den Brokades Frakke — Knæbeenklæderne, Silkestrømperne og Skoene med de høie Hæle, den flade Hat med Plumagen og saa den lange Stok med Guldknappen — kan De ikke livagtigt forestille Dem den store Konge, idet han gravitetisk gaaer omkring i Versailles's Haver, ledsaget af sit Følge, som ærbødigt og med blottede Hoveder lytte til hans Ordre?"

„Bravo, Comtesse," udbrød Valdemar, „bliv ved!"

Comtessen fortsatte nu sin Skildring og beskrev omstændeligt alle Enkeltheder: de kunstige med Blomster prydede Løvvægge og Løvhytter, hvori der var anbragt klassiske Statuer, de omkring Fontainerne byggede Buffeter og Tafler, de sjeldne og udsøgte Frugter, hvormed man havde behængt Træerne, de storartede Pavilloner, som vare byggede til Skuespil, Concert og Dands, prydede med

Løvværk og Statuer og oplivede ved smaa Cascader, der lode Vandstraalerne springe i Muslingeskaller og glimrede i en rig Belysning; og samtidig fulgte hun Hoffets Gang gjennem denne fortryllede Have.

Comtessens Fortælling var ligesaa diskret som den officielle Beskrivelse; men for Valdemar Krone var den historiske Interesse overveiende, og dette beredede Comtessen en lille Straf, fordi hun saa dristig havde besteget Cathedret. Idet Valdemar nemlig gjennemløb Listen over de Herrer og Damer, som havde spiist ved Kongens og Dronningens særskilte Tafler, fandt han Navnene Montespan og la Vallière, hvilket foranledigede ham til historisk nærmere at sætte sig ind i Situationen. Han udregnede Kongens og Dronningens, Monsieurs og Madames Alder, og Comtessen svarede begeistret, at det var et ungt Hof i Ungdommens og Skjønhedens Fylde.

„Men til hvis Ære blev egentlig Festen givet?" spurgte Valdemar.

„Til Dronningens, formoder jeg."

„Tilsyneladende maaskee, men i Virkeligheden neppe. Deres ridderlige Konge, Comtesse, var saamænd dengang forlænge siden kjed af sin Gemalinde. Derefter havde han den Lykke — maaskee den eneste Gang i sit Liv — virkelig at blive elsket, nemlig af la Vallière; men, saavidt jeg erindrer, begyndte allerede dengang, 1679, den stakkels Hertugindes Stjerne at dale, og Montespans var i Opkomst. Mon vi da ikke ere rigtigt orienterede, naar vi tænke os Dronningen som en ligegyldig, Vallière som en melancholsk og Montespan som en triumpherende Deeltagerinde i Festen? Dengang De fortalte, hvorledes Hoffet vandrede gjennem den skyggefulde Labyrinth, tænkte jeg mig, at Kongen lader den gode Dronning en Smule i Stikken, gaaer forbi den trofaste, sukkende Vallière og lyksaliggjør den straalende Montespan med et Par ømme Ord —"

„Maaskee; — De er langt bedre inde i Historien, end jeg; men vi maa have Festen sluttet. See her Finalen, Fyrværkeriet! Vi see i Baggrunden Slottet — dengang endnu Ludvig den Trettendes gamle Versailles — illumineret;

Parken er glimrende oplyst, og Fontainerne sprudle Vand og Ild paa een Gang; men pludselig begynde Buskene at spye Flammer, og to store Raket=Batterier sende fra begge Sider en uhyre Ildmasse op i Luften; det seer ikke ud som et Fyrværkeri, men som en Explosion. Der holder Kongens Karosse i Forgrunden; hans Majestæt sidder alene paa Bagsædet og fire Damer sideværts. For nu ikke at paadrage mig flere historiske Berigtigelser eller Orienteringer, saa vil jeg antage, at de fire Damer ere Dronningen med sin Hofdame, Montespan, og Madame med sin, la Vallière. Det var Finalen!"

„Da den sidste Raket slukkedes," endte Comtessen, „begyndte Dagen, som Beretningen siger, misundelig over denne herlige Nats Vidundere, at vise sig. Kongen kjørte med sin sexspændige Karosse og ridende Fakkelbærere foran lige til St. Germain, og Hoffet fulgte efter. Kun Dauphin, den stakkels Dreng, som havde spiist i sine Værelser paa Slottet og altsaa ikke seet Stort af Stadsen, forblev Natten over i Versailles. Nu — over hundrede og tredsindstyve Aar ere forløbne siden hiin festlige Aften; al denne Storhed og Glands er forlængst gaaet i Graven, og —"

„Og," tog Valdemar Ordet, „her sidde vi To, Børn af en udartet, prosaisk Tid, i et usselt, fattigt lille Land, og tale derom i et barbarisk Sprog — jo, jeg kan supplere Sætningen!"

„Er det al den Tak, jeg faaer for min Forelæsning?"

„Nei, jeg er virkelig Deres Naade taknemmelig, thi vi have været ved Seinen og drømt om Fortidens Storhed, takket være Deres aandrige og detaillerede Skildring; men De sprang jo Komedien reent over; jeg seer, der blev spillet en nydelig lille Idyl mellem to Par elskende Hyrder og Hyrdinder. Texten lyder klagende, men, efter Kobberne at dømme, gaaer det lystigt nok til, og Træerne ere besatte med Musikanter heelt op i Toppen. Skulle vi ikke, kjære Comtesse, for at blive i Illusionen, hver tage sin Rolle og give en lille Scene? Hør engang det Digt, hvormed Divertissementet begynder:

Amour, que sous ton empire
On souffre des maux cuisans!
Je le puis bien dire,
Puisque je le sens.

Det vilde hedde paa Dansk:

Kjærlighed, hvilke Qvaler
Vækker du ei i min Sjæl!
Med Rette derom jeg taler,
Siden jeg føler det selv.

Var det vel saa daarligt oversat paa staaende Fod?"

„Meget godt."

„Kom, kjære Comtesse, tag De Cloris's Rolle, saa tager jeg Philenes."

„Philene og Cloris — ja saa! Nei, jeg er for træt til at spille Comedie, især Elskovsscener."

„Aa, kjære Franciska!"

„Hvor kan man spille Comedie med Dem? De falder jo strax ud af Rollen og glemmer, at jeg hedder Cloris."

„Ah, belle Cloris — ah, belle Françoise!"

Neppe havde Valdemar udtalt dette Françoise, førend Comtessen foer sammen og blev ganske bleg; Valdemar studsede, og en heel Række af Tanker foer som et Lyn gjennem hans Sjæl. Dette Françoise erindrede ham om Slutningen af Secretair Stolpes ulykkelige Historie, og — hvor godt passede ikke denne Kjærlighedsforbindelse med Marquis de Beaufort til Comtessens Sværmeri for alt Fransk! Hvor naturligt, siden dette Sværmeri skrev sig allerede fra Barndommen af, at hun paa sin første Udenlandsreise havde forelsket sig i en fransk Adelsmand! Maaskee havde hun talt med sin elskede Marquis netop om det selv samme Thema, som hun havde behandlet iaften; og dette Bibliothek, var det vel Andet end et Tempel, i hvilket hun drev Afgudsdyrkelse med hans Minde? Og maaskee havde han, Valdemar Krone, iaften ikke været Andet, end en tjenende Præst for denne fremmede Guddom!

Comtessen sad bleg og saae ned for sig, og Valdemar stirrede paa hende med et mørkt Blik. Det var eien-

dommeligt for ham, som for de fleste ømfindtlige Mennesker, at, hvad han følte, det udtrykte sig strax levende i hans Træk, og det i langt høiere Grad, end han selv vidste af. Han var tilmode, som om en Skygge var faret mellem Comtessen og ham, og han saae ogsaa ud, som om han havde seet en Aand. Da Comtessen derfor saae op, blev hun ganske forskrækket og udbrød:

„Min Gud, Hr. Krone, hvad feiler Dem? De er da ikke syg?“

„Nei,“ svarede Valdemar langsomt, „det var blot — en uhyggelig Tanke, som faldt mig ind.“

„Theen er serveret, hos Comtessen,“ meldte Frands, som i det Samme traadte ind.“

„Aa,“ sagde Comtessen, idet hun fattede sig og hurtigt stod op, „jeg glemmer jo ganske stakkels Tante Louise, som jeg havde lovet at præsentere Dem for allerede for en Time siden! Hun glæder sig meget til at see Dem, men De veed vel, at hun meget sjelden forlader sine Værelser; derimod tilbringe vi undertiden Aftenen hos hende, thi om Aftenen befinder hun sig altid bedst. Maa jeg bede om Deres Arm? Gaa iforveien med Lyset, Frands, om ad den store Corridor.“

„Nu skal jeg,“ vedblev Comtessen, „som en Illustration til min Forelæsning vise Dem tre Portraiter, som De maaskee ikke har seet før, nemlig la Vallières, Montespans og Maintenons — men Cloris har vi ikke!“

„Altsaa heller ikke Philenes — jeg mener den rette Philenes,“ svarede Valdemar med en egen Betoning.

Comtessen blev blussende rød, og derpaa lagde dette forunderlige døde, kolde Udtryk, som Valdemar een Gang før havde seet, sig som en Voxmaske over hendes smukke Træk. Virkningen paa hende var saa stærk, at han fortrød sine ubetænksomme Ord. Comtessen glemte at vise ham la Vallière og de andre Damer, og kort efter befandt de sig i Comtesse Louises Dagligstue.

Her forefandt de Greven, Sass og Doktor Goldschmidt. Comtessen sad, vel støttet af bløde, broderede Puder i en stor Lænestol; hun saae sygelig ud, men Ud-

trykket i hendes Øine var livligt og godmodigt. Hun hilste meget mildt paa Valdemar og offrede salig Kammerherrens Minde et Par rørende Ord.

„Jeg finder," sagde hun dernæst, „at Hr. von Krone ligner sin Fader, og sin Onkel med, i Lineamenterne, men Udtrykket er ganske Deres salig Moders. Jeg erindrer godt at have seet hende: hun var en af sin Tids smukkeste og elskværdigste Damer; hendes Godgjørenhed var ganske overordentlig."

Denne venlige Omtale af hans Moder og Anerkjendelsen af hendes Fortrin var noget ganske Nyt for Valdemar; den kom fra et Sted, hvor han aldeles ikke havde ventet den, og gjorde derfor et desto behageligere Indtryk. Han talte aldrig, hverken denne første Aften eller senere, med Comtesse Louise, uden at han erholdt lignende Beviser paa hendes Hjertensgodhed.

„Velkommen til Gyldenholdt," sagde Doktor Goldschmidt med stor Livlighed til Valdemar. „Det er meget fornøieligt at faae en ægte Kjøbenhavner herover; har De ganske uden Smerte kunnet løsrive Dem fra Hovedstadens Glæder?"

„De kan nok mærke, Krone," sagde den gamle Greve, idet han lo tørt, „at Doktoren ikke befinder sig ganske vel herovre blandt os Bønder."

„Hr. Greve," svarede Doktoren, „jeg bliver virkelig altid misforstaaet i det Punkt."

„Er det virkelig sandt, hvad de Andre sige," spurgte Comtesse Louise blidt, „at De er kjed af at være hos os?"

„Paa ingen Maade, Deres Naade," tog Doktoren ivrigt til Gjenmæle; „det vilde være meget utaknemmeligt af mig. Mennesket savner jo altid Noget; kom jeg igjen til Kjøbenhavn, saa vilde jeg savne Slottet her og dets elskværdige Beboere."

„Naar man presser Doktoren, kan man nok faae en Compliment ud af ham," sagde Sass.

Theen blev budet omkring, thi paa Gyldenholdt sad

man aldrig tilbords om Aftenen; da dette var besørget, og Tjeneren var borte, sagde Greven til Valdemar:

„Naa, kom De saa til Rette med min Datter om Ludvig den Fjortende?“

„Comtessen taler om dette Thema som en Troubadour, Hr. Greve; jeg følte mig i høi Grad fængslet, men omvendt blev jeg dog ikke.“

„Det kan jeg lide Dem for; Ludvig den Fjortende var en stor Slubbert; han ødelagte Landets Adel planmæssigt ved at drage den til Hoffet og friste den til Luxus; naar Adelen holder sig for god til at leve paa sine Eiendomme, forlader den sin naturlige Sphære og gaaer til Grunde.“

„Jeg har en anden Indvending mod Comtessens Sværmeri for den store Ludvig og den franske Nation i det Hele,“ sagde Valdemar, idet han saae ned i sin Kop.

„Og det er?“ spurgte Comtessen, hvis Ansigt igjen havde antaget et livligt Udtryk.

„At Deres Naade vænner Dem til at ringeagte alt Dansk, og at De saaledes bliver en daarlig Patriot.“

„Det giver jeg ogsaa Krone Ret i,“ svarede Greven; „vi have saamænd Meget her hjemme, som er værd at paaskjønne, og Digterne have aldrig sagt noget mere Taabeligt, end at Danmark er et fattigt lille Land. Det synge de altid om, synes mig.“

„Ganske vist, Hr. Greve! Hvis Comtessen engang vil gjøre mig den Ære at være min Tilhører, saa maa jeg ved Leilighed holde en Forelæsning for hende. Kjender Deres Naade stort til vor egen Literatur, især den gamle? Kjæmpeviserne, for Exempel?“

„Naa, Tante Louise, Hr. Krone lader til at være en Mand for Dig,“ sagde Comtessen. „De maa vide, at Tante er ganske fuld af Eventyr om Nisser og Ellefolk. Kjæmpeviserne? nei, de falde slet ikke i min Smag; er Omkvædet ikke fordetmeste — haa, haa, haa! saa, saa, saa! — eller saadant Noget? Det er gruelig smagløst.“

Comtessen lo, og de Andre lo med over den komiske Betoning, hvormed hun sagde dette.

„Det faaer ikke hjelpe," vedblev Baldemar, idet han sendte Comtessen et varmt Blik; „jeg vil vove en Dyst med Skyggerne fra den store Konges Grav, og jeg skal nok vinde Dem for Danmark! De skal høre Fuglen synge

Fuglesang, som Hjertet kunde røre,
I de dybe Dale
Blandt de Nattergale
Og de andre Fugle smaa, som tale."

„Den Fugl' synger altid saa ynkeligt i Mol," svarede Comtessen.

„Det veed jeg dog ikke —

Den sang, som ingen andre Fugle sjunge,
Leged lifligt med min Moders Tunge,

„Den sang ogsaa —

Der er godt i Danmark at være."

„Man kan høre, at De aldrig har været udenlands," sagde Comtessen tankefuldt.

„Klokken er nok ti," sagde Greven, idet han saae paa sit Uhr og reiste sig op; „det er vor Sengetid, og De maa troe, Hr. Krone, at jeg, hvor gammel jeg end er, dog let kan tælle de Dage, da jeg er gaaet silbigere iseng."

„Naar De vil være gode Venner med min Broder," sagde den gamle Comtesse, „saa maa De staa tidligt op, Hr. Krone!"

„Jeg skal rette mig ganske efter Husets Skik," svarede Baldemar; „skjøndt jeg ikke kan negte, at jeg hidtil har yndet det smukke gamle Ordsprog: om Aftenen beder hver Gnist i Asken om at blive siddende, og om Morgenen beder hver Fjer i Dynen om at blive liggende."

„Fy for en Ulykke," svarede Greven, „det var da ret et Kjærlingesprog; Godnat!"

„Det er en charmant, dannet ung Mand, denne Hr. Krone," sagde Doktoren til Sass, da de fulgtes ad ud af Gaarden.

„Ja, Doktor," svarede Sass, „han stikker Dem aldeles ud hos Damerne; men vent lidt, til Grev William

kommer, saa vil Piben faae en anden Lyd, og saa tænker jeg, han glemmer baade Ludvig den Fjortende og Nattergalene."

Andet Capitel.

Ellepigen.

De to næste Dage gik for Valdemar som en behagelig Drøm, og der kan vel heller ikke let tænkes nogen Stilling, som frembyder flere Betingelser for munter Livsnydelse, end den, han i Øieblikket befandt sig i. Sorger havde han ingen af, og Haabet om en gylden Fremtid gav hvert Øieblik sin Tillokkelse.

Den næste Formiddag, efter Frokosten, holdt Comtessens lille Cabriolet med de to sorte Norbagger for Døren ved den store Steentrappe, og det var nok Umagen værd at lægge Mærke til Udtrykket i Niels's rødmussede Ansigt, dengang hans Herre førte Comtessen til Vognen. Det var saa sikkigt, men dog saa let at tyde, at Fader Hans, om han havde været tilstede, vilde indpræget Knegten det tredie Hovedpunktum.

Comtessen kjørte selv, og det gik rask gjennem Parken ud i Skoven; men hverken de to smaa Sorte eller Frands, som sad bagpaa, vilde bekræftet det Skudsmaal, hendes Naade den foregaaende Aften havde givet sig selv, at hun kjørte fornuftigt. Tvertimod, for ret at vise Valdemar Dyrenes udmærkede Dressur og hendes Magt over dem, satte hun de smaa Dyrs Taalmodighed i den Grad paa Prøve, at de løb løbsk ned ad en steil Bakke, og, hvis Valdemar ikke var kommen hende strax til Hjelp med et kraftigt Tag af sine stærke Arme, kunde Kjøretouren være endt meget ubehageligt.

Da Hestene atter vare rolige, gav han igjen Tøilerne til Comtessen, børstede Hesteskummet af sin Frakke og sagde:

„Igaar troede jeg, Comtesse, at jeg havde en Pariserinde for mig; men idag maa jeg bekjende min Vildfarelse og give Dem det mere stolte Prædikat — Lady! Deres Dristighed i at kjøre er aldeles engelsk."

„Aa, det er jo kun en jydsk Pige, Talen dreier sig om. Jeg troede ellers, at det Provindsielle i min Natur omsider var udryddet, men at det ikke er Tilfældet, det har jeg beviist idag ved at give en saadan drabelig Scene tilbedste."

„Kun en jydsk Pige — det glæder mig netop, at De er en jydsk Pige, thi saa bliver jeg Deres Landsmand, forsaavidt nemlig, som min Fader var født i Jylland; og det behøve vi vel ikke at skamme os ved, tænker jeg."

„Ja, saa ere vi jo Jydepotter begge To," svarede Comtessen, idet hun lo. „Fred være med Deres barnlige Patriotisme! Er det virkelig saa fornøielig en Tanke, at være født paa disse kjedsommelige Heder?"

„Nu bliver De uretfærdig, Comtesse, eller rettere — utaknemmelig; see Dem om! Hvor her maa være smukt om Sommeren! Hvilken yndig Udsigt ned til den klare Aa og Skovbakkerne paa den anden Side!"

„Det er en tarvelig Natur, Krone; evig og altid det Samme! Vent, til De har seet Frankrig, Schweitz og Italien! Her er Alt Graat i Graat."

„Selv da," svarede Valdemar, hvis Patriotisme, uagtet den var en naturlig og varm Følelse hos ham, dog skjærpedes ved Tanken om Marquis de Beaufort, „selv da, naar jeg har seet Europas skjønneste Lande, og det er sandsynligt, at jeg engang vil faae dem at see — vil jeg ved Hjemkomsten elske mit Fødeland desto høiere."

„De veed neppe selv af," vedblev Valdemar efter en Pause, „hvor ægte dansk De er netop i Deres Begeistring for alt Udenlandsk. Det er en Nationalsvaghed; en Franskmand vilde saaledes neppe nedlade sig til at forgude et andet Land eller en anden Nation, end hans egen."

„Det er en original Opfattelse af Sagen," svarede Comtessen, idet hun rødmede. „Naar man har saa stort

og skjønt et Fædreland som Frankrig, er det let at elske det.

„Svaghed, kjære Comtesse, lutter Svaghed — og De maa see at blive denne Svaghed qvit; jo mindre vort Fædreland er, desto høiere ville vi elske det."

„Jeg er tilmode, som om De gav mig en Lection i A-B-C-Bogen; jeg bliver ganske enfoldig i mine egne Øine."

„Godt, kjære Comtesse, Ydmyghed er altid det første Skridt til Omvendelse." —

Denne Aften gjorde Valdemar Greven Selskab i Billardstuen og modtog en Lection i den Konst at doublere; men Comtessen viste sig ikke i Bibliotheket.

Den næste Dag offrede Valdemar ganske til Greven, og det var virkelig et Offer at vandre i samfulde sex Timer omkring med ham gjennem Mark og Skov. Den gamle Herre var en meget udholdende Fodgænger, og han satte sin Gjests unge Been alvorlig paa Prøve. Takket være hans Nøisomhed og sunde, arbeidsomme Liv, mærkede Greven forholdsviis kun lidet til sine halvfjerdsindstyve Aar; han følte sin Alder meest, sagde han, naar han satte sig ned og reiste sig op; men, naar han først var ude og godt i Trit, saa glemte han reent, at han var gammel.

Greven underholdt Valdemar Krone med Fortællinger om gamle Dage, om de Vanskeligheder, han havde havt at kjæmpe imod, da han modtog Grevskabet, og dadlede de Unges Kortsynethed, fordi de mente, at de gode Tider aldrig kunde faae Ende. Disse Udtalelser syntes at være møntede paa Grev William, og det lod i det Hele til, at den Gamle nok holdt af at give Stamherren et Hib. Valdemar gjorde den Bemærkning, at Greven var langt mere venlig og ligefrem i sit eget Hjem, end paa et fremmed Territorium, og jo oftere han talte med ham, desto mere steg hans Agtelse for ham. Hvoraf det nu end kom, saa var det vist, at Greven i sine Udtalelser til Valdemar Krone gik noget ud over den sædvanlige Grændse for sin Meddelelighed. Han fik snart Anledning til at tænke paa, at han herved opmuntrede den unge Mand til en Til-

nærmelse, som det ikke havde været hans Hensigt at fremkalde.

Grev William ankom den Aften, han havde lovet, og det kunde høres og spørges, at den livsglade, høirøstede Stamherre var der. Han ytrede en levende Glæde over at see sin Ven, Krone, og allerede i den første Samtale, han havde med ham under fire Øine, bragte han Kjøbet af Tjørnholm paa Bane. Han underrettede Valdemar om, at Gaarden, hvis ingen Liebhaver indfandt sig, med det Første skulde stilles til Auction, og at det gjaldt at faae fat i den forinden. Han fremstillede Sagen i et saa fristende Lys, at Valdemar besluttede at forhøre sig nærmere desangaaende. Vel mindedes han sin Onkels Formaninger, men han mente, at det ikke behøvede at hindre Planen med den diplomatiske Carriere, at han satte sin Formue i Tjørnholm; derfor havde han jo ikke nødig at begrave sig paa Landet.

Den næste Morgen henvendte han sig ligefrem til den gamle Greve og udbad sig hans Raad, idet han omtalte Grev Williams Meddelelser, og at denne havde foreslaaet ham endnu samme Dag at tage over til Tjørnholm for at besee Gaarden. Greven blev meget overrasket ved at høre dette, men svarede i en rolig Tone, at han aldeles ikke turde befatte sig med at give Raad i en saadan Sag. Han gjorde blot opmærksom paa, at, hvad Krone end havde til Hensigt, saa burde han intet afgjørende Skridt foretage uden at indhente sin Curators Samtykke.

Neppe var imidlertid Valdemar gaaet ud af Grevens Værelse, førend Stamherren blev kaldt derind, og efter den Sidstes høirøde Kinder og vrede Blikke at dømme, da han kom tilbage, havde Samtalen mellem ham og den Gamle været mindre venskabelig. Noget efter kom Sass, og af Grevens Ytringer til ham erfare vi bedst hans Mening.

„Det er mig høiligt imod, Sass," sagde han, „at Grev William med sin sædvanlige Ilterhed vil rode den unge Krone ind i en saa alvorlig Handel. Det er nu saa hedt med det Venskab, og Krone skal endelig blive

vor Nabo; jeg frygter, at mine Formaninger til Grev William ikke vilde frugte, og jeg beder Dem derfor at forsøge at snakke Krone fra denne Idee; men lykkes det ikke, saa ønsker jeg hellere, at De tager Sagen i Deres Haand. Jeg vil ikke have dermed at gjøre, men hvad der skeer under mine Øine og i mit Huus, gaaer dog paa min Kappe, og jeg veed, at De, ved i værste Fald at tage Sagen ud af Grev Williams Haand, idetmindste kan forhindre, at Krone gjør en dum Handel og sætter en Deel af sin Formue overstyr."

Saxs, som lod ganske uvidende om Sagen, lovede at gjøre sit Bedste. Kort efter vare de Alle samlede ved Frokostbordet, og da Comtesse Franciska hørte, at Valdemar Krone agtede sig over Tjørnholm til Dyrlund, sagde hun:

„Naar De kommer til Tjørnholm, saa glem ikke at tage den gamle Eg i Øiesyn. Efter Tante Louises Fortælling boer der en Ellepige i den, og naar man stikker en ny Sølvskilling ind i en Sprække og banker tre Gange paa Træet, saa viser Ellepigen sig med et Speil, hvori man kan see mærkelige Ting — Folk, som for længe siden ere døde, eller sin værste Fjende, eller sin Tilkommende. Viser hun sig to Gange for det samme Menneske, maa det døe. Der er Flere, som have seet hende, for Exempel Tantes specielle Veninde, Kirsten Mari; men efter hendes Sigende løber det aldrig af uden en eller anden lille Erindring fra den gode Hex. Maren Nielsdatter blev saaledes blind paa det ene Øie, som Ellepigen havde berørt med sin Finger, Stine Amundsen fik Gigt i Hjertet, men Kirsten Mari selv slap med en Tot graa Haar. Thi Ellepigen tog hende i Haaret, og den Lok, hun havde rørt ved, blev strax hvid."

„Vognen er for Døren," meldte Christen.

„Har De saa Mod, Hr. Krone, til at mane Ellepigen frem?" vedblev Comtessen, idet hun lo.

„Ja, det har jeg rigtignok," svarede Valdemar, idet de reiste sig fra Bordet; „jeg skal nok huske den store Eg

og give dem en sandfærdig Beretning om, hvad jeg oplever for Eventyr der."

„Det var ret," svarede Comtessen muntert; „men glem ikke, at det skal være en ganske ny Sølvskilling."

Grev Williams to store Fuxer bragte dem snart til Tjørnholm; inden de kjørte ind paa Gaarden, sagde han:

„Er det ikke en deilig Beliggenhed, Krone? Du finder ikke saa let en saadan Perle af en Gaard som Tjørnholm. Oprigtig talt misunder jeg Dig Din Evne til at kjøbe den. — Du seer paa mig? Jeg har saamænd i Øieblikket ikke fire Skilling at kjøbe for, hvad jeg end i Fremtiden kan faae, saa Du staaer mig saamænd ikke i Veien."

„Man kan rigtignok ikke see yndigere Omgivelser," svarede Valdemar, idet han betragtede det Landskab, som laa foran dem; „denne terrasseformige Sænkning af Landet mod Havet og disse prægtige Skove — det er mageløst!"

„Og saa er Jordbunden her utrolig frugtbar, og i Skoven er der Brænde for mange tusind Daler; thi i mange Aar er der ikke fældet Mere, end det Nødvendigste. Og saa skal jeg have knubbede Ord af Onkel, fordi jeg vil raade Dig til en Handel, som maaskee vil fordobble Din Formue!"

„Men," vedblev Greven efter en Pause, „naar jeg nu har viist Dig Gaarden, saa har jeg gjort Mit og vil ikke mere befatte mig dermed, blot fordi jeg ikke vil høre Ondt af Onkel bagefter. Vi Unge, skal jeg sige Dig, maae jo slet ikke forstaae os paa Noget. Hvis Du nu, Krone, efter at have beseet Alting idag, beslutter Dig til at kjøbe Tjørnholm, saa gaa til Sass, og lad ham alene bringe Sagen i Orden for Dig. Jeg har allerede talt med ham og kjender hans venlige Stemning for Dig. Du kan trygt stole paa hans Dygtighed som paa hans Ærlighed; men Du maa vise ham ubetinget Tillid."

Eierinden af Tjørnholm og hendes Broder, Kammerjunker Resen, vare ikke hjemme. Det traf sig meget heldigt, mente Grev William; thi desto mere ugeneert kunde de besee Alting. Dette gjorde de ufortøvet, og Greven

gjorde Valdemar opmærksom paa Gaardens svage Side, nemlig Bygningernes forfaldne Tilstand. Ladebygningerne vare maadelige, og Stuehuset truede med at blive ubeboeligt. Denne Omstændighed var imidlertid netop en af Fru Resens Grunde til at sælge, da hun ikke paa sine gamle Dage vilde bygge, og hendes Broder, Kammerjunkeren, som nylig var kommen herover fra Kjøbenhavn, gjorde sit Bedste for at bevæge Søsteren til at forlade den øde Gaard og tilbringe sin Alderdom mere behageligt i Hovedstaden, i den øvrige Families Nærhed.

Medens Greven og Valdemar gik omkring paa Gaarden, fik den Første at vide, at der i en nærliggende Bondegaard stod et Par gode Arbeidsheste tilsalgs, og da hans Ven, Krone, var ganske optaget af Tjørnholms Besigtigelse, gik han alene over for at see paa Hestene, idet han lovede snart at komme igjen.

Det var Valdemar ret kjært, at han i nogle Øieblikke blev overladt til sine egne Betragtninger; thi han var langt mere bevæget i Sindet, end han lod Gyldenholdt mærke. Ved at see Tjørnholm og erfare, at han med sin Formue kunde erhverve sig en saa stor Besiddelse, fik han ligesom et mere haandgribeligt Beviis paa sine Penges Magt. Tjørnholm var rigtignok et smukkere Pant for Capitalen end den gamle graa Gaard i Amaliegade med sin Miniatur-Have; Skoven, det var noget Andet end Esplanaden med dens forkrøblede Træer, Havet, som rullede sine klare Bølger mod Kysten, blot tre hundrede Alen fra Gaarden, det var en anderledes forfriskende Udsigt end Brostenene i Amaliegade og de mørke Huse ligeoverfor.

Valdemar gik omkring i Haven, og med sit skarpe Blik for det Skjønne og sin levende Phantasi saae han snart, hvad Tjørnholm kunde blive til. Han tænkte sig det gamle forfaldne Stuehuus borte og en ny, smagfuld Bolig opført paa et andet Sted, han ryddede et Parti af Skoven, som hindrede Udsigten, og udvidede Haven lige ned til Kysten — og han gik, idet han udmalede sig Fremtiden, langt videre i Phantasien, end vi i Øieblikket

ville følge ham. Hovedsummen af hans Drømme kan sammenfattes i den Tanke: „er Franciska Gyldenholdt end en herlig Juveel, saa har jeg her fundet en Indfatning, som er den værdig.“

Pludselig erindrede han Comtessens morsomme Eventyr om Ellepigen, og, idet han tillige følte stor Lyst til at trænge dybere ind i Skoven, besluttede han at tage den mærkelige gamle Eg i Øiesyn. Gartneren viste ham en Sti, som førte lige til den, og sagde ham, at han let vilde kjende Træet, deels paa dets uhyre Omfang, deels derpaa, at der stod en Bænk ved det.

Med en Lykkeligs lette Skridt gik Valdemar gjennem Skoven, og hvert mægtigt Træ, han saae paa Veien, betragtede han med den behagelige Fornemmelse, at han maaskee snart vilde kunne kalde det sit; men det var langt fra, at han tænkte paa at anslaae dets Værdi i Penge. Endelig, ikke langt fra Skovens Udkant mod Nord, viste den gamle Eg sin vældige graa Stamme, som holdt omtrent semten Alen i Omfang. Fuld af Beundring over denne kjæmpemæssige Væxt og de mange kraftige Grene, som Moderstammen sendte ud til alle Sider, gik han omkring Træet for ret at tage det i Øiesyn; men han blev da vaer, først Fligen af en blaa Kjole, saa en sort Klædes Pelts og endelig en Silkekyse, hvis ponceaurøde, ombøiede Kant indfattede en smuk, bleg Profil. Han studsede, traadte nærmere, og, da Løvet i Frosten var meget tørt, raslede det ved hans Trin. Damen, som sad paa Bænken, reiste sig op, saae sig om og sank derpaa med et Udtryk af den høieste Forundring tilbage paa Bænken; men Valdemar var øieblikkelig ved hendes Side, greb hendes Haand og sagde:

„Ida, kjære Ida! Er det virkelig Dig? Hvor i Alverden kommer Du her?“

Idas Hjerte bankede saa heftigt, at hun næsten ikke kunde tale; hendes Kinder blussede, og hun fik Taarer i Øinene.

„Og Du?“ spurgte hun, idet hun trak sin skjelvende lille Haand til sig.

„Jeg — ja, jeg er jo i Besøg hos Greven paa Gyldenholdt. Aa — nu gaaer der et Lys op for mig! Grev William viste mig i Afstand en By, som han kaldte Bonderup — og jeg veed jo fra Bruun, som jeg talte med i Kjøbenhavn, at Du er hos Pastor Kortsen i Bonderup; men det faldt mig aldeles ikke ind, at dette var Dit Bonderup, thi det er det naturligviis? Hvilket besynderligt Træf, Ida, at vi To skulle mødes her! Det er længe siden, vi sad saaledes sammen."

„Ja, det er det!" svarede Ida i en mere rolig Tone; thi det var lykkedes hende nogenlunde at gjenvinde sin Fatning.

„Du er vel sagtens vred paa mig endnu?" spurgte Valdemar, efter en lille Pause. „Ja, jeg indrømmer, at Du har Grund dertil; men jeg opgiver ethvert Forsvar for min tidligere tilsyneladende Forglemmelse af Dig og Dine og det af mere end een Grund. Her er jeg, kjære Ida, beredt til at gjøre Alt godt igjen, og lad saa Naade gaae for Ret!"

„Du gjør kort Proces," svarede Ida med et skjelmsk Smiil, som dog strax blev usikkert og døde hen; „Du anklager, forsvarer og frikjender Dig selv i samme Aandedræt. Paa den Maade er det let at vinde sin Sag."

„Vil Du da have, at jeg skal tabe den?"

„Det er ikke værd at tale mere derom," svarede Ida i en Tone, som hun bestræbte sig for at gjøre munter; „vi have været adskilte og have mødt hinanden igjen, og jeg har aldeles ingen Ret til at gjøre Dig Bebreidelser."

„Saa er jeg altsaa bleven Dig ligegyldig?"

„Vi pleie ikke i Strømby at glemme vore gamle Venner, det veed Du."

„Men min Forseelse er større, end jeg selv har antaget, og Du har ondt ved at tilgive mig?"

„Jeg har tilgivet Dig, hvis jeg ellers tør bruge det Udtryk; thi Sagen er jo, at vi formodentlig ville skilles igjen ligesaa hastigt, som vi have mødt hinanden."

„Der tager Du storlig feil! Du bliver jo i Bonderup til Foraaret, og jeg — aa — jeg kan lige saa godt

strax sige Dig det — den Grund, vi i dette Øieblik sidde paa, kan jeg maaskee om nogen Tid kalde min; kort sagt, jeg agter at kjøbe Tjørnholm."

Det gav et lille nervøst Ryk i Ida, da hun erfarede denne Nyhed, og saa paafulgte der nogle Øieblikkes dyb Taushed; men Valdemar saae, at en Taare sneg sig ned ad Idas Kind, og i det Samme reiste hun sig op for at gaae.

„Kjære, gode Ida," sagde Valdemar med Varme, „Du kan dog ikke i Længden vedblive at være vred paa mig; kom, giv mig Din Haand, vi ville blive gode Venner igjen ligesom i gamle Dage."

Ida gav ham den, idet hun smilte gjennem Taarer, og Valdemar betragtede med et bevæget Hjerte hendes elskelige Træk; han fulgte hende ud af Skoven, og Samtalen havde, inden de skiltes, antaget en varmere Tone, end det egentlig passede sig for ham paa en Tid, da han gjorde Cour til en anden Dame. Med et fuldt Hjerte, fuldt af de meest modstridende Følelser, Glæde over Gjensynet og Misfornøielse med sig selv, ilede Ida over Engen uden at vende sig en eneste Gang om; Valdemar blev derimod staaende og saae efter hende, indtil det sidste Glimt af den blaa Kjole var forsvundet mellem Buskene i Præstegaardens Have.

Valdemar gik tilbage til Gaarden i en dybere bevæget, men ikke nær saa tilfreds Stemning, som han var gaaet derfra. Nu først faldt Fablen om Ellepigen ham ind igjen, og han maatte sande, at han ikke ganske uskadt havde besøgt hendes Bolig. Rigtignok havde han ingen Sølvskilling stukket ind i Træets Bark, men Ordene vare faldne som ædelt Metal fra hans Læber. Og Ellepigens Speil havde viist ham, hvad han mindst ventede at faae at see; men mon hun kunde viist ham noget Bedre? Idas Væsen havde røbet Mere, end hendes Ord sagde, og han kunde ikke tage feil af, at hun nærede en varm Hengivenhed for ham, og at hans tidligere Ligegyldighed havde bedrøvet hende. Dette smertede ham, og han længtes efter at gjøre sin Uret god igjen.

Kort efter kom Grev William, og de kjørte til Dyrlund, hvor Valdemar blev venligt og ganske uden Ceremonier modtaget af Grevens Moder og hans Søster, Comtesse Adelaide. Den Sidste betragtede Valdemar med mere end almindelig Opmærksomhed, og man kunde i hendes kloge lyseblaae Øine læse, at hun havde hørt Noget om ham før. Det kom ogsaa for Dagen i en af de Samtaler, hun havde med ham i Løbet af de Par Dage, han blev paa Dyrlund. Hun spurgte nemlig, om han vidste, at der i Bonderup Præstegaard opholdt sig to gamle Venner af ham, og om han agtede at besøge dem? Dernæst udtalte hun sig hjerteligt om Pastor Kortsens, som hun kaldte sine bedste Omgangsvenner, og yttrede en levende Glæde over Bekjendtskabet med Ida Steinfurth.

„Jeg maa tilstaae," sluttede hun, „at hun tiltaler mig mere, end nogen anden ung Pige, jeg har kjendt. Jeg tænker herved mindre paa hendes Skjønhed, end paa hendes Hjertensgodhed og Sjælsreenhed. Hun er fuldkommen naturlig, og forstaaer De, hvor Meget der ligger i denne Roes? Hvor mange Mennesker ere saa gode, at de behage ved at vise sig ganske saaledes, som de ere? De Fleste af os ville vise sig snart bedre, snart slettere, end vi ere; vi forstille os paa forskjellige Maader."

„Det undrer mig," sagde Grev Williams Moder, „at Frøken Steinfurth er saa stille; hun er ualmindelig alvorlig for en Pige paa hendes Alder."

„Ja," svarede Comtesse Adelaide, „jeg har ofte spurgt mig selv, om hun muligt bærer paa en eller anden hemmelig Sorg; men der er dog ved Siden af denne Alvor en vis Fred i hendes hele Væsen, som siger mig, at, har hun en Sorg, saa har hun ikke paadraget sig den ved sin egen Skyld. Jeg vilde give Meget til, at jeg engang kunde see hende munter og lykkelig; det maatte gjøre hende fuldkommen fortryllende."

„Kommer De snart til Gyldenholdt?" spurgte Valdemar, som ønskede at forandre Samtalens Gjenstand.

„Neppe," svarede Comtessen tøvende. „Vi komme der i det Hele sjelden. Men," tilføiede hun mere livligt, „Onkel besøger undertiden os."

Valdemar undrede sig meget over dette Svar og over en Omstændighed, som nu faldt ham ind, nemlig at Comtesse Franciska aldrig med et Ord havde omtalt sin Tante og Cousine for ham.

Tredie Capitel.

Skyggen.

I de to Dage, Valdemar tilbragte paa Dyrlund, var Comtesse Franciska meget alvorlig og tankefuld; hendes Ensomhed lod dog til at behage hende, og hun trak sig gjerne efter Maaltiderne tilbage til sit eget Værelse. Der finde vi hende ogsaa den Morgen, da Valdemar ventedes tilbage om Aftenen. Det var et nydeligt Cabinet i det store Taarns øverste Etage, med den skjønneste Udsigt over Skoven.

Comtessen sad ved sit Skrivebord og trak pludselig, som om hun endelig efter nogen Modstræben gav efter for et Indfald, en Skuffe ud, tog en lille Guldkapsel frem, aabnede den ved at trykke paa en Fjeder og udbrød med blussende Kinder, idet hun betragtede Miniaturportraitet, der forestillede en Herre med regelmæssige Træk, mørkt Haar og Moustacher, et dristigt Blik og med Æreslegionens røde Baand i Knaphullet, i de Ord, hvormed Lamartine har besunget Dagen:

C'est lui, c'est le jour!
C'est lui, c'est la vie!
C'est lui, c'est l'amour;*)

---

*) Det er ham, det er Dagen! Det er ham, det er Livet! Det er ham, det er Kjærligheden!

Det Shawl, hun havde kastet løst om Skuldrene, gled ned paa Stolen, hendes Barm bevægede sig ved hendes hastige Aandedræt, og de gyldenbrune Lokker faldt ned og skjulte baade Portraitet og hendes blussende Ansigt.

„Hvor det er længe siden, jeg saae det!“ sagde hun ved sig selv. „Jeg troede, jeg var bleven stærk, og dog er jeg endnu den Gamle. Jeg kan ikke glemme ham! Er han da virkelig falsk og troløs, som de sagde om ham?“

Hun gjemte Kapselen, tog nogle Breve frem, og, efter at have læst dem, vedblev hun:

„Og saaledes kunde han skrive til mig! Her er det Brev, hvori han melder mig sin Formæling og lover mig, hvis Skjebnen nogensinde gjør ham det muligt, strax at ile tilbage til mig. Her ere de andre tre Breve, skrevne til mig, medens hans Kone levede, og det sidste synes lige saa varmt, som det første. Efter hans Kones Død har jeg ikke hørt fra ham, og dog er han hverken syg eller død. Comtesse Fürst, som kom lige fra Paris, saae ham for to Maaneder siden dandse paa et Bal hos Hertugen af Praslin. Det er nu tretten Maaneder, siden hans Kone døde, og han har ikke ladet høre et Ord fra sig! Det er aabenbart, at han har glemt mig; men han kan ikke leve uden Kjærlighed, og en Anden maa have fortrængt mig af hans Hjerte.“

Hun lagde saa Brevene i Skuffen igjen, stødte den heftigt til og gik op og ned ad Gulvet, idet hun vedblev sin Monolog.

„Gid jeg da ogsaa kunde glemme ham og de lykkelige Dage, vi tilbragte sammen i Baden! Ja, dengang var jeg lykkelig! O Gud, hvad har hele mit øvrige Liv været i Sammenligning med den ene Maaned, jeg tilbragte i hans Selskab! Han elskede mig, ja, han elskede mig virkelig, og jeg skal aldrig see ham mere!“

„Hvad har jeg saa faaet i Stedet? Det er det, der har draget mig til Krone, og dog er det maaskee netop det Samme, som støder mig bort fra ham, at han ligner Beaufort. Og hvor Krone dog ligner ham! Naar jeg seer ind i hans brune Øine og hører hans Stemme, ja

især hans Stemme, er det undertiden næsten, som jeg sad i Viinløsthuset i Baden. Hvilken Skræk indjog han mig ikke forleden ved at kalde mig: Françoise! Françoise, o, hvor kunde Beaufort ikke udtale mit Navn fortryllende, og hvad kan saaledes bringe Hjertet til at svulme, som den Elskedes Stemme? Der var Noget af Beaufort i Krones — Françoise!“

„Og dog er han ikke Beaufort, nei langtfra! En Mand, som han findes ikke i Danmark. Krone har Aand og overgaaer langt alle de Narre, som nu i saa lang Tid have sværmet om mig; men selv hans Artighed er jevn i Sammenligning med Beauforts ridderlige Galanteri. Var hans Væsen ikke som en født Fyrstes den herlige Aften, da han sad foran mig og fortalte mig om det franske Hof nu og i gamle Dage og beskrev mig sin Families store Eiendomme; og dog vare hans Manerer langtfra kolde; intet Menneske, jeg nogensinde har kjendt, forstaaer at lægge Varme i sit Væsen med saa megen Fiinhed som han. Selv naar han blev vred, var han smuk; hvor ganske maatte min Sjæl ikke bøie sig for hans Energi. Ja, han er den eneste Mand, som jeg kunde bekvemme mig til at ydmyge mig for.“

„Idelig paatrænger denne Sammenligning sig, og atter og atter viser det sig, at Krone ikke kan udholde den. Dog, jeg kan igrunden godt lide ham, og Livet vil blive taaleligere ved hans Side, end ved nogen Andens her. Jeg kan ikke udholde det tomme Liv længer; Aarene gaae, og inden jeg veed et Ord deraf, er jeg gammel. Jeg kan næsten hade François for al den Smerte og Ydmygelse, hans Troløshed har voldt mig og vil volde mig. Hvor ofte har jeg ikke været kjed af mig selv og af Alting! Og dog er jeg nu saa svag at indlade mig med — denne Skygge af mit Ideal! Ak, nei! François Beaufort, det er Skyggen, Drømmebilledet, — Valdemar Krone, det er Virkeligheden.“

„Jeg maa tage en Beslutning; jeg har opmuntret ham saa meget, at Dramaets Slutning nærmer sig Skridt for Skridt. Fader vil gjøre store Øine; men det faaer

ikke hjælpe! Vi maa hæve Krone op til os, og jeg er vis paa, at han ikke vil gjøre os Skam. Han tilbeder mig og vil bære mig paa Hænderne hele Livet igjennem. Farvel, Du skjønne, ridderlige, men troløse François! Farvel, alle gyldne Drømme om Lykke, vær hilset Du honette Middelmaadighed! Og saa fremad uden at see tilbage!"

Fjerde Capitel.

En Krisis.

Dagene gik, og Valdemar havde nu været en Maaned i Jylland, uden at der var indtraadt nogen væsentlig Forandring i hans Stilling. Underhandlingerne om Kjøbet af Tjørnholm vare satte i Gang, en Correspondance desangaaende indledet med Kammerherre Blom, og Hass var, om end bag Coulisserne, den, der ledede denne for vor Helt saa vigtige og interessante Affaire. Valdemar delte sig mellem Gyldenholdt og Dyrlund og syntes endog at have fattet Forkjærlighed for det sidste Opholdssted. Skjøndt der ikke var indtraadt nogen egentlig Kulde mellem Comtesse Franciska og ham, havde de dog trukket sig lidt tilbage fra hinanden, og deres Samtaler havde ikke mere saa varm en Tone, som i de første Dage af hans Ophold paa Gyldenholdt. Det syntes næsten, som om Comtessen befandt sig vel derved og Intet havde imod, at den Katastrophe, hun ventede paa, blev skudt lidt ud i Fremtiden.

At være paa Dyrlund var det Samme som hveranden Dag at være i Idas Selskab, ja hun kom endog een Gang til Gaarden i et Besøg paa hele otte Dage. Efter Mødet ved Egen havde han meget snart aflagt et Besøg i Bonderup Præstegaard, hvor han var blevet hjerteligt modtaget af Pastorens, hvorimod Madam Kortsen

lod ham gjennemgaae en dygtig Skjærsild. Men Intet var bedre skikket til at nærme Ida til Valdemar, end den Kulde og Mistænksomhed, som den gode Tante Lene aldeles uforbeholdent lagde for Dagen mod ham. Rigtignok var Ida de første to Gange, han kom til Præstegaarden, meget tilbageholdende i sit Forhold til ham; men Tantens Uvillie forekom hende dog at være en altfor stor Uretfærdighed, og da Valdemar vedblev med sine Besøg, og det lod til at være hans oprigtige Ønske at nærme sig hende, kunde hun ikke længere staae imod.

Den tredie Gang kom han i Selskab med Grevinden, Grev William og Comtesse Adelaide. Hvor mange behagelige Timer havde Ida ikke allerede nydt i Omgang med disse godmodige og naturlige Mennesker! Men hvad bleve Timerne ikke nu til, da Valdemar havde sluttet sig til Kredsen! Hvor hjertelig var han ikke i sit Væsen, hvor livlige og fulde af Lune vare ikke ofte hans Ord, og hvilken Lykke var det ikke saa ofte at være i hans Nærhed og være Gjenstanden for alle de smaa Opmærksomheder, som kun Faa forstode at vise en Dame paa en saa behagelig og afvexlende Maade, som Valdemar Krone. Det behagede Ida mere, end hun vilde tilstaae sig selv, at han efterhaanden behandlede hende paa en langt mindre søsterlig Maade, end ved det første Møde i Tjørnholm Skov, og saaledes indbyssedes efterhaanden alle hendes Tvivl og Betænkeligheder. Hun hengav sig ganske til sine Følelser, og som Solen om Foraaret lokker Skarer af Blomster frem af Skovens Bund, hvor de Vinteren over have ligget i Dvale, saaledes udfoldede der sig næsten daglig en ny Ynde hos hende, og Valdemar betragtede med glad Forundring, hvad der middelbart, men i høiere Grad end han forestillede sig, var hans eget Værk.

Comtesse Adelaide fik saaledes, førend hun havde ventet det, sit Ønske opfyldt, at see Ida munter og lykkelig, og Virkningen overgik endog hendes Forventning. Det varede naturligviis ikke længe, inden hun gjennemskuede Ida, og hun gjorde een Opdagelse til, som ganske lod til at undgaae Idas egen Opmærksomhed. Grev

William, som, allerede ved det første flygtige Syn af Ida paa Gaden i Kjøbenhavn, havde følt sig slaaet af hendes Skjønhed, lod til mere og mere at føle sig dragen til hende. Rigtignok havde Stamherren, som hans Søster vel vidste, allerede mange Gange været forelsket, og det var gaaet over igjen ligesaa hastigt, som det var kommet; men Idas Skjønhed var over det Almindelige, og hendes uskyldige og naturlige Ligefremhed faldt saare vel i hans Smag. At hendes Broder engang vilde gjøre et reent Inklinationsparti, det havde Comtesse Adelaide altid ventet, og hun var i denne Henseende saa fri for Fordomme, som vel kun Faa af hendes Stand; men hun vidste, hvilke Vanskeligheder en saadan Forbindelse vilde møde fra Gyldenholdt, og hun saae, at hendes Broder aldeles intet Indtryk havde gjort paa Ida, hvis Hjerte var draget ganske til en anden Side. Ligeledes var hun overbeviist om, at Udsigterne til et Grevskab aldeles Intet vilde veie paa Vægtskaalen hos en Pige som Ida. Hun ønskede derfor, at hendes Broder itide maatte blive helbredet for sin fremspirende Lidenskab.

Og nu Valdemar Krone? Hvorledes skulde hun tyde hans Adfærd? Hun havde med Forundring hørt om hans pikante Forhold til hendes hovmodige Cousine, thi det forekom hende kun lidet sandsynligt, at det kunde være alvorligt ment fra hendes Side. Dette Rygte havde hun først skjenket nogen Interesse, fra det Øieblik hun hørte Valdemar omtale af Præstegaardens Beboere, og hun havde da snart faaet to meget afvigende Forestillinger om den unge Herre: en temmelig ufordelagtig ved nogle bittre og sarkastiske Bemærkninger fra Madam Kortsen og en aldeles modsat ved de faa Ord, hun ved at spørge lokkede frem hos Ida. Efter at hun nu havde seet ham og i nogen Tid jævnligt omgaaedes ham, sluttede hun sig til Idas Parti. Rigtignok bemærkede hun, at han var af en sangvinsk og let fængelig Natur, at han havde temmelig stærkt fremtrædende hovmodige Tendentser, og at han i Adskilligt sympathiserede langt mindre med Ida, end begge de Paagjeldende selv lode til at vide af; men der

røbede sig dog ved Siden heraf saa meget Godt og Ædelt, at der Intet var til Hinder for at antage, at han mente det alvorligt. Hun havde dernæst aldrig seet ham sammen med Cousine Franciska, og hun havde altsaa ingen bestemt Forestilling om deres gjensidige Forhold. Hun glædede sig derfor paa Idas Vegne og fandt, at hun sjelden havde seet to Mennesker, der i alt Væsentligt vare saa skikkede til at tilfredsstille hinanden.

Alle disse Betragtninger anstillede hun, medens de Andre, Unge og Gamle, sladdrede og lo omkring hende, og hun selv, som det var hendes Maade, mere hørte end lod sig høre. Hun kunde dog ikke skjule for sig selv, at, trods den smilende Overflade, som det lille Selskab frembød, var der Elementer til alvorlig Ulykke i Fremtiden tilstede, og hun mindedes igjen Madam Kortsens Ytringer, som altid spaaede ilde.

Damerne vare gaaede ind i Sovekammeret for at tage deres Tøi paa, men Ida var ikke, som hun ellers pleiede, fulgt med dem. Pastoren havde taget Grev Villiam med sig ind i Studerekammeret for at vise ham en Sædprøve, og saaledes befandt Valdemar og Ida sig i det sidste Øieblik alene.

„Hvad synes Du om den jydske Natur?“ spurgte Valdemar efter en lille Pause.

„Jeg finder Egnen heromkring deilig,“ svarede Ida, idet hun vendte sit glade Ansigt mod ham. „Det er noget Andet end Strømby! Og dog ere Omgivelserne der hjemme mig ligesaa kjære, som de vare før; de ere mig som en gammel Ven, hvem jeg holder saa meget af, at jeg slet ikke kan see, han er styg.“

„Du taler Strømbys Sag paa en bedre Maade end Din Tante, som forleden for fuldt Alvor paastod, at Intet her kunde maale sig med Nøddekjær Krat; og dog have vi seet det Hele paa en uheldig Aarstid.“

„Hvor jeg glæder mig til Foraaret!“ svarede Ida.

„Man skal see, Ida, at Du bliver herovre med det Samme!“

Idas Kinder blussede mod hendes Villie; men derpaa sagde hun hastigt:

„Er det sandt, at der er smukkere paa Gyldenholdt end her?"

„Aa, nei!" svarede Valdemar lakonisk.

„Jeg kan ikke tænke mig noget smukkere, end Terrainet mellem Bonderup og Tjørnholm. Du skal jo til Gyldenholdt imorgen? Hvordan synes Du om Opholdet der?"

„Godt."

„Hvorledes er egentlig Familien der? Det er vel neppe saa elskværdige Mennesker, som deres Slægtninge paa Dyrlund?"

„Hvorfor ikke det?" spurgte Valdemar lidt ømfindtlig.

„Aa, jeg veed ikke; de omtale dem altid saa koldt paa Dyrlund."

„Det er meget utaknemmeligt af dem; thi den gamle Greve viser dem megen Godhed."

„Det gjelder nok ogsaa kun Comtesse Franciska, hvem de forresten yderst sjelden omtale. Er det sandt, at hun er saa hovmodig og frastødende?"

Pastorens og Grev Williams Indtrædelse frelste Valdemar for at svare paa dette kildne Spørgsmaal; men det vakte adskillige pinlige Betragtninger hos ham, og det røbede sig strax saa talende i hans Træk, at Ida følte, at hun havde sagt Noget, der var ham ubehageligt. Hun havde hørt saa Lidet om Comtessen og om Valdemars Ophold paa Gyldenholdt, hvilket han aldrig af sig selv omtalte, at Nøglen til en Forklaring ganske fattedes hende. Betoges hun af en uhyggelig Ahnelse, saa var den dog aldeles forbigaaende.

„Jeg har ellers en Høne at plukke med Dem, min gode Madam Kortsen," sagde Comtesse Adelaide inde i Sovekammeret, idet hun trak sine Handsker paa.

„Hvad er det for en?" spurgte Tante Lene, som lagde Armene over Kors og bøiede Hovedet lidt tilbage, idet hun betragtede Comtessen venligt.

„Det skal jeg sige Dem! Kan De erindre, at vi i Anledning af Kammerherre Krones Død talte om hans Neveu, inden jeg selv havde gjort hans Bekjendtskab? De udtalte Dem paa en Maade, som lod mig fatte meget ringe Tanker om denne unge Herre; jeg troede dengang, at han var en hovmodig Laps. Nu kjender jeg ham dog ret godt og seer til min Forundring, at han er et mere end almindelig elskværdigt Menneske."

„Mener De det, Comtesse? Nu, det kan gjerne være, og dog vilde jeg ønske, at han var halvtredsindstyve Mile herfra."

„Det kan jeg ikke være enig med Dem i; jeg tænker, det Hele skal ende med at gjøre vor kjære Ida lykkelig for Livstid."

„Det vil jeg see, før jeg troer det; De seer Sagen fra den lyse Side, fordi De er saa meget yngre end jeg, kan jeg tænke. Nu, Ingen ønsker inderligere end jeg, at see min Kjæledægge lykkelig, men, kjære Comtesse, jeg troer ikke, at dette fører til Lykke for hende."

„Hvad synes De om vor nye Ven, Hr. Krone?" spurgte Grev Williams Moder Pastorinden i den anden Ende af Stuen.

„Særdeles godt, min kjære Grevinde! Jeg kan ikke sige Dem, hvor glad og taknemlig jeg er over, at der er blevet saa muntert i mit Hjem i denne Vinter. Det er en sand Velgjerning for et Menneske som mig, der har saadant et Hang til at gruble og melankolisere. De har altid været trofaste Venner for os, min kjære Grevinde, men jeg tør dog ikke mere skrive Alt paa den Conto. Mine Gjester trække Dem, Gudskeelov, nu langt oftere til Præstegaarden end tidligere."

„Hr Krone gjør dygtig Cour til Frøken Steinfurth. Det vilde være et rigtigt godt Parti for hende; troer De det bliver til Noget?"

„Det lader til det, og De kan troe, det vilde være en mageløs Glæde for os, om den kjære Ida gjorde sin Lykke herovre."

„Ja, det kan jeg tænke, og en saa eiegod Pige som Ida Steinfurth fortjener at blive lykkelig. Jeg maa dog ellers sige Dem, at jeg i Begyndelsen tænkte, at det Hele Intet havde at betyde; for man siger, at Hr. Krone i sin Tid har couret stærkt til min Niece paa Gyldenholdt. Men er det sandt, saa glæder det mig, at han har vendt sine Øine andetstedshen; thi hun vilde dog kun holde ham for Nar. Nei, da er rigtignok den trofaste, eiegode, forstandige Ida et ganske anderledes heldigt Valg, og Penge har han jo nok af selv."

„Ja saa," svarede Pastorinden forfærdet; „da have vi aldrig hørt det Mindste om, at Hr. Krone har staaet i Gunst hos Comtesse Franciska. Det skal jeg nok vogte mig for at fortælle min Svigerinde; Lene har en forunderlig, rodfæstet Mistillid til Krone; men den gode Lene er ogsaa sommetider altfor halvstarrig og urimelig." —

Den næste Søndag Morgen tidlig sad Madam Kortsen og Ida i Deres fælleds Værelse, der, som enhver Plet i Bonderup Præstegaard, var hyggeligt og venligt. Et dygtigt Baal i Kakkelovnen begyndte at faae Bugt med Nattekulden; Solen var nylig staaet op og sendte sine glimrende, men afmægtige Straaler, gjennem de frosne Ruder. Madam Kortsen sad indhyllet i sit store graa Shavl ved et lille Bord i Nærheden af Vinduet og skrev; hun vendte Ryggen til Sophaen, hvor Ida sad i en tilbagelænet Stilling og saae paa de af Iis glimrende og af Morgensolens første Straaler farvede Ruder. Der var ganske stille i Stuen, og man hørte kun af og til Tante Lenes Pen kradse paa Papiret.

Ved første Blik see vi, at det Portrait, vi gav af Ida ved Fortællingen om Julen i Strømby, ikke mere ligner. Hendes hele Skikkelse havde udviklet sig; hun var baade bleven noget høiere og havde tillige faaet mere Fylde. De blødere Omrids gave først hendes Figur den hele Skjønhed og hendes Bevægelser den høie Grad af Ynde, som de nu besade; af eiendommelig Skjønhed var især hendes Barm og Hals og fuldendt den naturlige Ynde, hvormed hun, som man siger, førte sig. Man

har sagt os, at en Konstner, som var meget bereist, kom engang tilfældig sammen med Ida i Fleres Nærværelse. Den Ven, som havde ført ham ind til Captainens, undrede sig over hans Taushed under Visiten og spurgte ham bagefter, hvorfor han ikke havde benyttet Leiligheden bedre til at tale med en saa indtagende Pige som hende. Herpaa svarede han, at Visiten havde været et Studium for ham; thi vel havde han seet mere glimrende og paafaldende Skjønhed, men aldrig havde han seet en finere og ædlere Ynde end den, Ida Steinfurths Ansigt og hele Skikkelse udtrykte. Han tilføiede, at den Ro og Ligevægt, der var i hendes Bevægelser, gjorde det Hele saa fuldendt smukt og vidnede om, at hun ikke selv havde noget klart Begreb om sin Skjønhed; thi hvis hun havde vidst, hvilket Indtryk hun frembragte, maatte det nødvendig paa en eller anden Maade have virket forstyrrende.

Denne uskyldige Ro, denne ubevidste Værdighed, som Sjælsreenhed og Skjønhed altid forlener med, forlod hende aldrig ganske; men dog var der idag en egen glad Uro over hende, som tydede paa, at hendes Hjerte var fuldt, og at Blodet rullede raskere end sædvanligt gjennem hendes Aarer.

Det gik kun langsomt med Madam Kortsens Skriveri; rigtignok var det altid en besværlig Forretning for den værdige Dame at sætte Pennen til Papiret; thi i hendes unge Dage excellerede Damerne just ikke i Skjønskrift, og det blev ikke bedre paa de gamle Dage, da Synet tog af, og Fingrene vare blevne stive. Men idag lod det dog til, at noget mere Væsentligt standsede Pennen. Hun kløede sig med den paa Næsen, og, idet hun ganske glemte Idas Nærværelse, tænkte hun høit:

„Det er da ogsaa rigtig fatalt!“

Ida reiste sig op, gik hen til Vinduet, satte sig paa en Stol ligeoverfor Tanten og saae hende skjelmsk ind i Ansigtet, idet hun spurgte:

„Hvad er der iveien, Tante Lene?“

„Aa — ikke noget Videre, Ida.“

„Siig mig nu, hvad det er; lad mig en Gang give Dig et godt Raad, for Du har i Dine Dage givet mig saa mange!"

„Jo vist! Du er rigtignok den Rette at spørge tilraads i den Sag!"

„Angaaer den da mig?"

„Det er det Samme," svarede Madam Kortsen resolut; „siden Du endelig vil vide det, saa skal jeg sige Dig, hvad jeg tænkte paa, — at reise tilbage til Strømby."

Ida studsede; hun behøvede ikke lang Tid til at gjennemskue den Gamle, og hendes Ansigt antog derfor et bedrøvet Udtryk; men det gik hurtigt over igjen; hun kneb sine smaa Læber sammen, gjorde et lille trodsigt Kast med Hovedet og svarede i en bestemt Tone:

„Det er ikke Dit Alvor, Tante Lene!"

„Jo, min Tro er det saa!"

„Ja, saa — maa Du reise alene, for jeg tager ikke med Dig."

„Hvad for Noget! Du vil ikke hjem til Fader og Moder?"

„Nei, ikke nu! Baade Fader og Moder vilde misbillige, at vi løb herfra i Utide; Onkel og Tante vilde blive bedrøvede over, at vi uden rimelig Grund reiste herfra før Tiden; og endelig er en Reise paa denne Aarstid ingen Spøg for Dit daarlige Bryst."

„See, see! Vilde Du havt alle disse fortræffelige Grunde paa rede Haand for — for en Maaned siden?"

„Det vilde jeg ganske vist," svarede Ida, idet hendes Kinder blussede; „ligesaa vist, som Du for en Maaned siden aldeles ikke tænkte paa at reise."

Madam Kortsen rystede paa Hovedet.

„Hvad gjør vi saa?" spurgte Ida.

„Aa — vi blive vel," svarede Tanten fortrædeligt, „skjøndt vi burde reise."

„Nei," sagde Ida, idet hun kyssede den Gamle, „det kan Du umuligt mene. Uden fornuftig Grund kunde og vilde Du ikke reise, og havde en saadan været tilstede, saa var jeg naturligviis reist med Dig."

Med Taarer i Øinene gik Ida nu op og ned ad Gulvet, medens hendes Tante kradsede videre paa sit Brev til Clara Brunn. Det var mistrøstige Ord, hun skrev, som ganske vilde tilintetgjort Idas Fred, havde hun kunnet læse dem, og om Valdemar udtalte hun sig saa koldt, at Ida vilde havt ondt ved at tilgive hende det, hvis det var kommet til hendes Kundskab.

I Strømby havde de naturligviis med stor Forundring og ikke uden Bekymring modtaget Efterretningen om Valdemar Krones Ankomst til Jylland. Tante Lenes Breve skulde nu heller ikke hjelpe dem til at see Sagen fra den lyse Side; men da Alt, hvad Ida i den sidste Tid havde skrevet, vidnede om hendes glade Stemning, og det selv af Tantens Breve fremgik, at Valdemar Krone var en stadig Gjest i Præstegaarden, saa tænkte den gode Clara, om hun ikke muligt havde været det ubevidste Redskab i Forsynets Haand til at gjøre Ida lykkelig. Moder Steinfurth var tilbøielig til at tænke ligesaa, hvorimod Captainen mere heldede til sin Søsters Opfattelse af Forholdet, at Valdemars Tilnærmelse enten ikke var alvorligt meent, eller opfattedes urigtigt af Ida. Alle vare de dog enige i, at der ikke var Andet at gjøre, end taalmodigt at afvente Resultatet; thi Forsynet havde neppe uden Hensigt, saa ganske mod al sandsynlig Beregning, ført hende sammen med ham, som nu syntes at være udseet til hendes Lykkes Skaber eller dens Banemand.

Ida tog sit Tøi paa for at gaae i Kirke, og snart var hun paa Veien, men alene, da ingen af Tanterne turde gjøre hende Selskab i denne Kulde, og Kirken laa en Fjerdingvei fra Præstegaarden. Hun var ikke kommen ret langt, da hun hørte Hestetrampen bagved sig, og, da hun vendte sig om, saae hun, at det var Valdemar Krone, der kom ridende med en Tjener efter sig.

Han red Comtessens Skimmel, som hun een Gang for alle havde stillet til hans Disposition, ligesom hun ikke vilde tillade, at han red uden Tjener. Han benyttede sig dog kun sjelden deraf; men idag havde det

smukke Frostveir lokket ham ud, og han havde desuden Ærinde til Resens paa Tjørnholm. Det er maaskee tvivlsomt, om han erindrede, at det var Søndag, og paa Gyldenholdt var der Ingen, som paatog sig at minde ham derom. Den gamle Greve var en flittig Kirkegænger, men han udtalte sig aldrig om religiøse Gjenstande, og siden den unge Krone lagde an paa at kjøbe Tjørnholm, røbede den Gamle en vis Frygt for en fortrolig Tilnærmelse, saa at Valdemar mere fik Lov til at skjøtte sig selv og for det meste ikke faae Greven førend ved Middagsbordet. Den gamle Comtesse holdt sin Andagt i Stilhed paa sit Værelse, og Comtesse Franciska viste undertiden sin Tante den Opmærksomhed at høre med paa den Prædiken, som Selskabsdamen forelæste. I Kirke tog hun kun til Høitiderne, og det lod til, at hun meest betragtede sine Besøg der som en Opmærksomhed mod Præsten og Omegnens Beboere.

„Godmorgen, Ida!“ raabte Valdemar muntert, idet han parerede sin Hest; „hvorhen saa tidligt?“

„Til Kirke.“

„I denne Kulde? Det er jo ret til at faae sig en Forkjølelse efter; bliv Du hellere derfra!“

„Jeg er ikke saa bange for mit Helbred.“

„Naa, jeg kunde næsten have Lyst til at gjøre Dig Følgeskab, at sige — til Kirken, men ikke længere. Tag min Hest, Frands, og rid saa jevnt over til Tjørnholm; jeg gaaer ad Fodstien gjennem Skoven.“

Derpaa gik han med Ida henad Kirkestien, som her bøiede af fra Kjøreveien.

„Hvad Fornøielse er der da egentlig ved at gaae i Kirke her paa Landet, kjære Ida?“ spurgte Valdemar. „Bøndernes falske Sang er jo Nok til at jage ethvert musikalsk Menneske derfra.“

„Gaaer Du da i Kirke, naar Du er i Byen?“

„Aa nei — kun sjeldent,“ svarede Valdemar lidt forlegen; men derpaa vedblev han i en mere sikker Tone: „oprigtig talt — det falder ikke i min Smag. Naar jeg hører en Prædiken, træffer jeg saa sjelden noget Nyt i

den; det er det evige Einerlei, og det Meste deraf kan Enhver sige sig selv."

„Saa?" spurgte Ida fornærmet. „Da skal jeg idetmindste nok lade være at sige mig selv alt det Opløftende, som en Prædiken af Onkel Kortsen indeholder."

„Du er da saa fornuftig, Ida, at jeg kan sige Dig min Mening reent ud? Din Onkel er en herlig, gemytlig Mand, men jeg kan slet ikke tænke mig ham paa Prædikestolen. Han er saa munter en Præst, som nogensinde stak i den sorte Kjole — saa, nu blev Du vred alligevel!"

„Vred just ikke," svarede Ida alvorligt, „men det kan ikke Andet end gjøre mig ondt at høre Dig tale saaledes. Det er forresten ikke første Gang, jeg har lagt Mærke til, at Du ikke kan lide Præsterne."

„Naa, lad da dem blive udenfor Striden; det er heller ikke det, der holder mig fra Kirken. Jeg maa oprigtigt tilstaae, kjære Ida, at jeg ikke begriber, hvor det er noget Menneske muligt at holde Andagten vedlige under den lange Forestilling, som I kalde Gudstjeneste. Der er vel heller ikke Nogen, som gjør det."

„Deri tager Du feil."

„Er Psalmesangen Dig da ikke i Grunden en Lidelse?"

„Den er ikke den værste Anstødssteen for Andagten."

„Hvad da?" Jeg er meget nysgjerrig efter at vide, hvad der kan forstyrre min fromme Idas Andagt."

„Skulle vi ikke hellere tale om andre Ting? Den Maade, hvorpaa Du behandler en saa alvorlig Gjenstand, bedrøver mig."

„Naa, skrift nu for mig! Veed Du, hvad jeg vilde ønske? — At vi vare Katholiker, og at jeg var Munk; saa vilde Du strax skrifte for mig; men Du har vel sagtens, skjøndt Du er Protestant, mere Tillid til enhver Præst, end til Din Ven, Valdemar Krone, som ikke gaaer i Kirke."

„Hvad vil Du da egentlig vide?" spurgte Ida, idet hun saae paa ham med et lidt ængsteligt Blik.

„Hvad der forstyrrer Din Andagt i Kirken!“ svarede Valdemar med et Smiil.

„Mine egne Tanker,“ sagde Ida efter et Øiebliks Betænkning og med mindre Forlegenhed, end han havde ventet.

„Og hvorledes ere disse Tanker?“

„Forfængelige.“

„Vil det sige, at Du, for Exempel, er stolt af den smukke hvide Hat, Du har paa, og som unegtelig klæder Dig allerkjæreste?“

Ida kom lidt ud af Fatning ved det Blik, hvormed Valdemar ledsagede disse Ord. Han var naturligviis af alle Mennesker den, i hvis Nærhed det faldt hende vanskeligst at beholde Ligevægten; dog var hun idag iført en dobbelt Rustning, først de alvorlige Tanker, som Tante Lenes Yttringer havde vakt i hendes Sind, og dernæst de andægtige Følelser, som altid greb hende, naar hun gik til Kirke, og som ikke engang Synet af Valdemar ganske kunde forjage. Hun rødmede vel over hans Spørgsmaal, men svarede dog med rolig Stemme:

„Nei, Valdemar, saadan et Barn er jeg, Gudskeelov, ikke.“

„Hvorledes er det da at forstaae?“

Ida begyndte at føle, at hun havde vovet sig ud paa Glatiis ved at indlade sig paa en Forklaring. Det var just ikke de mange almindelige Smaatanker, der forstyrrede hendes Andagt, hvis Tilstaaelse generede hende saa meget, skjøndt hun dog følte, at det var meest passende, at hun beholdt ogsaa dem hos sig selv. At hendes Tanker under Gudstjenestens Begyndelse flagrede lidt omkring, at hun kun lagde Mærke til, hvo der kom i Kirken, og hvorledes Konerne og Pigerne vare klædte; at hun læste Indskriften paa salig Kammerherre Resens Epitaphium og tænkte ved sig selv, om han ogsaa havde været saa herlig en Ægtemand og Borger, som de gyldne Bogstaver fortalte; at hun endog kunde plages af saa taabelige Indfald, som, ved at see Onkel Kortsen træde op til Alteret, at tænke paa, hvad Tante Lise sagde igaar, den-

gang hun tog hans Pibekrave frem og saae den efter, samt bad ham passe paa, at den ikke kom til at sidde skjevt, som det een Gang i hans Iilfærdighed var hændet ham — nei, Ida følte, at hverken Bønderkonernes Dragt, eller Kammerherre Resens Epitaphium, eller Onkel Peers Pibekrave idag vilde forstyrret hendes Andagt; det var noget ganske Andet, som i den sidste Tid var traadt mellem Gud og hende!

Først i dette Øieblik gik det ret op for hende, at, hvad hun næsten havde indsuget med Modermælken, og hvad hendes Forældre fra hendes tidlige Barndom havde nedlagt i hende, det havde aldeles ikke fæstet Rod i Valdemars Hjerte. Han var ganske blottet for Religiøsitet; Mangel paa Sympathi i dette Punkt pleier sjelden at være en Anstødssteen for unge Menneskers Kjærlighed, og Ida elskede ham heller ikke mindre for det. Hun havde ogsaa erfaret, at Mange toge Sagen paa samme Maade, som Valdemar Krone; men trods hendes Kjærlighed og hendes Ungdom, havde Spørgsmaalet dog mere Betydning for hende, end for de Fleste. Det var klart, at Valdemar vilde have lidt Morskab ud af denne Samtale, eller at det i ethvert Tilfælde aldeles ikke var ham om at gjøre at lære at være andægtig. Dette var hende en smertelig Følelse, og, idet hun slog Øinene ned for hans skjelmske, spørgende Blik, svarede hun:

„Det gjør mig ondt, at jeg ikke kan svare Dig herpaa; jeg kan ikke, selv ikke for at føie Dig, drive Spøg med en Gjenstand, der er mig saa hellig. Det er ikke let at være andægtig, men det er muligt. Det lykkes mig — undertiden — ret godt, og jeg vilde føle mig meget ulykkelig, hvis jeg ikke kunde være det."

Dette Svar forekom udentvivl Valdemar meget enfoldigt; thi han gik videre med et fortrædeligt Ansigt og i dyb Taushed. Da de vare ved Kirken, standsede han og sagde i en venlig, indtrængende Tone:

„Du er kommen for tidlig, Ida; hverken Præsten eller Degnen er her; følg mig nu et lille Stykke over ad Skoven til."

„Der seer jeg, at Onkel kommer og Degnen med, saa er det nok bedst, jeg bliver.

„Du kan da sagtens faae Tid til at følge mig blot ned til Engen; kom nu, og lad os saa tale om — om andre Ting."

„Nei, kjære Ven," svarede Ida venligt, men dog i en bestemt Tone, „det gaaer ikke an."

„Du bryder Dig altsaa ikke om at spadsere med mig?"

„Troer Du ikke? Men jeg gjør det ikke i det Øieblik, jeg skal i Kirke."

„Farvel da!" sagde Valdemar i en kort Tone, og derpaa gik han rask over ad Tjørnholm til.

Ida blev staaende et Øieblik og saae efter ham; hun havde aldrig elsket ham høiere, end i dette Øieblik, da han saa brat forlod hende; o, hvor gjerne havde hun ikke bedet ham om at blive og følge med ind i Kirken! Men hun frygtede, at en saadan Anmodning ganske vilde blive mistydet, og Undseelsen bandt hendes Tunge. Hun gik bedrøvet ind i Kirken, og aldrig før var det faldet hende saa svært at holde Tankerne samlede. Pastorens Prædiken var varm og indtrængende; han var en af de heldigt begavede Præster, der hjemme kun overveie Hovedgangen i deres Prædiken, men iøvrigt tale frit fra Prædikestolen, som Aanden indgiver dem det. Faa gjorde dette saa godt som han; derfor var ogsaa hans Prædiken i Sandhed et levende Ord, og der var aldrig tomt i hans Kirke. Hans varme Følelse, hans levende Phantasi, Alt det, som nu og da i Livet spillede ham et lille Puds, blev i Kirken underordnet hans Forstand paa aandelige Ting og hans brændende Nidkjærhed; alle hans Evner tjente her den Herre, hvis Banner han fulgte med et Barns enfoldige Tillid og en Mands prøvede Trofasthed.

Han talte om, hvorledes Frelseren, da han gik ned ad Bjerget, rensede den Spedalske og helbredede Høvidsmandens Tjener, men han gik, efter nogle korte Betragtninger, over selve Miraklerne og den indtrængende For-

maning til sin Menighed — ikke i denne Fortælling at see noget blot Sindbilledligt, men en virkelig overnaturlig Begivenhed, i hvilken Naturens Herre havde aabenbaret sin guddommelige Magt, over til at tale om den aandelige Spedalskhed. Blandt de Billeder, han her med træffende Sandhed tegnede, var der et, som ganske passede paa Valdemar Krone, ligesom paa enhver af de unge, ubekymrede Sjæle, der begynder Livet i glad Tryghed og med en Blindhed, som altid betager det Menneske, der lever uden Gud i Verden og umærkeligt, men sikkert, nærmer sig Afgrundens Rand; og denne Afgrund var da ingenlunde altid aabenbare eller skjulte Laster, men snarere en aandelig Død, fuldkommen Ligegyldighed mod Evangeliets hellige Sandheder. Hvor tungt faldt det ikke at vaagne op af denne Dvale, hvor vanskeligt var det ikke at faae Bugt med en Forhærdelse, som ofte et heelt Liv, tilbragt i Selvtillid og Egenretfærdighed, havde befæstet! Hvilken skrækkelig Tanke, om et saadant Menneske, trods al sin borgerlige Agtværdighed, dog engang maatte træde tomhændet frem for Guds Throne og der høre den Dom, at al hans verdslige Gjerning, al hans naturlige Skikkelighed aldeles Intet gjaldt i Guds Øine? Det var en streng Tanke, men den maatte udtales, fordi Skriften ikke lærer Andet, at den ubetingede, fuldstændige Underkastelse var en Fordring, i hvilken der ikke vilde blive givet det Mindste efter.

Paa den anden Side indskærpede Prædikanten alle Troende, dem, som bekjendte at være og mente at være Christne, hvilket Ansvar der hvilede paa dem, og hvor skjændigt de forraadte deres Herre og Frelser, om deres Levnet ikke svarede til deres Ord, thi hvad gavnede det, at Træet bar Blomster, naar Frugterne vare onde? Med dem vilde det gaae, som Herren havde sagt, at det Sidste med dem vilde blive værre end det Første.

Det var idag Ida umuligt at være andægtig. Hun hørte kun Brudstykker af Pastorens alvorlige og indtrængende Prædiken; bestandig hensank hun paany i Drømme, bestandig lød Valdemar Krones Stemme i hendes Øren,

og hans varme Blik hvilede paa hende; det nylig Oplevede gjentog sig i hendes Hjerte — hun mødtes med ham, glædedes ved Synet af ham, bedrøvedes ved hans Ord og skiltes med Smerte og en anelsesfuld Ængstelse fra ham ved Indgangen til Guds Huus.

Idas mørke Anelser havde mere Grund, end hun kunde vide: hvad vilde hun ikke følt, om hun havde vidst, at Valdemars Munterhed denne Morgen var en Maske, at hans Tanker dvælede ved hende paa hele Ridetouren, at han følte sig dybt bevæget ved saa uventet at see hende, og at det maaskee var kommet til en afgjørende Udtalelse fra hans Side, hvis hun havde føiet sig efter hans Villie og fulgt ham paa Vei ad Tjørnholm til? Men alt Dette, som blev talt mellem dem om Andagt og Kirkegang, faldt som en Riimfrost paa Blomsten, og hans Hjerte lukkede sig igjen. Det frastødte ham, at hun negtede at offre ham nogle faa Øieblikke, og det for Noget, han betragtede som en Grille. Nu, siden han kunde tænke saaledes, var det vel bedst, at Herrens Veie i denne Time førte dem fra hinanden.

Dette var den første Skygge, som den opdragende Uveirssky kastede paa Idas Vei; Skyen kom umærkeligt nærmere og nærmere, indtil den hang over hendes Hoved og truede med at udslynge det dræbende Lyn. —

Comtesse Franciska var omsider bleven opmærksom paa Krones hyppige Besøg i Bonderup, uagtet de altid aflagdes indirekte, enten fra Dyrlund, eller paa Veien til Tjørnholm. Hun erfarede dernæst, at den Frøken Steinfurth, som var i Besøg hos Pastor Kortsens, var Valdemar Krones Pleiesøster, og hun hørte Rygtet om hendes Skjønhed. Nu først erholdt Idas Person nogen Betydning for hende; Ida kunde have levet i Bonderup i Aar og Dag uden at komme i nærmere Berørelse med Franciska Gyldenholdt, hvis Valdemar Krone ikke havde taget Notits af hende.

Da nogle spøgefulde Spørgsmaal, som ganske overrumplede vor Helt, havde skaffet Comtessen tilstrækkelig Oplysning om, hvorledes det var fat med ham, for-

andrede hun ganske sin Opførsel mod ham. Langtfra at vise ham nogen Brede eller Skinsyge, kom hun ham hjerteligt imøde, søgte paa enhver Maade at fængsle ham til Gyldenholdt, bevogtede hans Skridt og drog ham saaledes mere og mere ind i Garnet.

Denne lille Affaire med Captainens smukke Datter var igrunden ikke saa ubehagelig en Overraskelse for Comtessen, thi hun tvivlede ikke om, at Seiren vilde blive hende let; Sagen satte hendes Talent for Intriger en Smule i Bevægelse og gjengav hendes daglige Liv noget af den Spænding, som det i lang Tid havde maattet undvære. Hendes sande Natur kom herved mere og mere for Dagen og udviklede sig vel ogsaa til det Værre, efterhaanden som hun skred frem paa den skjeve Vei, Lune og qvindelig Svaghed havde ført hende ind paa; men Valdemar Krone saae ikke Skyggesiden, thi al den Elskværdighed, hvormed hendes forføreriske Person og dannede Aand var udstyret, udfoldede nu paa en langt mindre forbeholden Maade sit Trylleri for ham, og Virkningen var saa meget stærkere, som hendes tidligere stolte, satiriske Væsen ikke havde forvænnet ham i denne Henseende, om end enkelte Øieblikke havde viist ham Muligheden af, at hun engang kunde bøie sit lunefulde Hjerte mod ham.

Den Maade, hvorpaa Comtessen nu, aandelig talt, hengav sig til ham, gjorde altsaa et betydeligt Indtryk paa Valdemars Hjerte. Ikke blot blev det ham efterhaanden meget vanskeligt at komme til Bonderup, ja endog til Dyrlund, fordi Comtessen altid havde et eller andet Forslag om behagelige Udflugter paa rede Haand, naar den gamle Greve ikke ønskede hans Selskab paa Jagten, eller de oplivende Underhandlinger med Sass, som man gav Navn af Forretninger, ikke krævede hans Tid; men Comtessen havde mægtige Talsmænd i hans eget Hjerte. Disse vare ikke blot det Tiltrækkende ved hendes egen Person og det Underholdende i Omgangen med hende, men ogsaa den ærgjerrige Drøm, hans Onkel havde efterladt ham i Arv, og som han indbildte sig at

have et Slags Forpligtelse til at virkeliggjøre. Ogsaa vare, om end ikke Pengene selv, saa dog den Glands og Magt, Rigdom forlener et Menneske med, og den Hyldest, Verden bringer de Store, en Fristelse for ham, og Forfængeligheden bidrog ikke mindst til at døve den Stemme i hans Hjerte, som i de stille Timer tilhviskede ham, at han havde vakt et større Haab hos Ida, end det var tilladeligt at skuffe.

Hans Stilling var i Sandhed bleven vanskelig; thi havde han ikke allerede i Kjøbenhavn saa godt som tilstaaet Comtessen sin Kjærlighed? Og vilde det ikke ogsaa her blive et Brud, om han trak sig tilbage? Hertil udkrævedes en Energi, som forekom ham altfor plump og utaknemmelig mod en Familie, der havde viist ham saa megen Godhed og Gjestfrihed, og Kjøbet af Tjørnholm, som om kort Tid vilde blive realiseret, som var sat i Gang under Sas's Auspicier og omsider ogsaa blev bifaldet ved en mere direkte Deeltagelse fra den gamle Greves Side, knyttede ham med et nyt Baand til Gyldenholdt. Det var et Net af stærke Traade, han var indspunden i, og han havde ikke Kraft til at sprænge det; men naturligviis var allerede i det Øieblik, han kunde anstille slige Betragtninger, Dommen fældet, Dommen over den elskelige, trofaste Idas Skjebne. Og nu kom Dæmonerne ham til Hjelp og mindede ham blandt Andet om Mødet paa Kirkestien, hvor hun havde udtalt sig saa bornert om et Punkt, som Comtessen aldrig berørte uden med let Satire. Desto værre, hvor smuk og god Ida end var, hun passede ikke til ham og var ikke skikket til at følge ham paa den glimrende Bane, som han haabede at gjennemløbe.

Ida skulde desto værre erholde et temmelig haandgribeligt Beviis paa, at Dommen var fældet. Hun havde modtaget en Indbydelse til Dyrlund en Aften i Marts Maaned, og da der udtrykkelig var tilføiet, at Grev William var paa Gyldenholdt, og at Damerne vare alene, besluttede hun sig til at følge sin Onkel og Tanterne derhen. Comtesse Adelaide havde naturligviis snart

bemærket den Kulde, der var indtraadt mellem Ida og Valdemar, og da han kort derefter trak sig tilbage endogsaa fra Dyrlund, saa tvivlede hun ikke mere om, at dette var Franciskas Værk. Med Bedrøvelse saae hun, hvorledes Sundhedens og Glædens Roser forlode Idas Kinder, og hvorledes en endnu dybere Alvor lagde sig over hendes hvide Pande end den, der havde beskygget den under deres første Bekjendtskab. Hun gjorde Sit for at adsprede og opmuntre Ida, som ikke paa nogen paafaldende Maade trak sig tilbage, uagtet de selskabelige Sammenkomster havde tabt deres Tillokkelse for hende. Valdemar havde kun seet hende een Gang siden deres Møde ved Kirken, og da havde de kun talt nogle flygtige og ligegyldige Ord sammen; men Ida var nu bleven bedre underrettet om hans Forhold paa Gyldenholdt, og hun følte baade Angst for, men tillige en forklarlig Begjærlighed efter, at see den Qvinde, som saa ganske havde formaaet at udslette hendes eget Billede af Valdemars Hjerte.

En indre Smerte rørte sig bestandig i Idas Hjerte, og hun græd bittre Taarer i Ensomhed; men hun viste sine Omgivelser en rolig Pande, uagtet der hørte en ikke ringe Sjælskraft til at bevare denne ydre Ro. En eller anden lidt bitter Bemærkning om ligegyldige Ting, som var usædvanlig hos hende, et kort Svar til Tante Lene, som var meget tilfreds med Valdemar Krones Tilbagetog og gjorde et Forsøg paa at sondere Idas Følelser i saa Henseende, var vel det eneste mere fremtrædende Kjendetegn paa, hvad hun led.

Ida tog altsaa med til Dyrlund, men til sin Overraskelse traf hun baade Greve William og Valdemar Krone der. Greven var nemlig ingenlunde tilfreds med, at Krone i den sidste Tid saa sjelden besøgte ham, og han havde denne Gang saa venligt anmodet ham derom, at han umuligt kunde sige Nei, ligesom Comtessen ingen Hindringer lagde i Veien. Da der nu var berammet en Jagt paa Gyldenholdt den følgende Dag, hvilket Greve William først erfarede paa Stedet, saa maatte Besøget gjøres samme Dag, han var kommen, og han foreslog

da Valdemar at overnatte paa Dyrlund og næste Morgen kjøre med ham umiddelbart til det Skovfogedhuus, hvor Jagten skulde begynde, og som laa Dyrlund nærmere. Saaledes kom de ganske uventet til Dyrlund samme Middag, som Gjesterne fra Bonderup ventedes om Aftenen, og Comtesse Adelaide, som havde bemærket, at Ida undgik at træffe sammen med Krone, og som derfor netop havde valgt denne Aften til at indbyde hende, blev ikke behageligt overrasket ved Herrernes uventede Tilbagekomst.

Comtesse Franciska sagde Herrerne muntert Farvel, og Ingen skulde mærket paa hende, at hun i sit stille Sind havde besluttet at udføre en lille Manøvre, af hvilken hun ventede sig nogen Adspredelse, og som ogsaa lovede at tilfredsstille hendes Nysgjerrighed i en vis Henseende. Den gamle Comtesse, som jo paa Grund af sin Svagelighed, især om Vinteren, næsten aldrig forlod sine Værelser, var altid lysten efter at høre Nyt, og hun nærede ogsaa større Deeltagelse for Omegnens Beboere, end hendes Broder eller Niece. Grev William slap sjelden for et Krydsforhør, og saaledes maatte han ogsaa denne Morgen fortælle Løst og Fast; derimellem forekom da ogsaa Lidt om Pastor Kortsens, og at de denne Aften ventedes paa Dyrlund. Grev William meldte dette med et lille Suk; thi skjøndt han for længe siden havde indseet det aldeles Haabløse for ham i at kunne vinde Terrain hos Ida Steinfurth, og hans fornyede Forsøg, efter at Krone havde trukket sig tilbage, vare faldne endnu daarligere ud, end de tidligere, saa havde han dog ikke saa let ved at slaae hende af Tankerne.

Comtessen overværede Grev Williams Beretning til Tante Louise, og hun havde undfanget en Idee, som hun udførte paa følgende Maade. Om Eftermiddagen, da de unge Herrer vare borte, gik hun ind til sin Fader, som røg sin Cigar paa sit Værelse, og sagde paa en indsmigrende Maade til ham:

„Jeg har i den sidste Tid tænkt paa, kjære Fader, at det igrunden er en Skam, at jeg i saa lang Tid ikke

har besøgt Tante Josephine; hvad siger Du til, om vi To kjørte derover iaften? Det kunde ogsaa være morsomt at overraske Krone og Villiam, som nu mindst vente at see os der."

Greven blev meget fornøiet over, at hans Datter engang gjorde et Skridt for at nærme sig til sine Slægtninge paa Dyrlund; thi det havde altid været ham ubehageligt, at hun ikke harmonerede med dem. Men han havde efter et Par svage Forsøg ladet Sagen gaae sin egen skjeve Gang; thi, følte han i det Hele Utilbøielighed til at blande sig i Andres Affairer, saa var dette dog endnu mere Tilfældet med Fruentimmernes Stridigheder. Han gik derfor meget villig ind paa Datterens Forslag og gjorde end ingen Indvending mod hendes Ønske, som hun motiverede ved Kulden, at kjøre i den store Landauer istedetfor i den lille Jagtvogn, som Greven altid helst benyttede. De fire kostbare Blankbrune bleve altsaa spenderede, og i fuld Stads, med Jæger paa Tjenersædet, kjørte Greven og Comtessen i det skjønneste Maaneskin til Dyrlund.

Det lille Selskab der havde imidlertid fundet sig til Rette, saa godt det kunde, efter at den første Overraskelse ved Gjensynet mellem Valdemar og Ida var forvunden. Det var til Nød og Neppe, at Madam Kortsen gjengjeldte Valdemars Hilsen, og selv den godmodige Pastor var lidt i Forlegenhed med ham og tog mod hans Undskyldninger, fordi han ikke havde modtaget den sidste Invitation og senere ikke havde været der, paa en Maade, som tydelig nok sagde: lad os saa hastigt som muligt blive færdig med det, min unge Ven, og siig for Guds Skyld ikke flere Usandheder, end det er obsolut nødvendigt for at dække Sagernes ubehagelige Stilling.

Ida vandt efter en tilsyneladende lille, men i Virkeligheden betydelig, Anstrengelse Herredømmet over sit urolige Hjerte og foranstaltede en lang tête-à-tête med Comtesse Adelaide; men den maatte jo omsider have Ende, og, da en almindelig Samtale kom i Gang, bemærkede

hun, at Valdemars Væsen ingenlunde var roligt og koldt, saaledes som hun havde ventet. Han gjorde et rigtignok mislykket Forsøg paa at tiltale hende i den gamle broderlige Maneer, dernæst blev han pirrelig og ordknap og slog saa over i en ikke ganske naturlig lystig Tone. — Hvorledes deres Forhold i Aftenens Løb vilde udviklet sig, det forblev et uløst Problem, thi pludselig hørtes der en stærk Larm i Gaarden, Hestetrampen og Vognraslen, som den frosne Jord gjorde endnu lydeligere, og dernæst alle Hundenes, baade de løses og de fastes, Gjøen, som Echoet mange Gange gjentog. De gik Alle til Vinduet, saae en stor elegant Vogn med fire Heste for, hvis Topper blinkede i Maaneskinnet, svinge op for Døren og hørte derpaa Grev William udraabe, idet han løb ud i Forstuen:

„Det er, min Sjæl, Onkel og Franciska!"

Han blev behagelig overrasket ved Besøget, thi den fornemme Tilbageholdenhed fra hans Cousines Side havde dog paa Moderens og Søsterens Vegne krænket ham. Grevinden gjorde det ligeledes godt, at der dog engang blev taget Notits af hende, men Comtesse Adelaide hørte Meldingen med afgjort Mishag. Ida grebes af en uhyggelig, uklar Følelse, som om der forestod hende en Ulykke, Tante Lenes Træk bleve saa skarpe og strenge, som om der var tilføiet hende en personlig Fornærmelse, medens Onkel Peer tog sig den største Priis, der nogensinde var kommen ud af hans Daase. Det var dog Alt Intet mod den pinlige Følelse, som beklemte Valdemars Bryst. Idas Øine vogtede paa hans Træk, og hun saae, at han blev dødelig bleg, derpaa, i det Øieblik, da Comtessen viste sig i Døren, blussende rød; han gjorde et Skridt fremad, som for at gaae hende imøde, men standsede dog og lod Grevinden og Comtesse Adelaide passere.

Comtessen var klædt i en sorterød Silkekjole, hvis dybe og dog friske Farve paa det Skjønneste fremhævede hendes deilige Teint; hendes smukke Haar var sat paa det Smagfuldeste, men hun bar kun et eneste Smykke, en stor og meget kostbar Brosche, som hun havde faaet af sin Fader. Hendes Toilette var gjort med Omhu, men

dog med en vis Bestræbelse for Simpelhed, som hos hende var paafaldende.

Hun kom ind i Stuen med den sædvanlige Ynde og Lethed og hilste paa sin Tante og Cousine saa venligt, som om der aldrig havde været nogen Kulde imellem dem. Pastoren gjorde sin Reverents, Valdemar fik i Forbigaaende et fortroligt Nik, ledsaget af et Smiil, og medens den gamle Greve langsomt fulgte efter, lod hun sig af Grevinden føre hen til Damerne fra Bonderup.

Det ærgrede den gode Tante Lene bagefter, at hun saa aldeles lod sig forbløffe af Comtessens artige Hilsen og venlige Tiltale. Man skulde tænkt, at hun ikke vilde have næret nogen Uvillie mod den Dame, som vilde frelse hendes kjære Ida fra den Ulykke at blive Valdemar Krones Hustru! men ikke desto mindre følte hun en betydelig Harme ved Synet af hende. Mon der dog ikke i den gode Tante Lenes Hjerte var lidt mere Velvillie for Valdemar, end hun vilde vedkjende sig? Mon hun ikke vilde ønsket, at han havde været stillet lidt lavere i Samfundet og omgivet af færre Fristelser, saa at en Forening mellem ham og Ida havde havt færre Betænkeligheder? Og vredede hun ikke, fordi en af disse Fristelser, maaskee den væsentligste, i Comtessens Person traadte saa ugeneert frem for hende? Men, hvilke hendes Følelser end vare, saa er det dog vist, at i det Øieblik Comtessen med sit blideste Smiil rakte hende Haanden og sagde hende et Par forbindtlige Ord, forvandledes Tante Lenes barske Mine paa en pludselig og derfor lidt komisk Maade til Smiil og Høflighed.

Præsentationen for Pastorinden frembød intet Mærkeligt, og derpaa vendte Comtessen sig mod Ida, som om hun først nu bemærkede hende; og dog havde hun strax, medens hun endnu stod paa Dørtærskelen, søgt og med sit skarpe Blik fundet den, for hvis Skyld hun ene og alene var kommen.

Enhver Dame, som har et almindelig anerkjendt Ry for Skjønhed og er modtagelig for Verdens Hylding, nærer en naturlig Jalousi mod dem, som kunne gjøre hende

Rangen stridig. Der var lidt heraf i den Nysgjerrighed, Comtessen følte efter at see Ida Steinfurth, hvis Skjønhed hun efterhaanden mere og mere hørte berømme. Hun havde dernæst saa god en Tro til Valdemar Krones Smag, at hun ikke antog, han kunde føle sig tiltrukken af noget Almindeligt. Hun vilde nu ved dette uventede Besøg overbevises af sine egne Øine og dernæst give sin ungdommelige Elsker en lille Lektion samt lade ham føle, at et nyt Tilbagefald ikke vilde blive taalt. Det harmede hende ganske vist, at, naar hun nu endelig havde kastet sine Øine paa En, som hun ansaae for nogenlunde værdig til at blive hendes Gemal, han da kunde glemme hende over nogen anden Qvinde. Det var hende derfor en Tilfredsstillelse ved denne Overrumpling at straffe ham lidt og tillige vise ham, hvilken Afstand der var mellem en Dame af den store Verden og en lille Kjøbstadspige.

Det første Syn af Ida havde overrasket hende, og hun betragtede hende nu med nogen Spænding for at see, om det første Indtryk ved nærmere Betragtning vilde blive bekræftet.

Ida havde bestræbt sig for at gjenvinde sin Fatning, men det var ikke ganske lykkedes hende; thi Comtessen forekom hende saa smuk; den Anstand og Sikkerhed, hvormed hun bevægede sig fra den Ene til den Anden, og den venlige og passende Maade, hvorpaa hun tiltalte Hver især, syntes hende saa langt over, hvad hun selv vilde været istand til at præstere, at hun i sit ydmyge Hjerte undervurderede sine egne Fortrin og tænkte, at nu fandt hun det fuldkommen begribeligt, at hun maatte træde i Skygge for en saa indtagende Medbeilerinde, som denne. Denne Følelse forsvandt vel igjen, men saaledes var det første Indtryk; hun følte sig overvældet og forvirret, hun rødmede, og hendes yndige Aasyn fik i det Øieblik, Comtessen tiltalte hende, et friskt Skjær, som Sorgen havde berøvet det, og som gjorde hende lige saa skjøn, som i hendes lykkeligste Dage.

Over Comtessens Træk foer der derimod en graa Skygge, som hos hende var et Tegn paa den stærkeste

Uvillie; hvad hun saae, overgik saa langt hendes Forventning, og hendes øvede Øie, skjærpet af Misundelsen, opfattede saa hurtigt den sjeldne og uskyldige Ynde, som omgav Idas elskelige Skikkelse, at hendes nedladende Hilsen gik istykker, og hendes Tiltale blev langt kortere, end hun havde foresat sig.

Men Comtessen blev snart Herre over sin Sindsbevægelse. Man tog Plads, og Conversationen kom igang. Den gik i de første Øieblikke lidt trægt, men Comtessen blev efterhaanden mere animeret, og hun udfoldede sit Talent for at være underholdende, idet hun dog lempede sig efter den Kreds, hun saa uventet havde trængt sig ind i. Ida forholdt sig ganske taus og var aktid den Første til at reise sig og gaae ud af Stuen, naar der savnedes Noget, og meget længe om at bringe det, hun paatog sig at hente, ligesom ogsaa Comtesse Adelaide gjorde hende Selskab paa disse smaa Udflugter. Et Par Gange blev hun af Valdemar dragen ind i Samtalen, og hendes Bemærkninger vare forstandige og kom ligesaa simpelt og naturligt, som de pleiede.

Comtessen blev omsider træt af den almindelige Conversation, og hun indledede en privat med Valdemar, som hun begyndte med et Par Bemærkninger om Ida Steinfurth. Hun gjorde nemlig Valdemar Afbigt for den Skizze, hun i September Maaned forrige Aar havde udkastet i Frederiksberg Allee af Captainens Datter. Hun tilstod, at hans Pleiesøster var en nydelig Pige, og at hun fortjente at males; men tilføiede, at hun rigtignok ganske savnede den Tournure, som kun Livet i den store Verden kan give, skjøndt dette Savn vel sagtens aldeles ikke føltes af den smukke Pige selv. Det var jo ogsaa en Luxusartikel i den mere beskedne Kreds, hvor hun var født, og hvor hun naturligt hørte hen. Efter at Comtessen saaledes ganske blidt havde sat Ida paa den Plads, der tilkom hende, og ladet Valdemar føle, hvor langt høiere hun selv var stillet, og at han heller ikke burde betragte sin Pleiesøster fra noget lavere Standpunkt, ikke see op til hende, men ned paa hende, tog hun ham ganske for

sig hen i Vinduesfordybningen og fængslede ham der ved en Samtale, som hun gav et varmere Anstrøg, og hvorfra hun holdt al Satire borte. Hun saae, at der endnu bestandig var en Sky paa hendes smukke unge Vens Pande, og hun frygtede, at han muligt i sit Forhold til „den lille Steinfurth“ var gaaet videre, end det var ønskeligt; derfor behandlede hun ham meget varsomt, kjærtegnede ham med Gebærder og Ord og fik ham, under disse Bestræbelser for at vinde ham tilbage, virkelig kjærere end nogensinde før.

Valdemar var i Begyndelsen meget ordknap. Uden at have nogen ganske klar Anskuelse af sin Stilling, eller see sin Handlemaade fuldkommen i det Lys, den fortjente, plagedes han dog af en levende Uro og Misfornøielse med sig selv. Det forekom ham, at han læste Bebreidelser i Idas Blik og Mishag i Madam Kortsens, at Pastoren holdt ham tre Skridt fra Livet ved formel Høflighed, og at endog Comtesse Adelaide behandlede ham med Kulde. Dette krænkede ham, og han hengav sig da omsider ganske til hende, hvis straalende Øine hvilede kjærligt paa ham, fra hvis Læber der kun fløb venlige og opmuntrende Ord, som tillige vare ganske skikkede til at fjerne de Skrupler, der plagede ham, og han følte levende det Behagelige i den delikate Maade, hvorpaa Comtessen opmuntrede ham, og det Venlige i den Overbærenhed, hvormed hun fandt sig i hans daarlige Humeur. Det gik saaledes mere og mere op for ham, at han ved at fjerne sig fra Comtessen havde begaaet en Uret mod hende og et Misgreb med Hensyn til sig selv, og i denne Mening følte han sig bestyrket ved at iagttage den Ro, som tilsyneladende laa i Idas Væsen. Saaledes opfattede han, hvad der var en nerveus Mathed efter den heftige Smerte, som havde rystet hendes inderste Væsen. Hos hende arbeidede Lidelserne sig gjerne indad; hun lettedes ikke ofte ved heftige Udbrud, og derfor vare Sindsbevægelserne hos hende mindre bemærkelige for hendes Omgivelser, men dobbelt følelige for hende selv.

Men svært prøver Forsynet den, hvis Ungdomsdrømme fuldstændigt gaae i Opfyldelse, den, som vaagner og seer, at det er ingen Drøm længer, men den haandgribeligste Virkelighed. Hvorfor hændes det stundom den Lykkelige, at han betages af Angst, og hvorfor gaaer det saa ofte med den saa meget attraaede og endelig opnaaede Lykke, som med det Guld, Trolde og Ellefolk i de gamle Sagn give de dødelige Mennesker, at det brænder dem gjennem Haanden og forsvinder?

Hvor Mange have ikke drømt Valdemar Krones Drøm om den høieste jordiske Lykke, men hvor Faa ere blevne føiede som han! Meget var allerede givet; thi hans Ungdom, hans Skjønhed, hans Sundhed, hans Gave til at vinde Hjerterne samt endelig hans Formue satte ham høit blandt de Lykkelige; men hvilken Fremtid vilde ikke aabne sig for ham, naar den skjønneste og rigeste Brud, Gjenstanden for saa Manges frugtesløse Efterstræbelser, blev hans Eiendom! En Fremtid, som lovede ham Tilfredsstillelsen af ethvert Ønske, hvis det blot var hans Maal at nyde Livet, men som ogsaa, om han havde et høiere Maal for Øie, kunde føre ham videre end de Fleste. Han behøvede blot at række Haanden ud og gribe til, og dog tøvede han; han behøvede blot at udtale Ordet, og dog taug han; midt i al denne Herlighed grebes han undertiden af en uforklarlig Tomhed, og, saa nær sine Ønskers Maal, betoges han af Angst; thi han var for nogle Øieblikke blevet vækket til Selvprøvelse, men han havde ikke den Vaagnes klare Syn. En stille, men klar, Stjerne havde skinnet paa hans Sti, og, uagtet han havde vendt sit Aasyn fra den, stod den dog bestandig for ham. Netop nu, da han ikke mere saae Ida, tænkte han allermeest paa hende; han kunde ikke glemme hende, og derfor tøvede han og vedblev at drømme, saa længe det var muligt.

Var det ikke som en Drøm, naar han red ved Franciskas Side gjennem Gyldenholdts vidtstrakte Skove? Som hun sad der paa den smukke, ildfulde Hest i sin stadselige Ridedragt, idet hendes straalende brune Øine

vare fæstede paa ham, og Strudsfjeren, som vaiede frit fra hendes kjække lille Hat, kyssede hendes blussende Kind, — fortryllede hun ham, og han kunde ikke vende sit Øie fra hende. Hendes Stemmes Velklang og hendes sølvklare Latter løb som Musik, og hendes Skjemt rev ham med; men naar hendes skjønne Træk antog det hovmodige, satiriske Udtryk, som var dem eget, naar hun med et Par kolde, haanlige Ord snertede Næsten, og Ingen af hendes Egne, ikke engang hendes egen Fader, ganske gik fri, saa følte han sig frastødt og tænkte: mener hun det ærligt med dig? Men hun havde altid en formildende Bemærkning paa rede Haand, og Valdemar antog da, at Feilen laa hos ham, og at hun havde Ret, naar hun beskyldte ham for at være ømfindtlig og for at tage Alt saa alvorligt og høitideligt.

Aldrig hentydede hun til hiin Aften paa Dyrlund, eller til Vonderup Præstegaards Beboere, og hun nævnede ikke en eneste Gang Ida Steinfurths Navn; det lod til, at hun havde fordømt den lille Landsbypige til Død og Forglemmelse. Denne consekvente Taushed gjorde hendes Klogskab Ære, idet ethvert Angreb paa Ida vilde vakt Valdemars Medfølelse for den Sidste og ægget ham til Forsvar.

Var det ikke ogsaa som en Drøm, naar Jagten gik løs, og Valdemar deeltog i den med en Iver, som om han havde været født og baaren paa Gyldenholdt? Hvor smukt, naar Hornsignalerne løde oppe paa Høiderne, og Klapperne rykkede frem for at drive Vildtet ned i Dalen, hvor Jægerne stode paa Post; naar saa Buskene raslede, og Daavildtet brød frem, den flygtende Hærs Kjernetropper; Harerne vare løbne forud som Avantgarden, og Mikkel kom luskende tilsidst, naar han ikke kunde bjerge sig længere. Skuddene faldt Knald i Knald ned ad Linien, og Echoet gjentog dem mangefold.

Naar de saa om Aftenen kom hjem, blev Vildet lagt i tre Rækker neden for den store Steentrappe i Slotsgaarden, og Comtessen kom ud for at tage det i Øiesyn. Der blev en Skraben og en Hilsen, naar hun viste sig

blandt de jydske Nimroder, men hendes Hilsen gjaldt dog ham, og altid havde hun et venligt og bifaldende Ord til ham. Hendes Yttringer havde ofte i af deres Korthed en egen Vægt. Saaledes en Gang, da en Ørn var bleven skudt paa Klapjagten, spurgte Comtessen, hvem der havde været saa heldig at nedlægge Fuglenes Konge; og da der blev svaret, at det var Krone, bemærkede hun med et tillidsfuldt Smiil — „Det tænkte jeg nok!"

Endelig lignede det ikke mindst en Drøm, naar han sad med Franciska i Bibliotheket, hvor den franske Marquis's Skygge aldrig mere viste sig, eller i en Vindues-fordybning i Slottets Dagligstue, hvorfra han havde Udsigten til den skjønne Park, mens han lyttede til hendes Tale. Hvo kunde være underholdende som hun, og hvor ømt og indsmigrende kunde hun ikke tale til ham, naar hun bemærkede, at hans Pande var rynket og hans Humeur slet! Hvor besynderligt, at det nu var hende, som søgte og opmuntrede ham!

Og saa det store Bal, som Comtessen overtalte sin Fader til, ganske mod Sædvane, at give, og ved hvilket Slottet udfoldede hele sin solide Pragt. Det satte Omegnen i Bevægelse og vakte stor Sensation i de nærmeste tre Kjøbstæder, hvoraf den ene fra sin Garnison leverede nogle flinke Dandsere. Heller ikke var der Mangel paa Grever og Baroner, og deriblandt var et Par, som just ikke vare Sinker; men Comtessen overlod det meest til sin Fader at gjøre Honneurs for dem. Man kunde vanskelig see et skjønnere Syn, end Comtesse Franciska i Baldragt, og Faa — paa dette Bal ganske vist Ingen — kunde maale sig med hende i Dandsens Ynde. Der var noget Berusende i den Maade, hvorpaa hun denne Aften gav Valdemar Beviser paa sin Gunst, og det vilde ikke være lykkedes Mange at lægge deres Følelser for Dagen med saa megen Takt og dog saa tydeligt. Det var aldeles ikke hendes Hensigt at skjule dem; thi hun var af de energiske, lidenskabelige Qvinder, hvem Standsfordomme og Hensyn til Verden ere Intet, naar en Passion har grebet dem; men som dog ere altfor behændige, til at de skulde

gjøre Noget paa en keitet Maade. Det var Tilfredsstillelse nok for hendes Forfængelighed, at Valdemar Krone var den smukkeste og nobleste Herre paa Ballet, og at han denne Aften kunde kalde sig Herre til Tjørnholm; thi skjøndt Sagen ikke var ganske ordnet, kunde der dog ingen Tvivl være om, at han inden kort Tid vilde være det.

Valdemar var mindre lykkelig, end noget Menneske, maaskee Comtesse Adelaide undtagen, formodede. Hun var tilstede og fulgte med smertelig Interesse denne Aftens Begivenheder; men det var et Beviis paa hendes ædle Tænkemaade, at hun ikke unddrog Valdemar Krone sin Velvillie. Der var i hendes Venlighed noget Veemodigt, som trykkede ham, og han blev ved hendes Nærværelse saa levende mindet om, hvad han jo nu skulde glemme. Det forekom ham, som om Idas veemodige Blik hvilede paa ham, og undertiden, midt under den larmende Balmusik, lød hendes sidste sorgfulde Farvel i hans Øre.

Han spurgte ikke Comtesse Adelaide om, hvorledes Ida levede: han havde ikke Mod til at nævne hendes Navn, og hvilken Værdi havde en saadan Forespørgsel, da han jo havde det i sin Magt at faae Ida at see, naar han vilde?

Valdemar syntes denne Aften ret at føle den store Forandring, som gradeviis var foregaaet i hans Stilling paa Gyldenholdt. Det friske Præg af munter Livsnydelse, som gjorde den første Deel af hans Ophold saa tiltrækkende, var forsvundet. Al den Imødekommen, han saa inderlig havde ønsket, var bleven ham til Deel, men han maatte betale den med sin Uafhængighed; han var bleven en Slave, og han havde tre Herrer.

Den fornemste var naturligviis Comtesse Franciska. Hendes Kjærlighed var af en meget skinsyg Natur og udelukkede ham paa en følelig Maade fra alle Andre. Jo mere øm og fortrolig hun blev i sit Forhold til ham, desto mindre taalte hun nogensomhelst Tilsidesættelse, og desto større bleve hendes Fordringer paa Opvartning. Følgen deraf blev, at han nu endog sjelden kom til Dyrlund; men dog havde Comtessen saa lempeligt holdt ham

i Lænken, at han næsten ikke havde mærket det. Han fornam det imidlertid tydeligt paa Grev William, at denne følte sig krænket, og deres forrige saa varme Venskab afløstes af en Kulde, som Valdemar denne Aften forgjeves bestræbte sig for at tøe op. Grev William var i meget daarligt Humeur, deels fordi alle hans Forsøg paa at nærme sig Ida Steinfurth vare strandede, deels fordi hans Forslag, at invitere Præstefamilien fra Bonderup til Ballet, glat væk var blevet afviist af Comtesse Franciska.

Den anden Tyran var den gamle Greve. I Begyndelsen havde han blot viist Valdemar Krone Høflighed som Gjest; derefter havde han endog trukket sig noget tilbage, som om han fortrød, at han havde givet sig af med ham; men efterhaanden vænnede han sig til hans Selskab, som oplivede hans lange ensomme Jagttoure. De fleste Menneskers Tilbøielighed vindes ved Føielighed i Smaating, og Valdemar vandt Indgang hos Greven ved sin Interesse for Jagten, for hvilken han efterhaanden fattede en virkelig Passion. Men han maatte nu ogsaa følge Greven som hans Skygge.

Den tredie og ikke mindst vigtige var Sass, som ivrigt beskjæftigede sig med Valdemars Affairer og først skriftligt, senere under sit Besøg i Kjøbenhavn i Grevens Ærinde, benyttede Leiligheden til at rydde de Hindringer af Veien, som Kammerherre Blom reiste mod Kjøbet af Tjørnholm. Den gamle Herre var mere samvittighedsfuld og gjorde flere Vanskeligheder, end man havde ventet; men Sass's personlige Nærværelse og fortrolige Meddelelser gjorde Sagen klar, og han vidste tillige Udvei til at gjøre hele Capitalen disponibel. Thi Fru Resen forlangte Kjøbesummen udbetalt i temmelig korte Terminer, og hun havde netop taalmodigt ventet paa Ordningen af den mindreaarige Kjøbers Affairer, fordi hun vidste, at han vilde kunne præstere Præstanda. Idet nu Sass arbeidede i Valdemars Interesse og viste ham meget væsentlige Tjenester, iagttog han vel Formen, men, trods al Høflighed, raadede han dog aldeles for Affairerne, og Valdemar følte meget levende sin Afhængighed. Han ind-

saae imidlertid, at han for en Tid var nødt til at finde sig deri; thi han havde frivilligt henvendt sig til Saß og udbedt sig hans Assistance. Saß var denne Dags Middag kommen tilbage fra Hovedstaden med Kammerherre Bloms Fuldmagt i Lommen, og den næste Dag skulde Kjøbecontracten underskrives paa Tjørnholm. At Saß iøvrigt, efter at han havde faaet Valdemar Krones Affairer mellem Hænderne, gjorde sit Bedste til at vække Lehnsgrevens Interesse for sin Protegé, er vist, og det gjorde altid sin Virkning, at Greven daglig hørte den unge Krones Roes fra alle Sider. Have vi sammenlignet denne Periode af vor Helts Ungdom med en Drøm, saa maae vi tilføie, at Saß spillede Vækkerens Rolle og undertiden haandgribeligt mindede ham om, at Drømmenes Tid snart var omme.

Hvorfor gav Saß ham saa kraftigt et Haandslag, da han denne Aften hilste paa ham i Balsalen og underrettede ham om det heldige Udfald af Reisen til Hovedstaden? Laa det ikke saa tydeligt i hans Maade, at han tænkte — nu har jeg gjort Mit, min Fa'er, gjør Du nu selv Resten! Hvorfor viste alle Grevens Betjente og Tyendet i deres Adfærd en Ærbødighed og en Iver i at efterkomme hans Ønsker, som langt overgik de Fordringer, han kunde gjøre som Gjest? Hvorfor gjorde Doktor Goldschmidt ham ved enhver Leilighed sin Opvartning og overøste ham med de meest udsøgte Complimenter? En lille Forkjølelse, som Valdemar et Par Dage led af, blev jo af Doktoren behandlet som et alvorligt Anfald; og han formanede ham fremdeles saa omhyggeligt til Forsigtighed, som om det havde været Greven selv. Hvorfor mon Doktoren gav disse smaa lækkre Frokoster, som han forstod at arrangere saa nydeligt i sit Hjem, uagtet han var Ungkarl? De bleve ene og alene givne til Hr. von Krones Ære, og hans Skaal blev drukket paa en meget betydningsfuld Maade. Af hvad Grund mon Doktoren forudsatte, at, naar Hr. von Krone blev Eier af Tjørnholm, saa vilde han bygge et Slot, som skulde overgaae Alt, hvad Omegnen i mange Miles Omkreds havde at opvise? Doktoren tilbød sin Assistance og foreviste sin smukke

Samling af Tegninger, ligesom ogsaa Valdemar med stor Interesse gik ind paa hans Planer.

Det maatte ogsaa have sin Grund, at den gamle Greve i sin Adfærd imod ham viste en Kulden, som ellers ikke var ham naturlig. Der var en Afvexling af fortrolig Tilnærmelse og forlegen Tilbageholdenhed, som røbede, at den Gamle havde faaet Øinene op, og at der i hans Indre foregik en Strid, hvis Udfald enhver Anden end hans egen Datter maatte ansee for tvivlsomt.

Svaret paa alle disse Spørgsmaal stod at læse i Comtesse Franciskas Øine. Der laa et forunderligt Trylleri i dette Blik, og der gaves Øieblikke, da Valdemar ikke havde Mod til at møde det. Der var noget Uudgrundeligt og Dybt i det, som forvirrede ham; aldrig havde nogen Qvinde seet paa ham som hun, og han var tilmode, som om hun læste ham gjennem Sjælen og gjættede hans hemmeligste Tanker. Det fortryllede ham, men ængstede ham ogsaa; thi der brændte en Ild i det, som var meget forskjellig fra den milde, rene Varme, der saa ofte havde straalet ham imøde fra Idas Øie.

Hvad Mange troede allerede var skeet, og hvad Resten ventede vilde skee, det skete.

Lad os dvæle et Øieblik i Balsalen. Dandsen er snart forbi, og Regimentsmusikken spiller den sidste Valts med den Effekt, som der gjerne lægges i Finalen. De muntre Gjester dandse, som om de først nu ret skulde til at begynde; man hører lydelige Beklagelser over, at det er den sidste Valts; thi en saa talrig Forsamling, et saa rummeligt og elegant Lokale, en saa glimrende Belysning, en saa udsøgt Beværtning og endelig en saa herlig Musik, det udgjorde rigtignok alt tilsammen en Forlystelse, som ikke ofte bydes Provindsbeboere. Interessen var desto større, fordi Gyldenholdt i adskillige Aar havde lukket sine Porte for Verden og hengivet sig til et Slags klosterlig Eensomhed, som kun afbrødes af Jagterne. Det var derfor en almindelig Mening, at dette Bal var Signalet til en Forandring, og det vakte Haab om en livligere Selskabelighed i hele Omegnen, at Comtessen — thi saaledes blev

Franciska Gyldenholdt i Særdeleshed kaldet — viste Lyst til at tage Notits af sine Naboer. Man satte naturligt denne heldige Forandring i Forbindelse med Rygterne om hendes Forhold til den unge Krone; man hørte fortælle, at han havde kjøbt Tjørnholm, og der hørte just ikke megen Phantasi til at etablere det unge Par paa dette smukke Herresæde, hvor der efter Sigende skulde opføres en kostbar Hovedbygning og anlægges en Park i storartet Stiil. Hvilket herligt Tilflugtssted kunde ikke Tjørnholm blive for Lystighed og Glæde! Efter den Prøve, Comtessen denne Aften havde givet, maatte man antage, at Kjedsomhed ikke vilde kunne trives, hvor hun var. Hun var denne Aften saa venlig og charmant, at mange af Gjesterne i Hjertet gjorde hende afbigt for de Beskyldninger, de tidligere havde reist imod hende for Hovmod; thi hun viste sig kun tilbageholdende mod de Par Herrer af hendes egen Stand, hos hvem hun havde Grund til at formode alvorlige Hensigter. Det syntes næsten, som om hun ved sin Opførsel paa dette Bal vilde forberede Verden paa, hvad der skulde komme, for at den ikke skulde blive altfor forundret. Alle vare enige i, at et smukkere Par end Valdemar Krone og Franciska Gyldenholdt var aldrig blevet seet paa et Gulv, og de Fleste forstode og billigede hendes Valg.

Man har saa ofte sagt, at ligesaa smukt et Syn en Balsal frembyder tidligt paa Aftenen, ligesaa uskjønt et Billede afgiver Ballets Slutning; den er da som en Valplads efter et Slag, i hvilket Damerne, hvilke Seire de ellers kunne have vundet, dog have sat Størsteparten af deres Skjønhed og hele Toilettes Friskhed og Ynde til. For den nøgterne Tilskuer er det maaskee saaledes, men ikke for de livsglade Deltagere og Deltagerinder; tvertimod forhøies Nydelsen i det sidste Moment; det muntre Eventyr, man har gjennemlevet med hverandre i Aftenens magiske Belysning og til Musikkens Toner, nærmer sig sin Slutning, og man føler med Bedrøvelse, at Drømmen snart er til Ende, og at Hverdagens Prosa atter banker paa Døren.

Et forfriskende Syn vilde det imidlertid have været selv for den værste Misantrop at betragte Comtessen, som hun i dette Øieblik sad i den lille Sopha i et Hjørne af Salen, med Valdemar Krone ved sin Side. Hendes Toilette havde ikke lidt meget, og den mørkerøde Camellia, hun bar i Haaret, havde heller ikke tabt sin Friskhed; hendes Blik var maaskee lidt mat og smægtende, men det gjorde hende kun desto skjønnere.

„Vort lille Bal er da lykkedes over Forventning," sagde hun til Valdemar efter en Pause; „synes De ikke? Hvor de gode Ryder ere glade ved en saadan Svingom! Men vi have da ogsaa gjort Ære af dem. Decorationen af Balsalen er virkelig ikke ilde; jeg maa gjøre Dem min Compliment for Bouketterne under Lampetterne i Væggen — de gjøre en fortræffelig Virkning."

„Det er dog Intet mod den store Lysekrone! det er Deres Mesterstykke, Comtesse."

„Comtesse," — svarede Franciska tøvende og med et skjelmsk Smiil; „der var en Tid, da De nok holdt af at kalde mig Franciska; finder De ikke Navnet smukt mere?"

„Franciska — ikke smukt!"

„Ja — er De maaskee stødt paa mig, hvad, kjære Valdemar? Lad mig høre, hvad De har paa Hjerte."

„Intet; forekommer det Dem ikke, at jeg har været munter i Aften?"

„Det veed jeg egentlig ikke; De har ofte været stille og tankefuld, og det ikke blot iaften, men i det Hele i den sidste Maaned. Hvad er der kommet mellem Dem og os, som dog mener Dem det saa godt?"

„Tag mig, som jeg er!"

„Nu det vil jeg da! Lad mig saa høre, hvilke mørke Tanker, der skjule sig bag min Vens brune Lokker? Plager Sass Dem for meget med Documenter og juridiske Raadslagninger? Er De omsider kjed af at trabske paa Jagt med Papa? Har Ærgjærrighedens Dæmon opslaaet sin Bopæl i Deres Hjerte, og reiser De maaskee snart herfra for at glimre paa en større Skueplads?"

„Reise herfra — nu — da jeg netop agter at bosætte mig her! Jeg tiltræder rimeligviis Tjørnholm strax. De maa en af Dagene over med og tage Gaarden i Øiesyn, thi De har jo aldrig været der? Den vil forresten neppe vinde Deres Bifald: den ligner en Røverrede."

„En Røverborg? Det har den jo været i gamle Dage! Vil De slægte deres Formænd fra Oldtiden paa og trone paa Tjørnholm i ensom, barsk Majestæt? Jeg har bemærket et Træk ved Deres Øienbryn i denne Tid, som nok kunde tyde paa, at De gik svanger med en eller anden Heltegjerning. De kan trække Deres Øienbryn sammen paa en høist foruroligende Maade."

„En Heltegjerning — troer De, at jeg vil plyndre Gyldenholdt?"

„Vikingen Thorkild paa Tjørnholm vil De sikkert ikke efterligne; den Brud, De engang hjemfører, riskerer neppe at blive bortført med Magt!"

„Det var netop en af mine Tanker. Jeg er vist ikke ridderlig nok, hverken af Fødsel eller Tænkemaade, til at erhverve mig en saa høibaaren Brud, som jeg antager, De mener, at jeg mod Forældres og Slægtningers Villie skulde bortføre."

„Kom, Krone," sagde Comtessen, idet hun pludselig reiste sig; „gaa et Par Gange med mig op og ned i den lange Corridor; der er kjøligt, og jeg finder de store Laurbærtræer og Orangerne saa smukke."

De gik og talte, som det lod, fortroligt sammen; men derpaa forsvandt de i det lille Cabinet for Enden af Corridoren, det yderste af de Værelser, som iaften vare tagne i Brug. Hvor længe de bleve der, og hvad de talte sammen, det vides ikke; men at Valdemar tilsidst i heftig Bevægelse trykkede Comtessen til sit Bryst, og at hun slog sine hvide Arme om hans Hals, idet hun kyssede ham, det er et Faktum; thi — Niels saae det!

Niels var denne Aften i fuld Galla, og hans Vigtighed voxede med hans Herres Lykke. Rigtignok fandt han det ikke nødvendigt at følge alle de Formaninger om Forsigtighed og Ydmyghed, som hans Fader havde givet ham;

tvertimod satte han sig i Respekt blandt Tjenerskabet ved en temmelig sikker og storsnudet Optræden; men han fandt sig i sin Herres Luner med Taalmodighed, indsmigrede sig hos Comtessen ved sin Ærbødighed og hos Grevens høire Haand ved sin Tjenstagtighed. Navnlig havde han denne Aften antaget sig Saß og saa expedit forsynet ham med Mad og Drikke, at det blev paaskjønnet.

Niels var i dette Øieblik paa en lille Vandring gjennem Corridoren for at see, om der var Noget i Cabinettet at tage bort, da han hørte, at der blev talt derinde; han listede sig nærmere paa Taaspidserne, og, da Døren stod paa Klem, opdagede han øieblikkeligt, hvad der gik for sig. Men i dette Øieblik viste Niels sig som en værdig Søn og Elev af Fader Hans; han skjød Døren sagte til, gik stille sin Vei og opholdt sig i en passende Afstand, for at forebygge, at hans Herre blev overrumplet.

Der kom den gamle Greve; Niels kunde høre, at det var ham, fordi hans Støvler altid knirkede. Han gav sig til at flytte nogle Stole, og da Greven blev ham vaer og spurgte ham paa sin eiendommelige, langsomme Maade: „Har Du ikke seet Comtessen, Søn?" svarede Niels med den uskyldigste Mine, at hendes Naade for et Øieblik siden var gaaet ind i den store Sal, hvorpaa Greven gik sin Vei, idet han mumlede — „Det er da besynderligt!" Kort efter aabnede Døren til Cabinettet sig, og Niels fjernede sig skyndsomt. Han holdt sig ved denne Leilighed Fader Hans's tredie Hovedpunktum strengt efterrettelig, idet han ikke fortalte til Nogen paa Gyldenholdt, hvad han havde seet; hvorimod han tog Regres i det næste Brev til sin Fader.

Sjette Capitel.

Helten bliver complet.

Et Par Dage efter sad Valdemar Krone og Saß i den Sidstes Dagligstue ved et vakkert Frokostbord. Skjøndt Prokuratoren hverken sad eller kjørte paa Fjedre, negtede han sig ingenlunde Bordets Glæder, og der fandtes i hans Kjelder altid en lille Skat af bedste Qvalitet. Lehnsgreven, som een Gang om Aaret paa Saß's Fødselsdag var hans Gjæst, udtalte sin Anerkjendelse af den fortræffelige Viin, der kom paa Bordet, og mente, at den maatte være meget kostbar; det var alt det, at hans egen Burgunder kunde maale sig med den. Saß beroligede da sit Herskab med den Forsikkring, at han ikke havde kjøbt den; det var en Present fra en eller anden Kjøbmand, for hvem han havde vundet en Sag, og det lod til, at Greven efter denne Forklaring nød Vinen med større Fornøielse.

En smuk Opdækning af koldt Kjøkken, nogle Delicatesser, en Flaske fortræffelig Cognak og to Flasker af den ædle Burgunder havde allerede i nogen Tid sysselsat begge Herrerne behageligt; Valdemars livlige og oprømte Udtryk og to røde Pletter under Saß's Øine vidnede om, at de havde benyttet Tiden vel. Der var aabenbart foregaaet en stor Forandring med vor Helt; det Stille, Tankefulde, Vaklende, som havde foruroliget Comtessen, var veget for en vis Resoluthed. Nu, da Loddet var kastet og hans Skjebne afgjort, saae han ikke mere tilbage, men hærdede sit Hjerte mod Alt, som kunde gjøre det svagt; han tog sig ivrigt af sine Forretninger og overgik langt Saß's Forventninger; men han var bleven enig med Comtesse Franciska om at holde deres Forbindelse en kort Tid hemmelig.

„Naa, min kjære Hr. von Krone," udbrød Saß, idet han hævede sit Glas, „til Lykke med Handelen! De

har i Sandhed gjort Deres Sager godt, men De har jo Lykke med Dem i Alt."

„Gjort mine Sager godt, Sass? Jeg har aldeles Intet gjort, hele Æren tilkommer naturligviis Dem; men De maa troe, at jeg paaskjønner det."

„Hm! nu ja, jeg har jo gjort mit Bedste, og jeg kan nok indrømme, at jeg har været Dem til Nytte."

„Resultatet har overgaaet mine dristigste Forventninger, Sass; der er mig noget Gaadefuldt ved det Hele."

„Den hele Affaire tog ogsaa," svarede Sass, idet han kneb det ene Øie til, „en uventet Vending; men det viste sig at være en heldig. De maa nemlig vide, at Fru Resen fra først af havde givet mig Salget af Tjørnholm i Commission; og da De første Gang henvendte Dem til mig, kom jeg egentlig i stor Forlegenhed, thi Greven vidste Intet om, at jeg var bleven Fru Resens Consulent, og derfor anbefalede han Deres Sag til mig; for det gjorde han! De maa nemlig vide, at han var bange for, at Stamherren skulde rode Dem ind i en dum Handel. Nu, vi have Alle vore Svagheder; den Gamle kan nu engang ikke taale, at Stamherren vil være klogere end han; men vist er det, at, eier De nu Tjørnholm, saa har De egentlig fra først af Grev William at takke derfor."

„Seer De, Høistærede," vedblev Sass, idet han atter fyldte Glassene, „jeg vidste snart ikke, hvorledes jeg skulde forene de to Ting, at være Fru Resens Consulent og tillige see paa Deres Bedste, og Intet kan sætte en Mands Retskaffenhed paa en haardere Prøve, end en slig Commission. Jeg havde imidlertid overveiet Sagen og mente at have udfundet en Priis, som holdt Middelveien og maatte tilfredsstille begge Parter — da jeg pludselig erfarede, at den gode Frues Broder, Kammerjunkeren, havde gjort mig mistænkelig i hendes Øine og formaaet hende til at lægge hele Sagen i hans Haand. I det første Øieblik blev jeg rigtignok yderlig opbragt over dette Mistillidsvotum, men ved nærmere Overveielse indsaae jeg, at, fiint benyttet, kunde netop denne Omstændighed

føre os til Maalet. Thi jeg var nu løst fra alle Forpligtelser mod Fru Resen, og Kammerjunkeren er en indbildsk, selvklog Tosse, som hverken kjender Tjørnholm, eller i det Hele forstaaer sig paa Forretninger; han har altid været en Projektmager og er, som det Slags Folk fordetmeste, let at tage ved Næsen. Derfor bad jeg Dem at holde mig aldeles udenfor Sagen, kun nævne Grev William som Deres Hjemmelsmand og sige, at, naar De havde Deres Curators Samtykke til at slutte Handelen, saa vilde De, paa Grund af Deres Ubekjendtskab med Forholdene medbringe en Consulent, som da skulde afhandle Detaillen med Kammerjunkeren. Nu kan De begribe Fru Resens Bestyrtelse, da vi kom ind i Stuen, og det viste sig, at Deres Consulent ingen Anden var end Sass — ha, ha! Gamle Sass, som kjender hver Pind paa Gaarden og hver Tomme Jord i Marken! Nu forstaaer De hendes Undskyldninger; men De erindrer, hvorledes jeg beroligede hende ved at erklære, at jeg aldeles ikke var fornærmet, og at jeg fandt det saa rimeligt, at hun lod sin nærmeste Slægtning varetage hendes Interesse. Kammerjunkeren, det Fæ, begyndte Forhandlingerne i en meget udfordrende Tone og lod mig vide, at han hverken var bange for mig eller Alverdens Prokuratorer; men jeg tæmmede ham ved Complimenter og ved at anerkjende hans Viisdom. En Flaske Portviin gjorde Resten, og Broderens Besøg blev sandelig den gode Frue en dyr Fornøielse; thi det kan jeg sige Dem, at, hvis Sagen var bleven i min Haand alene, saa havde Fru Resen nu været ti tusind Daler rigere. Saa meget var den Priis, som jeg havde sat paa Gaarden, høiere end den, jeg nu ved Høflighed og Føielighed i Smaating pressede Kammerjunkeren ned til. See, det kommer der ud af, naar saadanne store Herrer komme herover fra Hovedstaden og bilde sig ind, at de kunne løbe med os Jyder, ha, ha!"

„Da maa jeg tilstaae, kjære Sass," svarede Valdemar alvorligt, „at, hvis jeg havde vidst Noget om Deres

tidligere Forhold til Fru Resen, saa havde jeg ikke taget imod Deres Bistand."

„Naturligviis," svarede Sass, idet han smadskede efter en Slurk Viin, „naturligviis! Det kunde jeg strax fornemme, at De vilde staae Dem selv i Lyset. Tag mig det ikke ilde op — men det stod saa tydeligt skrevet paa Deres Pande, at De havde langt større Lyst til at bruge Deres Pung, end deres Forstand. I Deres Alder og med Deres Opdragelse, Hr. von Krone, faaer man nogle forskruede Ideer om Ære. — Vis, Vas, min kjære Herre, Handel er en ærlig Sag; vi have vundet en Seier i aaben Kamp, og naar Folk ikke kunne see og høre, saa maae de betale, det er en viis Vei!"

„Naa — Sagen staaer ikke mere til at ændre, og jeg bør ikke laste Dem, da De har meent mig det saa godt. Uagtet jeg vel veed, kjære Sass, at De ikke har varetaget min Interesse for at profitere derved —"

„Nei, paa Ære ikke, paa Ære ikke, jeg har gjort det af puurt Venskab."

„Stod det ogsaa skrevet paa min Pande, Sass, at jeg troede, De saadan i en Fart kunde fatte et saa varmt Venskab for mig? Mig, et Dem ganske fremmed og uvedkommende Menneske? Nei, skjøndt jeg troer, at De Intet har imod mig, saa — veed jeg meget godt, for hvis Skyld og i hvis Interesse De har handlet."

„Det var som Pokker — see, see! Det glæder mig at høre Dem sige det, for saa haaber jeg at kunne slutte deraf, at jeg ikke har arbeidet forgjeves."

„Det kan De trygt slutte —"

„Virkelig — er det sandt! — tør jeg gratulere —"

„Stille, kjære Sass, De skal nok faae det at vide — men vi kom reent fra Sagen; altsaa — skjøndt De ikke har hjulpet mig ved Kjøbet af Tjørnholm for at tjene Penge derved, saa kan jeg ikke tage mod Raad hos en Mand af Faget for Intet. Med andre Ord — hvad er jeg Dem skyldig for Deres Uleilighed?"

„Naa, naa — ikke saa hidsig! Det afgjøre vi saadan

en Gang ved Leilighed — det bliver desuden aldrig store Sager."

„De misforstaaer mig ganske; til Dato har De ikke blot assisteret, men endog forestaaet mine Affairer; nu, da jeg tiltræder Tjørnholm, overtager jeg dem selv; men jeg ønskede ikke at være utaknemmelig, og jeg vilde gjerne give Dem et Beviis paa min Erkjendtlighed."

Denne Tale behagede ikke Sass, der tog sig om Munden og nikkede; men hvad han nu selv følte, saa skjulte han det og sagde i en let Tone:

„Aa — giv De mig halvtredsindstyve Daler."

Valdemar tog sin Brevtaske op og lagde fem Hundreddalersedler paa Bordet.

„Det var vistnok saaledes, De mente? Glemte De ikke et Nul?"

Sass rokkede i Stolen.

„Hm — jeg kan ikke tage derimod! Hvad vil Greven tænke — nei, lad os idetmindste dividere med fem."

„Nei, Sass, Regnestykket er færdigt; Deres gode Raad ere sandelig mere værd, end det; men synes De, at det er for Meget, saa kan De betragte det som Forskud; det er muligt, jeg en Gang imellem henter et godt Raad hos Dem endnu."

„Virkelig? jeg troede, Sass havde faaet sin Afsked — skjøndt rigtignok ikke paa graat, men paa bruunt Papir."

„Det har Sass' ogsaa! Jeg vil, oprigtig talt, nok være min egen Herre; men jeg har al Respekt for Sass's Dygtighed og Erfaring, og det vilde være meget dumt, om jeg ikke, naar det behøvedes, hentede et godt Raad, hvor det ydes mig med Velvillie. Ærlig talt — De forskrækkede mig ved den Tilstaaelse, at De saadan kan læse mine Tanker tværsigjennem min Pande."

„Ha, ha, ha — da liegt der Hund begraben! Den kjære Druesaft gjør os til Sladderhanke. Ligesaa ærlig talt — Deres Oprigtighed huer mig Pokkers godt; der har De min Haand, og det skal glæde mig, om De i Fremtiden kun sjelden vil komme til at trænge til mig."

„Tak! Vinen gjør os til Sladderhanke, det er vist; thi Forlovelsen skulde efter Comtessens Ønske holdes hemmelig en kort Tid —"

„Jeg ønsker Dem til Lykke af Hjertens Grund, Hr. von Krone! men jeg lykønsker ikke mindre Comtessen. Det er min oprigtige Mening, at hun har gjort et heldigt Valg, og Folk her i Egnen sige det Samme; men det er rigtignok over to Maaneder siden, man begyndte at forlove Dem hemmeligt."

„Saa lad dem vedblive lidt dermed endnu; jeg kan da stole paa Deres Taushed?"

„Bevares! De kan tænke Dem," vedblev Sass med en alvorlig Mine, skjøndt Skjelmen stak frem i Øienkrogene, „at jeg som Familiens ældste Tjener, og jeg tør nok sige — Ven, forstaaer Sagen tilbunds. De vil vel derfor ikke tage mig en lille Bemærkning ilde op? Seer De, Greven er vel Aristokrat, men ikke paa nogen ufornuftig Maade. Har han nu end tidligere gjort sig Forventning om, at Comtessen vilde gjøre, jeg siger ikke et bedre, men et mere glimrende Parti, saa vil han dog vistnok indsee Fordelene ved dette og give det sit Samtykke, naar han faaer summet sig lidt; men hvad han ganske vist vil tage ilde op, det er, om Sagen bliver holdt hemmelig for ham, og han bagefter opdager det. Det vil gjøre et godt Indtryk paa den Gamle, om De dristigt gaaer til ham strax og aabner Deres Hjerte for ham. Maaskee vilde han — ikke have Noget imod, at De, forinden Forlovelsen deklareres, fik Lidt at sætte foran Deres ærede Navn. Der fattes Dem virkelig ikke Andet — saa er De complet! Tal De med Greven, reis saa til Kjøbenhavn, hvor De dog paa Grund af Affairerne maa hen før eller senere, og see saa at skaffe Dem en lille Plads i Statskalenderen, enten det nu bliver blandt Junkerne eller Mestrene, ha, ha!"

Valdemar hørte paa disse høist uventede Bemærkninger med et afvexlende Minespil, og idet han flere Gange skiftede Farve; men han var allerede godt vant til ikke at ytre nogen Forundring over Udtalelser fra Sass, de være

nok saa besynderlige, og han svarede derfor med temmelig Fatning, at Sass igjen havde læst hans Tanker, skjøndt med Modifikation. Det vilde Altsammen give sig.

Hermed var Frokosten til Ende og Viinflaskerne tømte; Sass puttede det brune Papiir i Lommen, idet han erklærede, at han aldrig havde knækket Halsen paa en Flaske af den Gamle fra Anno 26 med større Plaseer eller i en glædeligere Anledning, og saa skiltes de ad.

Siden hendes Forlovede selv udtalte Ønsket herom, havde Comtessen denne Dags Aften meddelt sin Fader det Passerede, og da Valdemar den næste Morgen med et bankende Hjerte traadte ind til Greven for at erfare sin Dom, blev han modtaget paa den sædvanlige rolige Maade, skjøndt rigtignok med rynket Pande.

„Min Datter har underrettet mig om, hvad der er foregaaet mellem hende og Dem, og jeg har ganske oprigtigt sagt hende min Mening," begyndte Greven med nogen indre Bevægelse. Derpaa vedblev han, efter en kort, men pinlig Pause: „Og jeg troer, det er min Pligt, at være ligesaa oprigtig mod Dem. Jeg har ikke kunnet tilraade Franciska at tage mod Deres Tilbud."

„Hr. Greve!"

„Jeg beder Dem, hør mig roligt til Ende! Det er et høist ulige Parti; min Datter er nogle Aar ældre end De; hendes Stilling og Formue, thi hun har en betydelig Arv i Vente efter mig, er ogsaa over Deres Vilkaar, og hun har i sin Tid afslaaet Tilbud, som unegtelig vare mere passende. Skulde hun nu virkelig have besluttet at gifte sig ganske efter sit eget Hoved, da vil det blive tvivlsomt, hvorvidt Massen af min private Formue tilfalder hende. Ægter hun en Mand, som ikke kan hæve hende, men som hun maa hæve op til sig, da vil det afhænge af denne Mands fremtidige Carriere, om jeg betroer Frugterne af mange Aars Anstrengelser i hans Hænder. Kort sagt, De er for ung til endnu at have kunnet aflægge Prøve paa Dygtighed i nogensomhelst Retning. Deres Formue er respektabel, men den giver, i og for sig, ingen

Garanti for, at min Datters Fremtid ved en Forbindelse med Dem er betrygget."

En mørk Rødme bedækkede Valdemars Pande ved at høre disse Ord; men han vendte sig rask om mod Greven og svarede i en Tone, hvis Bestemthed fik den Gamle til at see op:

„Greven har Ret i, at jeg er ung, og det glæder mig, De selv erkjender, at den væsentligste Indvending mod Partiet reiser sig fra en Omstændighed, som jeg ikke er Herre over. Jeg er ikke uden Ærgjerrighed; det var min Onkels Ønske og er endnu min Plan at blive Diplomat."

„Da maa jeg gjøre Dem opmærksom paa, at De allerede er skeiet ud fra Banen. Vil De som Eier af Tjørnholm og lad os sætte — som min Datters Mand, indlade Dem paa at tage en Examen eller begynde fra neden af paa et af det udenlandske Departements Contoirer? Mener De, at De uden Kvalifikation og i Deres unge Alder opnaaer nogen Ansættelse? Synes Dem en lang Forlovelse en ønskelig Udsigt, naar man har Huus og Hjem og gode Indtægter?"

„Det var netop, hvad jeg vilde sige, Hr. Greve; Comtessen kommer ikke i nogen trængende eller uværdig Stilling ved at ægte mig."

„De tager feil, min kjære Herre, hvis De troer, at min Datter i Længden vil nøies med et stille, huusligt Liv paa Tjørnholm. Jeg er nødsaget til at sige Dem, at min Datters Hjerte ikke er frit; hun har været ulykkeligt forelsket i sin Ungdom."

„Ja, hun har selv sagt mig det."

„Naa, det glæder mig særdeles, at hun har gjort det. Seer De, man elsker neppe to Gange i sit Liv af sit hele Hjerte; jeg har idetmindste ikke kunnet det og har ondt ved at forestille mig det; og dog vilde kun en saadan ydeelt, varm Tilbøielighed kunne bringe hende til at glemme, at hun gifter sig under sin Stand. Jeg tænkte altid, at, hvis hun nogensinde giftede sig, da maatte hun, for at blive tilfreds, vælge en Mand, som var ældre end

hun, men i ethvert Fald i en høi og glimrende Stilling, som kunde erstatte hende, hvad der manglede i indre Lykke, og opfylde de Forventninger, en Dame af hendes Fødsel naturligt nærer. At hun nu gaaer hen og indlader sig paa Noget, der ligner et Inklinationsparti, det har i høi Grad overrasket mig. Hun skuffer sig selv ogsaa med Hensyn til Dem; jeg har af hendes Udtalelser mærket, at hun i Dem venter at faae en meget from og føielig Ægtefælle, medens jeg nærer den Tro, at De nok selv vil være Herre i Deres Huus. Kort sagt, fra hvilken Side jeg saa seer Sagen, finder jeg vægtige Grunde til at beklage, at det er kommet saa vidt mellem Franciska og Dem."

Grevens Udtalelser overraskede i mere end een Henseende Valdemar, og han følte, at Ordene indeholdt gyldne Sandhedskorn; denne Omstændighed gjorde imidlertid det Svar, han fik, kun desto ubehageligere i Øieblikket, og han reiste sig derfor op og sagde med Heftighed:

„Jeg vilde ønske, Hr. Greve, at jeg aldrig havde sat min Fod i Deres Huus."

„Ja, Deres Besøg her har rigtignok taget en overraskende Vending, og jeg beklager oprigtigt, at det har ført til et Resultat, som jeg ikke kunde drømme om."

„Og det maa da være mig tilladt at minde Dem om, at jeg aldeles ikke har paatrængt mig Dem; jeg er her ifølge en Indbydelse, som fra Deres Side kom ganske frivilligt, og, siden jeg kom hertil, har Comtesse Franciska givet saa mange utvetydige Beviser paa sin Tilbøielighed for mig, og De selv, Hr. Greve, har paa saa mange Maader beviist mig Deres Velvillie, at jeg uden Alt dette ikke havde staaet her for Dem idag med et saadant Andragende."

„Nu, nu," svarede Greven forlegen og i en beroligende Tone, „jeg har kun villet advaret Dem; jeg har jo ikke sagt, at jeg, naar min Datter endelig vil have Dem, negter mit Samtykke; jeg har kun forberedet Dem paa, at der vil blive stillet Betingelser fra min Side, som —"

I det Samme gik Døren op, og Comtessen traadte hastigt ind. Med blussende Kinder og en Stemme, som skjelvede af Harme, sagde hun:

„Saa, Fader, lad det nu være nok! Du har vel med alle Dine Indvendinger nu tilstrækkeligt krænket og ydmyget den Mand, som jeg med frit Overlæg har valgt til min tilkommende Ægtefælle. Kom, kjære Fader, giv os Dit Samtykke og overlad Resten til os."

„I Guds Navn da," svarede Greven bevæget, „tag hinanden, og Vorherre give Eder Forstand til at omgaaes hinanden!" og derpaa gik han hastigt ud af Stuen.

Saaledes var Foreningen da sluttet, og Greven havde, som Hans i sin Tid udtrykte sig, sat sit Segl under; men den Alvor, hvormed Greven havde taget Sagen, og den Modstræben, hvormed han gav sin Sanktion, berøvede Begivenheden i det første Øieblik ethvert Skin af Lykke. Den forvirrede og nedslagne Følelse, hvormed Valdemar nu greb Comtessens Haand og kyssede den, havde saare liden Lighed med en lykkelig Elskers triumpherende Glæde, og Scenen var bleven en ganske anden end den, han saa ofte tidligere havde udmalet sig i Phantasien.

Hans Forslag, ikke at deklarere Forlovelsen, førend han havde opnaaet en passende Rang, havde Greven ikke Noget imod, men han behandlede alle Bispørgsmaal med en Ligegyldighed, som ikke var meget opmuntrende for de Forlovede. Da Tærningerne nu engang vare kastede, tog Valdemar sig ikke dette videre nær; den pinlige Samtale med Greven havde alligevel, overveiet i roligere Øieblikke, da dens gode Hensigt blev ham mere indlysende, styrket hans Agtelse og Hengivenhed for hans tilkommende Svigerfader, og han besluttede at vinde ham ganske. Der var nu ikke mere nogen Vaklen i hans Handlemaade, og Alt, hvad han foretog sig, røbede en consekvent Bestræbelse for at gjøre Grevens uheldsvangre Spaadomme til Skamme.

Han reiste da til Kjøbenhavn et Par Dage efter og blev modtaget af Hans og Jane som en Prinds. Hans, som ved Niels's Breve var bleven fuldkommen beroliget

med Hensyn til det lykkelige Udfald af Herrens Reise, viste ingen Tegn paa Nysgjerrighed, men fordobblede sin Ærbødighed og udbad sig det som en Ære at maatte assistere, naar Herren om Morgenen gjorde sit Toilette. At Niels iøvrigt blev behørigt pumpet i Kjelderen, forstaaer sig, og Mutter Jane blev saa overvældet af de vigtige Nyheder, hun hørte, og som Fatter Hans tidligere skammeligt havde forholdt hende, idet Niels's Breve altid indeholdt en særskilt hemmelig Depesche, at hun maatte ud og trække frisk Luft og tilbragte hele Formiddagen paa Visitter hos sine Veninder.

Valdemar gjensaae med en egen Følelse sit Hjem og alle de Gjenstande, der saa levende mindede ham om hans gode Onkel; han havde nu ikke engang den Tilfredsstillelse, at kunne glæde ham med sin Lykke; men alle alvorlige Betragtninger maatte snart vige, idet Selskabelighedens Malstrøm rev ham med sig. Verden hilste ham som en af sine Udvalgte og offrede ham rigelig Virak; thi hans Forlovelse med Comtessen var snart en ligesaa bekjendt Sag, som om den havde været udbredt ved Plakater, opslaaede paa Gadehjørnerne. Alt lykkedes for ham, Alle tilsmilede ham, Intet standsede ham. Trods hans unge Alder lykkedes det, gjennem den gyldenholdtske Families Forbindelser, at bevæge Majestæten til at udnævne Cand. phil. Valdemar Krone til Jægermester, og Hans rystede paa Haanden af Glæde, da han første Gang hjalp den unge Herre Uniformen paa. Til at bære en saadan Dragt og gjøre den Ære var han født og baaren, mente Hans, og Ingen kunde være villigere til at give Sass Ret i, at nu var den unge Herre complet. Det skulde da være, at Hans's Fingre kløede efter at hæfte salig Kammerherrens Nøgle og Ordener paa den grønne Kjole; men det kunde jo Altsammen komme endnu!

Gaarden i Amaliegade blev solgt; Hans etablerede omsider virkelig en Beværtning, som snart glædede sig ved stadig Søgning af de gentileste Herrer af den tjenende Classe; Jane blev lyksaliggjort med nogle gamle Meubler,

Gardiner og Linned, og Resten blev indpakket for at sendes til Tjørnholm.

En af de sidste Dage mødte Valdemar paa Gaden en Bekjendt, som levende mindede ham om de Forvandlinger, der vare foregaaede med ham i det sidste halve Aar; det vår Baron Malte.

„Naa, min kjære Jægermester," sagde han muntert, „maa jeg gratulere baade paa Langs og Tvers? De er i Sandhed Lykkens rette Yndling! Hvad sagde jeg, dengang vi sidst spadserede sammen i Esplanaden?"

„Tak, kjære Baron! Noget af det, De sagde i Esplanaden, vil jeg ellers helst glemme."

„Saa, faaer jeg nu det paa min Tallerken! Ja, dengang var jeg et Heldøre og saae Alting graat i graat."

„Det er vist, at De idag seer anderledes rask og fornøiet ud; har De maaskee inkognito betraadt Kjærligheds Veie og fundet en ung Pige, tilstrækkelig begavet med Veemod og Foragt for jordisk Gods?"

„Ha, ha! Nei, det har lange Udsigter med mig; jeg er ikke af de fremmelige Børn! Jeg har kastet mig over Landvæsenet og plager alle mine Venner med Vexeldrift, Runkelroer og Turnips, ligesom jeg driver min Forvalter hjemme paa Søborg til Fortvivlelse ved alle mine Spørgsmaal. Han løber formelig sin Vei, naar han seer mig komme ud i Marken. Apropos — jeg kunde virkelig have Lyst til at see Dem og Comtesse Franciska som Forlovede."

„Det kan De let faae at see — kom over og besøg os!"

„De siger Noget! Grev William har saamænd flere Gange inviteret mig, og det kan hænde, De har mig i Farvandet, inden De veed et Ord deraf! Men, det er sandt, jeg kan hilse Dem fra Frank; jeg besøgte ham forleden og havde særdeles megen Fornøielse deraf; vi ere blevne rigtig gode Venner, kan De troe! Om Dem talte vi da ogsaa; De har nok ikke besøgt ham?"

„Nei; jeg maa oprigtig tilstaae Dem, at, da Frank aldeles ingen Notits har taget af mig, saa har jeg omsider tabt Couragen til at storme Kvisten ved Nørrevold."

„Hm — ja saa! Jeg maa saa dog fortælle Dem, at den smukke Ane er borte, og Værten har i hendes Sted faaet en Pige, som sikkert ikke vilde friste Deres velvillige Myndighed. Det er den værste Fugleskræmsel, jeg i mine Dage har seet, men Frank befinder sig saa vel ved hende og paastaaer, at det vilde være en Velgjerning for hele Menneskeheden, om alle Tjenestepiger lignede hende. Farvel, kjære Jægermester, og hils paa Gyldenholdt og paa Dyrlund med!" —

Et Par Dage efter reiste Jægermesteren da tilbage til Jylland og blev modtagen af Comtessen med aabne Arme og af hendes Fader med mere Velvillie, end han havde ventet. Valdemars korte Fraværelse havde gjort godt og givet den Gamle Tid til at fatte sig. Comtesse Louise havde i flere Samtaler med sin Broder gjort Sit til at forsone ham med Partiet og viist ham det Ubillige i at betragte det som en given Sag, at der skulde komme Ulykke ud deraf. Tvertimod saae hun et godt Tegn deri, at Franciska dog omsider havde fundet en Mand, som tiltalte hende, og det var jo dog muligt, at en saa smuk og heldigt begavet ung Mand som Krone efterhaanden kunde vinde hendes hele Tilbøielighed, især naar de bleve gifte; og derfor raadede hun Greven ikke at betragte Forlovelsen som en Prøvetid, der skulde forlænges, men tvertimod paaskynde Brylluppet.

Nogen egentlig Deklaration af Forlovelsen fandt ikke Sted, da Greven ikke ønskede den, hvorimod Forbindelsen blot paa sædvanlig Maade blev meddelt Slægt og Bekjendte. En Mængde Visitter og nogle Gjenvisitter, et stort Selskab paa Gyldenholdt og gjentagne Udflugter til Tjørnholm fulgte dog paa; men Valdemar forblev fremdeles paa Gyldenholdt, og en af Sass anbefalet Avlsforvalter bestyrede Tjørnholm.

Planen til en ny Hovedbygning blev lagt, Comtessen udsøgte selv Pladsen, og Doktor Goldschmidt udfoldede en Rigdom af Ideer, som forskrækkede Lehnsgreven og fremkaldte den Bemærkning, at man nok kunde see, Doktoren skulde ikke betale Omkostningerne. Comtessen var imidler-

tid ganske paa hans Side, og Valdemar røbede selv megen Lyst til at faae en saa herskabelig og smagfuld Bolig som muligt. Lehnsgreven tog ham engang i Skole for at snakke ham til Fornuft.

„Det Ene maa svare til det Andet, Krone," sagde han; „det gaaer ikke an at bygge et Slot, som vil betynge Gaarden med Gjeld og blive en Byrde at vedligeholde for enhver Eier af Tjørnholm, som ikke har Formue ved Siden af. Det er aldeles at kaste Pengene bort."

„Det maa jeg give Dem Ret i, kjære Fader, men —"

„Men hvad?"

„Jeg har i nogle Dage gaaet om med en Idee, som jeg ikke har turdet komme frem med, da den berører et delikat Punkt; jeg er bange, at De vil tage mig den ilde op."

„Hvad der ikke udtales i en slet Hensigt, tager jeg ikke ilde op; kom kun frem med Ideen."

„Vilde det ikke være Dem en kjær og beroligende Tanke at vide Deres Privatformue bevaret for evige Tider —"

„Ingen Phraser, Krone! Til Sagen!"

„Nu," svarede Valdemar hastigt, som for at faae det gesvindt overstaaet, „hvad siger Fader til den Idee at kjøbe Faurbjerg Gods, forene det med Tjørnholm og deraf oprette et Stamhuus for Franciska —"

Greven studsede.

„Og mig, eller rettere vore Efterkommere. Tjørnholm skulde da være Hovedsædet —"

„Og derfor skal der bygges et Slot paa Tjørnholm, som kan være en Stamhuusbesidder værdigt?"

„Især, kjære Fader, en saa skjøn og elskværdig Stamhuusbesidderinde værdigt."

„Det maa jeg sige," sagde Greven med nogen Heftighed, idet han reiste sig op og maalte Gulvet med lange Skridt, „at Du er Karl for at hitte paa Raad. Hvem skal saa bygge Slottet, Du eller jeg?"

„Det skal jeg."

„Og hvad skal Slottet koste?"

„Jeg har tænkt, omtrent tredive tusind Daler, at sige, hvis Fader gaaer ind paa min Idee."

„Du har ikke, vedblev Greven med tørt Lune, „et lille Udkast til Erektionen for Stamhuset i Lommen? Skal det være arveligt paa Spindesiden med mere, hem!"

„Nei," svarede Valdemar muntert, „Sligt overlader jeg ganske til Stamhusets Bygmester — Fader selv!"

Greven gik op og ned ad Gulvet i dyb Taushed i et Par Minutter, og Valdemar vogtede sig vel for af forstyrre ham i hans Betragtninger. Han lagde Mærke til den Gamles Udtryk, og det undgik ham ikke, at Sædekornet var faldet i god Jord. Endelig sagde Greven:

„Jeg vil give Dig et Svar, som Du kan være tilfreds med — jeg vil virkelig overveie Sagen!"

Valdemar forholdt sig nu viseligt ganske passiv; men han bemærkede en Hemmelighedsfuldhed i Sass's Miner og en Travlhed i hans Færd, som spaaede godt. Ligeledes omtalte han ikke engang for Franciska det Forslag, han havde gjort Greven, og dette lille Træk af Delikatesse, som Greven senere kom efter, blev særdeles paaskjønnet.

Greven holdt først adskillige Raadslagninger med sig selv, dernæst med Sass, og efter fjorten Dages Forløb forløstes de to gamle Herrer med en Beslutning. Jo længere de overveiede Sagen, desto flere fordeelagtige Sider opdagede de ved den, og de kom endelig til det Resultat, at der ingen bedre Maade gaves, paa hvilken Krone kunde ophøies, Grevens Penge sættes fast, og Comtessens Fremtid betrygges. Der var noget Fristende baade for Herren og Tjeneren i alle de Beskjæftigelser, som Udførelsen af Planen frembød, og tilsidst undrede de sig begge over, at Ingen af dem selv var faldet derpaa.

Valdemar tænkte i sit stille Sind, at hans værdige Svigerfader af en tilgivelig Svaghed vilde gjøre Ideen til sin egen og saaledes tilegne sig hele Æren; men deri tog han feil; thi da Greven i sin Datters og Sass's Nærværelse havde meddelt sin tilkommende Svigersøn, at han agtede at oprette et Stamhuus for ham og hans tilkommende Gemalinde, Tjørnholm deri indbefattet, og at

han, fra den Dag af at Sagen var ordnet, vilde overlade dem Halvparten af de Indtægter, som hans eget Bidrag til Fideicommisset bragte; samt da Glæden over denne Erklæring og Overraskelsen hos Comtessen havde udtalt sig meget levende, tog Sass den unge Jægermester hen i en Vinduesfordybning, og sagde:

„Veed De hvad, Hr. Jægermester, jeg misunder Dem den Idee! Det gjorde De paa Ære godt; det var en pæn lille Mine, De lagde der, som sprængte den Gamles sidste Forstandsninger i Luften — Betingelserne! Han lod mig fornemme lidt om, hvilke Betingelser De maatte opfylde for at blive hans Svigersøn, og det var min Tro ikke nogen velsmagende Suppe, det kan De stole paa! Havde han ikke faaet de Griller ud af Hovedet, saa vilde der været langt til Brylluppet, men nu! Ikke alle Skyer føre Regn med sig, som man siger, og denne herjens er bleven til det bare Solskin. De kan stole paa, at jeg skal smede, mens Jernet er varmt, og det lader ogsaa til, at Greven vil drive denne Sag med en Iver, som er ualmindelig hos ham. Han ønsker, kan jeg tænke, at faae dette i Orden, inden han,“ sluttede Sass med en noget bevæget Stemme, „Gud give seent, lægger sig til Hvile — derovre i Capellet; og i Sandhed, kjære Jægermester, saa fortjener han ogsaa Hvilen, thi han har fuldført et godt Dagværk!“

Glæden var nu stor paa Gyldenholdt og Virksomheden næsten større; Greven og Sass byggede paa Stamhuset, Jægermesteren, Comtessen og Doktoren paa Slottet, hvis Mure inden et Par Maaneders Forløb begyndte at reise sig paa den smukkeste Plads, som lod sig udfinde i Ly af ærværdige Ege og med det blanke Hav for sin Fod.

Syvende Capitel.

Den Stærkeste.

„Naa," sagde Pastoren en Morgen ved Theebordet, idet han antog sin meest oprømte Mine, „idag skrive vi den anden Mai, og saa har vi ikke fulde tre Uger til, at Fader, Moder og Frederikke komme; har Du regnet det ud, Ida?"

„Om jeg har!"

„Og det siger Du i den bedrøveligste Tone af Verden! Skulle vi da have det paa Samvittigheden, Ida, at Du har sat det gode Humeur til her i Præstegaarden?"

„Jeg havde vel ikke Meget at sætte til, kjære Onkel! Jeg tænker, jeg reiser herfra, som jeg kom hertil."

Madam Kortsen kom nu ind, fuldt paaklædt, for at gaae sin Morgentour med Ida, der allerede tog Tøiet paa.

„Husk at plukke Blomster til Lises Glas," sagde Pastoren muntert, idet de gik; men, da Døren var lukket efter dem, gik han nogle Gange heftigt op og ned ad Gulvet, standsede derpaa pludseligt foran den Stol, hans Kone sad paa, og udbrød:

„Hvad er Kjærlighed, Lise? Er det Livet eller Døden, Næring eller Gift? Hvor Faa skjænker den ikke Lykke, og hvor dyrt betales ikke stundom selv dens reneste Glæder! Det skærer mig i Hjertet at see Ida daglig slæbe paa det Kors, Vorherre har lagt paa hendes Skuldre; hun bærer det med Heltemod, men det tager dog paa hendes Kræfter."

„Troer Du ikke, at hun forvinder det igjen, naar der er gaaet nogen Tid?"

„Jeg frygter Nei, Lise! Vi vide jo nu af Lene, at det er gammel Skade.

Der voxte tvende Planter frem
I Fosterfader Hildings Hjem.

Ak! Hvor lidet tænkte dog Steinfurth, dengang han overveiede, om han skulde tage den lille Valdemar Krone i Huset eller ikke, at han ved dette Valg afgjorde sit kjæreste Barns Skjebne."

„Jeg forstaaer ikke Krone, Kortsen! Hvor kunde han saaledes forlade sit Hjertes Barn? Hvad vilde han have mere, end det Bedste?"

„Ja vist! Jeg har ogsaa ondt ved at dømme Krone mildt; han syntes mig dog at være et Menneske med Hjerte; men, maaskee havde han ældre Forpligtelser mod Comtessen; det kan være, at det var en større Synd, at han lod sig fængsle af Ida, end at han rev sig løs fra hende."

„Hvor herligt kunde Alt ikke blevet, om denne afskyelige Comtesse ikke havde været!"

„Saa havde vi neppe seet Noget til Krone; saa var der hverken blevet Tale om Herlighed eller Elendighed. Det gjør mig dog ondt for Krone, at han har sluttet sig for Livstid til en saa hovmodig og verdslig Dame som Comtesse Franciska. Han har valgt og vil nu rimeligviis blive til det, som saa mange ere blevne før ham, et Verdensbarn; men siden han kunde foretrække dette Valg, er det vel tvivlsomt, om en Forbindelse med ham vilde bragt Ida Lykke. Baade Lene og Comtesse Adelaide ere af samme Mening."

„Det er maaskee Uret af mig, men, naar jeg tænker paa, hvor god og elskelig Ida er, saa forekommer det mig ubegribeligt, hvorfor Vorherre netop ofte sender de bedste Mennesker saa megen Sorg."

„Svaret er let! Den, han elsker, tugter han; Du taler endvidere om den Gud, som hengav sin eenbaarne Søn til en forsmædelig Død, og som lærer os, at vi kun gjennem store Trængsler skulle indgaae til Salighed. Men, jeg har vel desværre ikke Stort at lade Dig høre; thi, kjære Lise, hvor godt de end sige, at jeg prædiker, saa forekommer min egen Tro mig stundom heel svag, og jeg føler, at Verden har altfor stor en Part i mig. Nei, da er Ida allerede kommen langt videre end jeg! Selv

da hun var lykkeligst, da Sundhedens Roser blomstrede paa hendes Kind, og da hendes søde Øine straalede af Kjærlighed og Glæde, selv da glemte hun ikke Gud. Var jeg blot saa vis paa Alting, som paa det, at Gud ikke vil glemme hende!"

Tante Lene og Ida havde imidlertid gaaet deres lille Tour henad Markveien og vendte nu tilbage til Haven; thi de lykkelige Tider, da hun kunde spadsere gjennem Tjørnholms Skove til Fiskerklinten, vare forbi. Ida havde en Bouket Violer i Haanden, som hun betragtede.

„Jeg bliver altid saa veemodig, kjære Tante Lene! naar jeg seer Violer. Dengang Harald blev begravet, laa der en deilig stor Violkrands paa Kisten. Moder, Clara og jeg stode ovenpaa og saae, da de bare ham over Torvet til Kirkegaarden; jeg saae slet ikke paa Kisten, men blot paa den smukke blaa Krands, som Solen skinnede paa; den var mig ligesom et Tegn paa, at hans Sjæl var hos Gud i Fred og i Glæde. Hvor kunde jeg dog hente Trøst fra disse stakkels Blomster, som den næste Dag laae visne paa Graven?"

„Mit søde Barn! Tænk dog ikke paa saadanne sørgelige Ting!"

„Er det egentlig saa sørgeligt?"

„Ja, det veed Gud, det er! I Din Alder siger man saadant Noget saa let hen, for man veed ikke rigtig, hvad man siger."

Den gode Tante havde egentlig foresat sig at meddele Ida en Nyhed, der nylig var bleven almindelig bekjendt, og som hun dog før eller senere maatte erfare, nemlig Valdemars Forlovelse; hun vidste aabenbart ikke Noget om den endnu, hvor godt forberedet hun end maatte være paa at høre derom. Tanten vilde helst meddele hende det i Enrum, for at spare hende Sindsbevægelse i Andres Nærværelse, men dog krympede hun sig ved at røre ved det friske Saar, og saaledes gik ogsaa denne Spadseretour hen, uden at Begivenheden blev omtalt.

Da de naaede Huset, kom Degnens Kone fra Marklaagen og spurgte, om Præsten var hjemme. Madam Kortsen var ikke meget oplagt til lang Passiar, men Madam Jensen lod ikke en saa god Leilighed gaae ubenyttet hen, og hun begyndte strax at tale om det Guds velsignede Veir, om det deilige Lærred, Pastorinden havde liggende ude paa Bleg, og som hun lige var kommen forbi, om den slemme Syge, som grasserede i Mastrup, med mere; dernæst lod hun en Bemærkning falde om, at det var svært, saa Frøken Steinfurth i den sidste Tid havde skjæmmet sig, og spurgte, om hun ikke vilde prøve hendes Harlemmerdraaber, hvis Fortræffelighed hun priste, indtil hun pludselig afbrød sig selv, slog Hænderne sammen og sagde:

„Og jeg glemmer reent at fortælle Dem Nyheden! Har De hørt, at Hr. von Krone er kommen hjem fra Kjøbenhavn, og at Forlovelsen med Comtessen er bleven deklareret? Tænk, han er bleven Kongens Jægermester og —“

„Aa bliv hun os fra Livet med sine Jægermestre, Comtesser og alt det Pak!“ udbrød Madam Kortsen yderst forbittret, trak Ida ind med sig og slog Døren i lige for Næsen af den betuttede Degnekone.

Var det saa Andet, end hvad Ida hver Dag i de sidste sex Uger havde ventet at høre? Og dog ramte Slaget lige haardt, da det kom, og det nyttede ikke, hun stred imod.

Det blev rigtignok en uhyggelig Middag! Pastorens muntre Mine var borte, hans Kones Blik var bedrøvet, Tante Lenes vredagtigt. Tallerkener, Knive og Gafler klirrede spøgelseagtigt, og der blev næsten ikke talt et Ord ved Bordet. Pastoren kom til at tænke paa, hvad en Ven af ham engang havde sagt, at han hellere vilde nyde sit Maaltid paa en Kirkegaard, end ved et Bord, hvor alle Gjæsterne vare tause, og han gjorde et Forsøg paa at faae en Samtale i Gang; men Ordene faldt til Jorden, tunge som Bly.

Da Ida efter Bordet sad i sin Stol ved Vinduet, foer det i hende, hver Gang Døren blev slaaet lidt haardt til; hvert Øieblik forekom det hende, at der kom en Vogn buldrende over Broen; da en af Folkene løb over Gaarden, tænkte hun, der var skeet en Ulykke, og trods al denne indre Angst sad hun ubevægelig paa sin Plads og bemærkede ikke, hvad der foregik i Stuen.

Posten var kommen, Pastoren havde blandt sine Breve fundet et med Strømbyes Poststempel, havde aabnet det, læst det med en bestyrtet Mine og var derpaa hurtigt gaaet ind i sin Stue, idet han vinkede sin Kone ind med.

Hvor længe Ida havde siddet paa sin Plads i denne uhyggelige, drømmeagtige Tilstand, vidste hun ikke; men hun blev vækket derved, at en Haand blidt lagde sig om hendes Hals, en varm Taare faldt paa hendes Kind, og, da hun saae op, kyssede Tante Lene hende. Ida sprang op, betragtede Tantens smertelige bevægede Træk, greb hende om Armen og sagde:

„Gud, Tante Lene, der er bestemt skeet en Ulykke hjemme!"

Den Gamle nikkede gjentagne Gange sorgfuldt med Hovedet.

„For Guds Skyld, siig mig strax, hvad det er!"

„Din Fader, Din eiegode Fader —" her afbrød Sindsbevægelsen hende, og de sidste Ord vare utydelige; men Ida forstod strax Meningen, sank tilbage paa Stolen, og en rigelig Taarestrøm lettede hendes Hjerte, der for et Øieblik siden var forekommet hende bristefærdigt. Ligesaa sandt som det er, at een Sorg sjelden kommer alene, ligesaa sandt er det, at den ene Sorg, især naar de ere af forskjellig Art, paa en Maade ophæver eller tilbagetrænger den anden. Ida hørte med den dybeste Smerte, idet hun udgjød mange Taarer, at hendes elskede Fader pludselig var død, ramt af et Slag, saaledes som han oftere selv havde forudsagt, at det vilde skee. Hendes egen Smerte blev nu glemt, men den havde i længere Tid vænnet hendes Sind til mørke Tanker, og den havde

været af en egen, spændende Art, paa samme Tid som den fordømte hende til at lide med bundne Hænder. Denne nye Smerte turde hun give frit Løb, og den krævede Virksomhed, den stillede Fordringer til hende om at trøste og hjelpe Andre; og medens hendes Kjære havde ventet, at dette Slag, netop fordi hun iforveien havde en Sorg at bære paa, vilde bedøve hende, saa indtraf det Modsatte, som ogsaa var det Naturligste, at hun først gjenvandt sin Fatning og øieblikkelig traf Forberedelser til Afreisen, som endnu samme Aften gik for sig, idet Pastoren gjorde dem Selskab, og Tante Lise saaledes snart befandt sig i en mere trist Ensomhed, end nogensinde før. —

Captainen er død! Dette Budskab var en Morgen for faa Dage siden som en Løbeild faret gjennem Strømby, havde vakt Bestyrtelse og Deltagelse næsten i ethvert Huus i Byen og samlet en baade deltagende og nysgjerrig Skare om Postgaarden. Han var nylig staaet op og havde fuldendt sin Paaklædning; han sad ved sin Kones Seng og forelæste hende et Capitel af Skriften, saaledes som han hver Morgen pleiede, da Ordene døde hen paa hans Læber, Bogen faldt ham af Haanden, og han faldt forover, idet han udgav sin Aand med et Suk. Hans Fader var død paa en lignende Maade, og det var en fast Tro hos ham, at han vilde ende ligesaa. Han faldt som den stærke Eg, Lynilden slaaer ned i Skoven, og hvis noget Menneske kan være tilstrækkeligt forberedt til pludselig at stedes for den Høiestes Domstol, saa maatte han vel være det. Det var en let og lykkelig Død for ham selv, men et skrækkeligt Slag for hans trøstesløse Enke, hans Børn og alle hans Venner; og blandt disse maae vi regne alle de Fattige, Syge og Sorgfulde, saa mange som der var i Strømby.

Brunn og Clara vare allerede inden Aften hos Moder Steinfurth, og Clara blev hos hende, indtil Begravelsen var forbi. Ak, denne Gang havde Døden ingen Frist givet dem, og der var intet Andet at gjøre, end at finde Trøst i den fælles Smerte. Aftenen før Begravelsen

kom de Kjære fra Bonderup, og først nu, da Moder Steinfurth havde trykket Ida til sit Hjerte, og de havde tilbragt nogle Øieblikke ved Kisten, blev der dem en svag Lindring til Deel; men Intet greb Ida saa dybt, som at see, hvor meget ældre hendes Moder var bleven i disse faa Dage.

Ved Begravelsen gik Pastoren nærmest ved den blomstersmykkede Kiste; der behøvedes mange Hænder til at bære den, og dog kunde ikke Alle, som ønskede at bære, faae Plads; men En af dem var Martin Bruun. Følget var saa talrigt, som det sjelden var seet i Strømby; og en Deel af dem gik, som det skeer ved slige Leiligheder, og talte om ligegyldige Ting, eller om Captainens Affairer, hvorvidt han efterlod sig Gjeld og saa fremdeles.

„Captainen var i sin kraftigste Alder, og en stærk Mand ovenikjøbet," sagde en gammel Borger, idet han rystede paa Hovedet; „men Gud hjelpe os! Døden er dog stærkere, end Nogen af os."

„Men den er dog ikke den Stærkeste," sagde èn ung Mand i Præstekjole, som gik foran, og vendte sit blege, tankefulde Ansigt om mod den Talende: „Der er En, som er stærkere end Døden!"

Denne unge Præst var den Samme, som saa tidligt havde mistet sin Forlovede, hvis Been hvilede i Krogen paa Kirkegaarden, og det var ham, som Captainen saa ofte havde trøstet i Sorgens Dage. Hvad Captainen dengang havde udsaaet i hans sønderrevne Hjerte, det havde baaret Frugt, og det faldt nu som en gylden Sæd paa Captainens Grav og i Tilhørernes Hjerter; thi han talte ved sin Velgjørers Grav. Flere talte, og deriblandt Pastor Kortsen, som gav en Skildring af den Afdødes Liv, hvortil hver Mand i Følget i sit Hjerte sagde Ja og Amen. Den næste Morgen var Graven heelt tildækket med Krandse, og en Deputation af Borgere udbad sig, nogle Dage efter, af Captainens Enke Tilladelse til, at Indvaanerne maatte paa fælles Bekostning sætte ham et Gravminde. Dette blev ogsaa i sin Tid reist, og til

Indskrift blev valgt et Vers af den Sang, som var bleven sunget ved Graven; det lød saaledes:

Et herligt Livslys blev saa brat udslukt,
Som Liv og Varme trindt omkring udspredte;
Ak, Dødens tunge Port sig har tillukt,
Han gik til Himlens Land, det aldrig sete!
Hans Minde herligt skal iblandt os staae,
Han virkede paa Jorden vel som Faa,
Og kun i Jesu Navn hans Gjerning skete.

I alt dette laa der Trøst. Tilvisse er Andres Deeltagelse en Trøst for de Sørgende; men den største Trøst er dog den Bevidsthed, at den Bortgangne kun efterlader kjære og hæderlige Minder. Dem var der i Sandhed fuldt op af i deres Hjerter, der som Captainens Efterladte nu sluttede den lille Kreds tættere sammen, end nogensinde før; men ellers var der tomt; nu først fik de ret et Begreb om, hvad Tomhed er!

Den nye Postmester kom, og Familien flyttede ind i en lille Bolig, den havde leiet, og som bedre passede til dens nuværende indskrænkede Kaar. Brask var utrøstelig; rigtignok blev han, ifølge varm Anbefaling fra alle Sider, ogsaa Fuldmægtig hos den nye Postmester, men for denne existerede kun Fuldmægtigen, ikke Mennesket Brask; hvor kunde det ogsaa tænkes muligt, at Noget skulde kunne erstatte ham Captainen! I mange Dage hørte man ham ikke sige et Ord over det Allernødvendigste, og daglig valfartede han paa sine Spadseretoure til Captainens Grav. Først det smukke Monument syntes ligesom at forsone ham lidt med Verden igjen, og Captainens Gravsted blev nu Brasks Have, hvor han, under Moder Steinfurths og Idas Tilsyn, stadigt arbeidede paa at frembringe og vedligeholde et lille Paradiis af Blomster. Hans Trøst var det jevnlig at besøge Captainens Enke, som hun nu almindeligt kaldtes i Byen, tale om fordums Dage og bevise hende saa mange smaa Tjenester, som det stod i hans Magt. De Breve, som kom paa Posthuset for at afsendes fra Steinfurths, eller som Posten bragte

til dem, ihvorvel der af begge Slags kun var faa, bleve stedse henlagte i en priviligeret Krog af hans Pult. Det varede længe, inden Brask kunde finde sig i at see en fremmed Skikkelse indtage Pladsen i Captainens Contoirstol. Hvor ofte havde Captainen ikke pludselig, naar han sad paa denne Stol, vendt sig om til Brask og ved alvorlige eller humoristiske Bemærkninger skræmmet eller fornøiet, men altid belært ham! Og ikke sjelden spurgte Captainen ham om Raad i vigtige Anliggender, idet han dog indklædte Spørgsmaalet i en Dragt, som ret gjorde det anskueligt for Brask, hvad der skulde besvares, medens han ikke altid indviede ham i det, som havde foranlediget Spørgsmaalet, en Indklædning, som var nødvendig af Respect for Andres Hemmeligheder, der vare Captainen betroede. Captainen tog mange, og det sørgelige, Hemmeligheder med sig i Graven, og der gaves maaskee dem, hvem det var en beroligende Tanke, at de nu vare saa godt gjemte.

Frank havde de Andre i Sorgens Dage glemt, og kun Frederikke erindrede ham. Hun sendte ham et veemodigt og hjerteligt Brev, hvori hun i de Andres Navn bad ham om at følge Captainen til Jorden; men Brevet kom ikke i Franks Hænder saa tidligt, at han kunde være i Strømby til rette Tid; han ankom først dertil Dagen efter og gik da lige ind paa Kontoiret, hvor han traf Brask alene. Brasks Udseende var sorgfuldt, og han talte ganske sagte, thi han var altid tilmode, som om Døden endnu var i Posthuset. Han fortalte med Taarer i Øinene om Captainens bratte Død, Familiens store Sorg, Alles Deltagelse og om Begravelsen. Frank hørte alvorlig og taus til; vel var han bedrøvet, men han følte sig nu som altid uskikket til at udtale det og til at yde Trøst. Veemodige Følelser vare sjeldne Gjester hos ham, og Døden var ham ene og alene en Skræk og en Gaade.

Han fulgte, skjøndt med Ulyst, Brask ud til Kirkegaarden, da Familien var paa Randrupgaard, hvor den forblev i nogle Dage. De dvælede nogle Øieblikke ved Captainens Grav, og her hjemsøgtes Frank af underlige

Tanker. Hvor var vel denne stærke Sjæl, der var saa enig med sig selv, saa fuld af Tro paa Noget, som Frank ansaae for et Phantom, hvor var vel den gaaet hen, da den sprængte sit jordiske Hylster? Havde den fundet, hvad den søgte, eller havde en grusom Skuffelse ventet den hisset? Hvor kunde den vantro Frank tvivle om, at Captainens Aand var blevet skuffet? Og dog gyste han hemmeligt ved denne Tanke — Fortvivlelsen over en saadan Skuffelse. — Der var noget Utænkeligt i den, og derfor følte han ligesom Grunden vakle under sig; hans Forstand protesterede mod denne Svaghed, men dog var han bleven rystet og kunde ikke bortraisonnere Faktum. Han følte Trang til at bryde Tausheden:

„Hvor troer De nu, Captainen er?“ spurgte han Brask.

„Hvor han er?“ gjentog Brask forundret. „I Paradiis.“

„Hvor og hvad er Paradiis, Brask?“

„Hvor det er — det maa være der, hvor Captainen er.“

Frank begyndte at misunde Brask, som dog troede paa Noget, nemlig paa Captainen; han troede vistnok paa Mere, men saaledes opfattede Frank nu hans Svar.

Om Eftermiddagen gik Frank ud til Randrupgaard, og der følte han først ret Betydningen af det, der var hændet. Ved at see de Mennesker, som dog vare ham de kjæreste af Alle, saa nedbøiede af Sorg, blev han dybt bedrøvet, og ved at see dem alene uden Ham, fattede han først ret, at hans faderlige Ven var borte.

Han fandt Ida meget forandret; hun var blevet bleg og mager, og da han havde hørt lidt om hendes Jyllandsreise, spurgte han sig selv, om hun ikke havde havt andre Sorger, end den sidste? Ida takkede ham hjerteligt, fordi han var kommen, men iøvrigt var hun taus og indesluttet; Frank gjensaae hende med langt ringere Sindsbevægelse, end han havde ventet, men følte sig dog noget forlegen, og det blev ikke mere mellem dem, som det havde været i gamle Dage.

Frank følte sig saaledes naturligt henviist til Frederikke, paa hvem Sorgens Byrde hvilede lettest, da hun kun var sexten Aar; men den betog dog hendes Væsen det Urolige og lidt Spydige, som det tidligere havde havt. Frank havde forhen seet Frederikkes Feil i et altfor stærkt Lys, idet han tænkte, der vilde blive en Cokette af hende; saaledes misforstaaes ofte en ung Piges første Yttringer af Livlighed og Selvstændighed. Frederikke var en frisk Natur; hun følte varmt og dømte uden lang Betænkning, men hun viste sig ganske som hun var, og enhver Forstillelse var hende fremmed. Franks Paastaaelighed og sære Anskuelser vare vel skikkede til at tirre og lokke det mindre Gode hos hende frem; men den Uinteresserede og mere Erfarne vilde let i Frederikkes Adfærd mod Frank have opdaget noget Andet, end Ligegyldighed. Hvor megen Blidhed og Hjertensgodhed hun gjemte i sit Bryst, det kom ret for Dagen ved dette Møde i Sorgens Dage.

„Det har været en skrækkelig Tid, kjære Frank," sagde hun, da de sad alene sammen i Bruuns Dagligstue. „De veed, hvor meget Fader var for os; De maa kunne føle, at det er et uerstatteligt Tab; vi ville Alle savne ham til vor Dødsdag."

„Han var ogsaa Meget for mig, Frederikke; men jeg har nu — jeg veed ikke rigtig om med Rette eller Urette — den Følelse, at jeg ikke tilfulde paaskjønnede ham, mens han levede."

„Den Følelse har jeg ogsaa; jeg har været et stort Barn, Frank, men nu er det forbi. Hvilken sørgelig Fremtid venter ikke Moder! De kan være vis paa, at baade Ida og jeg ville gjøre Alt for at lette hende Byrden. Jeg troede den første Dag, at Moder ikke havde overlevet det; hun kunde slet ikke græde."

„Bliver De her hos Bruuns? Det vilde jeg ønske."

„Nei, hvor kan De troe det! Baade Bruun og Clara have været mageløs elskværdige; men saaledes ere de da altid; de have tilbudt os at blive her for bestandig, men det vil Moder ikke, selv ikke for Betaling."

„Men saa bliver da idetmindste Madam Kortsen hos Dem?"

„Nei, heller ikke det. Moder siger, at Tante Lise i Bonderup ikke kan undvære Tante Lene, men at hun selv har Nok i Ida og mig. Jeg har gjennemskuet Moder; hun vil ikke leve paa Nogens Bekostning, ikke engang paa Tante Lenes; hvor jeg godt kan lide Moder derfor! De Andre sige, at vi ikke kunne leve af Moders Pension, men Moder paastaaer Jo, og Ida er endnu vissere i sin Sag. Naa, det forstaaer jeg mig ikke paa, men Ida har allerede sagt mig, at vi paa en Maade maae arbeide; og hvorfor skulle vi ikke kunne det?"

„Bliver De da i Strømby?"

„Ja vi gjøre; Moder vil ikke herfra; der er allerede leiet en lille Leilighed til os i Smedegade; hvem troer De har besørget det? Brask og Ida; hun er den meest fattede af os; og dog, Frank, — forekommer det Dem ikke, at hun seer meget daarlig ud?"

„Desværre, jo!"

„Jeg frygter, Frank, at hun er meget ulykkelig; den kjære, søde Ida! Naar jeg tænker paa, hvor glade vi Alle engang vare! Ida græder ofte, naar hun troer, Ingen seer det. Gid jeg vidste, hvad der feiler hende, og jeg kunde trøste hende! De seer paa mig, som om De vidste bedre Besked end jeg — veed De Noget, Frank?"

„Hvor skulde jeg vide —"

„Frank! De har ikke mere Tillid til mig, end alle de Andre; det er maaskee barnagtigt af mig, at det krænker mig. Moder og Clara vide Noget, og jeg har jo ogsaa mine egne Formodninger; det faaer nu være, som det vil; jeg vil være dobbelt saa god og tjenstagtig mod Ida, som jeg var tidligere."

Saaledes talte Frank ofte i det Par Dage, han blev paa Randrupgaard, med Frederikke, og der udviklede sig et hjerteligt Forhold mellem dem, som hos Frank lægede det Saar, Idas Afslag havde tilføiet ham. Han grublede over, hvorledes han egentlig var kommen til at gjøre Ida et Tilbud, thi det var ingenlunde hans Mening den

Morgen, han traf hende ved Møllen. Han følte sig vel ikke paa den Maade opløftet og forædlet i Frederikkes Selskab, som i Idas, men der var dog noget Tiltrækkende og Hyggeligt i den fortrolige og naive Maade, hvorpaa hun talte med ham.

„See," sagde Frank til sig selv, „dette er noget Godt, og jeg skal stræbe at bevare det. Jeg troer paa et smukt Venskabsforhold mellem Mand og Qvinde, og jeg skal vel vogte mig for anden Gang at volde mig selv og Andre Fortræd ved taabelige Kjærlighedserklæringer."

Med denne fornuftige Beslutning, som Frederikke var langtfra at drømme om, reiste Frank tilbage til Hovedstaden. Moder Steinfurth havde imidlertid tænkt mere paa Frank, end han vidste af. Trods sin Sorg erindrede hun, at deres indskrænkede Leilighed og knappe Kaar i Fremtiden vilde gjøre Franks Besøg i Strømby til en Umulighed, og hun kjendte ham godt nok til at vide, at han ikke vilde benytte Gjestfriheden paa Randrupgaard paa samme Maade som den, de tidligere havde viist ham. Hertil kom endnu, at Bruun denne Sommer vilde bygge en ny Hovedbygning, og da den gamle skulde rives ned, blev Pladsen indskrænket nok til dem selv, end sige til Gjester. Derfor bad hun Tante Lene om at sørge for, at Pastor Kortsen inviterede ham til Bonderup i Sommerferien.

Et Par Dage efter Begravelsen reiste Pastoren bort med sin Svigerinde, der i sit Hjerte besluttede paa en eller anden Maade at lade Steinfurths tilflyde nogen Hjelp. Hun skiltes med et tungt Hjerte fra dem Alle og især fra Ida; endog den Glæde at faae dem over til Bonderup i et Besøg var dem jo nu formeent, idetmindste for Idas Vedkommende.

Det varede ikke længe, inden Captainens Efterladte flyttede ind i deres nye lille Bolig i Smedegade, og de følte der, trods de mange smaa Savn, Velsignelsen af at have et eget Hjem. Bruun og Clara besøgte dem ofte, og Brasks Nærværelse var dem en Trøst og stundom en Hjelp i Smaating. Derimod trak de Fleste af deres tidligere Omgangskreds sig tilbage fra dem; deels forbød

deres knappe Kaar dem at deeltage i Alt, deels udviklede der sig under Consistorialraadindens Auspicier mere og mere en aristokratisk Tone i Byen; man blev exklusiv, og det gik langt mere luxuriøst til ved de selskabelige Sammenkomster, end tidligere. Brask mente, det var Følgen af, at Byen nu maatte skjøtte sig selv; Captainen var der ikke mere, og Ingen uden han havde Anseelse nok til at sætte en Stopper for al denne Ufornuft.

Fru Steinfurth og især Frederikke følte vist nu og da det Saarende i den Tilsidesættelse, der vistes dem; Ida derimod forblev ganske ligegyldig derved eller glædede sig snarere over den Ubemærkethed, hvori de nu levede. Hun havde i nogen Tid sysselsat sig med en Idee, som hun endelig meddeelte sin Moder og Søster; hun foreslog dem at aabne en Skole for smaa Børn, da hun vidste, at der var Trang til en saadan, men hun mødte en langt større Modstand hos sin Moder, end hun havde ventet. Denne fandt det bedrøveligt, at en nittenaarig Pige skulde slide sig op i det trættende Kald at holde Skole, og maaskee saaredes ogsaa den moderlige Forfængelighed ved den Tanke, at Ida, om hvem hun harde gjort sig saa glimrende Forhaabninger, skulde ende hermed. Hun kaldte det derfor en overspændt Idee og bad Ida ikke tænke mere derpaa.

„Du har neppe, kjære Moder," svarede Ida, „tænkt over Alt, hvad der ligger i denne Plan. For det Første behøve vi en Biindtægt, hvis da ikke vort Ønske at leve uafhængige af Andre skal blive til en Illusion; det lille Overskud, Auktionen gav os, er jo snart forbrugt. Dernæst kan jeg ikke udholde dette ørkesløse Liv, og, naar jeg virkelig føler Drift til at gjøre lidt Gavn her i Verden, hvorfor maa jeg det da ikke? Tænk dernæst paa, hvor Meget Fader gjorde for de Fattige, mens han levede! Er det ikke skrækkeligt at tænke paa, hvor forladte mange af deres Børn løbe omkring? Naar Skolen er godt i Gang," sluttede Ida, idet hendes Øine straalede, og en svag Rødme oplivede hendes blege Kinder, „saa er det min Hensigt at undervise et Par fattige Børn for Intet."

Idas kraftige Villie beseirede alle Hindringer, og hun begyndte virkelig sin lille Skole. Hendes Talent til at omgaaes og undervise de Smaa overgik langt Forventningerne. Skolen havde god Fremgang, og Ida blev saa agtet og elsket i sin Fødeby, at hun paany blev Gjenstand for Opmærksomhed og altsaa ogsaa for Omtale.

„Der seer man," udbrød Consistorialraadinde Bek, „hvad Forældres Ufornuft kan føre til. Ida Steinfurth kunde, naar mit Raad var blevet fulgt, have været en af de meest ansete og velhavende Damer her i Byen; men hun fik Lov til at følge sit eget lille, indbildske Hoved, og hun løftede sine Øine altfor høit. Der er ingen Tvivl om, at hun var forelsket i den unge Krone, og Reisen til Jylland var en ganske snild Speculation af Fru Steinfurth; men hvilken Enfoldighed at troe, at en Mand med Jægermester Krones Udsigter vilde foretrække den lille Ida, blot fordi hun har et kjønt Ansigt, fremfor en Brud som Comtesse Gyldenholdt! Resultatet af det Hele er altsaa blevet — at hun holder Skole for Fattigfolks Børn!"

Der var rigtignok ingen Udsigter mere for Ida til at blive Kammerraadinde Petersen, thi Toldcontrolleuren havde allerede for en Maaned siden havt Bryllup med Byfogdens Emilie, og det antike Toiletspeil var atter kommen til Ære.

Clara iagttog først med Tvivl og Betænkeligheder, men dernæst med Glæde og Beundring Idas Færd.

„Gaaer dette virkelig i Længden?" spurgte hun Ida en Aften, da de sad sammen paa den gamle Plads i Granlunden nede ved Mølledammen. „Er Du virkelig nu tilfreds med Din Skjebne?"

„Er Du tilfreds med mig, Clara, og Moder og de Andre, saa er jeg ogsaa tilfreds."

Clara forstod Svarets Betydning — „For mig gives der ingen Glæde mere, uden den at glæde Andre." Hun lagde sin Arm om Idas Liv, og saaledes sad de længe sammen i Taushed. Vandet rislede gjennem Sluserne ned over Stenene, Vinden susede sagte gjennem den gamle

Piils Grene, den dalende Sol spredte sit Purpurskjær over den grønne Eng og den blanke Aa; det var Alt som i gamle Dage, men dog — ak, hvor forandret!

„Hvorfra kommer dog den mageløse Fred, Ida, som boer i Dit Hjerte?“ spurgte Clara endelig.

„Der er ikke altid Fred i mit Hjerte, Clara; men naar den er der, saa tænker jeg, den kommer derfra, hvor Fader nu er.“

„Saa Du tænkte paa ham!!“

„Jeg ikke blot tænkte paa ham, men det var næsten, som om jeg hørte hans Stemme. Hvor Meget, som han har sagt mig, er ikke præget undslettelig i mit Hjerte! Han sagde netop paa dette Sted engang til mig: „Der gives Fristelser overalt i Verden, udenom os og i os selv; der er Fristelser i Glæde, men ogsaa i Sorg; kommer Fristeren Dig nær, min Pige, saa arbeid!“ Og derfor arbeider jeg, Clara!“

Ottende Capitel.

Frank paa Glatiis.

En smuk Aften i August Maaned samme Aar gled en Baad langs Kysten ved Tjørnholm. Havet var blikstille, og den høie Kyst tonede endnu høiere i den varme, disige Luft. Der var tre Personer i Baaden; den ene Herre førte begge Aarerne jævnt og fløitede saa smaat dertil, idet han holdt Øie med de forbistreifende Søfugle og af og til greb til Bøssen: det var Grev William; i den anden Herre gjenkjendte vi, trods den friskere Ansigtsfarve og et zirligt lille Mundskjæg, Baron Malte; han sad til Rors, og ved hans Side havde Adelaide Gyldenholdt sin Plads.

Med hende syntes en mærkelig Forandring at være foregaaet. Hendes Træk, som vare temmelig regelmæssige, men dog ikke virkelig skjønne, fordi de manglede Fiinhed, oplivedes af et friskt Skjær, der ikke var et Gjenskin af Aftenluftens Glands, men en Beaandelse af en noget høiere Art. Hun var meget blond, og, naar hun saae ned, forekom hendes Ansigt alminbeligt, men naar hun saae op, fængsledes man dog af Udtrykket i hendes lyse Øine. Dette Udtryk var sædvanligt af en rolig, klar, selvbevidst Art og mildt, naar hun talte med Andre; men idag syntes det langt mindre klart og varmere, end det pleiede at være. Hun havde i sit sextende Aar været noget svær af Figur, hvortil hendes Familie i det Hele havde Anlæg, og havde derfor dengang ikke havt noget meget ungdommeligt Ydre; nu var hun slankere og saae yngre ud, end hun i Virkeligheden var, thi de Fleste reducerede hendes fire og tyve Aar til høist tyve.

Det var besynderligt, hvor meget hun saae til den Side, hvor Baron Malte ikke sad, og hvor længe hun betragtede det klare, grønne Vand. Baronen havde paa denne Seiltour, som var udgaaet fra det dyrlundske Badehuus og nu havde varet i tre Timer, talt meget med hende og det i en hjertelig Tone, som tydede paa, at deres Bekjendtskab i de fjorten Dage, han havde tilbragt paa Dyrlund, hurtigt var blevet af den hyggelige, lidt fortrolige Art, som faldt i Baronens Smag. Han kunde vanskeligt finde sig i stive Former, især ikke i Omgang med Damer; de af det smukke Kjøn, der ikke, saa at sige, indrømmede ham en lille Plads ved deres Hjertes Arnested, deres Selskab flyede han; og det er da begribeligt, at han paa den Maade oftest fandt Tilhold hos ældre Damer. Adelaide Gyldenholdt besad nu netop den Ligevægt og dog tillige saa megen Mildhed i sit Væsen, at Betingelserne vare tilstede til at fremlokke det, Baronen kaldte — „Salonlivets Violer," smaa hyggelige Tête à Tête'r, medens det store Selskabs Snak brusede omkring ham.

Landlivets Stilhed gav nu rigtignok de hyppige fortrolige Samtaler med Comtesse Adelaide en ganske anden Charakteer; Vindens Susen gjennem Skoven eller Bølgernes Brusen mod Land accompagnerede paa en mere storladen Maade, end Snakken i en Selskabssal, deres Samtaler; de havde ikke den Ynde, som Kortvarigheden af Fornøielsen vilde givet dem i en Salon, men de bleve af langt dybere Gehalt, og de modne Domme og klare Tanker fik noget eget Tiltrækkende, idet Ordene udtaltes af saa ungdommelige Læber. Han glemte ofte Personen over Samtalens Gjenstand, men, naar hun forlod ham, ophørte det eiendommelige Velvære, han havde følt i hendes Selskab. Baronen kunde ikke komme paa det Rene med, om dette, saavel paa hendes Side som paa hans, var Venskab eller Kjærlighed; Comtessen derimod syntes stærkere greben og ikke i Tvivl om sine Følelsers Natur.

Baronens Tanker vare ofte af speculativ Art, og det er muligt, at han ad en, om end lang, saa dog logisk Vei var kommen til den Gjenstand, der sysselsatte ham, skjøndt den traadte frem som et Tankespring, saaledes som det Følgende vil vise.

„Saa," sagde Grev William, da de nærmede sig Badebroen, og efterat han havde lagt Aarerne ind og sat sin noget bulede graa Hat lidt paa Snur, „nu vil jeg puste lidt; vi kunne mageligt naae hjem inden Aften, og jeg har givet Morten Signalet til at spænde for. Jeg kan desuden mærke, at Maagerne og Ænderne nu altfor godt kjende min hvide Jakke, og jeg kommer saamænd ikke til at løsne et Skud idag. Lad os tænde en Cigar — hei, Baron! Vaagn op! Det var da skrækkelig dybfindige Folder, De der havde faaet Deres Ansigt lagt i! Hvad tænkte De paa?"

„Aa, kjære Greve, det var ikke videre hyggelige Tanker."

„Lad os faae dem alligevel," bad Greven, idet han rakte Baronen en Cigar og tændte Ild. „Jeg kan godt lide Deres curieuse Indfald."

„Der var intet Curieust i det!"

„Naa, Adelaide, hjelp mig nu at fange ham! Skulle vi dømme ham til uden Omsvøb at sige, hvad han tænkte paa?"

Comtessen saae smilende paa Baronen, men da hendes Blik ikke blev besvaret, og han virkelig havde en alvorlig Mine, svarede hun:

„Vist ikke, lad nu Baronen i Fred!"

„Jo vist! Nei, min gode Baron, ud med Sproget!"

„Som De vil! Jeg tænkte paa al Lykkes Forgængelighed og paa den Forbandelse, der hviler over Menneskeslægten."

„Ha, ha, ha!" lo Grev William saa hjerteligt, som det kun er givet faa Dødelige at lee. „Naar jeg betragter Deres tilfredse Ansigt, der, ligesom Deres hele Person, har lagt sig ud, siden vi saaes, og jeg dernæst tænker paa Deres skjønne Stamhuus, saa synes jeg, min Sjæl, at den bare Velsignelse hviler over Dem, og at det er Noget af det Curieuseste, jeg endnu har hørt Dem sige."

„Rigtig! Jeg tænkte paa den Deel af Forbandelsen, som hviler over de Rige. Kort og godt, det er mit Besøg paa Gyldenholdt, som jeg analyserer; hvilken glimrende Elendighed blev jeg ikke vaer der!"

„Glimrende Elendighed? Alt gaaer jo der for fulde Seil," svarede Greven lidt satirisk. „Vi bygge baade Slotte og Stamhuse, men det gaaer rigtignok lidt raskere med Slottet, end med Stamhuset."

„Har De ikke," sagde Baronen, idet han vendte sig om mod Comtesse Adelaide, „lagt Mærke til Krones mørke Mine? Hvor han dog forekom mig forandret! Det gjorde mig i Sandhed ondt at see, hvor tvungent han tog imod mig, og iagttage den Forstemthed, som hele Dagen beherskede ham."

„Aa," faldt Grev William ind, „saa har han vel havt en lille Karambolage med Francisca; det er ikke noget Nyt."

„Og sandelig heller ikke noget Godt! Det Hele gjorde det Indtryk paa mig, at han er complet ulykkelig;

paa en kold Fod med sin Forlovede og aldeles afhængig af den gamle Greve og Sass."

„Krones Stilling er bleven, som man kunde vente det," svarede Grev William mere alvorligt. „Han maa ligge som han har redet. Ved den prægtige Idee med Stamhuset, som Sass og Onkel gjøre saa meget Væsen af, har han bundet Hænder og Fødder paa sig selv. Tjørnholm skal jo være en integrerende Deel af Stamhuset, som, vel at mærke, ikke existerer endnu; for det gik ikke saa glat med Kjøbet af Faurbjerg Gods, og det er nu min Mening, at de aldrig faae det; men de lure jo derpaa, og Tjørnholm er saa alligevel undergivet Onkels og Sass's Control. Krone er ikke Herre paa sin egen Gaard; det er en uværdig Stilling, og jeg vilde i hans Sted ikke finde mig i den fire og tyve Timer til Ende."

„Det siger Du nu saa rask," tog Comtesse Adelaide med Varme Ordet; „og dog vilde Du formodentlig finde Dig deri, ligesom Krone gjør det; idetmindste vil jeg haabe det for Din egen Skyld. Alle de ubehagelige og generende Følger, Ideen med Stamhuset har havt, har Krone ikke forudseet. Onkel har nu engang optaget den med Varme; han skriver jo altid paa Erectionen, det er formeligt blevet en Mani hos ham. Krone har bedømt ham rigtigt, idet han fandt paa Noget, som ganske kunde forsone Onkel med Partiet, og lad Verden sige hvad den vil, Krone er altfor ædelttænkende, til at smudsig Fordeel kan have lokket ham. Nu har Krone faaet Øinene op, men imidlertid har han faaet Onkel kjær og nænner ikke ved Modstand at bedrøve ham. Krones Opførsel har været mønsterværdig; mod Onkel sønlig og kjærlig, mod Franciska i høieste Grad overbærende. Hvad har han ikke gaaet igjennem med hendes Lunefuldhed! Jeg er overbeviist om, at de Begge have faaet Øinene op og see, at de ikke elske hinanden og maaskee aldrig have elsket hinanden. Franciska bærer Lænken som et uartigt Barn, Krone som en Mand."

Baronen saae venligt paa Comtessen, medens hun talte.

„Det glæder mig at høre Dem sige det," sagde han. „Jeg har altid følt mig draget til Krone, og, uagtet vi ikke ere blevne Venner, har jeg en Følelse af, at vi kunde være det."

„Men," vedblev Comtessen, „jeg tænker med Skræk paa den Mulighed, at det Hele kunde gaae overstyr, nemlig for Onkels Skyld. Nødigt og betænkeligt gav han sit Samtykke til Forbindelsen, men trofast og for bestandig har han nu knyttet Krone til sig, og han har en saadan Respekt for indgaaede Forpligtelser, at han vil betragte det som en Plet paa sin egen Ære, om Franciska bryder sit Ord."

„Naar skulle de have Bryllup?" spurgte Baronen.

„Det er udsat til næste Sommer, og hvorledes det til den Tid seer ud med det Hele, maa Gud vide. En mærkelig Forandring til det Værre er der ogsaa foregaaet med Franciska i den sidste Tid; thi saa kold og frastødende, som hun sidst var mod Krone, har jeg dog aldrig før seet hende. Stakkels Onkel lader ikke til at mærke det; han har altid Forretninger i Hovedet og Franciska behersker sig ogsaa til en vis Grad i hans Nærværelse."

„Der er Vognen," sagde Grev William, tog Aarerne og roede mod Land.

„Kan jeg troe mine egne Øine!" udbrød Baronen, idet han skyggede med Haanden for Panden og stirrede mod Land. „Jo, det er, paa Ære, Frank, som staaer der paa Badebroen og stirrer ud i Luften. Hei, Halloi!" raabte han og svingede med Hatten, idet han reiste sig op.

Efter nogen Tøven rettede Skikkelsen paa Broen sig og svingede Hatten til Gjengjeld. Kort efter lagde Baaden til, og Frank, thi ham var det, saae sig pludselig omringet af en Greve, en Comtesse og en Baron. Præsentationen gik for sig, idet Baronen hjerteligt rystede Franks Haand, Comtessen hilste ham venligt, Grev William med et snurrigt, tvivlsomt Udtryk i sit Ansigt. Baronen bad om Tilladelse til at maatte invitere Frank, og Frank lovede, efter at Grev William havde gjentaget Indbydelsen, at komme til Dyrlund næste Dag, idet han

dog, da han gav sit Ja, mere lignede en presset Matros, end noget Andet.

Grev William tog Plads paa Bukken, Baronen og Comtessen i den aabne Calesche, og afsted gik det, idet Frank med en saa betænkelig Mine saae sin Ven, Malte, blive bortført, som om han beklagede, at Baronen var kommen i slet Selskab.

„Det var da en løierlig Praas at see til," sagde Grev William, idet han lod Hestene skridte opad Bakken. „Hvordan i al Verden har De gjort Student Franks Bekjendtskab, Malte?"

„Paa den besynderligste Maade af Verden."

„Det kan jeg tænke," svarede Greven, „De har jo altid været en stor Ven af Rariteter."

„Ingen Fornærmelser mod min Ven Frank!" — sagde Baronen halv alvorlig og halv spøgefuld, idet han truede med Fingeren.

„Jamen, saa bed ham om at sætte et Par artigere Øine op, naar han kommer til os imorgen! Han saae jo paa mig, som om han vilde æde mig."

Baronen lo og fortalte nu nærmere om Frank, hvilken Skildring Comtessen hørte paa med Interesse, medens Grev William erklærede, at det var et svært Misgreb af Lykkens Gudinde at skjænke saadan en Missantrop femten tusind Daler.

„Jeg kunde have bedre Brug for dem," vedblev han; „jeg har saamænd i dette Øieblik ikke mere, end en Specie i min Pung."

Baronen smilede paa en egen Maade.

„Ja," sagde Greven, „De leer nu af det, men jeg kan forsikkre Dem, at jeg er den fattigste Forpagter paa ti Miles Omkreds. Det har kostet og vil endnu koste en dygtig Skilling at faae Alt i Stiil her paa Gaarden. Det hedder sig rigtignok, at jeg modtog den med fuld Besætning og Inventarium — jo! Det var noget deiligt Skramleri Altsammen, og jeg troer, min Sjæl, at Onkel og Sass havde skrabet alle Udsætterkøerne og Mergelkamelerne sammen fra de andre Gaarde og prakket mig

dem paa. „Skulle vi ikke gaae ned i Stalden?“ sagde Onkel den Dag, da jeg modtog Gaarden. „Det er ikke værdt,“ svarede jeg; „lad os vente et Aars Tid med det, saa vil der formodentlig være Noget i Baasene, som det er værdt at see paa.“ — „Hvad mener Du med det?“ spurgte Onkel i en skarp Tone, mens Sass uglesaae mig. — „Jeg mener, kjære Onkel,“ svarede jeg ganske oprigtigt, „at Besætningen er under al Kritik; men da Forpagtningen er saa meget desbedre, saa vil det vel nok jevne sig for mig.“ Og den er saamænd meget bedre, end den Gamle selv veed af, men i Øieblikket er jeg en Stodder. See,“ og her stak Greven sin Fod ud af Vognen, „jeg gaaer med lappede Støvler; hvorimod Deres Ven Frank havde et Par forskrækkelig velhavende Blanklæders paa; hvis vi holdt stille, kunde vi vist endnu høre dem knirke henad Veien til Bonderup Præstegaard! Ha, ha, ha!“

„Det forekommer mig,“ sagde Baronen, idet han missede med Øinene, „at den Nærmere lammer lidt paa det ene Forbeen.“

Greven vendte sig hastigt om mod Hestene og saae strax, at det var et Puds af hans Gjest, men hengav sig dog nu, efter at han havde truet muntert ad ham med Pidsken, til sine Kudskeglæder, medens Baronen med dæmpet Stemme begyndte en Samtale med Comtesse Adelaide.

„Troer De ikke,“ hviskede han, „at Deres gode Broder nu snart er kjed af mig? Jeg vilde jo reist iovermorgen, og saa kommer Frank og frister mig. Jeg maa absolut have mig en Passiar eller to med ham. Det morer mig at see Frank her, thi jeg har altid tænkt mig ham fastgroet til Qvisten ved Nørrevold, som en Snegl til sit Huus. Men det fortryder mig, at jeg bad ham over til Dyrlund; allerede Synet af ham har været Grev William ubehageligt, og det vil saamænd ikke blive bedre ved nærmere Bekjendtskab.“

„Saa maa vi Andre bøde derpaa, saa godt vi kunne,“ svarede Comtessen venligt.

„Skal jeg saa blive eller reise?" spurgte Baronen, idet han betragtede Comtessen med et halv'undseligt, halv spørgende Blik.

„Bliv — for Franks Skyld!"

„Nei det var just ikke Meningen; jeg reiser meget nødigt herfra, og — jeg ønskede især at vide, om det vilde glæde Dem, at jeg blev?"

Da Baronen noget forlegent og i Hast udtalte disse Ord, slog Comtessen Øinene ned; men strax derpaa slog hun dem op igjen, saae ham rødmende, men blidt ind i Øiet og svarede:

„Og det kan De spørge om?"

Glædede eller mishagede dette ligefremme Svar Baronen? Havde han ventet et mere delikat Svar, større Modstand? Var hans Smag alligevel i Selskabslivets Drivhuus blevet mere forfinet og kræsen, end han selv vidste af? Hans Ansigt udtrykte i dette Øieblik blandede Følelser, men efterhaanden blev hans Mine rolig og glad. Muligt, at et Anfald af hans gamle Mistænksomhed var kommet over ham, men han maa i saa Fald ved nærmere Eftertanke have erkjendt, at Svaret blev udtalt i en aldeles naturlig Tone; ikke just med barnlig Naivitet, men med en vis blid Frimodighed, der ganske harmonerede med Alt, hvad han havde hørt af Adelaide Gyldenholdt.

Nok, at han besluttede at blive, og den næste Dag mødte Frank efter Aftalen paa Dyrlund, hvor han blev modtagen mere ligefremt og venligt, end han formodentlig havde ventet. Ikke desto mindre var Frank aldeles ikke i sit Es, og Grev William havde ikke ganske Uret i den Bemærkning, han gjorde ved sig selv, at Hr. Frank var en kjedelig Stivstikker. De passede saa daarligt sammen som muligt; Jagt, Landvæsen, Hestedressur, Alt det, som Grev William var hjemme i, havde Frank intet Begreb om; og, om Frank nu end af Hensyn til sin Ven Malte var meget forsigtig i sine Yttringer, saa gav dette deels hans Væsen noget Stivt og Keitet, deels var han saa uheldig, naar han ikke kunde undgaae at udtale sig, at

vække Grev Williams Mishag ved sine Yttringers theoretiske og kritiske Charakter.

Efter Kaffen brød Greven noget utaalmodigt op for at see til de Folk, der høstede Havre, og Baronen og Frank gik alene sammen i Haven og røg deres Cigarer.

„Naa, hvad siger De om Krone nu?" spurgte Baronen. „Har han ikke gjort sine Sager godt?"

„Maaskee efter Deres Mening, aldeles ikke efter min," svarede Frank i en afgjort Tone.

„Naa, jeg sagde kun saa, for at faae at vide, hvad De tænkte; desværre, jeg frygter, at Krone aldeles ikke er lykkelig."

„Det overrasker mig ikke at høre," svarede Frank koldt.

„Er Krone bleven Dem aldeles ligegyldig? Vil De ikke besøge ham? Han er hveranden Dag at træffe paa Tjørnholm."

„Nei," svarede Frank bestemt; „jeg vilde sikkert blive ham en ubehagelig Gjest. Er han lykkelig, saa vil jeg genere ham, er han ulykkelig, saa vil det være ham en daarlig Trøst, at see den, der har spaaet ham hans Ulykke. Ganske ligegyldig kan det Menneske aldrig blive mig, som jeg i min Barndom har været saa nøie knyttet til; men jeg kan ikke hykle og altsaa heller ikke indbilde mig selv eller Andre, at en fortsat Omgang med Krone under nærværende Omstændigheder kan blive til Gavn eller Glæde for Nogen af os."

„Vi, eller idetmindste jeg, kan dog takke Krone for noget Godt; uden ham havde vi To aldrig seet hinanden, Frank."

„Det er sandt," svarede Frank i en bifaldende Tone.

„Oprigtig talt," tog Baronen efter en lille Pause igjen Ordet; „er De egentlig saa glad over Deres Bekjendtskab med mig? Generer det Dem dog ikke, at jeg er Baron og Stamhuusbesidder?"

„Ikke naar vi ere alene, men vel paa et Sted som dette."

„Ja, det var et Misgreb, at jeg lokkede Dem herover; men siden det nu engang er skeet, saa lad mig høre Deres oprigtige Mening om min Vært og hans Familie. Priset være Deres velsignede Oprigtighed, Frank! Lad mig faae en lille Mundsmag af den igjen; den forfrisker min Sjæl paa samme Maade, som et salt Bad mit Legeme."

„I dette Tilfælde vilde De maaskee faae for Meget af det Salte, Baron."

„Hvis De trækker Følehornene til Dem, Frank, saa seer De mig aldrig mere. Fortæl mig dog, hvad der egentlig generer Dem i et saa jevnt og gjestfrit Huus, som dette."

„Det er lettere at sige, hvad der ikke generer mig," svarede Frank efter et Øieblikś Tøven. „Greven er rigtignok ingen Laps eller Modejunker, men, trods al hans Jevnhed, stikker dog Aristokraten dygtig frem. Han talte til sine Folk paa en Maade, som rigtignok bragte Blodet til at koge lidt i mig, især den Rivaf, han gav Staldkarlen, fordi en af Hestene ikke var striglet godt nok. Han har dernæst en betydelig Forkjærlighed for at anbringe sit Vaaben allevegne; det gloer mig imøde fra Signetringen paa hans Finger, fra hans Sølv-Cigaretui, og selv da jeg ved Bordet kastede Øinene paa Sølvplatmenagen og tog Skeen i Haanden, for at spise, ærgredes jeg ved Synet af denne nitakkede Narrekrone, der dog forekommer mig som en Udfordring mod hele den øvrige Menneskehed."

„Bravo, Frank, De er godt oplagt idag, bliv ved!"

„Kjære Baron Malte," svarede Frank alvorligt; „skulle vi dog ikke hellere tale om andre Ting? Enten maae mine Yttringer saare Dem, eller ogsaa bidrager jeg til Deres Morskab paa en Maade, som just ikke er smigrende for mig."

„De tager feil, Frank! Det er mig noget Nyt at høre Anskuelser som Deres saa aabent udtales, og alligevel er der en Streng i mit eget Hjerte, som besvarer deres ildelydende Sang. Jeg træffer hos Dem Tanker, som i

sin Tid ere opstaaede hos mig selv, men som jeg ikke vovede at vedkjende mig; ogsaa maa jeg oprigtigt sige Dem, at jeg senere har forkastet flere af dem. Jeg indseer nu, at jeg dengang, ligesaa vel som De i dette Øieblik gjør det, gik til Yderligheder i den skarpe Kritik af mig selv og af min Stands Daarskaber; den førte mig, som Erfaringen lærte mig, ofte til en aldeles ubillig Bedømmelse af mine Medmennesker. Livet selv er den bedste Læremester, og det fører til store Vildfarelser blot ad den theoretiske Vei at søge til Maalet — Viisdom."

„Man kan ikke vente andet Raisonnement af Dem, kjære Baron, eller rettere sagt, fra Deres Standpunkt er en saadan Tale egentlig relativt fordomsfri. De var paa Veien til sunde og ganske uhildede Anskuelser; men i Tidens Løb har De givet efter for det Tryk, som Deres Omgangsfæller udøve paa Dem, og De har vel ogsaa, tilgiv, at jeg siger det, selv faaet Smag paa de glimrende Tillokkelser, som deres egen Stilling frembyder?"

„Og De, min gode Frank," svarede Baronen med et Smiil, „forekommer mig, tilgiv mig, at jeg siger Dem det, i dette Øieblik, da De saa eensidigt fælder Dommen over mig og mine Lige, paa Deres Viis ligesaa fuld af Fordomme og ligesaa stivsindet i at holde paa dem, som den meest forstokkede Aristokrat er i at holde paa sine. Jeg er altsaa paa ingen Maade enig med Dem; men De har et skarpt Blik, og ikke altid seer De feil; det skjærper min Selvprøvelse at høre paa Dem, og jeg drager Nytte af mine Samtaler med Dem, medens De — tilgiv mig atter — paa Grund af Deres blinde Iver aldeles intet Udbytte vinder af mig."

Frank grublede et Par Minutter over dette Svar, og derpaa sagde han:

„De vil da ikke for Alvor paastaae, at Grev William er en Gentleman?"

„I alt Væsentlig ganske vist; han har sine Fordomme og sine Feil, men han har gode Sider, som De ingen Anelse har om; spørg hans Moder og hans Søster!"

„Hvad der har generet mig meest idag, kjære Baron, det er den Forskjel, han i sin Adfærd har viist mod Dem og mig. Uden at jeg i ethvert Tilfæde bestemt kan paavise, hvori det egentlig ligger, saa har hans Maade at tiltale mig paa bestandig mindet mig om, at De er en Størrelse i Samfundet, jeg et Nul."

„Er det saa, da skriver det sig mindre derfra, at De er Student, jeg Baron og Godseier, og mere derfra, at De har gjort et ugunstigt Indtryk paa ham. Deres Adfærd har, ligefra den første Hilsen igaar paa Badebroen og til nu, været af en saa tvær og frastødende Art, og De har gjort saa Lidet for at finde Dem til Rette i den lille Kreds, jeg har indført Dem i, at Skylden hovedsagelig ligger hos Dem selv. Men lad os ikke tale mere om Grev William. Lad mig nu høre Deres Mening om Damerne — have de behandlet Dem paa samme Maade."

„Grevinden, ja — Comtessen, nei!"

„Siig mig engang Deres oprigtige Mening om Adelaide Gyldenholdt," sagde Baronen hastigt, idet han pudsede sin Næse og derpaa brugte Lommetørklædet som Skjærmbrædt.

„Hende er jeg bleven indtaget for ved alt det Gode, de igaar Aftes fortalte mig om hende i Præstegaarden. Den Lovtale, Madam Lene Kortsen holdt over hende, og den Skildring, Pastoren gav af hendes Forhold til Ida Steinfurth, overraskede mig behageligt. Hvad jeg idag har seet af hende, bestyrker ganske dette Indtryk; hun seer mig ud til at være en ualmindelig godmodig, ærlig, men tillige forstandig Pige, ganske uden Nykker. Der er dernæst Noget ved hende," vedblev Frank med et Smiil, „som er en stor Anbefaling i mine Øine, skjøndt neppe i Deres, Baron! Hun gjør vel Indtrykket af en Dame, men ingenlunde af en fornem Dame; hun kunde ligesaa godt gjelde for Datter af en Præst eller enhver anden Mand."

„Naa, Frank, jeg vidste, at De ikke kunde sige Andet end Godt om hende, men jeg ønskede at høre Deres ganske

oprigtige Mening, for at vide, hvad jeg havde at rette mig efter. Bliv nu ikke vred paa mig, fordi jeg førte Dem en lille Smule paa Glatiis; De fortjener virkelig en Gang at straffes lidt for Deres ubønhørlige Strenghed, og jeg skal ogsaa snart drille Dem i Comtessens eget Paahør med den Beskyldning, De har reist imod hende, at det ganske mangler hende paa Noblesse, og at der rimeligviis aldrig kan blive en fornem Dame af hende! Det skal skee, naar vi komme til Bonderup om et Par Dage; thi jeg vil nu sige Dem — og De er udenfor Familien den Første, jeg underretter derom, — at jeg imorges har friet til Comtessen og faaet hendes Ja."

Frank hørte denne Meddelelse med en noget betuttet Mine.

„Nu er der altsaa Intet iveien for, at jeg engang i Fremtiden, naar jeg er bleven gift, kan invitere Dem over til Søborg? Det vil ikke skræmme Dem bort, at min Kone er en Comtesse Gyldenholdt?"

„Nei," svarede Frank, hvis Ansigt efterhaanden havde antaget et saa mildt Udtryk, som det ikke hver Dag fremviste. „Jeg ønsker Dem til Lykke af mit ganske Hjerte!"

„Tak!" sagde Baronen, idet han mødte Franks fremrakte Haand med et kraftigt Haandslag. „Vi skulle nok blive rigtig gode Venner, Frank — ikke, naar De er bleven Aristokrat, thi det bliver de aldrig — heller ikke, naar jeg er bleven Demokrat, thi det vil ligesaa lidet skee, men naar De har ophørt at være et blot Stuemenneske og er bleven mere Verdensmand, hvorved jeg da forstaaer en Mand, som kjender noget til Verden!" —

Paa Dyrlund var der naturligviis stor Glæde over Forlovelsen. Grevinden blev fuldstændig overrasket; thi da hendes Datter i sin Ungdom, dengang de blandede sig mere med Verden, ingen Erobringer havde gjort, og hun nu ikke blot levede ingetogent, men tillige i sit Væsen var meget stille og tilbageholdende, saa havde Moderen opgivet ethvert Haab om at faae Adelaide gift, end sige tænkt sig Muligheden af, at hun vilde gjøre et saa godt Parti. Hendes Glæde skinnede maaskee lidt vel naivt

frem, da hun et Par Dage efter talte med Pastorinden, der kom til Dyrlund tilligemed Pastoren og Tante Lene for at gratulere; heller ikke kunde hun ganske skjule sin Triumf over, at hendes egen Datter, den oversete Adelaide, igrunden havde gjort et langt bedre Parti, end hendes stolte Niece paa Gyldenholdt.

„Begivenheden kom virkelig ganske bag paa mig,“ sagde Grevinden med et glat Smiil paa sit godmodige Ansigt. „Det vil ogsaa overraske dem paa Gyldenholdt.“

„Ja, min kjære Grevinde,“ svarede Pastorinden; „dem, Vorherre nu engang har bestemt for hinanden, de finde hinanden, hvor de saa sidde; men det er virkelig fra begge Sider et heldigt Valg og et lige Parti.“

„Min Tro,“ sagde Tante Lene, „den Baron er ret en Hjertetyv; da jeg havde talt med ham i ti Minutter, var jeg tilmode, som om jeg havde kjendt ham i lang Tid; men han tog mig ogsaa strax paa mit ømmeste Sted. Han spurgte mig nemlig, hvorledes det gik Captainens Enke, og hvorledes Ida levede. Han havde rigtignok, sagde han, aldrig seet Nogen af denne herlige Familie, men først af Frank, senere af Comtesse Adelaide, havde han nu hørt saa meget Godt og Smukt om dem, at han havde et nøie Bekjendtskab til dem paa anden Haand.“

„Er det virkelig saa,“ spurgte Grevinden i en Tone, som næsten lød bebreidende, „at Frøken Steinfurth holder en Pigeskole i Strømby? At tænke sig, at en saa yndig Pige i sin blomstrende Ungdom skal slide sine Kræfter op paa den Maade!“

„Hm!“ svarede Tante Lene roligt, skjøndt hun gjettede Grevindens Tanker; „hun behøvede det ikke; nei saamænd gjorde hun ei; der er mere end Een, som havde baade Evne og Villie til at hjelpe dem; men det egensindige Barn var ikke til at faae derfra, og, ikke sandt, Grevinde,“ sluttede hun, idet hun nikkede gjentagne Gange med Hovedet, „vi have rigtignok Ære af hende?“

Grev William billigede sin Søsters Valg i enhver Henseende og bedømte baade hende og Baronen temmelig rigtigt.

„Det er unegtelig glædeligt," sagde han til sin Moder, „at Adelaide har gjort et saa passende og fordelagtigt Parti; men det Bedste er dog, at de ere som skabte for hinanden. Malte er i enhver Henseende en nobel Fyr, men han er upraktisk og har ikke det rette Greb paa Affairerne; han har læst altfor meget og disputerer for længe pro et contra med sig selv, inden han tager en Beslutning. Ingen Ting har derfor forbauset mig mere, end at han kun var fjorten Dage om at forlove sig; men han kan prise sin Lykke! Om Adelaide gjelder det ganske, at det stille Vand har den dybe Grund; mangen Mand maatte ønske sig hendes Forstand og sikkre Blik; hun vil saamænd kunne hjelpe sin gode Gemal til Rette i mange Tilfælde, uden at han behøver at gaae til sin Godsforvalter, og dog har hun læst saa Meget, at hun kan gaae ind paa hans Smag for Curiositeter. En Pige som Adelaide bliver saa uhyre let overseet, og dog er hun en Perle. Jeg har, og det oftere end Du veed af, lille Moder, hentet et godt Raad hos hende, og trods Dit glatte Ansigt, saa syntes det mig undertiden, som om Du var min Bedstemoder, og Adelaide min Moder, ha, ha!"

Den gamle Greve og hans Søster erfarede med oprigtig Glæde Begivenheden, og Valdemar Krone bragte sin Lykønskning paa en saa smuk og hjertelig Maade, at det baade glædede og overraskede de Forlovede, hvem hans store Tilbageholdenhed tidligere havde bedrøvet. Men der var noget Sørgmodigt i Tonen, og hans Stemme, der ellers var saa reen og klangfuld, blev lidt usikker, idet han talte, saa at Baronen ikke kunde lade være at tænke tilbage paa deres Samtale i Esplanaden den Aften, de toge Qvisten ved Nørrevold ved Overrumpling. Mod deres fatalistiske Anskuelser havde Forsynet nedlagt en vægtig Protest; for den mistrøstige Martin Malte var Alt blevet Lykke og Solskin, men for den tillidsfulde Valdemar Krone laa Fremtiden nu, trods alle de Lykkens Goder, han syntes overvældet af, som en Ørk.

For Ingen var Overraskelsen større, end for Comtesse Franciska; men hvad hun nu end tænkte, saa aflagde hun sin Lykønskning i den charmanteste Stiil; dog sagde hun i Enrum til sin Cousine:

„Det glæder mig virkelig at see, hvor Baronen har taget sig op; han er ikke nær saa gauche, som da jeg var sammen med ham i Byen."

„Det skal jeg saamænd fortælle ham," svarede Comtesse Adelaide med et skjelmsk Smiil, „thi han har sagt mig, at han engang satte stor Priis paa Din Dom, Cousine; men dengang havde han rigtignok ikke saa megen Menneskekundskab, som han har nu. Du har ingen ringe Fortjeneste af, at han har faaet Øinene op." —

I Strømby vakte Efterretningen oprigtig Glæde hos Ida, skjøndt den satte gamle Minder i heftig Bevægelse hos hende; men det var der dog intet Spor af i hendes Svar til Adelaide Gyldenholdt. Baronen læste Idas Brev med Opmærksomhed, og, idet han gav sin Forlovede det tilbage, sagde han:

„Jeg gik engang, kjære Adelaide, paa Jagt efter gode og naturlige Mennesker, og jeg har sikkert i eet Aar gjort et større Fund, end jeg kan vente at gjøre i Resten af mit Liv. Jeg tænker herved ikke blot paa Dig, i hvem jeg, som en lykkelig Skattegraver, fandt mit Klenodie, men ogsaa paa de Andre, Din gode Moder, Din brave, ærlige og trofaste Broder, Pastorens i Bonderup og saa Frank. Der mangler dog en Ædelsteen i Samlingen, hvoraf jeg endnu kun har Tegningen. Din Stjerne, som Du kalder Ida Steinfurth, maa jeg dog endnu see; naar vi reise til Kjøbenhavn, lægge vi Veien om ad Strømby; hvad siger Du til det?"

Adelaides klare Øine gave et Svar, som sagde endnu Mere, end hun var opfordret til at besvare.

Niende Capitel.

En Gaade, som løses.

Omtrent i fire Uger af sin Forlovelsestid havde Valdemar Krone indbildt sig selv, at han elskede Comtessen, og troet, at hun elskede ham. Efter denne Ruus fulgte en Overgangsperiode, i hvilken han langsomt vaagnede til Bevidsthed om Forholdets sande Natur. Med hendes tiltagende Lunefuldhed og alle de Plager, den beredede ham, voxede Kulden i hans eget Hjerte. Han kom saaledes, gjennem en Skjærsild af Tvivl, til det Punkt, hvorpaa han nu befandt sig; det var endelig blevet ham aldeles klart, at han ikke elskede hende og aldrig i Ordets dybere Betydning havde elsket hende, ligesom han nu begyndte at tvivle om Muligheden af, at hun kunde elske i den Forstand. Omtrent for en Maaned siden var der dog indtraadt en saa mærkelig Forandring til det Værre i hendes Adfærd mod ham, at han næsten fristedes til at troe, at en eller anden Begivenhed, hvorom han ingen Kundskab havde faaet, maatte have bevirket den; eller var Meningen maaskee, at hun systematisk gik ud paa at nøde ham til et Brud?

Der var vægtige Gründe, som maatte afholde hende fra at udtale det afgjørende Ord, hvis hun virkelig ønskede det udtalt; de samme eller lignende Gründe havde væbnet ham med Taalmodighed og modnet den Beslutning hos ham, at fra hans Side skulde Brudet ikke komme. At hans Handlemaade kunde underlægges og maaskee ogsaa af Comtessen underlagdes uædle Motiver, det indsaae han vel, men dette burde ikke afholde ham fra at opfylde sin Pligt.

Hvem han egentlig elskede, det vidste han nu med ubedragelig Vished; men han tvivlede ikke noget Øieblik om, at han for stedse havde forskjertset den Piges Kjærlighed, som han i sin Forblindelse saa skammeligt havde forladt. Ida vilde sikkert efterhaanden glemme ham, og,

selv om hun ikke glemte ham, kunde hun da nogensinde fatte Tillid til ham igjen? Hvorledes kunde Baandet, der var sønderrevet af ham, nogensinde knyttes igjen? Nei, ethvert Haab om Lykke var ude for ham, og han maatte nu nøies med, saa godt han kunde, at bjerge det Vrag, der var bleven til Rest af hans Forhaabningers stolte Fartøi; han maatte ikke ved en ny Svaghed bringe Sorg og Førtræd over den Mand, han nu havde vænnet sig til at kalde Fader. De materielle Interesser vare dragne ind med i Sagen; han havde, paa Grund af Planen med Stamhuset, som jo sikkert engang, enten de nu fik Faurbjerg eller et andet Gods, vilde blive oprettet, sat sig i betydelige Omkostninger ved at begynde Opførelsen af en Hovedbygning paa Tjørnholm i storartet Stiil; og i Tilfælde af, at Forlovelsen mellem Comtessen og ham hævedes, vilde det give et ubehageligt Mellemværende, da han aldrig vilde kunde bekvemme sig til at modtage nogen Erstatning, medens det vilde sætte Plet paa Grevens Ære, om det blev ham forment at yde den. Den gamle Greve syslede veltilfreds og ubekymret med de Planer, som skulde grunde hans Børns Lykke, og Valdemar følte, at et Brud under disse Omstændigheder kunde bibringe den gamle Mand et Slag, som han maaskee aldrig vilde forvinde.

Gaves der nu end Øieblikke, da han sukkede under Aaget, og følte sig fristet til at kjøbe sin Frihed til enhver Priis, saa viste han dog atter disse Tanker fra sig som en Fristelse, og endelig besluttede han sig til at gjøre et Forsøg endnu paa at oprette den gode Forstaaelse med sin Forlovede. Det viste sig imidlertid, at det ikke var saa let at komme til en Forklaring; thi Comtessen undgik med stor Behændighed enhver tête-à-tête, og saaledes gik der flere Dage, inden Valdemar fik sin Beslutning udført.

Endelig, en af de første Dage i September, traf han en Morgen Comtessen alene i Dagligstuen, hvor hun var sysselsat med afvexlende at fodre og drille sin Papegøie, der stod paa et Bord i Vinduesfordybningen, omgivet af blomstrende Potteplanter. Hun lod ikke til at bemærke

hans Indtrædelse, og Valdemar stod i nogle Øieblikke med korslagte Arme og betragtede hende i Taushed. Der var dog endnu en Rest af Godhed for hende i hans Hjerte, og, skjøndt han ikke mere elskede hende, gjorde det ham dog ondt, at hun kunde see saa koldt paa ham, som hun nu gjorde, da han tiltalte hende.

„Franciska," begyndte han i en alvorlig, men dog mild Tone, „det glæder mig, at jeg endelig engang træffer Dig alene; jeg har længe ønsket at tale med Dig i Eenrum. Maa jeg byde Dig denne Stol, og hør saa paa mig blot et Par Minutter."

Comtessen tog ikke mod Stolen, men vendte sig dog om mod Valdemar, trak sit Shawl tættere om sig og lænede sig tilbage mod Væggen i Vinduesfordybningen, idet hun betragtede ham med et ganske eiendommeligt Blik. Det var rigtignok meest fortrædeligt, men dog glimtede der et eget Udtryk af skadefro Triumf derigjennem.

Valdemar Krones Træk frembød en paafaldende Contrast; medens Franciskas Ansigt havde bevaret hele sin Skjønhed og friske Farve, var hans blegt og bar Spor af store Sindslidelser; han var bleven mere mager, og Udtrykket i hans Øine vidnede om indre Træthed; han var bleven ældre i dette korte halve Aar, men der var dog en vis Ro over hans Aasyn, som om hans Lidelser havde foræblet ham. Da han vedblev at sidde hensunken i Taushed, efter at han havde indledet Samtalen med ovenstaaende Ord, udbrød Comtessen utaalmodigt:

„Maa jeg bede Dig snart at meddele mig, hvad Du formodentlig mener, at det er min Skyldighed at høre paa?"

„Du har i den sidste Tid, Franciska," begyndte Valdemar, idet han vaagnede op af sin Grublen, „uden Foranledning fra min Side behandlet mig med en saadan Kulde, at jeg ikke længer kan tie dertil; det vil gjøre Fader ondt, hvis han omsider bliver det vaer. Vedbliver Du dermed, saa begriber jeg ikke, hvor Du nogensinde har kunnet slutte Dig til mig."

Deri gav Franciska ham i sit stille Sind Ret; det var hende selv en Gaade, at hun havde kunnet begaae en saadan Daarskab; det var netop det, der harmede hende, idet hun stod der og betragtede ham.

„Lutter Bebreidelser," svarede hun, idet hun rødmede af Vrede; „Du maa helst spare dem og lade det Hele gaae sin egen Gang."

„Det bør jeg sikkert ikke; tvertimod beder jeg Dig bønligt om at samle den Smule Velvillie, der dog maaskee, som jeg haaber, endnu findes i Dit Hjerte for mig, og gjøre en lille Anstrengelse, for at vort Forhold dog kan blive taaleligt. Den mindste Bestræbelse hos Dig i den Retning skal blive imødekommet fra min Side. Den Lykke, jeg havde haabet at finde ved Din Side, seer jeg nok, venter mig ikke; det er muligt, Franciska, at jeg fra først af ogsaa har taget feil af mit eget Hjerte, men det er ogsaa muligt, at jeg, naar Du ikke saa koldt havde stødt mig bort, aldrig vilde have faaet Leilighed til at opdage dette, og at vort Samliv kunde blevet lykkeligt, naar Du havde villet."

„Det ligner Dig ganske at spekulere over alle disse Muligheder," svarede Comtessen med uforlignelig Ro. „Jeg plager mig ikke med slige unyttige Tanker."

„Kan det virkelig ikke blive godt endnu, Franciska?" spurgte Valdemar i en mere venlig Tone, idet han nærmede sig hende; men hun gik bort fra Vinduet og nærmede sig Døren.

„Dette bliver virkelig noget gaadefuldt," vedblev Valdemar i en utaalmodig Tone; „idetmindste vilde det være en Lettelse, om Du beherskede Dig en Smule; Du generer Dig jo neppe i Tyendets Nærværelse."

Uden at svare og med et utaalmodigt Kast med Hovedet vendte Comtessen sig om og gik hastigt ud af Døren. Valdemar blev staaende nogle Dieblikke ubevægelig paa den samme Plet; derpaa dreiede han sig pludselig om paa Hælen, gik ud i Forstuen, greb sin Hat og gik ned i Stalden for at lade sin Hest sadle. Kort efter red han i et skarpt Trav ud ad Gaarden henad Veien til

Tjørnholm, men snart sagtnede han sin Hests raske Gang henfaldt i mørk Grublen og naaede Tjørnholm i den ligegyldige, kolde Stemning, som i den sidste Tid var hans sædvanlige Tilstand. Tankeløst betragtede han den nye Bygning, hvis Kjelder og første Etage vare fuldførte, og paa hvilken der arbeidedes raskt for at bringe Huset under Tag inden Vinteren. Nogle Forespørgsler af Muurmesteren besvarede han meget distrait og gik derpaa gjennem de nye Haveanlæg ind i Skoven, hvor han fulgte Stien til Fiskerklinten. Der satte han sig i Græsset og stirrede længe ud over Havet.

Pludselig hørte han Buskene rasle bagved sig, og Pastor Kortsen stod for ham; hans Ansigt var livligt og oprømt, men, da han opdagede Krone, blev han øiensynlig forlegen; Valdemar derimod besvarede roligt hans Hilsen og indbød ham med en Haandbevægelse til at tage Plads ved Siden af sig, ganske som om han sad i Sophaen i sin egen Stue og havde ventet Pastorens Besøg. Den gode Pastor følte sig uvilkaarligt beherskket af den overlegne Rolighed, som laa i Valdemar Krones Væsen, og traadte nærmere, dog uden at tage Plads i Græsset; men det lod til, at hans Nabo eller Vært derefter ganske havde glemt hans Nærværelse, og da denne vedholdende Taushed begyndte at blive ham uhyggelig, sagde han saa muntert som det var ham muligt:

„Smukt Veir, Hr. Jægermester, og en fortryllende Udsigt; dette er virkelig det smukkeste Punkt paa hele Deres Eiendom."

Jægermesteren vendte sig om mod Pastoren, betragtede ham et Øieblik i Taushed og sagde derpaa:

„Hvordan leve Steinfurths?"

Pastoren blev saa forbløffet over dette uventede Spørgsmaal, at han aldeles ikke gav noget Svar.

„Jeg har seet af Aviserne, at Captainen er død," vedblev Valdemar i en alvorlig, men tillige sørgmodig Tone; „fortæl mig Alt, hvad De veed derom."

Dette forekom Pastoren at være en noget underlig Bemærkning, da det var fire Maaneder, siden denne

sørgelige Begivenhed indtraf; men han blev nu opmærksom paa det sygelige, nedslaaede Udtryk i Valdemar Krones Aasyn, og med en hemmelig Frygt for, at det ikke var rigtig fat med den unge Mand, begyndte han skyndsomt sin Fortælling, under hvilken dog hans Tilhørers opmærksomme og bevidste Blik igjen beroligede ham. Da han var færdig, spurgte Jægermesteren:

„Og hvad er der blevet af Familien?"

Pastoren fortalte nu, hvad vi allerede vide, men da Jægermesteren endelig specielt spurgte til Ida, og Pastoren saaledes saae sig angreben lige i Centrum, svarede han noget utaalmodigt:

„Hun ernærer sig selv, og for en stor Deel sin Moder med, ved at holde en Skole for smaa Børn."

En dyb Rødme bedækkede Valdemar Krones blege Ansigt, da han hørte dette; han reiste sig hastigt op, og Pastoren traadte tilside, som om han frygtede, at nu vilde det alligevel bryde løs med den formodede Galskab; men Jægermesteren havde imidlertid nogenledes fattet sig; han rakte Pastoren Haanden og sagde med bevæget Stemme:

„Tak, kjære Hr. Pastor, fordi De forundte mig denne Samtale!"

Derpaa vendte han sig om og gik langsomt ind i Skoven. Pastoren blev staaende og saae efter ham; derpaa rystede han paa Hovedet og begav sig paa Hjemveien, idet han anrettede en frygtelig Ødelæggelse med sin Stok mellem de Skarntyder, som stode langs Stien.

Jægermesteren gik imidlertid tilbage til Gaarden, tog selv sin Hest ud af Stalden og red langsomt tilbage til Gyldenholdt. Han var endnu hensunken i dybe Tanker, da han hørte Steenbroen i Slotsgaarden klappre under Hestens Hove. Saa foer han sammen og saae sig om, som om han befandt sig paa et ham ganske fremmed og uvedkommende Sted; men snart fængsledes hans Opmærksomhed paa en uventet Maade.

Han bemærkede, at der holdt en stor, elegant Reisevogn i Gaarden, som Staldfolkene vare ifærd med at vadske,

medens en Betjent i et paafaldende, fremmed Livree stod og saae til. I det Samme gik en Dør i Sidefløien op, og en Tjener i samme Livree raabte ud i Gaarden: „Pierre! Les bottes pour monsieur le marquis!“ *)

Da Valdemar var staaet af sin Hest, gik han hen til Vognen og spurgte den franske Tjener, som søgte efter Støvlerne i et af Magasinerne, hvad hans Herre hed. Det Svar, han erholdt, forundrede ham saa meget, at han gjentog sit Spørgsmaal, men Svaret blev det samme: „le marquis de Beaufort.“

I heftig Sindsbevægelse ilede han derpaa op paa sit Værelse og gik en halv Time op og ned ad Gulvet, idet tusinde forskjellige Tanker, hvis Beskaffenhed Læseren let gjetter, stormede ind paa ham. Da Niels imidlertid kom for at hjelpe ham ved Paaklædningen til Bordet, gjenvandt han sin Fatning; han gjorde sit Toilette hurtigt, og, da han traadte ind i Dagligstuen, havde han den samme rolige, kolde Mine, som man i den sidste Tid var vant til at see hos ham.

Han fandt Greven og Marquien gaaende op og ned ad Gulvet, saaledes som den gamle Greves Vane altid førte det med sig, og saaledes som han, Valdemar Krone selv, ogsaa havde gaaet med ham den første Middag, han tilbragte paa Gyldenholdt. Men Grevens Mine var idag ikke saa rolig som dengang; han var i dette Øieblik aabenbart meget ubehagelig tilmode, og det lod til, at hans franske Gjest heller ikke var fri for den samme pinlige Stemning. Dog forsvandt dette Udtryk ganske, da Greven præsenterede de to Herrer for hinanden; thi i det Øieblik, han hilste Valdemar Krone, foer der et hovmodigt og ironisk Udtryk over Marquiens charakteristiske Træk.

Valdemar trak sig tilbage til en Stol i Vinduesfordybningen, medens Greven og Marquien fortsatte deres Gang. „Notre François beau et fort est venu chercher

---

*) „Støvlerne til Marquien!“

sa petite jolie Françoise!" sagde Valdemar Krone til sig selv, idet han uvilkaarligt mindedes Sekretair Stolpes Ord og tillige tænkte over, med hvilken forbausende Ro han nu gjentog disse Ord, der engang havde sat hans Sind i heftig Bevægelse. Men idet han saae paa Greven og bemærkede den dybe Fure i den Gamles Pande, tænkte han med en smertelig Følelse paa, at de Alle, hvis Hensigten med Marquiens Besøg virkelig var saa alvorlig, i dette Øieblik gik paa en Vulkan; thi han følte sig overbevist om, at Greven, som Sagerne nu stode, vilde møde ethvert Forsøg paa at hæve Forbindelsen mellem hans Datter og ham med den heftigste Modstand.

Imidlertid iagttog han nøie Marquien, hvis Ydre ikke ganske svarede til de Forestillinger, han havde gjort sig om ham, naar Skinsygen i gamle Dage malede hans Medbeilers Portrait for hans Phantasi. Nogen Lighed var der vel nok mellem ham og Marquien, men for Enhver, der nu saae dem sammen, viste den sig dog ikke meget paafaldende. Marquien var mindre og mere undersætsig end Valdemar Krone; hans Ansigt var ganske vist regelmæssigt og smukt; men, trods alle Toilettes Kunster, saae han dog udlevet ud, og han var aabenbart ældet før Tiden; hans Blik var vel dristigt og dog til sine Tider noget sløvt, og der var graa Stænk i hans ravnesorte Haar. Han bevægede sig og talte ganske som den fine Verdensmand, men der var dog langt mindre Ro og Værdighed i hans Væsen, end Valdemar Krone havde forestillet sig, naar han tænkte paa den diplomatiske og militaire Skole, som Sekretair Stolpe sagde, han havde gaaet igjennem, og hvis adlende Præg Sekretairen savnede hos sin unge Ven, Valdemar Krone.

Endelig kom Comtessen, og, var end Selskabet lille, saa havde hendes Indtrædelse aldrig vakt større Sensation. Som et Foraar, der pludselig afløser Vinteren, var i det første Øieblik hendes straalende Mine i Sammenligning med det tvære Udtryk, dette samme skjønne Ansigt om Morgenen havde viist Valdemar Krone. Saavel Udtrykket i hendes Ansigt som Pynteligheden i hendes Toilette gjorde

denne Lignelse træffende. Hun seilede ind i Stuen som en Svane, og den Maade, hvorpaa hun vexlede en Hilsen med Marquien, røbede, at det ikke var første Gang, de saaes idag; men idet hendes Forlovede, som hun ikke strax havde bemærket, reiste sig fra sin Stol i Vindueskrogen og langsomt gik hen imod hende, blev hun virkelig forlegen — i høiere Grad, end han havde ventet det, og Scenen blev saa pinlig, at det ordentlig var ham en Lettelse, at Marquien hastigt traadte til, bød Comtessen sin Arm og førte hende tilbords. Greven gik bagefter med en mørk Mine og fortalte Valdemar paa Veien til Spisesalen, at Marquien var en gammel Bekjendt, som paa Reisen fra Petersborg til Paris havde opholdt sig en kort Tid i Kjøbenhavn; derfra havde han lagt Veien til Hamborg over Gyldenholdt, hvor han dog kun agtede at opholde sig et Par Dage. Greven syntes saaledes ikke at antage, at hans tilkommende Svigersøn havde nogen Formodning om, at Marquien havde været Gjenstanden for Franciska Gyldenholdts første Kjærlighed, eller maaskee han netop ved denne Forklaring vilde antyde, at det var bedst, at denne Omstændighed, der var af saa delicat Natur, saavidt muligt blev ignoreret.

Hvis Greven havde haabet at blive understøttet af sin Datter selv i denne Bestræbelse, saa blev han fuldstændig skuffet. Hendes Holdning var under hele Maaltidet usikker; den røbede ganske vist en vis Bestræbelse for at drage hendes Forlovede ind med i Samtalen, men dog var det klart, at hendes Øine og hendes Hjerte hang ved Marquien, og at hun lyttede opmærksomt til ethvert Ord, han sagde, medens hun knap gav sig Tid til at afvente de korte Svar, som Valdemar Krone gav, naar han blev tiltalt.

Marquien havde aabenbart stort Talent for let Conversation; men det lod dog til, at hans Talent og ligeledes hans Taalmodighed idag blev sat paa en haard Prøve; thi Valdemar Krones korte, ligegyldige Svar og den rolige, kolde Tone, hvori de bleve givne, faldt som sikkre Hug af en velsleben Øxe og knuste de lette Broer,

Marquien nu og da forsøgte at slaae over det Svælg, der var imellem dem. Det lod til at være Marquiens Hensigt at oprette et Slags venskabeligt Forhold til den unge danske Herre, hvis Flegma havde noget høist Drillende for hans livlige Temperament, og det syntes næsten, som om Comtessen opmuntrede Marquien i denne Bestræbelse, men dog med et vist Forbehold, som om hun frygtede, at hendes Forlovede skulde misforstaae hendes Tilnærmelse.

Efter Bordet fulgte Valdemar Greven ind i hans Værelse, medens Marquien blev i Dagligstuen hos Comtessen; Greven, som ikke lod til at have Ro paa sig noget Sted, gik hurtigt sin Vei, blev borte en halv Time, og fandt, da han kom igjen, Krone paa den samme Plads og med en Cigar i Haanden, som han havde glemt at tænde.

„Jeg har forestillet Marquien for min Søster," sagde han paa en geskjæftig Maade, som aldeles ikke var sædvanlig hos ham; „han er nu med Franciska i Bibliotheket, som Du jo veed, hun altid finder Fornøielse i at vise Fremmede. Jeg kan ikke godt være med, da jeg maatte sende Sass Afbud i Formiddags, og jeg har nogle Sager, som allerede i flere Dage have ventet paa Afgjørelse; han kommer her om et Øieblik. Du skulde dog gaae op til dem paa Bibliotheket, Krone!"

„Mener Du virkelig, Fader?" spurgte Valdemar i en egen Tone.

„Ja, min Tro mener jeg det," svarede Greven utaalmodigt; „det er ikke — ikke artigt mod Marquien, at vi begge To løbe vor Vei."

Valdemar reiste sig langsomt og gik derop; han fandt Marquien og Comtessen ved det samme Bord, næsten paa den samme Plads, hvor Comtessen og han selv for henved et Aar siden havde tilbragt saa behagelig en Aften; Scenen var den samme; Comtessens Stamfader stirrede stift ned fra Væggen, og ligeoverfor stod den store Ludvigs Marmorbuste i kold, rolig Majestæt; men de store Aander fra hans Grav, som havde været Valdemar Krone for stærke, havde nu i Marquien en Ætling og Repræsentant.

Var det den nedgaaende Sols Straaler, som indhyllede den hele Scene i et phantastisk Skjær? For Valdemar Krones Øine var der et spøgelseagtigt Liv over det Hele; det forekom ham, som om Grev Gyldenholdt den Førstes Skikkelse, hvorvel den ikke forlod Lærredet, bøiede sig for den store Konges Buste, og at der foer et Glimt af majestætisk Velvillie over de stive, kongelige Træk, som om de to gamle Herrer glædedes ved de Frugter, deres Møde i Versailles for to Aarhundreder siden nu bar for Efterslægten.

Marquien og Comtessen syslede imidlertid ikke med Folianter eller Fortidens store Minder; Øieblikket syntes at lægge Beslag paa deres hele Opmærksomhed; men deres livlige Samtale afbrødes pludseligt ved Valdemar Krones uventede Indtrædelse, og der blev en pinlig Pause.

„Har De ikke Lyst til at spille et lille Parti Billard?" spurgte Valdemar paa Fransk, thi naturligviis blev enhver Samtale med Marquien ført i dette Sprog; men Valdemar Krone syntes næsten, trods Alvoren i hans Mine, at have faaet Syn paa Situationens komiske Side, og der laa i den Maade, hvorpaa han fremkom med sin artige Opfordring, den Tanke — en Duel med Billardqueuer er rigtignok en underlig Satisfaktion for os To! Marquien kunde man idetmindste fristes at tillægge en saadan Tanke; thi idet Comtessen med et Blik, som nok skulde være en Dæmper paa Marquiens Heftighed, fjernede sig, sprang han heftigt op og gav Valdemar Krone et Par Øine, om hvilke man kunde sige, hvad vi et Sted have læst, at, hvis de havde været to Pistoler, saa vilde den unge Jægermesters Legeme være blevet saa hullet som et Sold. Men Marquien fattede sig igjen, et kort Parti blev spillet i Taushed, og efterat dette Offer var bragt Anstanden, kom den gamle Greve med Sass, hvis poliske Ansigt vidnede om en fuldkommen Uvidenhed, hvad det Uveir angik, som hang over Hovedet paa dem Alle.

Det var fire høist uhyggelige og spændende Dage, som fulgte efter; og dog fandt Valdemar Krone en egen

bitter Vellyst i at bringe Marquien i Harnisk ved sin kolde Ligegyldighed. Han gik omkring med et Slags fortvivlet Ro, som den Skibbrudne, der ingen Redning seer, ikke frygter for Døden, men dog heller ikke vil fremskynde Katastrofen, som han haaber, Elementerne ville hidføre om kort Tid. Frelse vilde for ham kun være Begyndelsen til et tomt og sørgeligt Liv.

Endelig, den femte Dags Morgen, overrakte en af Marquiens glimrende Lakaier ham en Billet, hvis Indhold dog ingenlunde var nogen Udfordring, men en Anmodning om en venskabelig Samtale; Marquien ventede hám ved den store Fiskepark i det nye Anlæg. Valdemar begav sig strax derhen og fandt ham siddende paa en Bænk; han reiste sig, hilste artigt og foreslog, at de skulde gaae en lille Tour gjennem Alleen. Marquiens Blik og hele Væsen var høfligt og indsmigrende, og Valdemar Krone formodede, at, ligesom han allerede havde faaet en lille Forsmag paa Marquiens krigeriske Instinkter, saaledes skulde han nu til at gjøre Bekjendtskab med hans diplomatiske Talent. Han kunde sige sig selv forud, at Marquien vilde komme tilkort; thi den Gjenstand, hvorom han formodentlig vilde tale, var nu hovedsagelig blevet ham ligegyldig, hvorimod den lod til at være af den største Interesse for Marquien. Denne begyndte efter en kort Pause saaledes:

„Jeg har udbedet mig en Samtale med Dem, min Herre, for at gjøre Ende paa det høist pinlige Forhold, hvori Omstændighederne have sat os Begge. Er De ikke ogsaa af den Mening, at mindelig Overeenskomst eller aaben Krig er at foretrække for Sagernes nuværende Stilling?"

„Tør jeg bede Hr. Marquien om at udtale Dem lidt tydeligere? Hvad er det, som skal være Gjenstanden for mindelig Overeenskomst eller aaben Feide?"

„Som om De ikke vidste, hvem jeg er, og i hvad Forhold jeg tidligere har staaet til Comtesse Franciska!" svarede Marquien med nogen Heftighed, men han stemmede dog strax Tonen med igjen: „Nu — hvad De end veed

eller ikke veed, saa skal jeg forklare mig aldeles tydeligt. De veed, at Comtessen og jeg tidligere have næret en varm Tilbøielighed for hinanden, og, skulde De maaskee ikke vide det, saa vil jeg sige Dem, at kun en taabelig Familiepagt, som var bleven knyttet i min Barndom, og hvoraf store pecuniaire Interessser afhang, nødsagede mig til at ægte en Cousine af mig. Denne Omstændighed alene skilte Comtessen og mig ad, og uden den vilde hun for længe siden have været Marquise af Beaufort. Vi have ikke desto mindre vedblevet at elske hinanden trofast; jeg havde lovet hende, hvis det nogensinde blev mig muligt, da at ile til hende og knytte min Skjebne til hendes; dette er nu, da min Kone er død, blevet muligt, og jeg er kommet for at indfrie mit Løfte — men jeg seer, at jeg desværre paa en Maade er kommen for sildig."

„De har, Hr. Marquis," afbrød Valdemar Krone ham i en rolig Tone, „større Iil med at komme til dette Punkt i Deres Fortælling, end De i Virkeligheden anvendte for at indfrie Deres Løfte til Comtessen. De seer, at jeg ønsker at afhandle Sagen ligesaa besindigt, som om den slet ikke angik mig. Er det ikke to Aar siden, Deres Gemalinde døde?"

„Jo vist, jo vist," svarede Marquien utaalmodigt, „men De maa forskaane mig for at give Dem en Beskrivelse af de Forhindringer, som i saa lang Tid have holdt mig tilbage; jeg har i saa Henseende givet Comtesse Franciska tilfredsstillende Oplysninger."

„Ah, ja saa!"

„Comtessen har, paa min Forespørgsel, uforbeholdent sagt mig, at hun for længe siden har indseet Umuligheden af at kunne leve med Dem. Hvilke Fortrin De end kan besidde, min Herre, saa harmonerer De aldeles ikke med Deres Forlovede. Et Ægteskab vilde gjøre dem Begge ulykkelige, og hun har saa tydeligt lagt dette for Dagen, at det i Sandhed har undret hende, at De ikke for længe siden har trukket Dem tilbage."

„De taler ganske, som om jeg beilede til Comtessen, og ikke, som om jeg, hvad der er Tilfældet, var knyttet

til hende ved Baand, som det vil falde svært at løse. Hvorledes foranledigedes De til at gjøre min Forlovede disse interessante Forespørgsler?"

„Ligemeget hvorledes — jeg har spurgt, og hun har svaret, det er det Hele! Hun vil ikke ægte Dem, absolut ikke, og kun Hensyn til hendes Fader har afholdt hende fra at erklære dette reent ud for længe siden."

„Jeg har en stærk Mistanke om, Hr. Marquis," sagde Valdemar Krone, efter en Pause, „at De har corresponderet med min Forlovede, og at De er her efter Aftale."

„Saa De agerer Spion! Det er smukt; nu vel — De har gjettet rigtigt! Jeg har fortiet det, for ikke at fremkalde heftige Scener med Dem, men jeg vil ikke lyve; min Nærværelse er, uagtet Correspondancen indledes fra min Side, foranlediget ved en Bøn af Comtessen om at komme herover og, hvis jeg virkelig elskede hende endnu, da at udfrie hende af den fortvivlede Stilling, hvori min lange Tøven har sat hende."

„Hvis jeg blot var overbeviist om dette — at De virkelig elsker hende," sagde Valdemar Krone i en sørgmodig Tone. „Jeg har ondt ved at troe, at De har opsøgt hende i denne Afkrog af Verden blot af uegennyttige Bevæggrunde; Deres lange Tøven, som De selv sagde, maa reise slige Tvivl."

„Til Sagen," svarede Marquien i en afgjørende Tone; „jeg har udbedet mig denne Samtale efter Comtessens egen Anmodning; jeg er her med hendes Fuldmagt til at afgjøre Sagen; hun er villig til at formaae sin Fader til enhver Indrømmelse — reent ud sagt, Erstatning for de Udgifter, De muligt har havt for hendes Skyld; kun beder hun Dem om at hæve Forbindelsen. Dette vil jo netop være det Behageligste for Dem med Hensyn til Verdens Dom, og hun ønsker ikke at ydmyge Dem mere end nødvendigt."

„Den Rest af Godhed, jeg endnu haver for Franciska, maa nok gaae samme Vei som min Agtelse for hende! Saa De troer virkelig, at der behøvedes hendes Be-

stræbelser for at formaae hendes ædle, retskafne Fader til at give mig Erstatning? Hun har saa ringe Tanker om sin egen Fader, at hun tvivler om, at det langtfra vil være ikke den mindste Græmmelse, som hendes hele hjerteløse Handlemaade vil berede ham, at han, hvis vor Forbindelse bliver hævet, ikke vil kunne komme til at fyldestgjøre dette Krav, som hans Ære stiller til ham. Intet skal formaae mig til at tage imod nogensomhelst Erstatning."

Noget skamfuld over dette Svar taug Marquien et Øieblik; derpaa sagde han pludselig:

„Lad os forkorte denne pinlige Scene: De elsker ikke Comtessen; hun er Dem aabenbart aldeles ligegyldig; hendes Formue efterstræber De heller ikke; hvad er der da iveien for, at De giver hende hendes Ord tilbage?"

„Det agter jeg ikke; hun maa gjøre det første Skridt."

„Og Deres Grunde, min Herre, Deres Grunde?"

„De har under denne Samtale viist mig saa lidet Hensyn, Hr. Marquis, at jeg ikke vil udvikle disse for Dem; de ere gode og vel overveiede. Kun saa Meget vil jeg sige Dem, at jeg ganske har gjennemskuet Comtessen — og De kan sige hende det fra mig af. Saa Meget skylder jeg nemlig mig selv, at Ansvaret for dette Brud og de sørgelige Følger, det formodentlig vil have, ikke væltes over paa mig. Vel sandt, jeg elsker ikke Comtessen mere, men, naar Sagerne staae, som de nu gjøre, saa er Skylden ene og alene hendes. At jeg skulde dække hendes Skyld med Ædelmodighedens Kappe, det er — en snild Idee af hende, men den er, som sagt, gjennemskuet. Naar Comtessen har gjengivet mig min Frihed, men ikke før, skal jeg underrette Greven om, at Ophævelsen af Forbindelsen ikke gjør mig ulykkelig paa den Maade, han kunde have Anledning til at formode, og jeg skal da —"

„Hvilket, hvilket?"

„— gjøre mit Bedste til, at der, naar Forbindelsen med Dem sluttes, tages alle mulige Foranstaltninger til, at Comtessens Fremtid betrygges."

Marquien blev liigbleg, da Valdemar Krone med den største Rolighed havde udtalt disse Ord; det syntes i dette Øieblik tvivlsomt, om denne venskabelige Samtale dog ikke vilde faae en blodig Udgang, og Marquien havde aabenbart al sin Selvbeherskelse nødig for ikke at kaste ham den Handske, han holdt i Haanden, lige i Ansigtet, men han maa rimeligviis have havt meget vægtige Grunde til at undgaae Skandale. Dog stampede han i Jorden og sagde med en Stemme, som dirrede af Harme:

„Hr. Krone — troer De, jeg er en Kujon?“

„Det er virkelig umuligt for mig at vide,“ svaredes der med et Smil.

„Mille tonnerrès!“ brølede Marquien rasende, idet han gjorde et Skridt frem mod Valdemar, der blev staaende roligt og betragtede sin Modstanders heftige Fagter uden at bevæge en Muskel i sit Ansigt; men Marquien lod Haanden, som han allerede havde hævet, synke og sagde, idet han rystede den paa en betegnende Maade:

„Tak De Deres Gud til, at jeg har givet Comtessen denne samme Haand paa, at dette Møde skulde, trods alle de Fornærmelser, jeg kunde vente af Dem, løbe fredeligt af. Hun har mere Kjærlighed til sin gamle Fader, end De lader til at antage.“

„Nu, Hr. Marquis,“ svarede Valdemar Krone høfligt; „det er det første Beviis paa Agtelse, De har givet mig, siden jeg gjorde Deres Bekjendtskab. Det er maaskee lidt indirekte, men jeg opfatter det dog saaledes, at De ikke har tvivlet om mit Mod. Til Gjengjeld vil jeg sige Dem, at en feig Franskmand vilde være en stor Sjeldenhed, og at jeg derfor bør antage, at De ingen Kujon er. Naar jeg ikke har grebet Leiligheden til at tugte Dem for alle de Fornærmelser, som Deres Øine i disse fire Dage have tilføiet mig, saa er det ene og alene af Hensyn til den gamle Mand, hvis Gjester vi ere, og over hvis Huus De maaskee inden Aften vil bringe Sorg og Ulykke.“

Derpaa hilste han Marquien og gik roligt sin Vei.

„Sacre!" bandede Marquien, „Jeg troer, at Menneskene i dette fordømte Land ere gjorte af Iis!" og derpaa gik han hurtigt tilbage til Slottet.

Tiende Capitel.

Jafs som Coureer.

Greven havde to Klokkestrenge i sit Værelse; den ene hørte blot til hans Tjeners Kammer, men til den anden var der fæstet fem Strenge, som paa een Gang satte ligesaa mange Klokker i Bevægelse, nemlig en hos den gamle Comtesse, en hos Comtesse Franciska, en hos Huusholdersken, en hos Tjeneren, og endelig var dertil i denne Sommer føiet en paa Jægermesterens Værelse. Greven havde nemlig i de sidste Par Aar nogle Gange havt Anfald af Svimmelhed, og dette havde ængstet hans Søster saa meget, at hun havde formaaet ham til at anbringe dette combinerede Klokkesystem, for at han, naar han følte sit Ildebefindende nærme sig, hvilket gjerne var Tilfælde nogle Øieblikke iforveien, da ved at ringe kunde være sikker paa at faae hurtigt Hjelp. Den Klokke, som hang i Jægermesterens Værelse, havde Comtessen, efter en lille fortrolig Forklaring, i Stilhed faaet anbragt, uden at sige sin Broder Noget derom. Dog var denne femtonige Klokkestreng aldrig bleven rørt, saalænge Valdemar Krone havde været paa Gyldenholdt, saa han næsten havde glemt dens Tilværelse.

Han foer derfor forskrækket op, da den den næste Morgen Klokken ti pludseligt kimede lige over Hovedet paa ham, som han sad og drak sin Kaffe; derpaa, idet han erindrede sig Klokkens Bestemmelse, løb han hurtigt ned til den gamle Greves Dør, som han fandt aaben og opfyldt af Comtesse Louises Selskabsdame, Comtesse

Franciskas Kammerjomfru (thi, som det siden viste sig, var den unge Comtesse allerede ude at spadsere), Huusholdersken, Jomfru Bendsen, og Tjeneren. Den gamle Greve stod midt paa Gulvet med røde Kinder og lynende Øine og syntes meget langt fra at være svimmel; tvertimod var han i særdeles energisk Besiddelse af sine Sjæls- og Legemskræfter.

„Er' I fra Forstanden Alle tilhobe?" raabte han vredt. „Hvad vil I mig, siden I komme styrtende som gale Hunde?"

„Hr. Greve," indvendte den gamle Huusjomfru frygtsomt, „Sygeklokken ringede."

„Sygeklokken — aa, gid Pokker havde Alverdens Klokker; naa naa," vedblev han noget roligere, „nu forstaaer jeg det; jeg har taget feil af Klokkestrengene — gaae kun, Børn, Tak skal I have, jeg feiler saamænd ingen Ting; jeg vilde blot ringe paa Frants, for at han skulde kalde paa Jægermesteren."

Jægermesteren kom nu og gik hastigt ind, idet de Andre gik ud; men Huusholdersken bemærkede, da Døren til Grevens Værelse var vel lukket, at, om den gamle Greve end ikke i dette Øieblik var svimmel, saa syntes der at være gode Udsigter til, at han med det Første kunde blive det; thi i en saa altereret Tilstand havde hun aldrig seet ham i de femten Aar, hun havde tjent paa Slottet.

„Luk Døren af til Gangen, Krone," sagde Greven, da de vare alene; „kom saa med ind i Sovekammeret. Saa, luk nu ogsaa den Dør, saa kunne de Intet høre, hvis det skulde falde dem ind at lure. Jeg har sørgeligt Nyt til Dig, min Ven. Franciska har for lidt siden været hos mig og gjort mig den behagelige Meddelelse, at hun agter at slaae op med Dig. Hun hverken kan eller vil ægte Dig, siger hun; men jeg skal, min Sjæl, lære hende baade at kunne og at ville!"

„Det kommer mig desværre ikke uventet, kjære Fader!"

„Hvad for Noget? Er Du maaskee i Complot med hende? Er det en Sammensværgelse mod mig, efterat I

har filtret mig ind i den hele Sag paa en Maade, som gjør mig det umuligt at komme derfra med Ære? Vil I bringe Skam over mig og mit Huus? Hele Verden kjender jo vore Planer med Stamhuset, og jeg har endogsaa gjort Forespørgsler til Regjeringen. Slottet er halvt færdigt — og det er Dit Værk Altsammen, Dreng! Krone, Krone, det havde jeg ikke ventet af Dig!"

„For Guds Skyld, kjære Fader, see at blive lidt rolig og døm mig ikke, før Du har hørt mig."

„Du har Ret; min Heftighed var utilladelig; men Dette er virkelig Nok til at gjøre det fornuftigste Menneske forrykt; tal Du kun nu, jeg skal ikke afbryde Dig."

„Jeg maa da spørge Dig, Fader, om Du i min Opførsel har bemærket det mindste Tegn paa, at jeg ønskede at hæve Forbindelsen? Har jeg været ligegyldig eller uopmærksom mod Dig, kold eller uvenlig mod Franciska?"

„Nei, nei," svarede Greven i en bevæget Tone; „det har Du ganske vist ikke; jeg har faaet Dig kjær, Krone, hjertelig kjær, og jeg vil heller ikke saa let slippe Dig; jeg begynder at faae min Forstand igjen. Saa utroligt det end synes, saa nødigt jeg end vil tiltroe Franciska en saa skammelig Vægelsindethed, saa har Marquis Beaufort sine Fingre med i Spillet, skjøndt hun ikke sagde et Ord om ham. Det er ham, Krone, hun var forliebt i for syv Aar siden, dengang vi vare i Baden — fordømte være alle Udenlandsreiser! Jeg vil strax spørge hende ud, om det hænger saaledes sammen; jeg tabte baade Sands og Samling, da hun var her."

Greven gik hastigt sin Vei og kom igjen efter ti Minutters Forløb.

„Jeg traf hende i Haven, Krone; see," sagde Greven, idet hun pegede ud af Vinduet, „der gaaer hun saa rolig, som om der Intet var hændet. Ak, min Herre og Gud! hvorfor tog Du hendes Moder saa tidligt herfra!"

Da Grevens Sindsbevægelse havde lagt sig noget, sagde han:

„Det forholder sig, som jeg tænkte; hun har aldrig elsket Andre, end Marquien, siger hun, og hun sagde mig det ikke imorges, fordi jeg forskrækkede hende ved min Heftighed. Hun har længe været kjed af Dig; Du har i enhver Henseende skuffet hendes Forventninger, og nu, da hun har seet Marquien igjen, er det hende umuligt at ægte nogen Anden end ham, og han er af samme Mening, siger hun; smukke Historier, smukke Historier!"

„Elsker Du Franciska endnu, Krone? Eller, enten Du nu elsker hende eller ikke — vil Du endnu have hende? Saa skal hun tage Dig, eller gaae fattig herfra. Enten ægter hun Dig, eller jeg gjør hende arveløs."

„Hvor kan jeg elske hende mere, kjære Fader? I fire Maaneder har hun daglig paa enhver Maade, især naar Du ikke var tilstede, ladet mig føle sin Uvillie, men i den sidste Maaned har hun behandlet mig formelig med Foragt. At tvinge hende til at ægte mig, hvis der ellers kan være Tale derom, vilde være et betænkeligt Skridt; at gjøre hende arveløs, det er maaskee ogsaa for haardt —"

„Kort og godt, Du er led og kjed af hende og overlader hende med Fornøielse til Marquien! Ha, ha!" lo Greven bittert. „Hvad sagde jeg Dig, Krone, dengang Du bad mig om hendes Haand? Husker Du det endnu?"

„Ja, jeg husker hvert Ord, thi jeg blev meget snart overbeviist baade om Dine Ords sørgelige Sandhed og om Din gode Hensigt. Du steg, kjære Fader, og jeg sank i min egen Agtelse; men dog maa Du erindre, at fra den Dag, Loddet var kastet, og indtil nu, har jeg gjort mit Yderste, for at Alt skulde gaae godt. Endnu den Dag Marquien kom, gjorde jeg et sidste Forsøg paa at forsone Franciska; og Alt dette gjorde jeg, kjære Fader, for Din Skyld. Thi at jeg selv ikke vilde blive lykkelig ved at ægte hende, det har jeg allerede i nogen Tid været paa det Rene med."

Efter en Pause, under hvilken Greven havde gaaet heftigt op og ned ad Gulvet, svarede han:

„Du har igjen Ret; Du er meget for god til hende; Du har Din Frihed, Krone, og et langt Liv ligger for

Dig og kan endnu bringe Dig Lykke; men med mig gaaer det paa Heldingen, og min Alderdoms sidste Dage ville blive øde og sørgelige. Det faaer saa være, jeg vil vide at bære min Skjebne; Verdens Spot maa jeg tage med i Tilgift, og, for at redde Æren, skal jeg gjøre, hvad jeg kan."

Valdemar gjettede, hvortil disse sidste Ord sigtede, men han vilde ikke ved en Protest mod Skadeserstatning i dette Øieblik krænke den Gamle; han svarede derfor Intet.

„Veed Du, hvad jeg skulde gjøre, Krone, naar jeg vilde lade Franciska lide sin fortjente Straf? Lade hende have sin Villie og ægte Marquien. Jeg troer, han er en slet Karl; men han skal inden Aften være ude af mit Huus."

„Kan jeg nu, kjære Fader, uden at misforstaaes af Dig, uforbeholdent sige Dig min Mening? Du maa indsee, at jeg efter det Passerede aldrig kan eller vil ægte Franciska; vor Forbindelse er for bestandig hævet; alligevel under jeg hende og især Dig vel, og jeg er ganske enig med Dig i, at vi bevise hende en Velgjerning ved at frelse hende fra Marquien. Men jeg er, saa godt som jeg nu kjender hende, fast overbeviist om, at hun vil ægte ham, trods Dig og hele Verden, saa længe hun elsker ham, og han vil have hende. Jeg har iagttaget hende i disse Dage, og aldrig har jeg seet et livagtigere Billede paa lidenskabelig Kjærlighed; hun er som fortryllet, og Beauforts Magt over hende er næsten uhyggelig."

„Saa gad jeg vidst, hvorledes Du vil hindre hende i at ægte ham; thi, selv om jeg smider Marquien paa Døren, hvad jeg gjør, kan hun jo løbe efter ham."

„Lad os endelig undgaae Skandale, kjære Fader! Du nærer jo, ligesom jeg, ringe Tanker om Marquien, og jeg har virkelig ikke, hverken i hans Øine eller i hans Yttringer, opdaget noget Spor af, at han er en Mand med Hjerte. Det forekommer mig derfor usandsynligt, at han, efter saa lang Tids Forløb, og medens han i hele to Aar har været Enkemand og havt sin Frihed uden at

tage nogen Notits af Franciska, nu pludselig skulde være kommen hertil, dreven af Kjærlighed til hende. Det aner mig, at han spekulerer i den Arv, Franciska kan faae efter Dig; han er maaskee forgjeldet og trænger til Penge — ja, det er kun Formodninger; men hvis det nu var saa, og han stolede paa, at, naar Franciska først var hans Kone, saa vilde Du ikke kunne negte Dit eneste Barn Noget? Jeg har i disse sørgelige Dage, da jeg hvert Øieblik ventede, at Uveiret vilde bryde løs, sat dette sammen og besluttet at meddele Dig min Mistanke, naar Øieblikket var der."

„Maaskee har Du ogsaa Ret heri, Krone; men den Spekulation skal sandelig ikke bringe ham store Renter."

„Sørgeligt vilde det dog være, kjære Fader, at gjøre Dit eneste Barn arveløst; gjør det for Guds Skyld ikke! Sæt Formuen fast eller sikker hende idetmindste, saa længe hun lever, en Existents, uafhængig af Marquiens Naade, hvis hun virkelig bliver hans Kone. Men det var jo muligt, at vi kunde skaffe os authentiske Oplysninger om Marquiens Forhold og Formuesomstændigheder, og, naar disse kunde blive Franciska forelagte, vilde hendes Stolthed maaskee vækkes, og hun vilde selv forstøde en Mand, der saa skammeligt havde skuffet hende; thi hun troer virkelig, at han elsker hende."

„Maaskee, Krone, maaskee! Men slige Oplysninger lade sig ikke indhente i en Hast."

„Det var dog muligt. Han har været en Maaned i Kjøbenhavn; en Mand af hans Stilling maa være vel bekjendt, for Exempel for det franske Gesandtskabs Personale; skriv derover og lad Marquien roligt blive her, indtil vi vente Svar; sig ligefrem til Franciska, at jeg er enig med hende i, at vi hæve Forlovelsen, men at Du kun paa den Betingelse giver Dit Samtykke, at det endnu i en kort Tid bliver en Hemmelighed, at Partiet er hævet, og at hun ikke ved noget ubesindigt Skridt røber Sagernes virkelige Stilling. Kun paa den Betingelse vil Du taale Marquiens Nærværelse, indtil han selv bryder op; og, kjender jeg hende ret, vil hun haabe

at kunne stemme Dig gunstigt for Marquien og benytte Tiden dertil. Jeg vil strax tage til Tjørnholm og blive der nogle Dage, under Paaskud af at have Opsigt med Bygningen og Høstarbeiderne."

Efter nogle Øieblikkes Betænkning svarede Greven:

„Det er vel min Pligt at gjøre dette Forsøg, Krone. Jeg troer, at Ideen er god, naar den udføres med behørig Varsomhed; men det vil vist blive saurt for mig at see den Slubbert af en Marquis vimse omkring her i nogle Dage endnu. Naa, jeg skal overveie Sagen; lad mig nu være alene; jeg har næsten faaet Feber af al denne Sindsbevægelse."

„Farvel da, kjære Fader!"

„Nu, min Ven," svarede Greven i en bevæget Tone; „vi skilles ikke for bestandig eller paa den Maade. Ak, min kjære Søn, det Hele forekommer mig som en fæl Drøm; men den skal jo drømmes til Ende. Jeg er bange for, Krone, og det, jo længere jeg tænker derover, desto mere, at Alt, hvad vi gjøre, er spildt. Han løber af med mit Barn alligevel."

Greven tørrede en Taare af sine Øine, lagde sig paa Sengen og bad Valdemar kalde paa Frands; kort derpaa red Valdemar Krone til Tjørnholm, og en Time efter lød Sass's tunge Trin paa den store Steentrappe.

Da Sass traadte ind til sin Herre, sad denne og skrev et Brev. Da han tog Brillerne af og vendte sig om mod Sass, kunde denne strax see, at der var Noget iveien; thi han kjendte sin Herres Ansigt ligesaa godt som sin egen Regnskabsbog. Han gjettede endogsaa, at det maatte være noget Overordentligt; men dog var han langt fra at ane Sandheden, og han blev virkelig forskrækket, da Greven gjorde ham bekjendt med denne Morgens Begivenheder. Greven kjendte sin Mand, og, da han vilde bruge ham, indviede han ham uden Omsvøb i Sagernes Stilling. Det varede nogen Tid, inden Sass kunde finde sig til Rette i alt Dette; men da han saae, at det var Alvor, og at Greven ikke snakkede over sig, hvilket han i det første Øieblik var nær ved at troe, erklærede han

sig uden Betænkning for det simple og radikale Middel — at smide Marquien paa Døren og strax hente Jægermesteren tilbage. Det var kun et Lune af hendes Naade, og Jægermesteren var da altfor fornuftig en Mand til at lade sin Brud i Stikken, blot fordi en saadan Vindbeutel, som denne Marquis, fløitede; Greven skulde see, Alt vilde nok blive godt igjen.

Greven hørte taalmodigt paa hans Udgydelser; forklarede ham endnu tydeligere, hvor mange Grunde der maatte fraraade at gjøre Allarm og Skandale, og meddelte ham sin Beslutning at lade Marquien rolig blive, medens man forhørte sig om hans Forhold og Formuesomstændigheder; og det var da muligt, at de Oplysninger, man erholdt, kunde bringe Vedkommende til Fornuft.

Sass frafaldt sit energiske Votum og bøiede sig for den snilde Idee, Greven havde meddelt ham. Saaledes var han omsider bragt til det Punkt, at han ganske blev Opmærksomhed og Tjenstiver, og Greven sluttede med at meddele ham, at, da det var et baade langsommere og mindre virksomt Middel at skrive med Posten, ønskede han, at Sass selv reiste til Kjøbenhavn; han vilde faae et Brev med til Grevens Ven, Geheimeconferentsraad v. Harde; han skulde levere Brevet i Excellencens egne Hænder og ligeledes egenhændigt modtage Svaret; han skulde indstændigt anmode Excellencen om at give det snarest muligt, og øieblikkelig reise tilbage, saasnart han havde modtaget det; iøvrigt kunde han give Excellencen alle de mundtlige Oplysninger, denne maatte ønske. Endvidere maatte Sass inden Aften være paa Veien, efterat han kun havde underrettet sin Kone om, at han reiste i et vigtigt og hemmeligt Ærinde for Greven til Kjøbenhavn, hvorimod han skulde lade Andre blive i den Tro, at han reiste til Flensborg for at besøge sine Slægtninger der, hvilket han jo af og til havde gjort, saa det ikke kunde vække nogen Forundring. Endelig — carte blanche med Hensyn til Reiseomkostningerne; Sass skulde reise Nat og Dag med Coureerheste. —

„Thi, min kjære Sass," sagde Greven tilsidst, „dette tager paa Kræfterne, og jeg troer næsten, at hver Dag, jeg maa vente paa en Afgjørelse, vil gjøre mig et Aar ældre. Hvad der skal afgjøres, er, om jeg beholder mit Barn, eller jeg skal miste hende; jeg elsker hende høiere, end De eller Nogen vel troer, ja end hun selv veed af."

„Vi skal nok bjerge hende, Hr. Greve, vi skal nok bjerge hende!"

Greven rystede paa Hovedet.

„Og ham mister jeg ogsaa, Sass! og det i samme Øieblik, jeg ret faaer Øinene op for, hvad jeg taber i ham. Hvis jeg havde havt en saadan Søn, Sass!"

Medens Comtesse Franciska efter Valdemar Krones frivillige Tilbagetog atter viste sig i hele sin Elskværdigheds Glands, ligesom en Stjerne, der i nogen Tid har været indhyllet i en Sky, naar den er draget forbi, straaler dobbelt klart; medens Marquien trak Veiret lettere nu, da Valdemar Krones forhadte Skikkelse ikke mere krydsede hans Vei, og medens de Begge gjorde flere, men forgjeves Forsøg paa at formilde den gamle Greve, foer Sass som en Tordengud gjennem Fyen og Sjælland til Kjøbenhavn, som han naaede sex og tredive Timer efterat han havde forladt Gyldenholdt.

Morgenen efter sin Ankomst gik han til Excellencen, som han var saa heldig at træffe hjemme og strax at faae i Tale, idet han viseligt lod melde, hvis Ærinde han gik; thi Geheimeraad v. Harde beklædte en høi Post, og hans Døre aabnede sig just ikke strax for Enhver, som bankede paa dem. Et Forsøg paa at faae Brevet, uden at tage Sass med i Kjøbet, mislykkedes totalt, og kort efter befandt Sass sig ligeoverfor Hans Excellence.

Geheimeraad v. Harde havde tidligere været Gesandt ved flere Hoffer i Udlandet, tilbragt den største Deel af sit Liv blandt Udlændinge og var saa ubekjendt med sit Fædreland og saa afvant med at tale dets Sprog, at Ingen let skulde taget ham for en dansk Mand. Vel kjendte han sit Fædrelands Love og Historie, men ikke dets Egne eller Beboernes Sæder. Hans Fader havde ogsaa

været Diplomat, han var selv født i Paris, og, da han havde tilbragt den største Deel af sit Liv der, samt, hver Gang han kunde rive sig løs, reiste derhen, hvor han ene befandt sig fuldkommen vel, saa havde Grev Gyldenholdt henvendt sig til den rette Mand for at erholde de Oplysninger, han ønskede. Thi der gaves neppe nogen Mand af Betydning i Frankrig, om hvem Geheimeraaden ikke vidste Besked; men hertil kom, at han havde stiftet Bekjendtskab med Grev Gyldenholdt, netop dengang denne med sin Søster og Datter vare i Baden, og altsaa var bekjendt med den Rolle, Marquien af Beaufort under hiin Badesaison havde spillet i den gyldenholdtske Familie. Paa en af de senere Reiser var Bekjendtskabet med Greven blevet fornyet, og endelig havde det i de sidste Aar, da Geheimeraaden var flyttet til Kjøbenhavn, antaget en saa venskabelig Natur, som det lod sig gjøre, naar to saa formelle Herrer, og det ovenikjøbet i en ældre Alder, blive, hvad vi Smaafolk kalde gode Venner. Naar Greven kom til Kjøbenhavn, spiste han flere Gange hos Geheimeraaden, og denne igjen hos Greven; de nærede Agtelse for hinanden, fandt Behag i hinandens Selskab og pleiede Erindringerne fra deres Udenlandsreiser; men forresten herskede der aldeles ingen Fortrolighed imellem dem. Greven vidste imidlertid, at de fortroligste Venner ikke altid ere de tauseste, og, hvad Geheimeraaden angik, saa stolede han ubetinget paa hans Discretion. Det var i et saadant Anliggende en Æressag at være taus, og Geheimeraaden var en Mand af Ære.

Man kan let tænke sig, at for en Pariser, som Excellencen, var en ægte Kronjyde som Sass en underlig Fremtoning. Sass var aldeles ikke forlegen; han gjorde sin Reverents, tog sig om Munden og legede med Signeterne, ganske som han pleiede. Excellencen var derimod virkelig forlegen; thi efterat have læst Grevens Brev med Overraskelse, stirrede han forbauset paa den Gesandt, han havde sendt, og med hvem han skulde tale om et for Greven saa delikat Anliggende.

„De er Grev Gyldenholdts Godsforvalter?“ begyndte Excellencen paa gebrokkent Dansk og med en fremmed Accent.

„Kammerraad, Prokurator Sass, til Tjeneste,“ svarede Sass.

„Ah, ja saa,“ sagde Excellencen, overrasket, men lettet, ved at erfare, at den lille, undersætsige, skjevøiede Karl, som stod for ham, kunde legitimere sig ved en Plads i Statskalenderen.

„Tør jeg være saa fri at spørge, om De længe har været i Grevens Tjeneste?“

„Hvad Pokker kommer det ham ved,“ tænkte Sass; men han svarede: „i over fyrgetyve Aar, Deres Excellence, har jeg været Grevens tro Tjener og fortrolige Raadgiver.“

„Det glæder mig at høre; thi jeg er henviist til Dem, for at erholde de Forklaringer, jeg maatte attraae, og som ikke ville blive overflødige, hvis jeg skal opfylde Grevens Ønske. Min høitærede Vens Brev er meget kort; han skriver blot — at Marquis de Beaufort uventet er kommen i Besøg hos ham og er traadt op paa en Maade, som gjør det meget ønskeligt at erfare noget Nærmere saavel om hans hele Forhold, som især angaaende hans Formuesomstændigheder; han mener, at jeg vil være istand til at skaffe ham den og beder mig om at bevise ham denne Tjeneste, dog ganske hemmeligt; han ønsker et egenhændigt Brev fra mig til Svar; han beder sig forskaanet for nu og skriftligt at meddele Grundene til, at han gjør mig denne Anmodning; skulde jeg absolut ville erfare dem, da har De Tilladelsen til at meddele mig enhver Oplysning.“

„Rigtig!“ sagde Sass, „Greven var noget angreben, den Morgen han skrev, og det har rimeligviis været ham for pinligt at betroe denne ubehagelige Sag til Papiret.“

„Jeg vil da sige Dem, at Marquien af Beaufort er mig vel bekjendt; han har endog for kort siden, under sit Ophold her, jævnligt gjestet mit Huus, og, har han nu end aldrig været nogen egentlig Ven af mig, saa har jeg

dog i sin Tid nydt Gjestfrihed hos hans Familie, der er en af de rigeste og meest ansete i Frankrig. Uagtet jeg nu ikke, som sagt, nærer nogen synderlig personlig Bevillie for ham, saa har jeg dog Anledning nok til ikke, uden meget vigtige Grunde, at foretage Noget til hans Skade. Da Greven ønsker Oplysningerne om Marquiens Forhold egenhændigt fra mig, fristes jeg til at formode, at de skulle benyttes til at forevises ham eller Sligt; dette kunde indvikle mig paa en ubehagelig Maade i en Sag, som egentlig ikke vedkommer mig."

„Hm," tænkte Sass, „han holder med Vindbeutlen; det er en ubehagelig Opdagelse!"

„Desuden," vedblev Excellencen, „skjøndt jeg ret godt kjender Marquiens Fortid, veed jeg dog ikke, hvad han i de sidste Par Aar har taget sig for, og om hans oekonomiske Status veed jeg intet Paalideligt."

„Deres Excellence," svarede Sass, idet han knappede sin Frakke, som om han nu vilde til at tage fat for Alvor, „har allerede sagt mig en heel Deel. Der er, saavidt jeg har bemærket, i Deres Yttringer ikke fremkommet det mindste Anbefalende for Marquien. Det laa dog saa nær, siden Deres Excellence kjender Marquiens Fortid og hans Familie, at fjerne de Tvivl, De kan tænke, der er opstaaet hos Greven, ved at omtale Marquien paa en rosende Maade; da dette aldeles ikke er skeet, saa føler jeg endnu mere end før Nødvendigheden af, at vi faae noget Paalideligt at vide om denne gode Herre, der er falden som en Bombe ned i et Huus, hvor Alt før hans Ankomst var idel Fred og Glæde. Jeg skal nu sætte Deres Excellence fuldstændigt ind i Marquiens Forhold til den grevelige Familie."

Da Excellencen mærkede, at han ikke kunde slippe, bad han Sass tage Plads, satte sig selv ned og opfordrede Grevens Coureer til at begynde. Sass tog strax fat og det i en Stiil, som om han stod for Skranken som Actor; men, uagtet han nu og da brugte stærke Udtryk, var hans Fortælling dog godt beregnet paa at opfylde Hensigten. Den pinlige Stilling, Greven var kommen i derved, at

Comtessen havde truet med at bryde med sin Forlovede (saaledes fremstillede Sass Sagen), den Ulykke, det vilde være for Greven i mere end een Henseende, om Forbindelsen med Jægermesteren hævedes, Grevens Beslutning, aldrig nogensinde at give sit Samtykke til et Ægteskab mellem hans Datter og Marquien, hans Ønske om, uden Allarm og Skandale at fjerne denne, og især ved en Afsløring af hans sande Charakteer at helbrede Comtessen for hendes Lidenskab, og, selv om Partiet med Jægermesteren gik overstyr, da dog at frelse hende fra at kaste sig hen til en Mand, til hvem han nærede Mistillid baade paa Grund af hans Forhold under deres tidligere Bekjendtskab og hans Optræden ved denne Leilighed — alt Dette fremstillede Sass, just ikke i noget elegant Sprog, men med Sanddruhedens Præg og en fast Overbevisnings hele Varme. Kun i eet Punkt var hans Fremstilling ikke sandfærdig, enten Sass nu ikke vidste bedre, eller han mente, det saaledes bedre passede i hans Kram — han lod Excellencen troe, at Alt havde været godt mellem Jægermesteren og Comtessen lige indtil det Øieblik, da Marquien var ankommen, og han bad ham betænke, hvilken nedrig Handling det var at komme til Gyldenholdt under nærværende Omstændigheder; thi da Marquien tidligere havde været Gjenstanden for Comtessens Tilbøielighed, og han under en heel Maaneds Ophold i Kjøbenhavn dog absolut maatte være kommen til Kundskab om, at hun nu var knyttet til en Anden, saa vilde han være bleven derfra, hvis han havde været en Mand af Ære. Men tvertimod var han rimeligviis netop kommen for at sprænge Forbindelsen med Jægermester Krone, og, da Greven ikke troede paa en uegennyttig Kjærlighed hos en Mand, der kunde handle saa hensynsløst, saa var den Mistanke opstaaet hos ham, at Marquien spekulerede i den Arv, der engang vilde tilfalde Comtessen — og den var i Sandhed stor nok til at friste Marquien, hvis han trængte til den; derfor ønskede Greven Oplysning om Marquiens Formuesomstændigheder.

Geheimeraaden lyttede med stigende Deltagelse til denne Beretning, og, uagtet han rigtignok ganske maatte stole paa Sass's Fremstilling af Sagen, saa kjendte han Marquien nøie nok til at tiltroe ham en slig Handlemaade. Han vidste dernæst, at Marquien under Grevens Ophold i Baden virkelig havde staaet i et fortroligt Forhold til Comtessen, og han kunde ikke tvivle om, at en saa besindig Mand som Grev Gyldenholdt aldrig vilde have gjort et Skridt som dette, at sende Bud til ham i et sligt Ærinde, uden vægtige Grunde. Han afskedigede derfor Sass med det Løfte, at han i Løbet af Dagen vilde gjøre sit Bedste til at opfylde Grevens Anmodning, og bad ham komme igjen om Aftenen Klokken otte.

Geheimeraaden stod paa en venskabelig Fod med den franske Gesandt, hvem han vidste temmelig sikkert at kunne træffe til et vist Klokkeslet om Formiddagen paa Langelinie; det var ham dernæst bekjendt, at Beaufort ved sin hovmodige Optræden under Opholdet i Kjøbenhavn var kommen paa en spændt Fod med Gesandten, og at Forholdet just ikke blev bedre ved den Omstændighed, at Gesandten var Orleanist, medens Marquien var Legitimist, og hele hans Familie aabenbart lagde sine Sympathier for Greven af Chambord for Dagen. Han antog derfor, at det ikke vilde være vanskeligt af Gesandten at erfare Alt, hvad denne vidste. Altsaa gik han til den omtalte Tid en Tour paa Langelinie, mødte Gesandten, ledte Samtalen hen paa Marquien af Beaufort og hørte nu en Charakteristik af dennes Færd i de forløbne Aar, som indeholdt langt Mere, end han selv vidste, og langt værre Ting, end han havde formodet, samt endelig en Skildring af hans Formuesomstændigheder, som overraskede ham betydeligt.

Geheimeraaden følte, at det var hans Pligt at bedrage Sit til, at Marquien ikke uhindret fik Lov til at begaae en slet Streg, samt til at en saa hæderlig Mand som Grev Gyldenholdt ikke offrede sit eneste Barn til en Mand uden Grundsætninger; men paa den anden Side følte han ogsaa, at hans Indskriden kunde berede ham

Ubehageligheder paa Grund af hans Bekjendtskab til Marquiens meget udbredte Familie, naar han atter kom til Frankrig. Han besluttede sig derfor til en Mellemvei, idet han vel nedskrev de Oplysninger, som Greven ønskede, men uden at sætte sit Navn under. Han tilføiede i en særskilt Billet, at denne Notits kun paa den Betingelse tilstilledes Greven, at den, efterat være bleven forevist Comtessen, strax blev brændt, uden at nogen Anden fik den at see, allermindst Beaufort. Han udviklede de Grunde, som forbøde ham at tilføie en Mand, med hvis Familie han stod paa en venskabelig Fod, og som aldrig var traadt ham for nær, en saa dødelig Fornærmelse, og sluttede med det Ønske, at Greven maatte føre denne ubehagelige Sag til en for ham og hans lykkelig Udgang.

Klokken otte præcis indfandt Sass sig og modtog sin Depesche, som han vendte og dreiede i Haanden, inden han puttede den i sin Brevtaske; han ventede aabenbart paa en lille Forklaring, og han fik den ogsaa, skjøndt den var af uventet Art.

„Omstændighederne forbyde mig, Hr. Kammerraad," sagde Excellencen, „videre at forhandle denne Sag med Dem; de Meddelelser, jeg i dette Brev giver Greven, ere ene og alene bestemte for ham, og kun paa den Betingelse, at det holdes hemmeligt, at de komme fra mig, kunne de forevises Comtessen. Kun den Bevidsthed, at jeg gjør en god Gjerning, har kunnet formaae mig til at blotte en Mand, som aldrig har fornærmet mig, han være nu forresten, som han være vil; hvem jeg har modtaget som Gjest i mit Huus, og hvis Familie jeg i adskillige Aar har kjendt. Jeg maa sige Dem dette, Hr. Kammeraad; thi De kunde let, siden Greven har viist Dem ubetinget Tillid og Fortrolighed i dette Familieanliggende, falde paa at troe, at han unddrog Dem sin Tillid ved fra nu af at holde Dem ganske udenfor Sagen. Jeg anmoder Dem om, som en personlig Tjeneste mod mig, ikke at lade Dem forlyde for Nogen med, at De har været hos mig i dette Ærinde, ligesom jeg troer, at De handler i Deres Herres sande Interesse ved at vise

Marquien den Agtelse og Ærbødighed, han ifølge sin Stilling er vant til at nyde, og som tilkommer ham, saa længe han er Deres Herres Gjest. Jeg beder Dem bringe Greven min ærbødige og hjertelige Hilsen, og at De selv vil være forsikkret om min Agtelse og Velvillie. Greven er at misunde!" tilføiede Excellencen med sit elskværdigste Smiil, „Han bliver i Sandhed tjent med en Troskab og Forstandighed, som det ikke falder i mange Herrers Lod, og dette er, kjære Hr. Kammerraad, den eneste lyse Side, jeg har kunnet opdage ved denne lidet glædelige Affaire."

Da Saxs gik ned ad Trappen, tænkte han: „Hm! Det er vist et sort Synderegister, jeg bærer i min venstre Sidelomme; men, lad de Store beholde det for Dem selv! Excellencen har Ret; det vil være en Lettelse for den Gamle, at jeg holder mig i behørig Afstand, og, hvad Marquien angaaer, saa har jeg bøiet min Ryg for en Kjeltring før og kan vel gjøre det en Gang endnu, uden at det gjør mig ringere. Hvad Excellencen sagde om Greven og mig, var pænt sagt, men heller ikke mere end den rene Sandhed; jeg har tjent min Herre trofast og heller ikke som nogen Tosse, og Saxs skal blive sig selv lig til det Sidste!"

Da den næste Dag heldigviis netop var den Dag i Ugen, paa hvilken Dampskibet gik til Aarhuus, reiste Saxs hjem med det og kjørte strax samme Nat til Gyldenholdt. Han havde været sex og tredive Timer om at reise til Kjøbenhavn, opholdt sig der i fire og tyve Timer samt brugte andre fire og tyve Timer til Tilbagereisen, saa at han allerede den fjerde Dags Morgen traadte ind til Greven, hvem han, mod Sædvane, traf i Sengen, uagtet Klokken var otte. Han overleverede Brevet, bragte Greven Excellencens mundtlige Hilsen og trak sig derpaa tilbage, efterat Greven havde takket ham for den hurtige og punktlige Besørgelse af hans Ærinde, samt paalagt ham nu at søge nogen Hvile og Forfriskning ovenpaa denne anstrengende Tour.

Da Greven var bleven paaklædt, lod han Comtesse Franciska kalde. Hun kom øieblikkelig, og hendes Ansigt vidnede baade om spændt Forventning og om det Ønske at formilde sin Fader; thi den Gamle havde i de sidste fire Dage ikke sagt hende eet venligt Ord, og det anede hende, at det nu vilde komme til en Forklaring.

„Jeg har ladet Dig kalde, Franciska, for at gjøre et sidste Forsøg paa at tale Dig til Fornuft," begyndte Greven i en bevæget Tone. „Trods al den Sorg og Ærgrelse, Du har beredet mig ved at slaae op med Krone, og uagtet jeg maa tilstaae Dig, at den Letsindighed, Du har gjort Dig skyldig i ved at drage til Dig og igjen forstøde en saa brav og trofast Mand, som han har viist sig at være, har givet min Sindsro et Stød, som vanskeligt forvindes, saa har Du det dog endnu i Din Magt at skaffe mig nogen Lindring; og det Raad, jeg nu vil give Dig, er ganske i Din egen sande Interesse. Jeg forlanger ikke, at Du igjen skal nærme Dig til Krone; det vilde desuden," sagde Greven med et bittert Smiil, „være forgjæves. Han vil saamænd ikke have Dig, om jeg saa kunde og vilde give Dig hele Grevskabet i Medgift, og han har kun af Hensyn til mig holdt saa længe ud med Dig. Men, hvad jeg forlanger af Dig, det er, at Du giver denne Marquis Løbepas; Du vil gjøre Dig selv ulykkelig ved at knytte Din Skjebne til hans, og Din Kjærlighed til ham er ikke Andet end en sørgelig Selvforblindelse, næret i Aarenes Løb ved alle Phantasiens Overdrivelser."

„Naturligviis!" svarede Comtessen heftigt. „Jeg er jo en hjerteløs Person, som ikke kan elske Nogen — det har Krone tydeligt nok ladet mig forstaae. Jeg gad nok vide, om denne samme brave og trofaste Mand dog ikke, naar Alt kommer til Alt, har beilet ligesaa meget til min Formue, som til min Person; jeg gad ogsaa vidst, om Du vil tillægge mig Skylden for, at jeg i min Ungdom lærte at kjende og elske Beaufort, og det ganske med Dit Samtykke og under Dine Øine!"

„Du kjender ham ikke. Hvad veed Du egentlig om ham? Hvad har han taget sig for i de mange Aar, Du ikke har seet ham? Hvorfor har han i de to Aar, der ere forløbne, siden han blev fri, ikke ladet høre fra sig, og af hvad Grund kommer han nu paa een Gang farende?"

„Alt Dette," svarede Comtessen roligt, „har han givet mig aldeles tilfredsstillende Forklaring over. Jeg elsker ham, jeg har aldrig elsket nogen Anden, og," vedblev hun med Varme, „hvis Du negter Dit Samtykke til vor Forbindelse, saa —"

„Hvad saa?"

„Saa kan Du vel berede Dit eneste Barn stor Sorg, men det vil ikke rokke min Beslutning. Jeg kan ikke handle anderledes, kjære Fader!" sagde hun i en mildere Tone. „Du maa ikke nu, da jeg efter Aars Forløb første Gang igjen føler mig lykkelig, støde mig fra Dig; Du skal endnu komme til at agte og elske François, og Alt kan blive godt; han elsker mig virkelig for min egen Skyld."

„Jeg kan altsaa ikke længer skaane Dig, Franciska! Du maa erfare, hvilken slet Karl denne Beaufort er, og det skal lykkes mig, haaber jeg, at helbrede Dig for denne vanvittige Lidenskab. Jeg vil da sige Dig, at jeg i disse Dage har forhørt mig om ham; jeg har henvendt mig paa et Sted, hvor man havde nøie Kjendskab til hans Forhold, jeg har modtaget nøiagtige, skriftlige Oplysninger; see, her ere de — maa jeg bede Dig læse dette?"

„Nei," svarede Comtessen hastigt, idet hun traadte tilbage; „jeg vil ikke see Noget af det! Jeg veed godt, at Beaufort har Fjender, og at de bagvaske ham; jeg har ogsaa en Formodning om, at dette er en nædel Hævn, som Krone tager over os. Krone har ladet falde Ytringer for François, som maatte lade os vente Sligt. Har Du ladet mig hente blot for at bedrøve og krænke mig, saa lad mig hellere gaae igjen."

„Franciska," sagde Greven med en Stemme, som næsten var hæs af tilbagetrængt Heftighed, „enten læser Du strax, hvad der staaer paa dette Papiir, eller jeg

gaaer øieblikkelig op til Beaufort og giver ham Tilhold om at forlade mit Huus inden Aften. Vær vis paa, at jeg holder Ord!"

„Gjør Du det," svarede Comtessen, idet hun blev liigbleg, „saa jager Du mig bort med det Samme; jeg reiser med ham, vær ikke mindre vis paa, at jeg skal holde Ord!"

Der var et Øieblik dødsstille i Stuen, og Greven saae Svælget aabne sig mellem ham og hans eneste Barn.

„Dog, det er det Samme," sagde Comtessen endelig, idet hun rev Bladet ud af Grevens Haand; „jeg vil underkaste mig Alt for at forebygge Skandale! Lad mig læse dette Skandskrift; det skal ikke rokke min Tillid til den trofasteste Ven, jeg nogensinde har havt."

Comtessen læste nu Geheimeraadens Optegnelser, men, uagtet hendes høit proklamerede Sikkerhed, skiftede hun dog flere Gange Farve under Læsningen og brød ud i Taarer, da hun var færdig.

Geheimeraadens Oplysninger indeholdt hovedsagelig Følgende:

Marquien af Beaufort havde allerede fra sin tidligste Ungdom gjort sine Forældre megen Sorg ved sit vilde og udsvævende Liv og bragt Ulykke over mangen uskyldig Pige og mangen agtværdig Familie. Intet havde kunnet standse ham paa denne fordærvelige Bane, og hans Ægteskab med hans Cousine havde snarere gjort Ondt værre; thi han behandlede sin Gemalinde med Haardhed fra det Øieblik, hun havde faaet Øinene op for det Liv, han førte, og efterat hun havde gjort et Par Forsøg paa at nærme sig til ham. Da hun var svagelig, havde hans Haardhed ikke bidraget Lidet til at fremskynde hendes Endeligt, men desuagtet havde hendes Død tilsyneladende intet Indtryk gjort paa ham. Derimod lod det til, at de oekonomiske Forlegenheder, hvoraf han paa dette Tidspunkt saae sig omringet, for et Øieblik bragte ham til Fornuft. Han førte i et Par Maaneder et tilbageholdent og roligt Liv og afholdt sig fra at spille, hvortil han bestandig havde været meget hengiven. Imidlertid, berettede Ge-

Heimeraaden videre, fik hans gamle Lyster igjen Overhaand, og han begyndte at leve paa samme Maade som tidligere. Uagtet han ved sin Faders Død var kommen i Besiddelse af store Godser, gik det ene tabt efter det andet, efterat de til det Yderste vare bebyrdede med Gjeld, og han havde kun en Besiddelse tilbage, der rigtignok var stor nok til at sikkre ham en uafhængig Existents, men dog, da ogsaa den var betynget med Gjeld, ikke satte ham istand til at leve paa en Fod, der svarede til hans Stilling, end sige kunde gjøre ham det muligt at tilfredsstille sine fordærvelige Lidenskaber. Haardt trængt af Creditorer og ængstet af en betydelig Regnings- og Æresgjeld, var han pludselig reist til Baden, hvor han daglig var at træffe ved det grønne Bord; efter nogle Afvexlinger af Held og Uheld i Spillet, havde han pludselig havt et umaadeligt Held, vundet store Summer, derefter klogelig ophørt med at spille og, efterat han havde betalt en Deel af sin Gjeld og lykkelig overstaaet en Duel, som en Kjærligheds-affaire havde paaført ham, var han med en ganske smuk Capital reist til Petersborg for at besøge sine Slægtninge paa mødrene Side. Paa Tilbageveien derfra var han kommen til Kjøbenhavn, hvor han ikke havde gjort sig bemærkelig ved nogen paafaldende Optræden, skjøndt hans luxuriøse Vaner vare de samme, og det tillige viste sig, at det gik paa Heldingen med hans Penge. Han havde anmodet to af sine Landsmænd om Laan og virkelig erholdt et saadant af den Ene; dernæst havde han hos disse samme Venner forhørt sig paa en noget paafaldende Maade om den gyldenholdtske Familie og var endelig afreist, efter hans eget Sigende direkte til Paris.

Da Comtessen havde læst denne Charakteristik af den elskede François, der var affattet paa Fransk, reiste hun sig heftigt op, brast i Taarer og udbrød:

„Det er et skammeligt Væv af Sandhed og Løgn! Tro blot ikke, at det skal fjerne mig fra François! Meget deraf har han selv fortalt mig. Han har skeiet ud, thi vi ere alle Mennesker; men Hovedgrunden til hans Ulykke er den, at han maatte ægte en Qvinde, han

ikke elskede; dette gav hans Liv en skjev Retning. Vel sandt, han er kommen noget seent tilbage til mig, men han er dog kommen, og grusomt vilde det være at forstøde ham. Er han ulykkelig og fattig, desto haardere trænger han til mig, og jeg er stolt af den Tillid, han har viist mig. Har Du nogensinde elsket mig, Fader, saa giver Du Dit Samtykke til vor Forbindelse og hjelper François's Affairer paa Fode."

Da hendes Fader intet Svar gav, gik hun hastigt sin Vei, og en ængstelig askegraa Skygge lagde sig over den Gamles Træk, da Døren var lukket efter hende. Men efter et Par Timers heftig Sindsbevægelse havde han fattet sin Beslutning og gjenvundet sin gamle Besindighed.

Netop som han var kommen til dette Punkt, traadte Marquien ind til ham, og efter en lille passende Indledning, begyndte han en Forklaring af sit Forhold til Comtessen, som gav Greven et Begreb om hans store Gave til at vinde Hjerter, naar han vilde. Uagtet Grevens ringe Tanker om ham og hans Forbittrelse over hans Fripostighed, blev han dog et Dieblik vaklende i sin Mening, og den Tanke paatrængte sig ham, at Geheimeraadens Fremstilling dog muligt var overdreven og eensidig. Marquien sluttede med formeligt at anholde om Comtessens Haand og gjorde opmærksom paa, at netop paa Grund af de pinlige Omstændigheder, som vare gaaede forud, var en hastig Forening ønskelig.

Greven var meget ordknap, bad ham paa en afbrudt Maade om at lade ham være ene og overveie Sagen, saa skulde han snart høre nærmere fra ham.

Den gamle Greve indsaae, at det vilde være forgjeves at staae imod og kun bringe forøget Skandale over hans Huus, om han skred til voldsomme Forholdsregler. Dernæst indsaae han, at, da hans Datter var saa forblindet, vilde ikke engang et Forsøg paa at vinde Tid og udsætte Forbindelsen føre til Noget. Dette havde maaskee kunnet lade sig gjøre, dersom Geheimeraadens Oplysninger ikke vare blevne indhentede og Comtessen meddelte; men

nu var hun ved dette energiske Forsøg paa at træde imellem hende og Marquien dreven til en Yderlighed af Haardnakkethed, som gjorde hende aldeles uimodtagelig for Fornuftgrunde. Dette Skridt, hvor klogt det end var forekommet ham, viste sig dog netop at have hidført Catastrofen, og, besynderligt nok, kunde Marquien selv ikke have udfundet Noget, som bedre vilde befordret hans Hensigter. Det viste Resultatet den sorgfulde Greve og den forbansede Sass. De tænkte med Grund, at, er det menneskelige Hjerte en Gaade, saa er et Qvindehjerte stundom en aldeles uløselig.

Imidlertid, da Greven nu engang havde besluttet sig til at tage Sagen, som den var, opdagede han dog nogle beroligende Sider ved den. Saa Meget havde han nu faaet Vished om, at hans Datter virkelig elskede Marquien, og, hvor megen Sorg end hendes Stivsindethed havde beredet ham selv, saa var den dog et godt Værn mod en Ægtemands Tyranni. Han følte sig overbeviist om, at, om der end ventede hende en stormfuld Fremtid, saa vilde hun dog ikke gaae til Grunde, eller blive en Gjenstand for Verdens Foragt. Hun vilde ikke bøie sin Nakke under Aaget eller tabe Modet, fordi hun fik Øinene op; hun vilde maaskee blive ulykkelig, men ikke lade Verden see det. Og her grebes han atter af den smertelige Bevidsthed, at hun var tabt for ham og hans Familie; thi han følte sig overbeviist om, at, hvis hun virkelig led Skibbrud, saa vilde hun neppe nogensinde som den Forstødte vende tilbage til sit Fædrenehjem for at blive en Gjenstand for Medlidenhed.

Hvad Greven havde at gjøre, det var at sikkre hende en Existents, uafhængig af Marquiens Naade. Denne gode Herre maatte udholde et temmelig ubehageligt Krydsforhør, men, takket være Geheimeraadens Oplysninger, var han bleven tilstrækkeligt advaret af Comtessen, og han indsaae, at en elskværdig Aabenhjertethed her vilde være den klogeste Fremgangsmaade. Grevens Forespørgsel, om han ikke havde noget Haab om at fortsætte den diplomatiske Løbebane, som han i sin Ungdom havde begyndt,

blev besvaret benegtende. Han vilde ikke svigte sin egen Fortid eller sin Families Troskab mod den gamle Kongestamme, og siden 1830, da en Usurpator besteg Frankrigs Trone, var ethvert Haab om at kunne træde i Statens Tjeneste tilintetgjort. Et saadant Skridt, som at nærme sig denne Pøbelkonge, vilde for evigt brouillere ham med hele hans Familie.

Otte Dage gik med at tilendebringe alle nødvendige Foranstaltninger. Greven sikkrede sin Datter en aarlig Indtægt af fire Tusind Daler og gav hende en Medgivt af halvtredsindstyve Tusind; han lod sig ikke forlyde med, hvilke Bestemmelser han i sin Tid vilde tage med Resten af sin private Formue, og betydede baade Marquien og sin Datter, at enhver Anmodning om Understøttelse i Fremtiden bestemt vilde blive afslaaet. Beaufort behandlede den oekonomiske Side af Sagen med elskværdig Lethed. Uagtet han aabent havde tilstaaet den store Formindskelse, Formuen siden hans Faders Død havde lidt, vilde han dog ingenlunde være ved, at det Gods, han havde tilbage, ikke var fuldkommen tilstrækkelig til, at hans Gemalinde og han selv kunde leve efter deres Stand. Denne Paastand var, mærkelig nok, aldeles rigtig; hans Indtægter vare endnu tilstrækkelige til et godt Udkomme, naar Comtessens Medgift anvendtes til at betale den resterende Gjeld, og en fornuftig Oekonomi blev anvendt i Fremtiden; men med temmelig Sikkerhed kunde det forudsiges, og Marquien følte det vel selv, at ingen af Delene vilde skee.

Marquien havde i sin Tid virkelig været mere indtaget af Comtessen end af nogen anden Dame, han i sit Liv havde lært at kjende; og dette Antal var dog, desto værre for dem, ikke ringe. Skjøndt hun var bleven ældre, og de sexten Aars ungdommelige, naive Friskhed havde veget Pladsen for større Modenhed, saa var Comtessen endnu saa smuk og indtagende, at virkelig Noget, som lignede Kjærlighed, igjen blussede op i hans udtørrede Hjerte. Han vidste kun altfor vel, at af de Damer, han kjendte i sit Fædreneland, og med hvem han kunde indlade

sig i en Forbindelse uden at gjøre en Mesalliance, var der neppe en Eneste, som turde vove det Forsøg at betroe sin Person og sin Lykke i hans Hænder; saaledes var hans Rygte i Hjemmet beskaffent. Tilvisse vilde man der gjøre store Øine, naar han nu kom hjem med en saa smuk, rig Brud, der tillige var af saa gammel Familie; thi Adel var dog Adel, selv naar den kom fra det Land, som for Pariserne var indbefattet under Begrebet af det yderste Thule. Endelig havde han nu faaet en smuk Tilvæxt i Indtægt, en ganske anstændig løs Capital og Udsigter til en betydelig Arv. Han tvivlede ikke om, at Greven omsider, og især, hvis der kom Børn, vilde blive mildere stemt, og han raadslog med sig selv, om det ikke vilde være raadeligt, saalænge den gamle Greve levede, at finde sig i et mere stille, huusligt Liv. Det vilde være et Offer, men med en Kone af et saa livligt og aandrigt Gemyt lod det sig dog maaskee udholde i nogen Tid; og han følte sig saaledes stemt til at gjøre sin tilkommende Kone Livet behageligt, saafremt hun blot nogenledes vilde lade ham have sin Frihed.

I Comtessens Hjerte var Alt Solskin og Glæde, og hun viste sig i disse otte Dage mere godmodig og føielig, end nogensinde før eller senere. Det gjorde dog hendes gamle Fader godt at see hende saa lykkelig, og et svagt Haab om en bedre Fremtid begyndte at leve op hos ham. Hvad der især bøiede den Gamles Hjerte mod hende igjen, var et Skridt af hende, som han ingenlunde havde ventet. Trods sit Letsind, sin Egoisme og sin verdslige Tænkemaade var Comtesse Franciska ikke hevngjerrig; hvor blandede de end vare, saa fandtes der dog gode Følelser i hendes Hjerte, og nu, da man lod hende have sin Villie, og det Saar, som hendes ulykkelige Kjærlighed i mange Aar havde holdt aabent, var blevet lukket, kom det Gode i hendes Natur for en Tid til sin Ret. Hun skrev nemlig et Brev til Valdemar Krone, hvori hun underrettede ham om sin Forbindelse med Marquien samt bad ham tilgive hende det Misgreb, hun havde begaaet ved at blive sin første Kjærlighed utro.

Det var en Lykke for dem Begge, at deres Forlovelse itide var bleven hævet, og hun haabede ogsaa, at hendes egen Fader efterhaanden vilde forsone sig med Tingenes nuværende Stilling. Hun bad ham glemme hvert uvenligt Ord, hun i sin Tid havde sagt ham, og især bad hun ham om at tænke paa François Beaufort uden Vrede. Hendes tilkommende Gemal, som af Krone og Flere var bleven grusomt miskjendt, føiede sin venlige Hilsen til hendes, og Begge ønskede de ham al mulig Lykke i Fremtiden.

Da Valdemar Krone efter Comtessens Afreise modtog og læste dette Brev, havde han talt med Sass, som gav ham nøiagtig Underretning om alt det Passerede, samt ikke undlod at meddele ham nogle Yttringer, der i de Dage vare undslupne Greven, og som havde givet ham en Forestilling om, af hvad Beskaffenhed Geheimeraadens Oplysninger havde været. Medens det glædede ham at see dette Beviis paa bedre Følelser hos sin fordums Forlovede, følte han sig overbeviist om, at, hvis han nogensinde havde bedømt et Menneske rigtigt, saa maatte det være Marquien af Beaufort; og han beklagede Franciska Gyldenholdt oprigtigt.

Sladderen var imidlertid kommen dygtig igang i Omegnen, hvor Forbauselsen over det paa Gyldenholdt Passerede, som det var umuligt ret længe at holde hemmeligt, naturligviis var grændseløs. Størst var dog Sensationen paa Dyrlund, hvis Beboere i disse Dage ganske holdt sig borte fra Gyldenholdt. Den mindst Overraskede var Comtesse Adelaide; hun glædede sig for Krones Skyld over denne Slutning paa Dramaet, og da hendes Cousine blev haardt medtaget af de Andre, indlod hun sig for første Gang paa at tage hende i Forsvar.

Greven fandt det under nærværende Omstændigheder ønskeligt at forlade sit Hjem i nogen Tid, og, hvor ringe hans Lyst dertil end var, foretog han sin fjerde og sidste Udenlandsreise, idet han anbefalede sin Søster til Doktor Goldschmidts Omhu. Den gamle Comtesse var den meest Bedrøvede af dem Alle, og Doktoren søgte forgjeves at

overbevise hende om, at Marquien var en Helt, der havde befriet hendes Niece fra en elendig Tilværelse og en Mesalliance. Doktoren havde med en beundringsværdig Lethed slaaet om i en anden Tone, da han mærkede, fra hvilken Kant Vinden blæste, og, var han virkelig bleven overrasket, saa havde kun Speilet i hans egen Stue seet det.

Greven fulgte sin Datter og hendes Forlovede til Paris, hvor Vielsen gik for sig, saavidt muligt i Stilhed; Dagen efter reiste han og var ikke at bevæge til et længere Ophold. Da han var kommen tilbage til Gyldenholdt igjen, saae man ham færdes som sædvanligt, Folk sagde, at der ingen Forandring var foregaaet med ham, og undrede sig over hans Sjæls- og Legemskraft i hans høie Alder; men de, som kjendte ham bedre og daglig vare om ham, vare af en anden Mening. Enten der nu var hændet Noget paa Reisen til Paris, som havde vakt Bekymringen for hans Datters Lykke paany, eller Ærgrelsen over, at de Fremtidsplaner, han i den sidste Tid havde syslet saa meget med, vare blevne kuldkastede paa en saa voldsom Maade og blevne en Gjenstand for Verdens Spot, og da navnlig blandt hans egne Slægtninge, hvilke Comtesse Franciska altid havde behandlet med et vist Overmod, og som nu hevnede sig ved en skaanselløs Bedømmelse af hendes Handlemaade, — eller det var Ærgrelsen herover, sige vi, som gjorde sig gjeldende, saa meget er vist, at han aldrig uden Nødvendighed nævnede sin Datter eller Beaufort, og han røbede heller ingen Glæde, da det blev ham meldt, at der var Udsigter til en Arving. Sass bemærkede hos sin Herre en vis Distraktion og Aandsslappelse, som han aldrig før havde opdaget Spor af, og naar han saae den Gamle gaae saa taus og mørk omkring, rystede han betænkeligt paa Hovedet.

Valdemar Krone kom til Alles Forundring, kort efter Grevens Hjemkomst fra Paris, til Gyldenholdt og havde i Sass's Overværelse en Samtale med Greven. Sass udtalte sig herom for Grev William.

„De skulde seet Deres Onkels Sindsbevægelse, da Krone traadte ind til ham, og de mødtes første Gang

efter de fatale Begivenheder, der havde skilt dem ad! Taarerne sidde ikke løse hos mig, men selv jeg kunde næsten græde ved at tænke paa det elendige Bytte, Comtessen gjorde ved at løbe bort med denne franske Bindbeutel. Kunde jeg lade denne Marquis hænge i det høieste Træ i Skoven, saa gjorde jeg det!“

„Men hvad vilde Onkel egentlig Krone?“ spurgte Grev Villiam.

„Afgjøre dette usalige Erstatningsspørgsmaal. Hovedbygningen paa Tjørnholm er, selv som den nu staaer, ufornuftig kostbar; men Jægermesteren var ikke at formaae til at tage imod en eneste Skilling; han forsikkrede, at, naar han nøiedes med den allerede opførte Kjelder og Stueetage, ikke byggede anden Etage til, men lod Taget sætte paa, vilde Bygningen afgive vel en rummelig, men ingenlunde nogen luxuriøs Bolig for Eieren af Tjørnholm. Jeg fik den Gamle snakket til Rette ved at gjøre ham opmærksom paa, at han kunde betænke Jægermesteren i sit Testamente; og saaledes lod han Sagen hvile for Øieblikket. Ja,“ sluttede Sass med et Suk, „nu skulle vi til at lave et nyt, og det er under nærværende Omstændigheder en bedrøvelig Beskjæftigelse!“

Ellevte Capitel.

Fristeren.

I næsten tre Maaneder levede Valdemar Krone et eensomt og sørgeligt Liv paa Tjørnholm. Hvad tog han sig for, og hvilke vare hans Planer for Fremtiden? Dette Spørgsmaal opkastede nu og da hans Venner, og hele Omegnen sysselsatte sig mere med ham, end han vidste af. Man fortalte, at han gik hele Dage omkring i Skoven og langs Kysten med sin Bøsse under Armen, uden at

bryde sig hverken om Kulde eller Regn, og at hans Mine var saa mørk, at det ikke vilde forundre Folk, om man en skjøn Dag hørte, at han havde gjort en Ulykke paa sig selv. Der hvilede en uhyggelig Skygge over Gaarden og dens Omgivelser, som skyedes af alle Uvedkommende. Baade Grev William og Pastor Kortsen gjorde dog et Forsøg paa at nærme sig Krone, men uden Held. De besøgte ham hver for sig og uden Aftale, men dog drevne af den samme Tanke; de fandt ham rolig, ligegyldig, næsten sløv, men aldeles utilgængelig for Deeltagelse og Opmuntring. Der var altsaa intet Andet at gjøre, end at lade ham skjøtte sig selv.

Der var i Sandhed Nat i hans Hjerte, og han skyede Lyset. Da den Spænding, som under Marquiens Besøg havde holdt ham opreist, var forbi, hensank han i en mørk Grublen, under hvilken han atter og atter veiede sin Fortid og sig selv og fandt begge for lette. Han hudflettede sig selv med en vis Vellyst, og de onde Aander vare ham nær; thi hans saarede Forfængelighed reiste sig igjen og fyldte hans Sjæl med Bitterhed og Trods.

Hurtigt og let havde han forsøgt at klavre op til Lykkens Spidse, men ligesaa brat var han falden ned igjen; dog havde hans Fald ikke været tragisk. Hans salig Onkel havde gjort det første Forsøg paa at liste sig ind paa det høie Aristokraties Enemærker, men han var bleven viist tilbage med Foragt; den ældre Generations Repræsentant havde baaret sit Nederlag med Anstand, og de gjorte Erfaringer vare komne den yngre Generation til Nytte. Takket være Onkelens vise Raad og Hans's velmente Advarsler, ethvert Skin af Paatrængenhed var undgaaet, og det andet Skjær, Kammerraadens — tidligere Brødstrups, nu Sass's — Uvillie, var lykkeligt klaret. Krone junior var kommen Maalet meget nær, og han havde med stor Kløgt smeddet paa de gyldne Lænker, men pludselig vare de bristede; og han faldt — rigtignok ikke for en Kammerraads Uvillie, men for en fransk Marquis's Medbeilerskab. Resultatet var dog blevet det

samme, og der stod det halvfærdige Slot som et Mindesmærke om det dødfødte Krone-Gyldenholdtske Stamhuus og kunde fortælle Efterverdenen om, hvor svær den store Konst — at gjøre et Parti, var faldet Kronerne. Verden havde været hans Gud, og den blev nu ogsaa hans Dommer; han kunde tænke sig, hvor ømt man i Kjøbenhavn beklagede den stakkels Krone, og hvor lysteligt Sangklokkerne i alle Sladderens Templer ringede hans Ære til Graven.

Dog, dette var jo kun en Biting; han vilde Intet mere have med Verden at skaffe, og alle ærgjerrige Tanker vare ham nu en Modbydelighed. Den ædlere og høiere Ærgjerrighed, som i hans tidlige Ungdom havde rørt sig i hans Bryst, var nu kvalt; han havde ingen særegen Dygtighed erhvervet sig, og den smagløse Idee at blive Litteratus havde hans Onkel lykkelig ført ham bort fra. Derimod havde han af Skibbruddet reddet Tjørnholm Gods, rigtignok nu, takket være Slottet, noget betynget med Gjeld; dernæst sin Jægermester-Titel; de væsentligste Betingelser til at seile ned ad Livets Strøm som en fornem Døgenigt, ligesom saa mange Andre, vare tilstede. Var der Andet at gjøre, end at begynde Seiladsen? Verden var stor; han kunde jo flye og lade sit Rygte blive tilbage.

Hans lyse Øieblikke vare i disse Dage faa. Naar han tænkte paa Ida, da var det med haabløs Smerte; han havde jo forskjertset sin Lykke for bestandig! Var det saa afgjort en Sag, at hun havde elsket ham, og var det rimeligt, at hun, selv om det havde været Tilfældet, endnu elskede ham? Kunde hun nogensinde fatte Tillid til ham igjen? Nei, ogsaa her var Alt Mørke, og han maatte stræbe at glemme og atter at glemme.

Omsider vaktes han af sin Dvale og tog en Beslutning. I December Maaned traf han alle nødvendige Forholdsregler til en længere Reise og overdrog Sas Bestyrelsen af sin Eiendom. Han gjorde kun een Affkedsvisit, nemlig hos den gamle Greve, gav Niels sin Affked og reiste alene over Hamborg til Tydskland.

Den Eneste, som gjorde nogen Indvending mod Herrens Reise, det var Niels. Jægermesteren var i Ulykkens Dage bleven langt lemfældigere og lettere at gjøre tilpas end tidligere, og Niels havde fattet virkelig Hengivenhed for ham. Fader Hans's Troskab var gaaet i Arv til Sønnen, og denne havde gjerne fulgt sin Herre, saa langt det skulde være. Han tog derfor mod den Tjeneste, Sass skaffede ham paa Gyldenholdt, og opgav ikke Haabet om, at Herren engang vilde komme tilbage og ægte en anden Comtesse. Hvilket Indtryk Omskiftningen i Jægermesterens Skjebne gjorde paa Hans, kan man tænke sig. Han skrev et nærgaaende Brev til Niels og beskyldte baade ham og Herren for at have tabt Hovedet; men Niels svarede meget uærbødigt igjen, bad Faderen om at passe sine egne Sager og tilføiede, at han næsten turde sværge paa, at Marquien havde været den Onde i egen Person.

Valdemar Krone reiste, og Fristeren fulgte med ham paa Veien. Det var et farligt Vendepunkt i hans Liv; og hvis han var vedbleven at lytte til den Røst, som tilhviskede ham at glemme og sorgløst at plukke de Roser, han endnu kunde finde paa sin Vei, hvis han havde styrtet sig i Udsvævelser og var gaaet til Grunde, da var han kun falden i en Snare, som har fanget Mange før ham. Hans bedre Natur seirede dog, og efter et kort Ophold ved et af de store Badesteder, hvor Ryggesløsheden har sit Sæde, skilte han sig fra Mængden og begyndte sin Vandring tilfods gjennem Schweitz.

Jo længere han kom fra Hjemmet, med desto større Styrke vaagnede hans Kjærlighed til Ida; hendes elskelige og rene Billede stod mere og mere klart for hans indre Blik, og det var denne Stjerne, der førte ham bort fra Afgrunden; men han følte nu ogsaa dobbelt Vægten af sin Ulykke. Bebreidelserne, Længslen, Savnet fulgte ham overalt, og Sorgen trak dybe Furer i hans Pande. Trods den ublide Aarstid gik han mange Mile tilfods, og de legemlige Anstrengelser vare ham en Lindring. Ingen Fare skræmmede ham, og intet Bjerg, som Menneskefod

kunde betræde, var ham for steilt. Hans Førere betragtede ham undertiden med betænkelige Blikke, som om de frygtede, at han ikke var ved sin Forstand, eller at en eller anden stor Sorg havde gjort ham kjed af Livet.

Efterat han saaledes i fire Maaneder havde trættet sit Legeme uden at skaffe Sjælen Hvile, opslog han endelig sin Bopæl i en af Schweitz's venlige, grønne Dale. En Aften, da han sad der ved en Bæk, som Regnen havde fyldt med brusende Vand, og hvis Løb mellem Buske og Stene han fandt en melancholsk Glæde i at betragte, fyldtes hans Hjerte for første Gang i lang Tid med blidere Følelser.

Det var ganske stille; Solen gik pragtfuldt ned, og de blaalige Bjergtoppe luede i Aftenrøden. Dette Syn, maaskee det skjønneste, denne Jord har at vise et dødeligt Øie — de sneedækkede Bjergtinders Møde med den klare, blaa Himmel — havde han nu saa ofte betragtet med Ligegyldighed; men denne Aften vakte Naturens Skjønhed en stille Glæde i hans Sjæl. Den kom, som denne stille, herlige Aften selv, som en Gave fra Himlen, som en Trøstens Engel, hvis Vei var ham usporlig, men hvis Nærværelse han følte dybt i sit Hjerte. For første Gang i sin Ulykke græd han, og for første Gang søgte hans Sjæl i inderlig Bøn til Gud. Det var, ligesom han skulde forberedes til det, der ventede ham; thi da han kom hjem, fandt han Frelsen, og det i Skikkelse af et Brev.

Tolvte Capitel.

Frelse.

Omtrent fjorten Dage førend Haabet saaledes atter vaktes i Valdemar Krones trætte Sjæl, sad Baron Malte og Frank sammen i et af Værelserne i Hotel Royal.

Det var i April Maaned, og Baronen, som nu var gift og levede lykkeligt med sin Kone paa Søborg, opholdt sig kun for et Par Dage i Kjøbenhavn. Han havde bedet sin Ven Frank om at spise til Middag hos sig, og nu sad de efter Maaltidet ved Kaffen og talte om fordums Dage.

„Hvad mon der dog er blevet af Krone?“ spurgte Baronen. „Hvor det gjør mig ondt for ham, Frank!“

„Jeg maa tilstaae, at han er bleven straffet haardt, og vidste jeg blot, at han bar sin Ulykke paa den rette Maade, saa vilde jeg føle mere Venskab for ham, end jeg har gjort i lang Tid.“

„Det glæder mig at høre, Frank. Deres Venskab med Krone er altid forekommet mig som et solidt, men tomt Huus, der er forladt af den gamle Leier, mens den nye endnu ikke er flyttet ind. Nu trænger han til os, og vi maae gjøre Noget for ham.“

„Gjerne; men hvad kunne vi gjøre?“

„Meget maaskee, og det ikke blot for ham. Jeg har været i Strømby, Frank, og gjort Deres Venners Bekjendtskab; det glædede mig hjerteligt at lære at kjende Ida Steinfurth, men det skar mig i Hjertet at see, hvor lidet hun nu svarer til den Beskrivelse, jeg tidligere fik af hende. Min Kone siger ogsaa, at hun er falmet i en foruroligende Grad; hun er overbeviist om, at hun endnu bestandig elsker Krone, og at hun hentæres af Sorg. Adelaide udtalte dette for Fru Brunn, som var ganske enig med hende; hun sagde, at Ida havde stridt tappert, men at man dog maatte frygte, hun tilsidst bukkede under.“

„Folk døe dog ikke af ulykkelig Kjærlighed, pleier man at sige.“

„Ikke ofte, men det skeer dog. Jeg maa ogsaa sige Dem, at vi have faaet et eneste Brev fra Krone. Grev William skrev til ham, og mod Forventning fik han Svar; Krones Brev var meget trist, og han lader til at have opgivet ethvert Haab om Lykke. Jeg har selv læst det, og en Yttring paafaldt mig; den besvarede Grev Williams Opfordring til atter at vende hjem og begynde et nyt og

lykkeligt Liv paa Tjørnholm samt søge sig en Kone i Hjemmet. Der staaer nemlig i Brevet: „Jeg vender aldrig mere tilbage, kjære Greve, jeg tænker stærkt paa at lade Tjørnholm sælge; der gives i Danmark kun een Pige, hvis Kjærlighed jeg bryder mig om; har jeg nogensinde besiddet den, da har jeg for evig forskjertset den.“ Vi ere alle enige om, at han med denne ene Pige kun kan have meent Ida Steinfurth; elske de virkelig hinanden endnu, lad os da gjøre et Forsøg paa at nærme dem til hinanden.“

„Det er en betænkelig Sag,“ svarede Frank med nogen Kulde, „at blande sig i Andres Kjærlighedssager.“

„Men dette er et overordentligt Tilfælde, og jeg har faaet en Idee, som jeg vil meddele Dem. Jeg mener, at der maa skrives til Krone, men at Ingen uden De kan paatage Dem dette Hverv. Han har jo dog megen Tillid til Dem, og en uventet hjertelig Tilnærmelse fra Deres Side vil forhøie Indtrykket. Skriv De ligefrem til ham og underret ham om, at han kan gjøre noget Bedre end at flakke eensom og ulykkelig omkring i fremmede Lande.“

Frank følte ikke megen Lyst dertil, og noget af den gamle Bitterhed vaagnede i hans Hjerte; men Baronen vidste at fjerne hans Betænkeligheder, og han besluttede sig da endelig dertil. Frank røgtede sit Hverv, rigtignok paa en lidet sentimental, men paa en særdeles tydelig Maade; han forklarede kortelig Sammenhængen og undlod ikke at tilføie, at det Værste han, Valdemar Krone, kunde gjøre, det var naturligviis at ægte Ida af Medlidenhed. Havde derimod hans Venners Formodning om hans Følelser været rigtige, da burde han ikke tøve.

Det var dette Brev, som ventede Valdemar Krone hiin Aften i Schweitz, og det rystede ham dybt; thi vel vilde han offre, hvad det skulde være, for at vinde Ida; men hvis hans Venner nu havde taget feil af hendes Følelser, og der ventede ham denne sidste og bittreste Skuffelse? Dog, det var bedst at see Sandheden i Øinene;

og han var strax enig med sig selv om, hvorledes han vilde skrive.

Hans Brev indeholdt en Selvbekjendelse, som kun eet menneskeligt Væsen burde læse, og som Ida ikkun da vilde forstaae tilfulde, hvis hun virkelig elskede ham; for første Gang i sit Liv ydmygede han sig ganske, og, skjøndt intet Andet end Kjærlighed kunde have dikteret ham, hvad han skrev, saa var der dog ikke med et Ord talt om selve Kjærligheden i Brevet. —

Ida og Frederikke sad sammen i den lille Dagligstue i Strømby; Ida accompagnerede, og Frederikke sang en af Weyses Aftensange.

„Denne," sagde Ida, „vil de Smaa let kunne lære. Hvor de dog ere glade ved Syngeøvelserne, men jeg troer næsten, de glæde mig endnu mere. Kan man høre noget Yndigere, Frederikke, end et Chor af Børnestemmer?"

Frederikke gav Ida Ret, men hun fik Taarer i Øinene ved at høre sin stakkels Søster tale om Glæde, medens hun Dag for Dag blev mere sørgmodig. Efterretningen om, hvad der forrige Efteraar var hændet Valdemar Krone, havde rystet den Selvbeherskelse, Ida med saa stor Møie havde tilkjæmpet sig. Det gamle Saar var blevet oprevet paany; hun havde været roligere, dengang deres Skjebne syntes uigjenkaldeligt beseglet; nu kaldte derimod, trods al Modstand, hendes Længsel et Haab tillive, som hendes Forstand maatte fordømme, og hun led dobbelt under denne fornyede indre Kamp.

Hvor ofte havde Frederikke ikke følt Lyst til at vinde sin Søsters Fortrolighed for at kunne trøste og opmuntre hende; men ethvert Forsøg paa at erfare, hvad der trykkede Ida saa haardt, var blevet afviist blidt, men bestemt. I dette Øieblik følte Frederikke dog en inderlig Trang til at falde sin Søster om Halsen og sige hende, at hun ikke længre kunde holde Tausheden ud, og at hun desuden for længe siden havde gjennemskuet hende. Hun havde vistnok ogsaa gjort det, hvis ikke i det samme Døren var gaaet op, og Brask var traadt ind ad den.

„Idag," sagde Brask fornøiet, „har jeg bestemt noget Godt til Frøken Ida. De har da ikke Familie i Udlandet, en rig Onkel, De kunde arve? Hi, hi! Her skal De saamænd see," vedblev han, idet han trak sin colossale Brevtaske frem og tog et tykt Brev ud af den, „et Brev med mange Poststempler; jeg troer næsten, det er kommet fra Genf."

Ida tog forundret Brevet, og Frederikke kom hastigt til for at see, hvorban et Brev saae ud, der havde reist saa langt. Udskriften var paa Fransk, og de stirrede begge nogle Dieblikke paa den gaadefulde Convolut, da Idas Haand pludselig begyndte at ryste, og hun tabte Brevet paa Gulvet. Frederikke tog det op og bad hende dog aabne og læse det; men saa blev hun vaer, at Ida var liigbleg, derpaa blev hun blussende rød, greb hastigt Brevet, løb op paa sit Værelse og lukkede Døren af.

Efter et Diebliks stum Overraskelse løb Frederikke efter hende og bankede paa Døren.

„Lad mig komme ind og det strax! Du saae jo ud, Ida, som om Du skulde besvime."

Ida svarede ikke; Frederikke kunde høre, hun græd.

„Lukker Du ikke op, Ida, saa kalder jeg paa Brask, og saa slaae vi Døren ind!"

„O Gud, kjære Frederikke," svarede Ida med usikker og bønlig Stemme, „lad mig blot være nogle Dieblikke alene!"

„Jeg vil vide, hvem det fatale Brev er fra; jeg gaaer ikke, før Du har sagt mig det."

„Det er fra ham — fra Krone!"

„Naa Gudskeelov," udbrød Frederikke, idet hun slog Hænderne sammen og hurtigt løb ned ad Trappen igjen. Brask var endnu i Dagligstuen, og det lod til, han vilde slaae sig til Ro der, thi han havde sat sig hen til Vinduet med en Bog; dog gjorde han Frederikke nogle Spørgsmaal angaaende Brevet, men de bleve ikke besvarede. Frederikke maalte Gulvet med smaa, hurtige Skridt, men pludselig standsede hun ved Brasks Stol og raabte ham ind i Øret:

„Brask, min gode, gamle Ben! Vil De gjøre mig en Tjeneste?“

„Ja, det veed Gud jeg vil, ti, om det skal være!“ svarede Brask med stor Energi.

„Saa gaa Deres Vei, for Ida og jeg have Noget af Vigtighed at tale om; men nu bliver De vist vred paa mig?“

„Nei paa ingen Maade; jeg forstaaer godt — Brevet!“, sagde Brask, idet han løftede sin Pegefinger iveiret. „Saa var det dog noget Godt?“

„Maaskee,“ svarede Frederikke, idet hun løb ud af Stuen, og Brask tog sin Hat og gik. Frederikke blev nu indladt paa Kvisten og saae da strax, at Ida havde været et Bytte for den stærkeste Sindsbevægelse.

„Jeg forgaaer af Nysgjerrighed, Ida! Fortæl mig dog, hvad Krone har skrevet til Dig.“

„Kom her hen til mig, min egen lille Søster! Sid lidt hos mig og lad mig hvile mit Hoved ved Dit Bryst; jeg er meget lykkelig, men jeg er ogsaa meget træt.“

„Din Haand ryster jo; nu gaaer Du da hen og bliver syg for os. Ak kjære, søde Ida! Hvorfor har Du dog været saa indesluttet og ikke havt den mindste Tillid til mig? Troer Du ikke, at jeg for længe siden har gjennemskuet Dig? Du havde selv havt bedre af at aabne Dit Hjerte for mig.“

„Hvis jeg havde gjort det, vilde jeg nu slet ikke kunnet bære min Sorg; heller end at plage Eder med min Bedrøvelse, min Længsel og mine slemme Drømme, maatte jeg reist langt bort og tjent mit Brød blandt Fremmede.“

„Hvor kunde Du dog holde det ud at bære Din Sorg alene? Du har elsket Krone bestandig, Du elsker ham endnu og endelig, endelig er Du hans?“

„Nei, Frederikke, der er slet ikke Tale om Kjærlighed; det er aldeles ikke noget Frierbrev. Gudskeelov, Frederikke! han har havt mere Agtelse for mig end som saa!“

„Hvad i al Verden indeholder da dette mærkelige Brev, der er saa fuldt af Agtelse?“

„Brevet faaer Ingen at see, ikke engang Moder."

„Du er ret en lille Stivnakke, Ida."

„Du maa forstaae mig ret, Frederikke! Veed Du ikke, at Valdemar tidligere, maaskee mod sin Villie, vakte Forhaabninger hos mig, som bittert bleve skuffede? Jeg saae, at han ikke elskede mig, og hvorledes kunde jeg nu, efter at han, ikke ved frit Valg, men ved ganske uventede Begivenheder, er bleven skilt fra sin Forlovede, efter at, som jeg hører, hun har slaaet op med ham, have glædet mig over, at han paa een Gang gjorde mig et Tilbud? Det vilde virkelig ikke glædet mig saa meget, som det vilde ængstet mig."

„Ja, ja; har han ikke gjort det lige strax, saa kommer det nok."

„Det veed jeg ikke; han har skrevet til mig som i gamle Dage, som en Broder til sin Søster. Han er ulykkelig, uden Slægt eller Venner, som han ret kan aabne sit Hjerte for; han har reist langt uden at finde Hvile; mere og mere indsaae han, at der kun gaves et eneste Menneske, han havde Tillid til, som han ganske vilde aabne sit Hjerte for — mig, Frederikke!" sagde Ida, idet hendes Øine straalede og hendes Kinder blussede.

„Derfor maa det, han har skrevet," vedblev Ida, „ganske blive mellem ham og mig; han dømmer i dette Brev sig selv saa strengt og overvurderer i den Grad mig, at jeg har en dobbelt Grund til ikke at lade Nogen læse det. Kun saa Meget vil jeg sige Dig, Frederikke, at han taler mildt og deeltagende om sin fordums Forlovede; han tilstaaer for mig, at, hvis Franciska Gyldenholdt havde været ligesaa god og kjærlig, som hun var smuk og indtagende, da var han rimeligviis bleven lykkelig ved hendes Side; men nu har hendes Kulde dræbt hver Gnist af Kjærlighed til hende i hans Hjerte."

„Den Tilstaaelse synes jeg i det Hele slet ikke om, kjære Ida."

„Jo, netop! Hvor godt kjender han mig ikke! Gud være lovet for hvert Ord i dette velsignede Brev; det taler Sandhedens ærlige, varme Sprog. Hans Hjerte

ligger aabent for mig som en Bog; det maatte der til, Frederikke! Nu forstaaer jeg Alt; det var naturligt, næsten uundgaaeligt, at han blev draget fra mig; det forekommer mig som et Vidunder, at han vender tilbage til mig; men jeg siger ikke blot: Gud være takket, at han kommer! men ogsaa og især — at han kommer saaledes tilbage!"

„Der siger Du jo selv, at hans Brev har langt Mere at betyde, end Du før vilde indrømme."

„Ja, han beder mig svare strax og lade ham vide, om han fremdeles maa skrive til mig og udøse sit Hjerte for mig. Min Lykke er næsten for stor og overvældende. Troer Du virkelig, at den vil vare ved? Vil ikke ogsaa dette forsvinde som en Drøm?"

„Nei, nei," udbrød Frederikke, idet hun slog sin Arm om Idas Hals og kyssede hende; „det vil det ganske vist ikke; Du skal see, at nu er al Sorg overstaaet, og min egen, kjære, lille Søster vil blive mageløs lykkelig. Det var paa Tiden, Ida!"

Kort efter kom Moder Steinfurth hjem, og hun blev for Alvor overrasket over det, Frederikke havde at fortælle hende. Hun gik strax op til Ida og havde en lang og fortrolig Samtale med hende: yttrede hendes Glæde sig nu end meget sparsomt, saa mærkede man dog paa hende, at hun for første Gang i lang Tid var vel tilmode. Clara Bruun blev ogsaa snart underrettet om det Passerede, og vi kunne tænke os hendes inderlige Glæde.

Det var ikke nogen let Opgave for Ida at svare Valdemar; thi hendes Hjerte var saa fuldt, og hans Brev tillod ikke at give alle dets Følelser Luft; men hun løste Opgaven paa en Maade, som kun en saa reen Sjæl og saa fintfølende et Hjerte som hendes var istand til. Da Valdemar havde modtaget og læst hendes simple, klare og hjertelige Ord, bevægedes han dybt, ikke blot af Kjærlighed, men af Ærbødighed; han erkjendte, at det kun forundtes faa Dødelige at vinde et Hjerte som Idas, og han skjælvede ved at tænke paa, hvor Meget han havde været nær ved at miste.

Naturligviis havde Correspondancen hermed Ende; han brød øieblikkelig op, sagde Farvel til den venlige grønne Dal, i hvis Skjød han havde gjenfundet Nøglen til sit Paradiis, og de ærværdige sneedækte Bjerge, som havde været tause Vidner til hans Smerte, Angst og navnløse Glæde, og reiste ad den korteste Vei tilbage til Danmark. Han opholdt sig kun faa Timer i Kjøbenhavn, og disse anvendte han til en Samtale med Frank, i hvilken de aabnede deres Hjerter for hinanden og lagde Grunden til et virkeligt og varigt Venskab. Nu stod Huset ikke længer ledigt.

Pludselig rygtedes det i Strømby, at Jægermester Krone var kommen til Byen, og at han, efter at være staaet af paa Gjestgivergaarden, strax havde begivet sig til Fru Steinfurths Bolig. I to Dage holdtes Byens Honoratiores i Spænding med Hensyn til dette Besøgs Betydning; men paa den tredie viste Jægermesteren sig med Frøken Ida under Armen paa Byens Spadseregange, og Folk fik at see, hvad der nok var værd at tage i Øiesyn — det smukkeste Par og to saa glade Ansigter, som Solen nogensinde havde kastet sine Straaler paa.

De Nyforlovede toge sig det dog skammelig let med Visiter, og Forbittrelsen herover var hos Somme stor. Consistorialraadinde Bek glemte naturligviis heller ikke at udtale sig; thi ingen Begivenhed, som hændtes i Strømby, var rigtig slaaet fast, førend Consistorialraadinden havde stemplet den, saavist som hun var Stadens Posekigerske, hvad Nyheder angik. Hun sagde altsaa: „Der skeer nu og da Mirakler i denne forunderlige Verden, men naar de skee, saa hændes de næsten altid slige enfoldige Mennesker som Steinfurths“ — og maaskee den værdige Dame udtalte en dybere Sandhed, end hun vidste af.

Det var herlige Dage for Ida og hendes Kjære, og det forløbne Aar forekom dem som en uhyggelig Drøm; men at det ingen Drøm havde været, det mindedes de, naar de gik til Captainens Grav. Der var saa megen Alvor i Valdemars og Idas første Glæde, at det gav deres hele Samværen en egen Ro, som ikke er almindelig

hos Nyforlovede; men Clara Bruun sagde, at det spaaede netop godt. Bruun var den, som meest oplivede Kredsen, og han lo over hele Ansigtet, hver Gang han kom til Strømby og saae Valdemar og Ida sammen. Brask havde derimod smaa Anfald af Melancholi, thi han frygtede, at der forestod ham en Skilsmisse med hele den steinfurthske Familie. Ingen af Captainens Efterladte glemte dog nogensinde Brask, og han erholdt i Fremtiden mange smukke Beviser paa, hvor høit de Alle vurderede hans trofaste Venskab.

Vi behøve vel neppe at tilføie, at Ida, trods sin Lykke, dog med Veemod skiltes fra sin lille Skole. Hun sørgede for en dygtig Lærerinde, som kunde sikkre dens Bestaaen, overdrog Clara Bruun at have Øie med den og betale hvert Aar for nogle fattige Børns Underviisning.

Et halvt Aar efter var den nye Hovedbygning fra et halvfærdigt Slot forvandlet til en nydelig Villa. Der stod den i Ly af ærværdige Ege og omgivet af duftende Blomster og vidtstrakte, friske Grønninger, mens Havet rullede sine Bølger jevnt mod Stranden, som et levende Sindbillede paa Tiden, der stille, men ustandseligt gaaer sin Gang og, uden at haste eller tøve, fører Tidens Børn, de lykkelige som de ulykkelige, til Maalet.

Det var en Aften i October Maaned; Solen var gaaet ned, og Maanens klare Skin gav Tjørnholms Have en feeagtig Skjønhed. Det var ganske stille; Duggen perlede paa Græs og Blomster, og intet Spor var at see i de frisk revne Gange. Da aabnedes Havedøren, idet Ruderne blinkede i Maaneskinnet, og Valdemar og Ida traadte ud; de vare nu Mand og Kone, og netop denne Aften vare de ankomne til deres nye Hjem.

Han lagde sin Arm om hendes Liv, og saaledes gik de tause omkring den store Grønning, idet hun med stum Henrykkelse betragtede det Huus, under hvis Tag hendes herligste Drømme skulde blive til Virkelighed. Han førte hende hen til en Bænk, hvorfra de kunde see ud over Havet, hvis Bølger blinkede venligt i Maaneskinnet. Her

sad de, og han talte til hende; hvad talte han om? Om deres Barndomserindringer; nu kunde hun frydе sig ved dem! Englen med Sværdet var borte, og Paradisets Have aaben; nu gik han ved hendes Side gjennem Mindernes deilige Lund og tolkede saa Meget, der havde ligget i hendes Sjæl som uklare Anelser. Hendes eget Liv blev til et skjønt, rigt Eventyr, der dog skjulte den dybeste Sandhed i sit Skjød. Hvo kunde tale som han, saa skjønt, saa hjerteligt og sandt? Det løb som et Digt, og dog var det langt mere.

Men Bølgerne rullede tyst mod Kysten, Minutterne randt i Evighedens Hav, og snart var selv denne herlige Time kun et Minde!

Trettende Capitel.

Den Forstødte.

Marquisen af Beauforts Skjebne havde imidlertid udviklet sig paa en sørgelig Maade, og hendes Faders værste Formodninger vare indtrufne. Marquien udholdt kun i kort Tid at leve roligt ved hendes Side, og hans gamle Lidenskaber vandt igjen ganske Herredømmet over ham. Alt, hvad han havde faaet og fremdeles fik i aarlig Indtægt fra Gyldenholdt, vandrede til det grønne Bord, og Elendigheden voxede daglig. I Begyndelsen fandt Marquisen sig deri; derpaa gjorde hun ham Forestillinger, og tilsidst overvældede hun ham med Bebreidelser. Han skyede mere og mere hendes Selskab, og tilsidst forlod han hende ganske, idet han lod hende sidde ene paa det øde Slot i Normandiet, hvis Indtægter Creditorerne omsider ogsaa havde lagt Beslag paa, saa at hun kun var en taalt Gjest der.

Det var en bitter Kalk, som Franciska maatte tømme! Allerede inden det kom saa vidt, havde hun maattet ud-

holde mange Ydmygelser. Hun opdagede snart, hvor lidet agtet hendes Mand var blandt hans Lige, og hans Slægtninge modtoge hende paa en kold og hovmodig Maade. Hun vilde ikke bøie sig for dem, og det endte med et fuldstændigt Brud. Sine egne Landsmænd, som hun af og til traf sammen med i Paris, skyede hun mere og mere, og da hun nu, med et Pant paa en hurtig svunden Kjærlighed under sit Hjerte, var lænket til et Hjem, som hun næsten ikke mere kunde kalde sit, følte hun sig ene, forladt og fuldstændig ulykkelig.

Nøden stod for Døren, og hun bekvemmede sig derfor til at skrive til sin Fader og bede ham om Hjælp. Skjøndt hun ikke indviede ham i hele sin Elendighed, gjettede Greven dog, at det var galt fat, og han sendte derfor en rundelig Sum til Hr. Melun, en agtværdig Franskmand, som han havde stiftet Bekjendtskab med paa en af sine Reiser, idet han bad ham paa enhver Maade antage sig Marquisen, indtil Nedkomsten var overstaaet, og snarest muligt give ham nøiagtig Underretning om, hvorledes hans Datters Stilling egentlig var.

Kort Tid efter modtog Greven det sørgelige Budskab, at Marquisen var død, efter at hun havde bragt en dødfødt Søn til Verden. Hr. Melun gav en nøiagtig Skildring af hendes sidste Dage og udtalte sin Beundring over den Sjælsstyrke, hvormed hun havde baaret sin Ulykke og sine Lidelser, samtidigt med at han yttrede sin Harme over sin foragtelige Landsmands, Marquiens, elendige Handlemaade. Han havde forladt Frankrig, og Ingen vidste, hvor han opholdt sig. Der var vedlagt et kort Brev, som Marquisen havde skrevet til sin Fader et Par Dage før Nedkomsten, og som blev fundet i et af hendes Gjemmer efter hendes Død. Vel udtalte hun heri ingen Anger, men dog rørte de faa Ord, hun havde skrevet, hendes Slægtninge dybt. Hun takkede sin Fader og sin Tante for den Kjærlighed, de altid havde viist hende, udtalte den Frygt, at hun ikke vilde overleve, hvad der forestod hende, og det Haab, at de vilde antage sig hendes stakkels Barn, naar hun var død. Den Sjælekamp, hun

i sine sidste Dage maa have gjennemgaaet, har hun havt Kraft til at gjemme i sit eget Bryst, men den simple og kjærlige Tone i det lille Brev lod haabe, at den havde luttret hende.

Greven maatte erkjende, at Døden her var en Velgjerning; men dog rystede dette nye Slag ham stærkt, thi hans Kræfter vare undergravede. Dog bukkede Aanden ikke under, saalænge hans af Naturen stærke Legeme nogenledes stod ham bi, og han unddrog sig ikke den Pligt at vise sin Datters hidførte jordiske Levninger den sidste Ære, skjøndt Bønderne havde udbedet sig Tilladelse til at overvære Bisættelsen, hvorved Ceremonien just ikke forkortedes.

Liget ankom til Gyldenholdt en Aften i November Maaned og blev den næste Dag bisat i Capellet. Hvor liden Grund end Franciska havde givet sine Slægtninge til at elske hende i levende Live, saa havde dog Beretningen om hendes Lidelser og sørgelige Endeligt blødgjort deres Hjerter. De bleve dybt bevægede ved at see den Kiste, som indesluttede Levningerne af den engang saa stolte og skjønne Franciska, som havde forladt sit Fædreland med saa store Forhaabninger om Lykke. Døden var en taus, men mægtig Talsmand for hende i deres og Alles Hjerter, og de følte ikke Vrede, men kun Sorg ved at tænke paa, hvor sørgeligt det Liv var endt, der kunde blevet saa fuldt af Lykke og Velsignelse, om hun selv havde villet.

Bisættelsen var høitidelig og Følget naturligviis stort. Valdemar Krone var der og syntes meget bevæget. Paa Kisten laae tre Krandse; den ene var bunden af Comtesse Louise, den anden af Comtesse Adelaide og den tredie af Ida Krone. Den gamle Greve holdt sig rank, men Sorgen stod dog saa dybt præget i hans furede Ansigt, at flere end En tænkte, de saae ham maaskee for sidste Gang.

Han overlevede dog sin Datter i et Aar; i denne Tid kom Valdemar Krone nu og da til Gyldenholdt, og et Par Gange bragte han, særlig opfordret dertil, sin Kone med. Hvor meget end Synet af Ida maatte minde

Greven om hende, hvis Plads Ida havde indtaget, syntes han dog at finde en ædel og uegennyttig Glæde i at iagttage de unge Ægtefolks Lykke.

„Det kunde være blevet værre," sagde han til sin Søster; „thi Krones Lykke kunde være forspildt; bedre seent end slet ikke, men han burde begyndt med det, han endte med." —

Da efter Grevens Død hans sidste Villie kom til Familiens Kundskab, overraskedes Alle behageligt; thi efter Marquisens Død formodede man, at han vilde skjænke sin Formue til offentlige Stiftelser. Dette blev dog kun Tilfældet med en ringere Del af den, som kom Grevskabets Trængende tilgode i Skikkelse af et Hospital. Iøvrigt betænkte han sine Slægtninge rigeligt, og Valdemar Krone overraskedes ved en Arv, hvis Størrelse beløb sig til den Sum, Opførelsen af den nye Hovedbygning havde kostet. Thi Sass havde under Bestyrelsen af hans Affairer, dengang han var i Udlandet, havt Leilighed til at oplyse sig desangaaende.

Grev William kunde, da han havde gjort sig bekjendt med sin Onkels efterladte Papirer, ikke andet end forundres over, hvor ringe et Kjendskab han egentlig havde havt til den Gamle og hans Færd i levende Live. Han havde undertiden i sit stille Sind beskyldt sin Onkel for at være gjerrig, og opdagede nu, at han havde udøvet Godgjørenhed efter en stor Maalestok. Han maatte beundre den sjeldne Orden og vise Oekonomi, som røbede sig selv i hans mindste Foretagender, og erkjendte, at her var Meget for ham at lære. Ogsaa røbede nogle af den Afdødes Optegnelser, at han havde været besjælet af en dyb Religiøsitet. „Hvorfor," tænkte Grev William, „var den Gamle dog altid saa indesluttet og tilbageholdende? Havde han ikke saaledes holdt mig tre Skridt fra Livet, som han altid gjorde, vilde mit Forhold til ham været langt hjerteligere."

Ganske Uret havde Grev William ikke; men det ligger nu engang i Sagens Natur, at der mellem Besidderen af en Throne og Arvingen til den — selv om det kun er

en lehnsgrevelig — let opstaaer Kulde. I den gamle Greves Strenghed laa der dog ikke saa meget Uvillie mod Stamherren selv, som en Protest mod de nyere Ideer, denne vedkjendte sig med Hensyn til Grevskabets Bestyrelse.

At Meget nu skulde forandres, det mærkede Sass snart, og han fattede derfor den kloge Beslutning at trække sig tilbage i rette Tid. Hans sidste Bedrift paa Gyldenholdt var iøvrigt at skaffe Doktor Goldschmidt hans Afsked som Livlæge. Doktoren vilde sætte sig op mod den Gamle i den ellevte Time, men da Grev Villiam kun lurede paa en Leilighed til at blive ham qvit, saa maatte Doktoren forlade Gyldenholdt førend Sass. Comtesse Louise tog sig ikke dette saa nær; thi fra det Øieblik, Doktor Goldschmidt changerede saa let, brød Staven over Jægermesteren og svor til Marquiens Fane, forekom det hende, at hans Medicin tabte sin helbredende Kraft.

Sass henlevede paa en smuk lille Eiendom en sorgfri og munter Alderdom, skjøndt man ingenlunde kunde sige, at han trak sig tilbage fra Verden. Tvertimod vedblev han at være Omegnens Geheimeraad i en viid Kreds. Et godt Raad og et godt Glas Viin vare altid at faae hos Sass, og vidtløftige Historier fra gamle Dage fik man i Tilgift. Blandt disse indtog Beretningen om hans Coureerreise til Kjøbenhavn og den fortrolige Audients hos Excellencen v. Havde en fremragende Plads, og Fortællingen endte sædvanlig med en Banstraale, udslynget mod Marquien af Beauforts Hoved.

Fjortende Capitel.

Slutning.

Omtrent halvandet Aar efter Valdemars og Idas Bryllup, en smuk, klar Junidag, havde deres venlige

Bolig og dens Omgivelser et pynteligt og festligt Præg. Ida havde for to Maaneder siden skjænket sin Mand en Søn, og den Førstefødte skulde paa denne Dag holdes over Daaben samt opkaldes efter sin Bedstefader paa mødrene Side. Huset var fuldt af Gjester, og hvilke disse vare, ville vi efterhaanden faae at see.

Tidlig om Morgenen stod Valdemar alene i sit Værelse og saae ud over Havet. Skoven var endnu frisk og lys, Markerne smykkede med Vaarens lifligste Grønne, og Havets blaa Flade krusedes af en let Vind. Det var et Syn, som vel kunde fængsle ham, og dog var hans Mine alvorlig, og han saae ned for sig.

Døren gik op, og Ida traadte ind. Hvor hun gik let! Hvor lifligt var ikke Smilet paa hendes friske Læber, og hvor straalende var ikke hendes Blik! Han mærkede ikke, at hun var der, førend hun lagde sin Haand paa hans Arm.

„Valdemar!"

„Ida!"

„Du er saa alvorlig, min Ven!"

„Lad mig see lidt paa Dig, saa gaaer det nok over."

„Hvad tænkte Du paa?"

„Nu tænker jeg ikke mere derpaa."

„Siig mig det! Du har bedre af at udtale Dig; idag skulle vi jo Alle være glade."

„Netop min egen Tanke! Idag skulle vi være glade, thi hvad fattes der os mere? Derfor vil jeg gjøre det af med Skyggerne i Enrum."

„Med Skyggerne?"

„Ja, de besøge mig undertiden, men det skal ikke bekymre Dig, min søde, lille Kone!"

„Du tænker paa Fortiden, paa — Hende?"

„Fred med de Døde! Gud viser mig undertiden min Fortid i et mørkt Speil, at min Fremtid kan blive desto lysere."

„Er Du ikke lykkelig, Valdemar?"

„Usigelig lykkelig, hvor kan Du tvivle derom? Men da Gud drog Pilen ud af mit Hjerte, lod han en lille

Braad blive siddende, til mit eget Bedste, tænker jeg. For Dig er derimod Alt lyst — Fortid, Nutid og Fremtid, saaledes som Du har fortjent det."

„Skjul Intet for mig! Jeg vil see disse Skygger."

„Hvorfor skulde jeg bedrøve Dig, hver Gang en alvorlig Tanke falder mig ind? Idag vil jeg dog sige Dig Alt; jeg tænkte paa, hvor Meget Du har maattet lide for min Skyld; jeg takkede Gud inderligt, fordi alt Dette var overstaaet og forbigangent; jeg bad ham give mig Viisdom til at bevare vor Lykke."

„Gud velsigne Dig, min søde, elskede Ben!"

„Og saa sagde jeg til mig selv, som jeg oftere i mine alvorlige Øieblikke har gjort, — hvor er det muligt at elske noget Væsen, uden tillige at troe paa det? Hvor der er Kjærlighed, der kan Troen og Haabet aldrig ganske udslukkes. Fra Din tidligste Barndom, gjennem Din Ungdoms Omvexlinger og dens bittreste Skuffelser har Du elsket mig og troet paa mig. Du har lært mig, hvad Tro er; nu elsker jeg Gud og troer paa ham!"

Kort efter sad Ida i en bevæget, men glad Stemning ved den Lilles Vugge, da Frederikke traadte ind.

„Har Du seet Nogen af de Andre?" spurgte Ida.

„Ja jeg har," svarede Frederikke i en mismodig Tone; „jeg mødte Frank nede i Haven."

„Er der nu Noget iveien mellem Eder igjen? I ere ikke blevne bedre Venner i den sidste Tid."

Frederikke tørrede en Taare af sit Øie, saa lo hun, og endelig sagde hun:

„Jeg vilde ønske, Du kunde sige mig een Ting, Ida!"

„Og hvad er det?"

„Om jeg er forlovet med Frank eller ikke?"

„Du forlovet med Frank! Jeg har aldeles ikke mærket Noget, som lignede Kjærlighed, mellem Eder."

„Ikke det? Ja, det er rimeligt nok! Det er virkelig til at blive forrykt over, for naar Andre ere tilstede, saa er Frank saa stiv og geneert, men naar vi ere alene, tager han mig paa en utaalelig indbildsk Maade til Ind-

tægt. Han betragter det som sin Ret at spadsere med mig, og saa gjør han mig de forunderligste Spørgsmaal, som jeg ikke veed, hvad jeg skal svare paa. Man kan da ikke være forlovet, uden at der er friet til En?"

„Ikke godt," svarede Ida, idet hun lo; men derpaa rødmede hun, thi hun mindedes Franks Frieri til hende selv. „Det glæder mig inderligt, at Du holder af Frank, thi han har et ærligt og trofast Hjerte; men han er aparte i Meget og saaledes — vel ogsaa — i sin Maade at frie paa. Det har ingen Nød, han taler nok tydeligt tilsidst."

„Det Fortvivlede er, at, naar jeg ikke vil vide af ham at sige, saa seer han saa frygtelig bedrøvet ud."

„Denne frygtelige Bedrøvelse maa gjennemgaaes, min Skat, og med Guds Hjelp vil den ende i Glæde. Tør nu Taarerne af, jeg vil ikke see Andet end glade Ansigter idag."

Nu kom Moder Steinfurth, og hun var saa geskjæftig som nogen Bedstemoder, der nylig har opnaaet denne Værdighed. Dernæst indtraf Tante Lene, direkte spadserende fra Bonderup; hun holdt sig lige saa rank, som da vi første Gang gjorde hendes Bekjendtskab, Brillerne sad lige saa sadbelfaste, og den bundløse Pose, Lenes Tornister kaldet, manglede naturligviis allermindst. Baronesse Malte og Clara Bruun sluttede Kredsen, og Damerne fik nu nok at gjøre med at beundre Dagens lille Helt og drage tilfelts mod Tante Lenes indgroede Aversion for spæde Børn.

Imidlertid gik Baron Malte og Frank nede i Haven.

„Mageløst, Frank!" udbrød Baronen, idet han slog Asken af sin Cigar med et lille let Kast, som var ham eiendommeligt.

„Hvilket?"

„Alting, Mand! — Huset, Haven, Beliggenheden, Udsigten herfra! Det er det Completteste, jeg nogensinde har seet. Kom, lad os sidde lidt paa denne Bænk, hvorfra vi mellem Husets Gavl og Træerne have et nydeligt Udkig til Havet."

„Krone er rigtignok mageløs lykkelig," sagde Frank. „Jeg kan blive ganske kjed af at tænke paa den snavsede By og den Adjunktpost, jeg har været saa heldig at opnaae."

„Men Krone ligger ikke her paa den lade Side! Han tager sig med Iver af sin Eiendoms Bestyrelse, og her er ogsaa den skjønneste Orden overalt paa Gaarden. Troer De, at en Mand, der er opvoxet ved Bogen, uden Bryderier kan sætte sig ind i Noget saa praktisk som Landvæsenet? Men Krone kan Alt, hvad han vil; han har gode Ideer og et mærkelig heldigt Greb paa at sætte dem igjennem. Jeg sporer Noget hos ham, Frank, som lover endnu Mere, end hvad han i Øieblikket udretter. De skal see, han bliver ikke staaende ved Landvæsenet; han bryder sig maaskee en Gang paa en eller anden Maade en Bane, eller bliver ialtfald en Godseier, hvis Virksomhed vil spores i en videre Kreds."

„Det skulde glæde mig, om De faaer Ret!"

„Siig mig engang," spurgte Baronen efter en Pause, „hvorfor vil De ikke staae Fadder til hans Barn? Deres Afslag bedrøvede ham."

„Aa — det duer jeg slet ikke til."

„Duer til?" gjentog Baronen, idet han lo.

„Ja, netop."

„Forklar mig det nøiere."

„Siden De endelig vil vide det," svarede Frank forlegent, „saa — naa, Tingen er, at jeg jo skal love i Tilfældet af Forældrenes Død at skaffe Barnet en christelig Opdragelse, og det hverken kan eller vil jeg."

„De er mageløs samvittighedsfuld, Frank!"

„Og De, som kalde sig Christne, ofte mageløs tankeløse med Hensyn til christelige, eller rettere kirkelige, Handlinger."

„De er altsaa ingen Christen?"

„Aldeles ikke!"

„Det maa være harmeligt for Dem, Frank, at tænke paa, at De er døbt. Daaben kan De ikke vadske af Dem igjen!"

„Nei, uhelbigviis ikke!"

„Og jo mere jeg tænker over Deres Samvittighedsfuldhed, beklager jeg, at De lever i et christent Land, at sige for Deres Lykkes Skyld. Siig mig engang — hvis De nu blev forelsket (her blev Frank rød heelt op i Tindingerne) og forlovet, hvorledes vil De saa blive gift? Kan De lade Dem vie i Jesu Navn?"

„Maa jeg spørge, Baron," udbrød Frank hidsigt, „om dette maaskee er et maskeret Omvendelsesforsøg? En smuk Methode! Jeg skulde vel sælge min Overbeviisning for en Piges Skyld?"

„Men er det ikke vel haardt at sælge Pigen for Overbeviisningens Skyld? Vi have ikke borgerlig Vielse her i Landet — skjøndt vi jo ikke kunne vide, om vi ikke engang opleve at faae den — men selv om vi havde den, troer De saa, at nogen dansk Pige, som er værd at eie, tog Dem uden Kirkens Velsignelse?"

„Denne Kirke er — mit Medusahoved, den stirrer mig imøde overalt; det er skrækkeligt, hvor dybt slige Fordomme kunne rodfæste sig og forplante sig fra Generation til Generation!"

„Tillige er det yderst mærkeligt, ikke sandt? Hvordan der saa bliver vendt op og ned paa denne Verden, saa have vi dog altid Kirken igjen. Jeg er bange, Frank, det bliver ikke muligt at faae Bugt med den. Var det ikke et lille Forsøg værd, at finde sig til Rette i den? Saaledes gjorde jeg — og det lykkedes!"

Der havde Frank faaet Noget at spekulere paa, og han blev ogsaa ganske stum; pludselig reiste han sig op og gik alene gjennem Skoven ned til Havet.

Efterhaanden samledes de Alle i Haven, som snart gjenlød af livlig Passiar og munter Latter. Clara og Ida gik en lille ensom Vandring sammen gjennem et Buskads.

„Hvilken Fryd, Ida," sagde Clara, „at see Tante Lene og Valdemar spøge sammen."

„Endnu glædeligere er det næsten at høre dem forhandle en eller anden alvorlig Gjenstand med hinanden."

„Jeg troer, Du har Ret, Ida! Hun lytter undertiden til hans Ord med en vis glad Forbauselse, som baade har glædet og tillige moret mig. Hvor det gjør godt, Ida, at være her hos Eder i Eders yndige Hjem og være Vidne til Eders Lykke!“

„Ja, Clara, Gud er god, og Livet er dog sødt!“

„Ida, Clara!“ raabte Valdemar, saa Echoet fra den store Lade svarede.

De traadte begge ud af Buskadset og fandt hele Kredsen samlet i en ivrig Raadslagning.

„Kom,“ raabte Valdemar, „vi skulle paa Jagt.“

„Paa Jagt, Hurra!“ gjentog Baronen, idet han svingede sin Hat.

„Paa Jagt — efter hvad?“ spurgte Clara.

„Efter en Krybskytte,“ svarede Bruun.

„Efter Frank,“ berigtigede Valdemar Krone. „Damerne skulle være Klappere, vi Jægere! Kom, afsted!“

De gik nu Alle muntert ind i Skoven og fulgte Stien ned til Fiskerklinten, som de vidste var Franks Yndlingssted. De fandt ham ogsaa ganske rigtig der, siddende paa en omhugget Træstamme med blottet Hoved og en mørk, tankefuld Pande. De kom bag paa ham og sluttede Kreds om ham, idet han reiste sig op med en forvirret Mine.

„Nu have vi fanget Forbryderen,“ sagde Baronen. „Jagtherren har udnævnt mig til Dommer, og jeg skal altsaa fastsætte den Betingelse, hvorpaa der kan vises Naade. Den lyder saaledes — at Hr. Adjunkt Frank gjør Herren og Fruen til Tjørnholm den Glæde og Ære at staae Fadder til deres Førstefødte. Er den antaget, Frank?“

„Ja, den er!“ svarede Frank efter et Øieblikს Tøven, idet han saae sig om i Kredsen med en halv skamfuld, halv determineret Mine.

Sagen var, at Frank, allerede inden han blev omringet og fanget, var kommen til denne Beslutning, skjøndt ikke uden Kamp.

„Naa, det var brav!“ udbrød Baronen fornøiet. „Jægermesteren siger, at det er paa Tiden, vi komme hjem og klæde os paa til Kirke. Skulle vi Hver tage sin Dame og gaae parviis hjem gjennem Skoven?“

Forslaget vandt Bifald; Valdemar tog sin Svigermoder og Baronesse Adelaide, Baronen tog Ida og Clara, Brunn Tante Lene, og saa stode Frank og Frederikke alene tilbage.

Der opstod en lille Pause, under hvilken Frederikkes klare, brune Øine formørkedes, og hendes fine Kind blussede, medens Frank tog sin Hat op og børstede den med ubetimelig Omhyggelighed. Endelig gik han hen til hende og bød hende sin Arm, som hun dog først tog imod, efterat hun tilsyneladende koldsindigt havde trukket sine Handsker paa.

Frederikkes Mine var paa denne Vandring gjennem Skoven i Begyndelsen fortrydelig, og Franks forlegen; men efterhaanden formildedes han, og han fandt sig til Rette. De bleve langt bagefter de Andre, og man maa antage, at Frank omsider paa en tilstrækkelig tydelig Maade har erklæret sig; thi den næste Dag blev Forlovelsen under stor Jubel deklareret.

Grev William var imidlertid kommen, og saaledes vare alle Fadderne tilstede; de kjørte kort efter til Kirke, og der var lyst, venligt og blomstersmykt i Guds Huus. Var Nogen af de Tilstedeværende med ligegyldige eller uvillige Følelser traadt hen til Døbefonden, saa forstod Pastor Kortsen dog at indgyde dem Respekt for den hellige Handling. Hvor meget Uklart og Modstræbende der end rørte sig i Franks Sjæl ved denne Leilighed, saa er der dog Grund til at haabe, at den Samvittighedsfuldhed, som nær havde holdt ham fra Kirken, vil blive en Grundsteen, hvorpaa der i Tidens Løb kan blive bygget uforgængelige Mure.

En Time efter sad de Alle omkring det festlige Bord i Spisesalen paa Tjørnholm. Dørene til Haven stode aabne, Blomsterduft strømmede ind, og derude blinkede det friske blaa Hav i Skjærsommersolens Straaler. Men

hvad var det deilige Hav, og hvad var al Naturens Skjønhed og Pragt omkring Tjørnholm imod den Glæde og Lykke, som boede derinde? Hvad var Bølgernes Blink i Solskinnet mod alle disse straalende Blikke, og hvad var Lærkernes Sang mod den glade Latter omkring Valdemars og Idas festlige Bord?

Hvo følte det ikke, som saae hende sidde der i Ungdommens og Skjønhedens Fylde, med Glædens friske Skjær over de yndige Træk og Lykkens Glands i det milde, rene Blik, at fra hende udgik den Fredens og Kjærlighedens Aand, som boede under dette Tag? Og Hvo følte sig ikke tryg ved at betragte hans ædle og mandige Aasyn, ved at iagttage den Fasthed og Ro, som mere og mere røbede sig i hans Blik, hans Tale og al hans Færd?

Ende.

